

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

• Uluslararası Çok Satan Yazar •
KATRINE ENGBERG

KELEBEK

Kopenhag Serisi 2

EVI

*En az dikkat çeken kelebek,
içlerinde en tehlikeli olandı.*

ROMAN

Türkçesi: Belkıs Dışbudak

3. BASKI

the KİTAP

• Uluslararası Çok Satan Yazar •
KATRINE ENGBERG

KELEBEK

Kopenhag Serisi 2

EVI

Düzenleme
Ny.ozlem

GİRİŞ

Saydam cam ampuller; tek kullanımlık enjektörler ve ilaç kutularıyla birlikte, kilitli dolapta yan yana sıralanmıştı. Güçlü ağrılar için morfin ve oksikontin, atriyal fibrilasyona karşı Propafenon ve kan sulandırıcı Pradaxa kutuları saydam jelatinlere sarılı, Kopenhag Ulusal Hastanesi'nin kardiyoloji bölümünün standart ilaç stoku olarak orada hazırды. Rahatlatmaya ve daha iyi bir hayat kalitesi sağlamaya yönelik hatta bazen de tam bir tedaviye.

Hemşire ilaçlara hızla göz gezdirdi, kafasından hesaplamalarım yaptı. Kaç kilo olabilirdi hasta? Tabii ağırlığı da yatağına asılı tabelada yazılı olmalıydı ama o, şu anda gidip bunu kontrol edemeyecek kadar yorgundu.

Gece bitmek bilmiyordu. Dünkü nöbeti sona ermeye yaklaşırken biri telefon edip hastalandığını, işe gelemeyeceğini bildirmiş, o da üst üste iki nöbet tutmak zorunda kalmıştı. Akşamı evde ailesiyle geçirmek yerine, neredeyse on altı saattir çalışıyordu. Beyni sanki çalan zillerin, taleplerin, endişeli hastalardan üstüne yağın soruların yankılarıyla doluydu. Giydiğı ergonomik ayakkabıların içinde ayakları sızlamaya başlamıştı, boynu da tutulmak üzere gibiydi.

Esnedi, gözlerini ovaladı, ilaç dolabının camında kendi yansımasına baktı. Otuz iki yaşında birinin göz altlarında böyle şişlikler olmamalıydı. Bu meslek tüketiyordu onu. Bir saat daha vardı, sonra nöbet bitiyordu. Eve dönüp hemen uyuyacaktı. O sırada da çocuklar uyanacak, televizyon karşısında kahvaltı edeceklerdi.

Üç ampul seçti, üniformasının cebine soktu, dolabı kilitle-di. 10'ar mililitrelik üç ampuldeki 50'şer mg/ml ajmalin bol bol yeterdi. Hasta 80 kilodan fazla olamazdı, bu da 30 ml'lik an-ti-aritmik ilacın tavsiye edilen maksimum dozun iki katı olması demekti. Bu miktar, kalbi derhal durdurup hastayı çektiği acı-lardan kurtarmaya yeterdi. *Hepimizi de*, diye geçirdi aklından, koridorda 8 numaralı odaya yürürken. Yaşlı adam çok huysuzdu. Kaba ve küfürbazdı. Her şeyden şikâyet edip duruyordu. *Hasta-nenin kahvesi fazla sulu* diyor, *doktor fazla küstah* diyor, hep yakı-nıyordu. Bütün bölüm yılmıştı onun huysuzluklarından.

Böyle durumlarda açıksözlü davranan, çare bulmaya çalışan hep kendisi oluyordu. Bu rol insanı pek de popüler yapacak bir rol değildi ama başka ne yapabilirdi ki? İş arkadaşları gibi olan biteni seyredip eleman eksikliğinden, yatak eksikliğinden şikâyet etmekle mi yetinecekti? Asla! Hastalara kahve taşımak, yara ban-dı getirmek için hemşire olmamıştı o. Bir fark yaratmak istiyordu.

Temizlikçi kadınlardan biri; başında eşarby, gözleri yerlerde, temizlik arabasını ite ite önünde yürümekteydi. Hemşire, cebinde sakladığı ampullerle onun yanından geçti. Kalbi daha hızlı çarp-maya başlamıştı. Yakında eylemini yapacak, tam potansiyelini kullanacak, bir hayat kurtarmaya çalışacaktı. Bu beklenti, vücu-dunun her noktasını nabız gibi attırıyordu. Tüm zamanını dol-duran o boşluğa karşı, bir hayat. O anda çok gerekli biri olacak-tı. Riski büyüktü, omuzlarında büyük bir yük taşıyordu. O anda Tanrı olacaktı.

Personel tuvaletinin kapısını kilitleti, ellerini ve lavabonun kenarını çabucak alkolle silip temizledi, ampulleri oraya yan yana dizdi. Tek kullanımlık enjektörün selofanını açıp ilaçları çekti, içine hava baloncuğu kaçırmamak için alışkanlıkla önlem almak-taydı. Paketi buruşturup çöp kutusunun en dibine tıktı, sonra en-jektörü üniformasının cebine saklayıp kapıyı açtı.

Sekiz numaranın kapısına geldiğinde, koridoru belli etmeden gözden geçirdi. Kapıyı itip içerinin karanlığına adım attı. Kulağına

gelen hafif horlama sesi, ona hastanın uyumakta olduğunu belli ediyordu. Rahat rahat çalışabilecekti.

Yatağa yaklaşıp yaşlı adama baktı. Sırtüstü yatıyordu. Ağzı açıktı. Benzi kül gibi, kemikli, kupkuru bir adam; ağzının bir köşesinde bir tükürük damlası. Gözkapakları hafif hafif kıpırdıyordu. *Şu dünyada huysuz ihtiyar adamlardan daha gereksiz bir şey var mıydı?*

Elin üst tarafındaki kateterin kapağını açtı, enjektörü cebinden çıkardı. Kalbe doğru akan kana doğrudan ulaşım, Tanrı'nın uzanmış duran parmak ucuna giden açık bir kapı.

Ajmalinin yararı, hızla etkili olmasıydı. Neredeyse anında. Enjektörü katetere taktı. Kontrol alarmı çalıncaya kadar pek sınırlı zamanı olduğunu biliyordu. Enjektörü ancak saklayabilecekti.

Hasta uykusunda biraz kıpırdadı. Hemşire uzanıp onun elini hafifçe okşadı, sonra da pompayı dibine kadar itti.

BÖLÜM 1

“Iyyk, ne berbat şey!”

Frederik alnındaki suları sıyırdı, kepinin tekrar kafasına geçirdi. Sonra yağmurluğunun kapüşonunu kepin üstüne çekti, sele-altı çantasının kapalı olup olmadığını kontrol etti, bisikletinin pedalına basıp yola koyuldu. Alarm saat beşi çeyrek geçe çaldığında yataktan kalkmak kolay olmuyordu ama bazı sabahlar çok daha kötü olabiliyordu. Bu sabah da yağmur şakır şakır yağarken, bu gazete dağıtım işini neden kabul ettiğini hatırlamaya çalışmıştı. Haftada altı gün, Kopenhag’ın merkezinde on beş bina. Toplam 620 basamak merdiven çıkıp inecekti. Ne var ki üniversitenin ikinci sınıf gezisi için gerekli olan parayı kazanmanın başka yolu da yoktu. O geziyi de kaçırarak değildi herhalde.

Dağıtım merkezi arkada gözden kaybolmuştu bile. Parke taşlarıyla döşenmiş yolda ilerlerken cebindeki telefonun kulaklıkları müziği kulaklarına taşıyor, ona enerji veriyordu. “Siyah gömleğimi giydim, siyah eldivenlerimi taktım.” Yağmur yağıyor olsa bile, kentin bu en kalabalık yaya yolunu tek başına kullanmak bir tür keyifti. Pedallar üzerinde ayağa kalkıp Strøget boyunca, Eski Pazar Meydanı’na, Gammeltorv’a kadar ilerledikten sonra, Yeni Pazar Meydanı olan Nytorv da iki yanına yayılıverdi. Mahalle tertemiz, düzgün sıvalı apartmanlarla doluydu. Apartmanların çubuklu pencereleri, şu anda yağmur sularının taşıdığı olukları vardı. İki yana ağaçlar dikilmiş, aralara Kopenhag’ın tipik bankları

yerleştirilmişti. Koyu yeşil tahtalarının arasına çöpler sıkıştırılmış banklar. Belediye Sarayı'nın kum rengi sütunları sabahın ışığında sanki parılıyordu; meydanın karşı tarafındaki eskimiş bodrum pub'larıyla bir tür "ahlaki çelişki". Gündüzleri bu iki meydan; bisikletli kuryelerin, turistlerin, ucuz sahte mücevher satanların baş mekânı olurdu. Ama bu saatte kimseler yoktu.

Frederik bisikletinden atlayarak indi, onu meydanın ortasındaki çeşme havuzunun kenarına dayadı. Kulaklıkları kulaklarından çekip sıcak bir tarçınlı çörek alacak para var mı diye ceplerini yokladı. Havuzun kenarından ilerlerken karanlık sulara düşen yağmur damlalarına göz attı.

Bir şey vardı suyun içinde. Genellikle hep bir şey olurdu zaten. Belediye işçileri oradan boş bira kutuları, plastik torbalar hatta bazen ayakkabı bile çıkarırlardı.

Ama bu ayakkabı falan değildi.

Frederik'in başı döner gibi oldu. Üç metre ötesinde, Kopenhag'ın en eski çeşmesinin havuzunda bir insan yüzmekteydi. Yüzükoyun, kolları iki yana açılmış durumda. Yağmur damlaları çıplak sırtına masum masum düşüp duruyor, oradan sekip yüzlerce küçük damlacık halinde yayılırken sanki bir sürü fiskeye yaratıyordu.

Frederik bir an için kıpırdayamadı. Felç olmuştu sanki. Bazen kâbuslarından uyandığında, annesinin avutamayacağı kadar büyümüş olduğuna üzüldüğü o anlar gibi.

"İmdat! Hey!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Sesi boğuk ve anlamsızdı. "Suda biri var!"

Hemen suya atlayıp o insanı sırtüstü çevirmesi gerektiğini, ilkyardım uygulaması, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama bacasından aşağıya sızan sidikler, o anda kimseye yardım edecek durumda olmadığını ortaya koyuyordu. Frederik sudaki insana bir daha baktı. Bu sefer neye bakmakta olduğu kafasına dank etti. Daha önce ömründe hiç ölü görmemişti.

Bacakları titreyerek, 24 saat açık olan tek dükkâna koştu. Otomatik kapılar açıldığında tarçın ve tereyağı kokuları yüzüne çarparken, yazarkasanın başındaki sarışın satış elemanını gördü. Frederik'in gözlerine kepinin kenarından sular damlıyordu. Onları silmeye çalıştı. İçine tuz karışmış sular!

"İmdat, lanet olsun! Polisi ara!"

Satıcı ona iri iri açılmış gözlerle bakıyordu. Sonra clindeki bir tepsi dolusu tarçınlı çöreği tezgâha koyup telefona uzandı.

Sağanak yağmur Kopenhag'ı dövüyor; kiremitli damların, badanalı bina cephelerinin kenar çizgilerini bulanıklaştırıyordu. Gök-yüzünden mevsime uymayan ılık su damlaları, Eski Pazar Meydanı'ndaki şemsiyeleri ve yerdeki parke taşlarını ıslatmaktaydı.

Müfettiş Jeppe Kørner önce gözlerini sımsıkı yumduktan sonra yukarıya bakmaya karar verebildi. Ufukta umut verecek ufacık bir mavilik bile yoktu. Belki de gerçekten eriyordu dünya. Okyanuslar son kalan kara parçalarını da yutmaya hazırlanıyordu. Islak eliyle yüzünü sildi, esnemesini tutmaya çalıştı, sonra eğilip "suç yeri" şeridinin altından geçti. Ayağındaki spor ayakkabılarının di-kişlerinden içeri sular sızıyor, her adımda tuhaf sesler çıkarıyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun arasından, plastiklere sarınmış silüetlerin çeşme çevresine tenteler germe çabalarına baktı. Hani insanlar bahçe partisi verirken bunları gerer, bir yandan da "gerekmez umarım" diye dua ederlerdi ya, işte onlardan. Jeppe kendini en yakın tentenin altına attı, saatine baktı. Yediyi birkaç dakika geçiyor, güneş bulutların ardında bir yerlerden yeni doğuyor, ama pek de bir fark yaratmıyordu. Gün ışığı bile grinin çeşitli tonlarından fazlasını getiremeyecekti.

Tam önünde, havuzda, suç yeri ışıklarının yansımaları arasında bir insan cesedi yüzmekteydi. Jeppe ıslak giysilerinin üzerine bir plastik gocuk çekmeye çalışırken bir yandan ona bakıyordu. Yüzükoyun yatıyordu ceset suda, Kızıl Deniz'e şnorkelle dalanları andırıyordu. Omuzlara ve sırtta bakılırsa, kadındı galiba. Çıplak,

orta yaşlı, saçları koyu renk, bazı yerleri ağarmış, bazı tutamların arasından kafa derisi görünüyordu.

“Çeşmenin adı Caritas, biliyor muydun?”

Dönüp baktığında, suç yeri teknisyeni J. H. Clausen’le göz göze geldi. Mavi koruyucu giysisinin kapüşonu, kırıık yüzünü çerçevelemekte, onu üstüne fazla büyük gelen uzay tulumu giymiş bir bahçe cinine benzetmekteydi.

“Cevabımın ‘hayır’ olmasına sevineceksin herhalde, Clausen. Bilmiyordum.”

“*Caritas* Latince ‘sadaka’ anlamına geliyor,” diye açıkladı Clausen. Bir yandan çalı gibi kaşlarını siliyor, sonra ellerini havada silkeliyordu. “O yüzden de tepedeki şu heykel, hamile bir kadın heykeli. Yardımseverlik sembolü, bilirsin.”

“Beni daha çok ilgilendiren, bu havuzda neden bir ceset olduğu. Neler öğrendik?”

Clausen çevresine bakındı, tente ayaklarının birine yaslanmış bir şemsiye buldu, alıp açtı, adımını dikkatle atıp gökyüzünün altına çıktı.

“Lanet olası hava, çalışma koşulları berbat,” diye mırıldandı. “Hadi, gel.”

Uzun boylu Jeppe, Clausen’in şemsiyesinin altına sığabilmek için iki büklüm yürümek zorunda kalıyordu. Havuzun tam kenarına yaklaşıp cesede baktılar. Beyaz tenden aşağı damlalar sızarken onu mermer heykellere benzetiyordu. Polis fotoğrafçılarından biri bir yandan kamerasını yağmurdan korumaya çalışarak resimlemeye uygun açılar bulma peşindeydi.

“Ceset hakkında bir şeyler söyleyebilmemiz için önce tıp uzmanının onu sudan çıkarıp otopsi yapması gerek,” diye söze başladı Clausen. “Arna kesin bilgiler var: bir kere kadın, beyaz ırk, orta boylu. Bana sorarsan elli yaş dolaylarında diyebilirim.”

Esen bir rüzgâr cesedi kıpırdattı, havuzun başka bir tarafına doğru yüzdüdü.

“Gazete dağıtan bir çocuk onu beşi kırk geçe fark etmiş,” diye devam etti Clausen. “Haber iki dakika sonra, köşedeki dükkândan edilen telefonla acil servise ulaşmış. İlk yetişenler onu havuzun kenarına çekip diriltmeye çalışmışlar, protokol gereği. Neden hâlâ sudan çıkarmadıklarını bilemiyorum. Gazeteci çocukla dükkândaki satıcı şu anda dükkânda, bir polis memuruyla birlikte oturuyor, sorgulanmayı bekliyorlar. Satıcı dükkâna saat beşte gelmiş. O sıra havuzda bir şey olmadığından emin. Yani suç bu sabah beşle beşi kırk geçe arasında işlenmiş oluyor.”

“Yani suç yeri *burası*, öyle mi?” Jeppe kapüşonunu alnından geriye itmiş, koskoca meydanı süzüyordu. “Yani Strøget’in ortasında öldürülmüş, öyle mi?” O anda ikisi de sırlısklamdılar. Jeppe’nin saçlarından sular damlıyordu.

“Ah, üzgünüm Kørner, ısladın mı? Aslında öyle demek istemedim. Burada öldürülmüş olamaz, türlü nedenlerle.”

“Herhalde çok riskli olurdu...” Jeppe ensesinden içeri süzülmeyle başlayan yağmura aldırmamaya çalışıyordu.

“Evet, birinin çıkagelmesi riski fazla büyük. Birinin cesedi getirip Eski Pazar Meydanı’nın ortasında çeşmenin havuzuna atmasını bile aklım almıyor.” Clausen kafasını iki yana sallayıp duruyordu. “Ama tek neden o da değil. Kolların ön tarafındaki o incecik kesikleri görüyor musun? Kollar suya dönük olduğundan görmesi zor.”

Jeppe gözlerini kısıp daha iyi görmeye çalıştı. Bileklerin iç tarafında, birbirine paralel incecik simetrik çizgiler vardı. Suda yarıklar genişlemiş, bembeyaz etler görünür hale gelmişti. Jeppe’nin gözünde kumsala vurmuş balina cesetleri canlandı. Tedirgin tedirgin yutkundu.

“Suda hiç kan yok mu?”

“Üstüne bastırı!” diye patladı Clausen. “Çok kan kaybetmiş olmalı ama ortalıkta hiç kan yok. Ne suda ne de havuzun çevresinde. Burada öldürülmüş olsa, kanı da bulurduk yağmura rağmen. Başka bir yerde ölmüş.”

“Etrafta bir sürü güvenlik kamerası var. Kayıtları alabiliriz.” Jeppe çevredeki eski binaların cephelerine bakıyordu. “Eğer katil cesedi getirip buraya attıysa, mutlaka kaydı olmalı.”

“Eğer mi?” Clausen’in sesi gücenmiş gibiydi. “Kendini kesip yaralamış, sonra da soyunup suya atlamış olamaz, ondan emin olabilirsin.”

“Neyle yapılmış o kesikler?”

“Henüz bilemiyorum. Önce Nyboe’nun onu masaya yatırması gerek,” dedi Clausen. Adli Patolog Profesör Nyboe’dan söz ediyordu. Önemli cinayet otopsileri onun işiydi. “Ama ne olursa olsun, cinayet silahı buralarda değil, yani bu meydanda değil. Köpekler yarım saattir arıyor, bir şey bulamıyorlar. Ayrıca, giysilerinden de bir iz yok.”

Jeppe’nin cebinden bir zil sesi geldi. Ellerini pantolonunun poposuna silerek telefonunu dikkatle eline aldı. Ekranda *Annem* yazısını görünce hemen çağrıyı reddetti. Ne istiyordu yine?

“Yani birisi çıplak bir cesedi bu sabah erken saatte Strøget Meydanı’nın ortasına getirip çeşmeye mi attı diyorsun?”

“Öyle görünüyor.” Clausen’in yüz ifadesi özür diler gibiydi. Sanki bu saçma senaryonun sorumlusu kendisiymiş gibi.

“Kim yapar böyle bir şeyi?” Jeppe alev alev yanan elleriyle gözlerini ovaladı. Uykusunu alamamıştı. Zaten birkaç saatlik uykusunda da dönüp durmuştu yatağında. Gününü çeşmenin havuzundaki bir ölü kadınla geçireceği hiç aklına gelmemişti.

Supertramp’ın o sinir bozucu yağmur şarkısının tutarsız sözleri çınliyordu kafasında: “*Oh, no it’s raining again. Too bad I’m losing a friend.*”

Keşke yorgun beyninin kendisine eziyet etmek için kullanacağı şarkıyı kendisi seçebilseydi. Genellikle aşırı gerginleştiği zaman aklına hep ultra-ticari pop şarkıları geliyordu. “*It’s raining again. Oh no, my love’s at an end.*” Jeppe kapüşonunu tekrar kafasına çekti, gazeteci çocuğun beklediği dükkâna doğru yollandı.

* Olamaz, yine yağmur yağıyor. Yazık, bir arkadaş kaybediyorum. (ç.n.)

** Yine yağmur yağıyor. Olamaz, aşkın bitiyor. (ç.n.)

Dayanılır gibi bir ağlama değildi. Sonu gelmeyen çaresiz çığlıklar, hepsi de aynı frekansta. Dehşet çığlıkları gibi ya da dişçinin gırgır matkabı gibi. Dünyanın en berbat sesi.

Dedektif Anette Werner yatağında dönüp gözlerini sımsıkı kapadı. Svend bakıyordu şu ara bebeğe. Gece uyanık kaldığı saatlerin acısını çıkarıp biraz dinlenme fırsatı yakalamıştı Anette. Sesi engellemek için yastığı kafasının üstüne çekip bastırdı. Tek bir gece deliksiz uyuyabilmek için neleri feda edebileceğini düşünmeye çalıştı, bir tek şey bile bulamadı.

Bitişik odadan gelen ağlama seslerinin arasına Svend'in yatıştırıcı sözleri de karışıyordu. Keşke kapıyı kapatsaydı. Belki de kalıp kendisi kapatmalıydı. Aslında tuvalete de gitmek zorundaydı. Ağustosun birine kadar, mesanesinin doluluğuna aldırış etmeden uykusunu sürdürebilen biriydi ama artık kırk dört yaşındaki bedenine eskisi kadar güveni kalmamıştı. Anette kendini zorlayarak yatakta doğruldu, ayaklarını yatağın yan tarafından sarkıttı. Bu aralıksız "akşamdan kalma"lık ne zaman sona erecekti?

Yavaşça kalktı. Vücudunun her eklemi, o ağır kemikleri taşımaya zor razı oluyordu, çünkü kasları eskisi kadar güçlü sayılmazdı. Memeleri acılar içindeydi. Aşağıya baktığında, ayakkabılarını çıkarmayı yine unutmuş olduğunu gördü. Kendini sürükleyerek halıda yürüyüp bebeğin odasını geçti, banyoya yöneldi. Nasıl oluyor da Svend bu kadar sakin ve iyimser kalabiliyordu? Kapıyı kilitleyip aynada kendine baktı.

Yaşayan ölü gibiyim, diye düşündü, sonra tuvalete oturdu. Ah, keşke ölmüş olsaydım.

Aşağı yukarı bir yıl önce, hamile olduğunu öğrendiği zaman da yine tam böyle düşünmüştü. Çocuğu olmayacaktı onların, buna ta baştan karar vermişlerdi. Onlara göre bir şey değildi o iş. Onun yerine, dünyanın en şefkat dolu "köpek ebeveyni" olacaklardı. Kırkuncu doğum gününü kutladığı sıralarda, çocuk konusundan söz etmeyi çoktan bırakmışlardı. Garip ama belki de doğum kontrolü konusunda dikkatsizleşmelerinin nedeni de bu

olabilirdi. Seksin sonunda çocuk sahibi olmaya yol açabileceği fikri, bir şekilde kafalarında geri planlara itilmişti. Anette uzun süre boyunca kendini hasta sanmış, babasının kalp sorunlarının kalıtımsal olarak ona da geçtiğini, nabzının koştura koştura bir baypas ameliyatına ya da kalp piline doğru yarışmakta olduğunu düşünmüştü. Doktorun elindeki kan testi sonuçları hem bir rahatlatma hem de bir şok getirmişti.

Keşke ölmüş olsaydım.

Onun dışında, iyi gelişmişti olaylar. Svend beklenmedik şekilde, bu habere çok sevinmiş, "ebeveyn" olma durumunu hiç sorgulamamıştı. Hamilelik de arızasız geçmişti. İlk üç ayın sonundaki tarama harika sonuç vermiş, doğum da hızlı ve sorunsuz olmuştu. Kırk yaş üstü hamileliklere özgü sorunların kolaylıkla üstesinden gelmişti Anette. Ama minik kızı tertemiz yıkanıp, sarmalanıp kucığına verildiğinde hemen emmeye başladığı zaman hiçbir şey hissetmemişti. İçgüdüsel olarak oluşması beklenen o bağı zorla getirmek gerekmişti. Sevgi ise hissetmesi zor bir duyguydu. En azından, Anette için.

Svend'in durumu çok farklıydı. Son iki buçuk ay boyunca onun bu yeni minik insana sevgisi giderek güçlenmişti. Onu kucığına aldığı anda yüzündeki ifade! Gözlerindeki pırıltı! Suyu bırakılmış balık gibi uyum sağlamıştı Svend aile hayatına. Şu anda artık her şeyden çok, bir "baba"ydı. Anette büyük çaba gösteriyordu. Gerçekten gösteriyordu. Ah, bir de bu kadar yorgun olmasa!

Dirseklerini uyluklarına dayadı, öne eğildi, alnını avuçlarına yasladı.

"Tatlım, uyudun mu?"

Anette başını ani bir hareketle kaldırdı. Boynu öyle tutuktu ki baş ağrısının başlamak üzere olduğundan korktu. Svend'in sesi koridordan geliyordu. Kapının hemen dışında olmalıydı.

"Çiş yapıyorum," dedi. "Bekleyemez mi... Yani iki dakika falan?"

Kendi sesindeki isteksizliği kulaklarıyla duyabiliyordu. Başka kadınlarda sık sık gözlemlediği, ama kendisinin çok seyrek sergilediği isteksizlik. Ayağa kalktı, ellerini yıkayıp kapıyı açtı.

“Acıktı. O yüzden rahatlayamıyor. Bak, aranıyor!” Bebeği kaldırıp alnından öptükten sonra Anette’e uzattı.

“Oğlanları özledim,” dedi Anette. “Ne zaman alıyoruz onları?”

“Köpekler birkaç hafta daha annemde rahat kalabilirler,” derken Svend ona kaygıyla bakıyordu. “Günde üç kere ormana, yürüyüşe çıkıyorlar. Bizim şu sıra küçük Gudrun’a yoğunlaşmamız gerek.”

“Ona Gudrun demeyi keser misin? Henüz bir isim seçmedik.” Anette kocasının yanından sıyrılarak geçerken onu duvara yaslamıştı.

“Adının Gudrun olmasını istiyorsun sanmıştım?”

“Arabaya binip onu orada emzireceğim,” dedi Anette ön kapıya yönelirken. “Hem bir şey söyleme, ne olursun. Orada emzirmek daha hoşuma gidiyor.” Kapıyı arkasından çarparak kapattı, kucığında bebekle yağmur altında arabaya koşup kapıyı açtı. Bebek susmuştu, belki de yüzüne çarpan yağmur damlalarının beklenmedik bir etkisi!

Arabadaki koku tanıdık ve güvenli bir kokuydu: iş ve köpek kokusu. Anette oturuş pozunu rahatlatmaya çalıştı, bluzunu çekip yukarı kaldırdı, bebeği şişkin memesine dayadı. Bebek hemen emmeye koyuldu ve rahatladı. Anette derin bir soluk saldı, vücundaki stresi gevşetmeye çalıştı. Bebeğin alnındaki bir yağmur damlasını yavaşça sildi, yumuşacık kafasını okşadı. Böyle sessiz, uslu uslu yattığı zamanlarda, “anne” olmak kolaydı. Güzel bir duyguydu. Zor olan o ağlamalar, gece boyunca süren o mücadelelerdi. Bir de doğum izninde olmak. Özlüyordu Anette işini.

Başını çevirip eve doğru baktı. Svend şu anda ya elektrik süpürgesini çalıştırmış ya da ortalığı toplama çabasına girişmiş olmalıydı. Anette torpido gözünü açtı, polis telsizini çıkardı. Aslında o telsiz şu anda merkezde, şarja takılı olmalıydı. Birinin

durumu fark edip telsizi devre dışı bırakması yalnızca an meselesiydi, ama o zamana kadar neler olup bittiğini dinleyip keyiflenmesini engelleyecek bir şey yoktu. Düğmeye bastı. Alışkın olduğu parazitler midesinde heyecan yaratıyordu.

Ayrıca Kopenhag Eski Pazar Meydanı'ndaki ceset için de bir eskort lazım. Onu otopsi için götürmemiz gerek, bulunduğu yerden travma merkezine. NKC Doğu Merkezi suç yeri teknisyenleri kanıtlarla ilgili işlerini bitirene kadar, Frederiksberg Caddesi'nde ve Eski Pazar Meydanı'nda bariyerleri kaldırmıyoruz...

Eski Pazar Meydanı'nda bir cinayet, ha? Merkezdeki arkadaşları şimdi onu soruşturuyordu. Anette yüzünü buruşturdu. Bozulmuştu. Bebek emzirme gibi doğal ve basit bir işin bu kadar çok şeyi engellemesi hakkaniyete uyuyor muydu?

Bölgedeki tüm güvenlik kameralarının çektiği her görüntüyü almamız gerek. Olayla ilgili olarak, Müfettiş Körner liderliğindeki soruşturma ekibi görevlidir...

Müfettiş Jeppe Körner. Polisin insanlara karşı işlenen suçlar biriminde, Bölüm 1'de, yani Cinayet Masası diye tanınan birimde görev yapan kişi. Anette'in partneri.

"Körner & Werner" şu ara Wernersizdi. Werner şu anda işsizdi. Anette telsizi kapattı.

Jeppe bir yandan bilgisayarın kablolarıyla uğraşırken, "Saidani'nin neden geç kaldığını bilen var mı?" diye sordu. Arkadaşlarına arkası dönüktü. Aslında Dedektif Sara Saidani'nin nerede olduğunu bilecek ilk kişi kendisiydi çünkü gecenin büyük bölümünü onun yatağında geçirmişti, ama -aralarında bir anlaşmaya varmışlardı- şimdilik bu ayrıntı, Cinayet Masası elemanlarını ilgilendirmeyecekti.

Thomas Larsen tahmin yürüttü: "Belki yine çocuklarından biri hastalanmıştır. Grip, veba? Çocuk kısmı sürekli hastalanır, onun işe gelmesini de engeller." Yolda gelirken satın aldığı pahalı kahvenin karton bardağını buruşturup düzgün bir yay çizdirerek

köşedeki çöp kutusuna fırlattı. Larsen'in ne çocuğu vardı ne de çocuk edinmek gibi bir niyeti. Bunu iş arkadaşlarıyla paylaşmakta da hiçbir sakınca görmezdi.

Jeppé kapının üstündeki saate göz attı: 10.05.

"Onsuz başlamak zorundayız," dedi.

Bilgisayarının bağlantılarından emin oldu, önündeki ekrandan duvardaki yassı ekrana yansıttığı görüntüde parlaklığı kontrol etti, sonra dönüp önlerinde not defterleriyle bekleyen arkadaşlarına baktı. Strøget'deki çeşmede bir kadın cesedinin bulunması, her gün rastlanan olaylardan değildi.

"Pekâlâ," diye başladı Jeppé. "Haber beşi kırk iki geçce geldi, altı dakika sonra da ilk devriye arabamız olay yerindeydi. İlk ekip-le giden doktor, kadının 06.15'te öldüğünü bildirdi." Kollarını göğsünde çaprazladı. "Lima Eleven, ölümün kuşkulu olduğunu hemen bulguladı ve bizi aradı."

Toplantı odasının kapısı yavaşça açıldı, Sara Saidani girip sessizce kendine bir sandalye buldu. Siyah buklelerinden yağmurları damlıyor, gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Jeppé onun yakınındayken hep hissettiği duygusal uyanışı yaşamaktaydı. Sara Saidani; Cinayet Masası'ndan iş arkadaşı, iki çocuk annesi, boşanmış, Tunus kökenli, ela gözlü, bal rengi tenli.

"Hoş geldin, Saidani." Jeppé'nin gözleri orada nelerin yazılı olduğunu zaten çok iyi bildiği halde önündeki bloknottaydı.

"Cesedin Bettina Holte olarak ön-teşhis edildiği biliniyor. Elli dört yaşında ve Husum'da oturuyor. Dün 'kayboldu' diye ihbar alınmış, o nedenle de fotoğrafı POLSAS'ta var, ama kimliği henüz kesinleştirilmiş değil."

POLSAS, polisin iç raporlama sistemiydi. Açık veya kapanmış tüm dosyalara ait her türlü enformasyon oraya depolanırdı. Kulağa çok ileri ve randımanlı bir sistem gibi gelse de pek öyle sayılmazdı.

"Ailesi tanı için çağrılmış, yani yakında bileceğiz. Ceset çıplak, suda yüzüstü yatar durumda bulunmuş; şu fotoğrafta gördüğünüz gibi."

Jepppe kumlu görüntüyü işaret etti, bir düğmeye basıp yakınlıştırdı; siyah sudaki beyaz vücut netleşti.

“Bir tanık ifadesine göre,” diye devam etti Jepppe, “sabah beşte suda ceset yokmuş, yani biz şimdi 05.00 ile 05.40 arasında suya bırakıldığı varsayımıyla hareket ediyoruz. Tüm güvenlik kameralarından görüntülerin gelmesini bekliyoruz...”

“Körner?”

“Evet, Saidani?”

“Ben kentin bölgedeki kameralarından görüntüleri getirip gözden geçirdim. O yüzden toplantıya geç kaldım.” Sara Saidani iki parmağıyla tuttuğu USB flaş-disk’i kaldırmış, gösteriyordu. “Açık olan dükkânın üzerindeki kameradan gelen çekimler iyi. 05.17’ye kadar hızla ileri sar.”

Jepppe diski alırken başıyla teşekkür etti, yerine takıp hızla ilerli sardı. Ekranda karanlık ve boş bir meydanın görüntüleri hızla kaymaktaydı. Jepppe 05.16’ya gelince hızı yavaşlattı, normale indirdi. Bir dakika geçtiğinde çerçevenin yukarı ucunda bir gölge belirdi.

“Studie Sokağı’ndan geliyor, çeşmeye doğru,” dedi Larsen heyecanlı. “Neye binmiş adam?”

“Bir kargo bisikletine. Erkek mi kadın mı belli olmuyor. Dikkatli bakın!” Sara parmaklarını şıklatıp ekranı işaret etti.

Karanlık gölge çeşmeye yaklaşırken Frederiksberg Caddesi’ndeki sokak lambalarının altına girdi. Evet, kargo bisikletine bindiği kesindi. Koyu renk bir yağmurluk giymiş, kapüşonunu başına geçirmişti. Erkek mi kadın mı olduğunu anlamaya olanak yoktu. Bisiklet çeşmenin yanında durdu, binici kolaylıkla indi. Bu harekete çok alışkın olduğu belliydi.

Larsen, “Erkek gibi iniyor; bacağına arkadan, selenin üzerinden atarak iniyor,” dedi, sonra ayağa kalkıp ne demek istediğini kendi hareketleriyle gösterdi.

Sara hemen, “Ben de bisikletimden hep öyle iniyorum,” dedi. “Onun hiçbir anlamı yok. Şimdi getirdiği yüke bakın.”

Yağmurluklu binici, kargo bisikleti gibi görünen aracının uzun repsisinden koyu renk kumaş ya da plastikle sarılı bir kılıf çekti. Cesedin beyaz teni karanlığın içinden göründü. Binici onu kolaylıkla havuzun kenarına doğru kaldırıp suya bıraktı. Ceset suya indikten sonra da binici orada durup bir süre bakmayı sürdürdü.

Jeppé içinden iki saniye saydı, sonra beş.

“Ne yapıyor?” diye sordu.

Larsen, “Bakıyor,” dedi. “Veda ediyor.”

Yedi saniye dolduğunda binici bisikletine binip çeşmeden uzaklaşarak geldiği yöne geri döndü.

Jeppé bir an bekleyip başka görececek bir şey kalmadığından emin olunca, görüntüyü kapattı. Kargo bisikletli bir katil, *ancak Danimarka’da olur!* İçini çekti.

“Saidani, lütfen NKC’deki adli uzman arkadaşlara bunu yollar mısın? Bölgedeki başka kameraların görüntülerine de baksınlar, nereden geliyormuş, öğrenelim. Rotasını kentin her yanında izleyebilecek durumda olmamız gerekir.”

Sara’nın gözleri bir an Jeppé’nin üzerinde durakladı. Mutlu görünüyor, gözleri hevesle parlıyordu. Aşk mıydı bu yoksa? Jeppé, yersiz gülümseme kendi yüzünde de belirmeden hemen bakışlarını kaçırdı.

“Her zamanki gibi yine ‘nasıl-niçin-kim’ üzerinde çalışacağız,” dedi. “Falck’la ben bir ekip oluyoruz. Saidani, sen Larsen’lesin.”

Larsen iki kolunu zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı, Jeppé’nin yüreğine bir haset duygusu saplandı. Bu salak şimdi Sara ile dolaşacaktı. Ama başka çare de yoktu. Dedikoduları göze alamazlardı.

“Falck’la ben otopside hazır bulunacağız, sonra Bettina Holte’un ailesiyle konuşacağız, yani eğer gerçekten kadın oysa. Saidani postaları, telefonları ve sosyal medyayı izleyecek her zamanki gibi.”

Sara başıyla onayladıktan sonra, “Her şeyi kayıp mı?” diye sordu. “Yani cüzdanı, telefonu, giysileri?”

“Bulunmuş bir şey yok henüz.”

“Aileden kadının bilgisayarını ve cep numarasını iste, son temaslarına bakabileyim. Belki katille iletişimi vardır,” dedi Sara.

“Tamam. Larsen tanıkları ele alacak; arkadaşlarıyla, komşularıyla, sorgulanacak başka kimselerle görüşecek.”

Jeppe masanın çevresindeki ekip üyelerini gözleriyle taradı. Kendi soruşturma ekibi ve takviyeler ilk yirmi dört saate hazırды, emek-yoğun kanıt aramaları!

“Eski Pazar Meydanı’nı kapı kapı dolaşmamız gerek. Potansiyel tanıklar çıkabilir. Belki uykusu kaçmış bir komşu, sabah beşi çeyrek geçte pencereden bakmıştır.”

Ekip üyelerinden biri dev gibi pençesini havaya kaldırıp başını salladığında, ışıklar kel kafasından yansıdı. Jeppe onu Morten ya da Martin diye hatırlıyordu, yeni alınan gençlerden biri.

“Ben kapı kapı dolaşmaya gönüllüyüm,” dedi.

“Mükemmel. Doğrudan Dedektif Larsen’e bağlı çalışıyorsun. Teşekkür ederim.”

Kel Morten ya da Martin tekrar başını eğdi.

“Bisikleti görüntülerde incelememiz gerek. Markası neymiş? Kim satıyor bunları? Son bir iki ay içinde öyle bir bisiklet çalınmış mı? Bu gibi şeyler.”

Larsen buna gönüllü oldu, yine her zamanki gibi hevesli ve girişkendi. Jeppe ona başını salladıktan sonra ön sırada oturan birim şefine baktı.

“Şef, basını bilgilendirmeyi sizin üstleneceğinizi varsayıyorum, değil mi?”

Kadının ciddi gözleri ona baktı. “Şef” derdi ona herkes kısaca. Çoktan beri emekli olmak istediğinden söz ediyordu, ama Jeppe’ye kalırsa, kafası her zamankinden bile iyi çalışıyordu. Aslında işi daha birkaç yıl sürdüreceği kanısındaydı. Başparmağını havaya kaldırarak soruyu cevaplamış oldu. Basın toplantıları onu o kadar rahatsız etmezdi, oysa Jeppe için kâbustu öyle toplantılar.

Şefe minnetle gülümsedi.

Jepppe herkese bakmaya çalışarak, “Soru var mı?” diye sordu. Gözleri Dedektif Falck’a döndü. Falck önüne, masanın üstüne bakıyordu; sanki ondan yapamayacağı bir şey istenmiş gibi. Uzun süren bir sağlık izninden yeni dönmüştü ve pek de savaşa hazır gibi görünmüyordu. Falck eskilerdendi. Kaşları sanki “en kır ve en çalı” yarışmasında bıyığıyla rekabete girmişti. Göbeğini genellikle bir çift rengârenk pantolon askısıyla kontrol altında tutardı. Genelde alışma temposu da “orta” ile “salyangoz hızı” arasında değişirdi.

Jepppe avucunu masaya vurarak, “Haydi, işe koyulalım,” dedi.

Herkes kalkıp kapıya yöneldi. Elllerinde bloknotlarını ve boşalmış kahve fincanlarını taşıyorlardı. Ayaküstü konuşuyor, ayrıntıları planlamaya çalışıyorlardı. Sara Saidani ile Thomas Larsen odadan birlikte çıkarlarken Larsen kolunu Sara’nın omzuna atmıştı. Jepppe yanağının içinde çıkan bir aft üzerinde dilini gezdirdi. Bir dakika geçtiğinde odada yalnız kendisi ve şef kalmıştı.

Jepppe’ye ciddi gözlerle bakarak konuştu: “Körner, bana bu soruşturmayı yönetebileceğini söylemeni istiyorum. Bunu üstlenecek durumda mısınız?”

“Ne demek istiyorsunuz? Beni seçen sizdiniz.”

“Yeteneklerini sorguluyor değilim,” dedi şef. Kaşlarını kaldırıırken gözkapakları da birlikte kalkmıştı.

“O halde neden soruyorsunuz?”

“Sakin ol! Bu dosyayla ilgili kötü nseziler dolaşıyor kafamda. Soruşturması, çözmesi kolay olmayacak, senin partnerin de yanında yok...”

Demek buydu derdi! Yani kendisinin, eğer yanında Anette Werner olmazsa, önemli bir dosyayı stlenemeyeceğini düşünüyordu. Jepppe ona güven verircesine gülümsedi.

“Ben de ‘Werner ayağıma dolanmayınca bu dosya daha erken üzülür m’ diye düşünüyordum.”

şef onun omzunu okşadı ve odadan ıktı. Pek de inanmış bir hali yoktu.

BÖLÜM 2

“Kiminle konuşuyorsun, Isak?”

Genç hasta, solgun yüzünü okuduğu kitaptan kaldırıp şaşkın şaşkın baktı.

“Kimseyle,” dedi. “Yüksek sesle mi konuştum?”

“Evet, öyle yaptın.” Sosyal hizmet görevlisi Simon Hartvig, güven verircesine gülümserken gencin gözlerine bakmıyordu.

Mesele psikotik belirtileri, büyümelerine fırsat vermeden yakalamaktı. Isak şu anda sakın görünüyordu.

“Zıyanı yok,” dedi Simon. “Sen okumana bak.”

Ortak odanın duvarları turuncuya boyanmış, üzerine film posterleri asılmıştı. *Grease*, *Özel bir Kadın*, *Salak ile Avanak*. Hastalardan ikisi langırt oynuyor, köşede bir grup da Simon'ın iş arkadaşı Ursula'nın yönetiminde küçük anahtarlıklar üretmekle uğraşıyorlardı. Çatının kiremitlerinden yağmurun sesi duyuluyordu, mutfaktan taze pişmiş ekmek kokuları geliyordu. Az sonra telefon saati başlayacak, öğle yemeğine kadar sürecekti. Güzel bir yerdi burası aslında. U8 Bakım Koğuşu'nda ülkenin bazı en ciddi akıl hastası çocukları kalıyordu, çocuklar ya da ergenler. Paranoid şizofrenikler falan. Ama bugünkü gibi sakın pazartesi sabahlarındaki burası da normal bir yatılı okul havasındaydı. Gitar derslerinin verildiği, kadroların yirmi dört saat çalıştığı, el sanatlarına, ev yemeklerine önem verildiği, pencerelerinin de kilitli olduğu bir yatılı okul gibi.

Simon dönüp yerine oturdu, pencereden hastanenin bahçesine doğru baktı. Camın hemen dışındaki kızıl kayın ağacından sular cesaret kırıcı biçimde damlayıp duruyordu, Bispebjerg Hastanesi'nin Pediatrik Psikiyatri Merkezi'ni çocukların oynayacağı bir bahçeden çok bir mezarlığa benzetiyordu. Çocukların oynayacak daha ilham verici bir açık hava alanına sahip olmayışı öfkeliyordu onu. Doğal bir alanları olmalıydı. Onlara yüceltici deneyimler sunacak bir alan. Uzun süreden beri oraya bir bostan kurabilmek için lobi yapıyordu. Modern araştırmaların çoğu, zihinsel iyileşme ile açık hava aktiviteleri ve sağlıklı bir beslenme arasında bağlar kuruyordu. O halde akla ilk gelecek şey, psikiyatrik hastaneye bir bostan yapmak olmaz mıydı?

Ne var ki bürokrasi dayanılmayacak kadar yavaş işliyordu. Daha önce de kafeteryayı "organik" yapma, hastanenin panjurlu bir bölümünü eğlence merkezine çevirme çabaları da sonuçsuz kalmıştı. Ama bu sefer işler biraz daha umut verir gibiydi.

Çalışma arkadaşı Gorm'la birlikte altı ay önce bir komite kurmuş, kent konseyine mektuplar yazmış, çalışanlardan ve aile üyelerinden imzalar toplamıştı. Bostan projesi için şimdiden 150.000 kron toplamış durumdaydılar. Ama belediyenin Teknik ve Çevre Yönetimi askuya almıştı projeyi. Hastane bahçesinin bu haliyle korunmasından yanaydılar. Komite vazgeçmeyecekti yine de. Simon sağlayacaktı vazgeçmemelerini.

Salonu gözden geçirdi, herkesin sakin durumda ve bir şeylerle meşgul olduğundan emin olmaya çalıştı. Anahtarlık yapan grup o işten vazgeçmiş, hava hokeyi oynamaya başlamıştı. Isak bağdaş kurmuş, hâlâ kitabını okuyordu.

Bu işte insan bazen kendini oyun kiliyle restorasyon yapmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Çoğu zaman nöbeti bitip evine dönerken, sosyal hizmet görevlisi olarak tüm çalışmalarının hiçbir işe yaramadığını, yaptıklarının yetmediğini hissediyordu. Genç olduğu, çalışma akreditasyonunu daha yeni aldığı halde, teninin altında kıpırdayan o yetersizlik duygusunu tatınmaya başlamıştı bile.

Sistem, bireylerin inisiyatif almasını da, "yapabilirim" tutumunu da teşvik etmeyen bir sistemdi. Yine de buranın hastalar için daha iyi bir yer haline dönüşmediğini, eskiden kalma güzel hastanenin olanaklarının olabileceği kadar iyi kullanılmadığını da asla kabul edemezdi. Özellikle de burayı çok sevdiği, eski binaların onları inşa edenlerden daha uzun yaşamasına değer verdiği için. Ona gelmiş geçmiş bir çağı hatırlatıyordu burası, bulunan çözümlerin daha uzun ömürlü olduğu, bugünlerdeki gibi "çatlak-tıkama" önlemi olmadığı zamanları.

Toplum ilerlemiş, değişmişti. Şimdiki çamaşır makineleri, garanti süresi dolduktan iki ay sonra bozuluyordu. Binaların duvarları eskisi gibi örülmüyor, alçıpandan yapılıyordu. Hasta şikâyetleri de ağrı giderici haplarla tedavi ediliyor, ağrının hangi nedenle başladığına dikkat hile edilmiyordu.

Tüm tedaviler semptomatikti. Galip gelen tembellik olmuş, sistem bozulmuştu.

Programlanmış turunu yapmak üzere ayağa kalktı.

"Hey, kim kazanıyor?" diye seslendi. "Hile yapmıyorsun ya Isolde? Gözüm üstünde, unutma!"

Isolde'nin kolunu hafifçe dürttü, gülerek yoluna devam etti. Genç olmanın bir avantajı, hastaların onunla daha kolay bağ kurabilmesiydi, yani yaşlı meslektaşlarına oranla. Elişi ipliklerini toparlayıp düzenledi, oysa bunu kendilerinin yapması gerekiyordu. Derken kendini bir kere daha Isak'ın sandalyesinin yanında buldu.

"Kahvaltını ettin mi?"

Isak dalgın dalgın, başını evet anlamında salladı.

Simon'ın sorusu masum gibi görünüyordu, ama gereklidi de. Isak bazen yemeklerini yemeyi unuttur, o zaman da aldığı anti-psikotik ilaçlar midesini bulandırırdu. Son kez kustuğunda, içtiği Seroquel'i de çıkarmış, ardından hastane bahçesinde saatlerce kaybolmuştu. Sonradan havuzun kenarında dört tane kafası koparılmış ördek bulmuşlardı.

Simon altı aydır Isak üzerinde çalışmaktaydı ve çocuğun geçmişini de öğrenmeye başlamıştı. Şizofreni on iki yaşını yeni geçtiğinde başlamıştı, ama daha önceden Asperger tanısı almış olduğu için ailesi uzun süre bunun da yine otizm yelpazesinin yeni bir tezahürü olduğunu sanmıştı. Doğru tedavinin uygulanması hayli gecikmişti. Çocuğun peş peşe aldığı tanımlarla ailesinin gözlerindeki son umutların da silinip yok olduğunu görmek zorunda kalmıştı Simon. Artık ziyaretlere babası tek başına geliyor, ona bir dergi ya da kitap getiriyordu. Yüzündeki hüznü ifade Simon'ın yüreğini burkuyordu her seferinde. Kendi babası ona böyle bir sevgi göstermiş değildi. Isak'm annesiyle babası ise sevgi dolu insanlar olmalarına rağmen, oğullarının hastalığının giderek daha kötüleştiğini, *normal* bir hayat sürme hayallerinin yavaş yavaş yok oluşunu seyretmek zorunda kalıyorlardı.

“Ötekiler telefon molasına çıkarken sessiz odaya gitmek ister misin?”

Isak, “Evet, lütfen,” diyerek hemen ayağa kalktı. Çocuğun, duvarları çiçekli duvar kâğıtlarıyla kaplı o odayı sevdiğinin farkındaydı. Her tarafta güzel kokulu yağlar vardı, müzik çalıyordu, okumak için sessiz bir yerdi. En önemlisi de başkalarının çevrimiçi eğlencesini seyretmek zorunda kalmıyordu orada. Isak'ın internete girmesine izin yoktu.

“Kitabını yanına aldın mı?”

Isak elindeki *Papillon* adlı kitabı kaldırıp gösterdi. Boyu bir seksenin üstündeydi ama Masai savaşçıları kadar sıskaydı. Yürüyüşünde temposu bozuk bir salınım vardı, her adımında ayakbısının tabanından vücuduna şok dalgaları yayılıyormuş gibi. Sessiz odada puf minderimsi bir yere oturdu, ayaklarını altına çekip hemen yine kitabına gömüldü.

Simon alarmin cebinde olup olmadığını kontrol etti. Isak neredeyse on sekiz yaşına geliyordu ve çok geçmeden yetişkinlerle ilgili OPUS sistemine devredilecekti. Orada psikotik semptomlar gösteren genç yetişkinler bir tür entegre erişim sistemiyle izleniyordu

ve Isak henüz buna hiç de hazır sayılmazdı. Tümöyle olmayacak bir fikirdi bu. Nerede yaşayacaktı? Akıl hastası öğrencilerden on tanesine bakan sosyal görevlilerin nöbetlerinin bir tam gün sürdüğü bir yatılı tesiste mi? Oralarda yer yoksa, belki bir grup evi ya da barınakta mı? Hatta belki sokaklarda mı? Öyle olursa sürekli hastanelere girip girip çıkacak, durumu giderek kötüleşecek, sonunda da... İşlerin kötü bir sonuca varması ne kadar sürecekti?

Simon kapıyı öfkeyle kapatırken kanı kaynıyordu. Eğer bu duruma bir çare bulmak istiyorsa, önemli kararlar almak zorunda olduğunu görüyordu.

Fayans duvardaki çengellere, elektrikli testerelerle sağlam el araçlarının yanına çeşitli bıçaklar asılmıştı. Kaburga kafesini, kafatasını yarabilecek aletlerdi bunlar. Dezenfekte edilmiş yüzeylere serpilmiş çelik araçların bu dünyası son derece özenle düzenlenmiş; ölünün atıklarını, bozulan dokuları ve kaosu kontrol altına alacak şekilde yerleştirilmişti. Su püskürten hortumlar, yerlerde kaymayan bir zemin, manyetik ilan panoları, çalışma ışıkları, her köşede kirli vücut sıvılarının boşalacağı delikler... Hayatı alıp götürecek tüm tertibat.

Jepppe Körner koruyucu tulumunu iliklerken tavana asılmış durumdaki kavrama kaskasına baktı. Erken bir öğle yemeği olarak yediği sucuklu tosttan ötürü bin pişmandı, çünkü tadı bir türlü ağzından gitmiyordu. Patoloji bölümündeki otopsi salonu da ölü et tadının hatırlanmasına uygun bir yer değildi.

Jepppe'nin yanı başında, Dedektif Falck da kır saçlarının üstüne beyaz bir ameliyat bonesi geçiriyordu. Bu haliyle karikatürlerdeki oyuncak ayılara daha da çok benziyordu. Hem de bu soğuk dünyada; paslanmaz çeliklerin, kesilmeyi bekleyen cesetlerin dünyasında!

Jepppe salonun en dibindeki masayı işaret ederek, "Galiba başlanmışlar bile," dedi. Ayıcık da peşinden yürüyordu.

Profesör Nyboe paslanmaz çelik masanın başında, bir adli tıp teknisyeniyle bir polis fotoğrafçısının arasında duruyordu. Parlak ışıklar üçünün gölgesini masanın üstündeki cesede düşürüyor, tenini gri bir yamaçta yer yer kar üstüne güneş düşmüş gibi parlatıyordu.

“Kimler gelmiş?” Nyboe başını kaldırıp bakarken upuzun, buruşuk boynu aristokrat bir kaplumbağayı andırıyordu. “Kørner, Falck, yaklaşın buraya. Dış incelemeyi yeni bitiriyoruz.”

Jeppe yaklaşıp ölü kadına baktı. Sırtüstü yatırılmıştı; çenesi hafif kalkık, avuçları açık, vücudu çıplak ve mum renginde, çenesi geniş ve belirgindi. Adaleli bacaklarında varis damarları görünüyordu. Başındaki saçlar da, kasıklarındaki tüyler de kurlaşmış ve kıvrıkcıktı. Bu son bedensel teslimiyetinde savunmasız olduğundan, her kusuru kolayca göze çarptıyordu. Ama her şeye rağmen garip, kırılğan bir güzelliği vardı bu cesedin.

“Kimliği kesin olarak saptandı mı?”

“Tahmin edildiği gibi, adı Bettina Holte. Elli dört yaşında bir sağlık görevlisi. Kocasıyla birlikte Husum’da oturuyor, iki yetişkin çocuk sahibi. Aile onu kesin olarak teşhis etti.”

Jeppe başını evet anlamında sallarken Falck’a döndü, “Araştırmayı durdurmalarını söyleyebilir misin?” dedi.

Falek iki adım uzaklaşıp tulumunun içindeki telefonuna ulaşmaya çalıştı.

“Neden ölmüş?” diye sordu Jeppe.

Nyboe cesedin meme başına sürmekte olduğu alkollü pamuğu steril bir torbaya attıktan sonra cevap verdi. “Kalp durması, Kørner, herkes gibi. Otopsiyi yapmadan önce ayrıntılı bilgi mi istiyorsun benden?”

“Şu anda bildiğin kadarını söyle bana.” Jeppe içini çekmemeye çalıştı. “Lütfen.”

“Lütuf benim adımdır,” diye cevap verdi Nyboe.

Sonra arkasındaki masadan bir metal çubuk aldı, eski günlerde öğretmenlerin sınıftaki dünya haritasında Cibuti’nin yerini

göstermek istediklerinde kullandıkları çubuklara benzer bir şeydi. Çubuğu cesedin el bileğine doğru uzattı.

“Şu kesikleri görüyor musun? Şurada, şurada ve şurada.” Önce bir kolu, sonra ötekini, ardından kalçayı gösterdi.

Jepppe öne eğildi. Bileklerin içinde ve sol kalçanın üst kısmında deride bir santim eninde paralel kesikler vardı ve bu yaralar açılmıştı. Tümüyle düzgün, ikişer paralel çizgi halinde. Toplam on iki küçük kesik. Vücudun üç ana atardamarı üzerinde özenle oluşturulmuş kesikler.

“Bettina Holte’un kanı boşalmış. Bu kesikler dışında başka dış yara yok. Yani bunu güçlü bir olasılık olarak söylüyorum.”

“Kanı mı boşalmış?” Jepppe, Falck’ın arkadan gelen telefon görüşmesini bastıracak bir sesle konuşuyordu. “Bir insan bileklerini kesip kanını boşaltmaya kalkarsa, bu genellikle intiharlarda olmaz mı?”

“Bu intihar değil. Bu konuda sana güvence verebilirim.” Nyboe çubuğunu tekrar solgun kola uzattı. “Ön kollardaki şu kızarıklıkları görüyor musun? Kadın bir tür enli yapışkan bantla hareketsiz hale getirilmiş. Ayak bileklerinde de var. Belki ellerini de ayrıca bantlamışlardır. Orada da kızarıklıklar var.” Çubuğuyla yine gösterdi.

“Elindeki neden?”

“Şu hareketi yapamıyın diye.” Nyboe eldivenli elini yumruk yapıp öne büktü. “Kanamayı durdurur bu hareket. Ya da zayıflar en azından.”

Nyboe çubuğu yerine bıraktı, düşünüyormuş gibi durdu. Tek parmağı çenesindeydi.

“Ölüm sertleşmesi dikkate alınırsa, ölümün tam zamanı gece 12 ile 3 arası. Çeşmenin soğuk havuzunda iki saat kalması, ne yazık ki tahminlerimizi netleştirmemizi önlüyor. Ayrıca ölürken sırtüstü yatar durumdaymış. Katil herhalde onu bağladı, atardamarlarını kesti, sonra da kanının boşalmasını bekledi.”

Jeppe bu arada Falck'ın yanlarına dönmüş, not almaya başladığını görüyordu. Bir yandan yazarken bir yandan da ağzından inilti gibi sesler duyuluyor, bu da Jeppe'nin kafasının içinde uğuldayan müziği kötü etkiliyordu.

"Katil, kadının ağzını da tıkamış olmalı ya da bir tür anestetik kullanmış olmalı, değil mi? Yoksa kesinlikle bağırır, yardım isterdi."

"Evet, acıdan da bağırırdı," diye cevap verdi Nyboe. Bir yandan ölünün kırmızı ojeli tırnaklarını kesiyor, kesikleri küçük bir torbaya topluyordu. "Kan boşalması acıdır. Belki ilk on-on beş dakikasında o kadar değil, ama kalp ve hayati organlar kapanmaya başlayınca çok acı verir. Bu kesiklerle ölmesi yarım saat sürmüş olmalı. Karotit damarlar kesilmiş olsa, daha hızlı olurdu."

"Yani uzun sürmesini mi istemiş?"

Nyboe başını evet der gibi salladı, düşünceli bir harekete el tırnaklarının torbasını kapattı.

"Herhalde niyeti oydu."

"Tanrım!" Jeppe tedirginliğinden kurtulmaya çalışıyordu. "O halde katil ona anestezi vermemiştir."

"Toksikoloji raporu da bunu onaylayacaktır, ama benim tahminime göre de vermemiş." Nyboe kafa ampulünü aşağıya çekip cesedin ağzını zorlayarak açtı, içini görmeye çalıştı. "Dişlerde belirli bir hasar görünmüyor ama ağzını bezle ya da bir naylon torbayla tıkamış olabilir, belki de yumuşak bir topla. İnsanların bağırmaalarını engellemek zor değildir."

Jeppe gözlerini sımsıkı yumup uzun süre o sahneyi kafasında canlandırmaya çalıştı. Kadın soyulup bantlarla bağlanmış, kanıyor, bağırıyor ve acı çekiyor, bu arada hayatı yavaş yavaş kayıp gidiyor.

"Cinsel bir belirti var mı?" diye sordu.

Nyboe upuzun bir pamuklu bezi kadının boğazına soktu, çıkarıp adli tıp teknisyenine uzattıktan sonra cevap verdi.

“Gözle görülür bir şey yok. Çıplak bulduğumuza göre, mümkün de olabilir, ama penetrasyon, direniş ya da semen gibi izler yok.”

“Peki,” dedi Jeppe, sonra masaya eğilip kadının bileğine baktı. “Neden bu kadar çok kesik? Katil niçin atardamarı bir kerede kesmemiş?”

“Aha! Körner, ilk akıllı soruyu sordun.” Nyboe dönüp tezgâha göz gezdirdi, eline bir neşter aldı. “Bilmiyorum. Zaten o kesiklerin nasıl bir aletle yapıldığını da bilmiyorum.”

Adli tıp teknisyeni, kadının başını masadan kaldırdı. Nyboe neşterle boyunda bir kesik açtı, neşteri bırakıp kafatası derisini ta göğsüne kadar sıyırdı. Jeppe bir sonraki adımın kafatasını kesip açmak olacağını anlamıştı; beyni çıkarıp tartabilmek, dilimleyip inceleyebilmek için. O iş bitince beyin de diğer organlarla birlikte kadının karnına konacak, deri dikilip kapatılacaktı. Kafatasının içine selüloz ve emici kâğıt doldurulacaktı. Beyin tekrar kafatasının içine konursa, cenaze töreni sırasında suların sızması gibi bir risk vardı.

“Uzatsana elini,” dedi Nyboe.

Jeppe kolunu, yüzü kalmamış cesedin üzerine doğru uzattı.

“Şey, ne yapacaksın?” diye sordu.

“Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu kadar düzenli kesikler açabileceğimi hiç sanmıyorum.” Nyboe, Jeppe’nin gömleğinin kolunu yukarıya doğru sıyırdı, yeni bir neşter alıp Jeppe’nin bileğinin ince derisi üzerinde dolaştırdı. “En küçük neşterimle bile.”

Jeppe kolunu geri çekip manşetini düzeltirken, “Yani demek ki özel bir cinayet silahı arıyoruz, öyle mi?” diye sordu.

“Evet Körner, aynı şeyi başka kelimelerle ifade ettin.” Nyboe neşteri parlak ışıklar altında sağa sola çeviriyor, çeliğin üzerinde parlak ışıklar oynatıyordu. “Çok özel bir cinayet silahı arıyoruz.”

Esther de Laurenti sorulan soruyu düşünmek için duraklarken, “İntihar düşüncesi mi?” diye tekrarlardı.

Psikiyatrist ona çerçevesiz gözlüğünün üzerinden hilgiç hilgiç bakarken Esther de içinden, altmış yaşında bir kadın olarak bu kadar genç bir doktoru ciddiye almak gerekiyor mu diye düşünüyordu. Kaç yaşında olabilirdi ki? Otuzların başlarında mı? Esther'in gözleri muayenehanenin eşyaları üzerinde dolaşüyor, doktorun soru soran bakışlarından ustalıkla kaçınıyordu. Doktorun arkasındaki duvar, cilalı ceviz ağacından camlı dolaplarla kaplıydı. Raflarına tıp ve psikiyatri kitapları sıralanmıştı. Öbür duvarlarda modern sanat sergilenmekteydi. Aralarda da camlı ve çerçeveli kelebek koleksiyonları.

"Aklınızdan intihar düşüncesi geçti mi?"

Besbelli fazla uzun süre düşünmüştü.

Adamın soruyu belki duymamıştır diye bu sefer daha yüksek sesle tekrarladığını fark ediyordu. Esther bu adamdan hiç hoşlanmadığına o anda karar verdi. Zaten ona başvurmasının da hikâyesi uzundu. Akademik dünyadan kalma bazı arkadaşları çok övmüşlerdi bu doktoru. Bazıları da onun yöntemlerinden uzak durmaktan yanaydı. Genç Peter Demant'a hastaları ya bayılıyor ya da ondan nefret ediyorlardı.

"Hayır..." dedi Esther. "Yani, en azından çoktan beri."

"Ama daha önce geçti, öyle mi?" Montblanc dolmakalemini ona doğru uzattığında, filmlerdeki mahkeme sahnelerinde görünen avukatları andırıyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, bir yıl önce çok travmatik olaylar yaşadım. Çok yakınım olan iki kişiyi kaybettim. O olay sırasında, aslında o olayların ardından..." Esther elini bardaktaki suya uzattı, bir yudum alıp bardağı yerine bıraktı. "Çocukluğumdan beri oturduğum evden taşındım, o da bana ayrıca zor geldi. Çok kötü bir dönem geçirdim ama üzerinden de bir hayli zaman geçti. Yani sorduğunuz sorunun cevabı hayır, aklımdan intihar düşüncesi geçmiyor."

Adam bloknotuna bir şeyler yazdı, gözlük camlarının üstünden ona baktı.

"Yine de bana, muayeneye geldiniz," dedi. "Neden?"

Oyle ya! Neden gelmişti?

Esther pek de depresyonda sayılmazdı. Hayatı öyle yıldızlı ve ışıltılı olmasa bile, iyi gidiyordu. Kopenhag Üniversitesi'nden, Mukayeseli Edebiyat kürsüsünde doçentken emekli olmuştu, şimdi eski arkadaşı (ve eski kiracısı) Gregers'la ve iki köpeği Dóxa ve Epistème'yle birlikte yeni bir daireye taşınmıştı. Kent merkezinde, Peblinge Dossering'de, göl manzaralı çok güzel bir dairede yaşıyorlardı. Rosenborg Kalesi'ne yakın bir yerdeydiler. Kloster Sokağı'ndaki üç katlı evi sattıktan sonra, kentin tarihi kesimindeki bu daireyi almaya yetmişti eline geçen para. Parası vardı, sağlığı oldukça iyiydi, yazar olma hevesine ayıracak da bol bol zamanı vardı.

Ama pek yazamaz olmuştu. Bir yıl öncesine kadar hayalini kurduğu o cinayet romanını yarım bırakmış, ondan vazgeçmişti. Yeni bir şeye de bir türlü başlayamıyordu. İlhamını kaybetmişti. Klavyenin başına ne zaman otursa, bir yorgunluk bastırıyor, duyarsızlaşıyordu. Günleri daha çok market alışverişleriyle, evi derleyip toplamakla, gazete okumakla, yemek davetlerine girmekle falan geçiyordu. Hiçbir şey yaptığı yoktu. Öylece geçiyordu günler.

"İçim sanki uyuşmuş gibi, takılıp kalmışım gibi," diye devam etti. "Durumum kötü değil. Ama parlak da sayılmaz. Anlamlı mı bu?"

"Tabii ki anlamlı, hem zaten böyle hisseden de bir tek siz değilsiniz." Psikiyatrist temiz tıraşlı yuvarlak yüzünü hafif yana eğip biraz gülümsedi. "Depresyon çok yaygın bir hastalık."

"Ama ben depresyonda değilim," diye atıldı Esther. Başını iki yana sallarken küpeleri boynunun iki yanına çarpıyordu. "Yalnızca takılmış durumdayım."

"Nasıl bir takılma?"

Esther kelimelerini tartarak konuşmaya çalışıyordu. Adam da anlamıyordu.

"Dediğim gibi, önceki yaz hayatım paramparça oldu, sonra o parçaları toplamak da zorlaştı. Her zaman depresif hissediyor değilim ama..."

“Uykusuzluk durumu? Gece uykularınız nasıl?”

“Şey, çoğu gece üçte ya da dörtte uyanıyorum.”

“İştahınız nasıl?”

Esther omuz silkti. Son bir iki ayda beş kilo kaybetmişti. Canı yemek istemiyordu.

Psikiyatrist gözlüğünü çıkarırken hareketleri önceden provası yapılmış gibiydi. Otoriter bir havaya bürünerek ona ciddi bakışlarla baktı. Esther onun ne yapmaya çalıştığını anlıyordu ama bunun adamın istediği sonuçları veriyor olmasına da canı sıkılıyordu.

“Hayatınızda bir sarsıntı yaşamışsınız. Emekli olmuşsunuz, ardından da iki kişi ölmüş. Yemekte ve uyumakta zorlanıyorsunuz. Genel bir moral bozukluğu içindesiniz. Bunları doğru anlıyor muyum?”

“Eh, sanırım öyle.”

“Bana travmatize olmuşsunuz gibi geliyor. Belki durum size acil gibi gelmiyordur, tam da depresyonda değilsiniz. Sanırım bunu yönetme stratejiniz, dişinizi sıkıp günbegün yaşamak. Aynı zamanda da bence duygusal olgunluktan uzak birisiniz. Zorlukların, mutsuzlukları yaşamak istemiyorsunuz. Kurban rolünü istemiyorsunuz. Düşse bile kolay kalkabilen biri olmayı seviyorsunuz.”

Esther sıcak bir tedirginlik duygusunun boğazından yükselip yüzüne yayıldığını hissetti. Gözlerini adamın delici bakışlarından kaçırıp duvardaki dekorasyonlara baktı. Ölmüş kelebekleri de kim biriktirirdi, Tanrı aşkına?

“Ama şimdi o travma peşinizden size yetişiyor. Sindiremediğiniz duygular yol açar bazen bu duruma.” Peter Demant gözlüğünü tekrar taktı. “Bu sonbahar boyunca bir terapi zinciri uygulayalım. İki haftada bir gelin, sizi geri tutan şey neymiş, bakalım.”

“Bir hap yutmak yardımcı olmaz mı bana?” Esther kendini savunmak istemiş gibi elini kaldırmıştı. “Bir mutluluk hapi?”

“Antidepresan mı demek istiyorsunuz?” Buruk buruk gülümsedi, bloknotunu cilalı masaya koydu. “Onlar insanı mutlu etmez, ancak akut depresyonda olanları rahatlatır. Hastanın durumunu çözmeden pek tavsiye etmem.”

“Terapi istemiyor değilim. Yalnızca...”

“Kimse sizi bir şeye zorlamıyor. Benim öğüdümü isterseniz, en iyi yol terapi, en azından başlangıçta.” Ayğa kalktı. “Terapiye devam etmek isterseniz, iki hafta sonraya randevu alın, ama fazla gecikmeyin, randevu saatlerim çok çabuk dolar.”

Peter masasının çevresinden dolaşıp kapıyı açtı, hastası çıkarırken onunla tokalaştı.

“Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi.

Esther kendini bekleme odasında, gülümseyen resepsiyon görevlisinin karşısında buldu. POS makinesi kadının elinin altındaydı. Esther cüzdanını bulup kredi kartını çıkardı, şifresini girdi, slipini aldı, merdivenin yıldızlı parmaklığını tutarak inmeye koyuldu.

Orada yalnızca kırk beş dakika geçirmişti. Ödediği paraya normalde çok öfkelenmesi gerekirdi. Böyle soygunlar karşısında genelde sessiz de kalmazdı. Dişlerini sıktı, merdivenleri hızla indi. Bir an önce temiz havaya çıkmak için can atıyordu. Belki de en iyi yol, gerçekten adamın dediği yoldu ama ne olursa olsun, zor ve pahalı bir süreçti. Kendini bu kadar ele vermiş, küçük düşmüş hissetmesi, yalnızca çocuksu bir gurur muydu? Psikiyatrist kendi bakış açısından öyle emindi ki, ona bir anda bir kişilik biçmişti. Herhalde Esther’in kendi karamsar davranış biçimine bakarak.

Sankt Anna Meydanı onu kalın bulutlarla, kaldırımlarında su birikintileriyle karşıladı. Esther adımını atıp rüzgâra çıktı, kapının arkasından çarparak kapanmasına izin verdi, bir an gözlerini yumdu, derin bir soluk aldıktan sonra yürümeye başladı. Meydanın karşı tarafındaki bir dükkânda meyve suyu satılıyordu. Oraya yöneldi, pembe-siyah boyalı dükkanın sıcak salonuna adım attı. Muzik çalınıyordu. İnsanlar bar taburelerine oturmuş, müziğe rağmen seslerini duyurabilmek için yüksek sesle çene çalıyorlardı. Esther barın gerisinde elmaları birbirlerine fırlatan, müşterilerin arasındaki kadınlara flörtçü bir tavırla göz kırpan delikanlılara baktı. Biraz zorlama hareketler gibi geldi bunlar ona. Ama yine de garip şekilde rahatlatan bir havası vardı buranın.

Bir meyve suyu ısımarladı, kendi yaşının üçte biri kadar ancak gösteren delikanlı ona da göz kırptı. Mavi gözleri hayat sevinciyle, dünyaya olan güveniyle parlıyordu. Hevesi bulaşıcıydı. Esther cüzdanına el attığında, Demant'ın ofisinden aldığı slipi hâlâ elinde tutmakta olduğunu fark etti. Hiç düşünmeden onu buruşturup bahşişlerin, güzel kızların telefon numaralarının bulunduğu bardağa attı, sonra delikanlının gülümsemesine karşılık verdi.

BÖLÜM 3

Holte ailesinin beyaza boyalı tuğla evi, Kopenhag'ın iki mil kadar batısında, sessiz sakin bir mahalledeydi. Çevresindeki savaş öncesinden kalma evlerin ve bungalovların bahçelerinde salıncaklar göze çarpıyordu. Jeppe arabanın camından baktığında, kendi eski evini hatırlıyordu. Kopenhag banliyösündeki o evi sonunda satmışlardı eski eşiyle ikisi. O leylaklar da, bahçedeki müstemilat da, inşası yarı bitmiş o ön teras da artık başkalarının malıydı. Bunların hiçbirini özlediği de yoktu zaten.

Uzunca bir bahçe yolunun sonunda, kaliteli ahşaptan, sağlam yapılmış bir garaj karşılıyordu gelenleri. Saksılarda sıra sıra lavantalar, yeni boyanmış çitler. Aile belli ki evlerini çok sevmiş, buraya zaman ve enerji yatırımı yapmışlardı. Jeppe ile Dedektif Falck taş döşeli patikayı izleyerek beyaz ön kapıya doğru ilerlediler.

Kapı zilinin altındaki etikette "BETTINA & MICHAEL HOLTE" yazılıydı. Jeppe zili çalıp bir adım geri çekildi, böylelikle kapıyı açacak kişinin kendisini ve Falck'ı yan yana, omuz omuza görmesi için hazırlığını yaptı. Kapıdan bir kadın, upuzun kâkülleri altından onlara baktığında, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Onları gördüğü anda da hemen yine ağlamaya başladı. Sanki onların varlığı, gerçek dışı bir olayı gerçeğe dönüştürmüş, daha da acı bir hale getirmiş gibi.

"Nasılsınız?" diye söze başladı Jeppe. "Biz Kopenhag Polis Teşkilâtı Cinayet Masası'ndan geliyoruz. Görüşmek istediğimiz kişi Michael..."

Kadın arkasını döndü, kapıyı bile kapatmadan yürümeye başladı, sonra birden aklına bunun kaba bir hareket olacağı geldi, durup tekrar onlara döndü.

“Özür dilerim. Lütfen gelin. Ben Michael’ın kardeşi Rikke. Genelde bu evde konuklardan ayakkabılarını çıkarınmaları istenir, ama... Siz silip yürüyün, yerlerde iz bırakmayın. Bettina...” Sus-tu, pırıl pırıl silinmiş parkelere baktı, sonra tekrar mutfığa yürüdü. Birinci katın neredeyse tümünü kaplayan bu mutfak çok genişti ve çok amaçlı bir oda olarak kullanılıyordu. Duvarlar beyaza boyanmıştı ve süsten püsten arınmış durumdaydı. Pencere kenarlarında biblo falan yoktu. Her taraf son derece temiz görünüyordu. Jeppe içinden, *bu ev çok işlevsel ama ilk izlenimi pek sıcak sayılmaz*, diye geçirdi.

Orta yerdeki masanın başında, yığılmış durumda oturan adam da sanki evin doğal bir uzantısıydı. Ağarmaya başlamış kumral saçlarını arkaya taramış, temiz tıraşlı, tişörtünün göğsünde otomobil logosu bulunan biriydi.

“Michael, polisler geldi.”

Michael Holte başını kaldırdı ve o özenli görünümünün etkisini bir anda azaltır gibi oldu. Gözleri çukurdu, göz altlarında da koyu renk halkalar var gibiydi ama bu uykusuzluktan mı, üzüntüden mi, yoksa her zamanki görünümü mü böyle, anlaması zordu. Ayağa kalktığı anda atletik yapısı da belirginleşti. Michael Holte o hüznünlü gözlerine rağmen, yaşı ellilerin ortalarında, yakışıklı bir adamdı. Jeppe içinde zalim bir hisle, “yeni ölen karısına göre çok daha yakışıklı” diye düşünmekteydi.

“Ben Soruşturma Lideri Jeppe Kørner, arkadaşım da Dedektif Falck,” dedi. “Eşiniz için çok üzgünüz. Şu anda buna yetecek enerjimi yok diye hissediyorsanız, sizi tümüyle anlıyoruz. Yalnızca birkaç soru sormaya geldik.”

Michael Holte kısaca başını sallayıp eliyle beyaz bir kanepeyi işaret etti.

“Şuraya oturalım. Rikke, bize içecek bir şeyler getirebilir misin?” Soru soran gözlerini Jeppe’ye çevirdi.

"Biraz su yeter, teşekkür ederiz."

Michael Holte koltuğa oturmak için dizlerini bükmeden önce paçalarını biraz yukarı çekti. Yumuşak yerlere oturmaktan pek hoşlanmıyormuş gibi dimdik oturuyordu. Rikke elinde sūrahi ve bardaklarla geldi, o da ağabeyinin yanına oturdu. Adam içgüdüsel bir hareketle ondan biraz uzaklaştı. Kızın fark edeceği kadar belirgin bir hareket değilse bile, Jeppe fark etmişti.

"Bettina dün kayboldu. Anlatın bize; onu en son kim, nerede, ne zaman gördü?"

Michael Holte cevap vermeden önce derin bir soluk aldı.

"Bettina her pazar dörtte, Husum Meydanı'ndaki dans okuluna gider. Caz dansı. Çok sever. Dün de üç buçukta çıktı. Her zamanki gibi yürüyerek gidiyordu. Üstünde eşofmanı, elinde şemsiyesi vardı. Normalde ders bitince ötekilerle birlikte kahve içerler. Dans hocasıyla konuştum, onun mutlu ve neşeli görüldüğünü, herkese el sallayıp yağmurda yürüyerek dönmek üzere çıktığını söyledi. Sonra da onu gören olmadı. Ta ki..."

Gözlerini yere çevirdi. Jeppe bir an bekledikten sonra konuştu:

"Saat kaçta veda etmiş?"

"Altıya birkaç dakika kala herhalde. Telefonu cevap vermedi, dans okulundaki arkadaşları da bir şey bilmiyor. Saat dokuzda polisi aradım. Bilirsiniz, insanların aklına hep kötü şeyler gelir..."

Jeppe, Michael Holte en kötünün zaten başlarına gelmiş olduğunu hatırlayana kadar bekledi.

"Eşiniz Herlev Hastanesi'nde çalışıyordu, değil mi?"

"Evet, Doğum Servisi'nde. Sağlık Hizmetleri öğrencilerinin stajına nezaret etmekle görevliydi. Bettina her zaman çocuklarla ilgili işlerde çalışmıştır, şu ya da bu şekilde."

"İşini seviyor muydu?"

Michael Holte kafasını bir sağa, bir sola eğdi, ne evet ne de hayır anlamında.

"Ömrünün en heyecan verici işi sayılmazdı," dedi. "Çok farklı yerlerde çalıştı, ama şu ara pek de zorlayıcı olmayan bir iş yapıyordu ona. Bir önceki işi onu canı çıkana kadar çalıştırıyordu."

“İş arkadaşlarıyla, amiriyle arası iyi miydi?”

“Kesinlikle. O konuda sorun yok,” dedi Michael. Sonra uzanıp bir yudum su içti. “Karım sözünü esirgeyen biri değildi, ama işinin ustası bir profesyoneldi. Etrafındakiler onun kendileri hakkında ne düşündüğünü hep bilirdi.”

Jepe içinden, *insanı pek popüler kılacak bir nitelik değil*, diye düşündü.

“Yani hatırlınıza gelen bir düşmanı var mıydı?” diye sordu. “Aralarında anlaşmazlık çıkmış biri? Bir kız arkadaş ya da eski bir erkek arkadaş?”

“Bettina’yla biz liseden beri birlikteydik.” Michael ona dik dik bakıyordu. “Eski erkek arkadaş falan yok.”

Jepe başını evet der gibi salladı. “Sormamın nedeni, bu suçta bazı unsurlar, duygusal tepkileri olan bir suçluyu akla getiriyor.”

Michael’ın kız kardeşi ellerini yüzüne kapatıp hıçkırmaya başladı. Ağabeyi ona sikkün bir ifadeyle baktı.

“Sen yukarı çıkıp o konuştuğumuz cenaze şirketini arasan?” dedi, ardından, “Lütfen,” diye ekledi.

Kız kararsızlık içinde gözlerini kırıştırdı, ayağa kalktı, çoraplı ayaklarıyla yürüyüp hızla mutfaktan çıktı.

Jepe yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle, “Böyle durumlarda yalnız kalmak hiç iyi bir fikir değildir,” dedi. “Birileriyle birlikte olmak zor gelse bile...”

Michael bezgin bir ifadeyle onun sözünü kesti.

Jepe hafif öksürüp boğazını temizledikten sonra devam etti: “Bettina boş zamanlarında başka neler yapmaktan hoşlanırdı? Yani dans etmek dışında?”

“Hobi falan mı?” Michael şaşırmış gibiydi. “Bahçeyle uğraşmayı severdi...”

Durakladı.

“İkiniz ne zamandır birlikteydiniz?”

Michael’ın cam masada duran telefonu zırlıdı, o da aramayı reddetmeden önce ekrana göz attı.

“Bettina’yla yirmi yedi yıldır evliyiz. Birlikte iki çocuk büyütük, şimdi de bir süreden beri baş başa kaldık.” Bir şey itiraf etmeye hazırlanıyormuş gibi sesini kısıtı: “Balayı günleri çok gerilerde kalmıştı, bizim de herkes gibi sorunlarımız oldu ama onlara karşı birlikte mücadele etmeyi seçtik. İyi bir ekip olduk.”

“Başka bir ifadeyle, eşinize kimin zarar vermek isteyeceğine dair bir fikriniz yok, öyle mi?”

“Eşim...” Michael susup yutkundu. “Aklıma tek gelen, bunu ancak bir delinin yaptığı. Bir psikopat. Kilit altına alınması gereken biri.”

Jeppe bir yorumda bulunmamayı seçti. Kurbanların aileleri genellikle katili “bilinmeyen bir psikopat” diye nitelerlerdi ama sonunda bazen aileden biri de çıkabilirdi.

Jeppe, “Dün öğleden sonra dört sularında neredeydiniz?” diye sordu.

Kısa bir sessizlik oldu, sonra cevap geldi. “Burada. Biraz çalıştım, yemeği hazırladım, Bettina’yı bekledim.”

“Buna tanıklık edecek kimse var mı? Bunu sormak zorundayız, umarım anlıyorsunuzdur.”

“Ne yazık ki hayır,” diye başını iki yana salladı Michael.

“Peki. Bu kadar ciddi olaylarda, Bettina’nın eşyalarından bazılarına bakmamız gerek. Buraya kanıt toplamak ve bazı örnekler almak üzere bir ekip yollamak zorundayız.”

Michael hevesizce baş salladı. Jeppe’nin ona söylemediği, adli tıp uzmanlarının aslında orada kan izi arayacaklarıydı. Eskimiş Omega saatine baktı. Babasından kalma saatine. Onu hep sağ bileğine takardı. Her gün bir dakika geri kalan bir saatti. Şu anda 14.30’u gösteriyordu.

“İzninizle eşinizin bilgisayarını bir süre için almak zorundayız. Cep numarasıyla e-posta adresi de gerekiyor. Bildiğiniz bütün şifreleri de. Sonra da sizden ricam, eşinizin bütün arkadaşlarının, iş arkadaşlarının, patronunun, aile üyelerinin bir listesini yapıp

onlara nasıl ulaşabileceğimizi not etmeniz. Falck size bir e-posta adresi verecek, oraya yollarsınız. Mümkün olduğu kadar çabuk.”

Falck ceplerini karıştırıp kalem aradı, Jeppe o anda Anette’i özlemeye başladığını fark etti. Kendisini tedirgin eden bütün huylarıyla birlikte özlediğini. Şu anda yanında daha enerjik, daha inisiyatif sahibi biri olsa iyi olurdu, ara sıra can sıkırsa bile.

“Dizüstü bilgisayarını getireyim,” diyerek ayağa kalktı Michael. “Üst katta.”

Mutfaktan çıktı. Jeppe onun kız kardeşine sinirli bir sesle bir şeyler söylemekte olduğunu duyabiliyordu. Hemen sonra, elinde gümüş renkli bir bilgisayarla döndü.

“Teşekkür ederiz. Şimdi sizi artık rahat bırakacağız. Eminim bir sürü şeyle ilgilenmeniz gerekiyordur. Dosyayla ilgili herhangi bir gelişme olduğunda size bildireceğimizden emin olun. Aklınıza olayla ilgili olabilecek bir şey gelirse bizimle temasa geçmeyi unutmayın.”

Jeppe ön kapıya vardığında, Falck’ın kendisine yetişememiş olduğunu fark etti. Bir adım gerilediğinde, yaşlı dedektifin hâlâ kanepede oturup tükenmez kaleminin kapağını kapatmakla uğraşğını gördü.

“Falck, geliyor musun?” diye seslendi.

“Evet, tabii. Geliyorum.”

Falck zorlukla kanepeden kalktı. Koca göbeği onu gerisin geri yastıklara doğru çekiyormuş gibi bir hali vardı. Polis görevlilerinin triatlon atletlerine benzemesi şart değildi gerçi ama tanık ve akrabaları sorgularken koltuklardan kalkabilmek de bir avantaj sayılmalıydı.

Kapıda Michael Holte’un yanından geçerken Jeppe adamın koltuk altlarından gelen ağır kolonya kokusuna karışmış ter kokusunu da alabilmekteydi. Böyle bir telaş kokusu, görünümüne bu kadar özen gösteren biriyle pek uyumlu değildi. Jeppe, sağlam bir tokalaşmanın sonrasında uzaklaşırken *belki de Michael’in örtmeye çalıştığı tek şey ter kokusu olmayabilir*, diye düşünüyordu.

Başhemşire odasının bitişiğindeki küçük mola odasından fincan şakırtıları ve gülüşme sesleri geliyordu. Kalın pazıları olan, başına tarçın rengi kask giyen iş arkadaşı Jette, bugün doğum gününü kutluyordu. Öğle sonrası kahvesinin yanında yemeleri için, 3144 numaralı kardiyoloji koğuşundaki herkese pasta getirmişti. Kokusuna bakılırsa, yine tarçınlı bir şey.

Trine Bremen odaya tedirginlik içinde yaklaştı. Daha kapıdan bile giremeden, içerideki gülüşmeler kesiliverdi. Sanki bütün hemşireler anlamıştı onun gelmekte olduğunu. Göğsünden yukarı, yüzüne doğru bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti... Utanç işareti. Onlara merhaba demeyi çoktan kesmişti. Bir şey söylemeden plastik kapaklı dolaplara, bardak almaya yöneldi. Ötekilere arkası dönük durumda bardağı doldururken içinden saniyeleri sayıyordu. Arkasından konuşmalar yine başlamıştı ama zorlama bir sohbetti. Havadan sudan. Kendisi yokken arkasından neler söylediklerini biliyordu. Söylentileri kimin çıkardığını da biliyordu. Jette'ydi o masalları uyduran. Büyük olasılıkla gençliğini ve becerilerini kışkandığı için.

Trine musluğu kapatıp odadan çıkarken başını dik tutuyordu. Alt edemeyeceklerdi onu. Ne şimdi ne de ileride. Elinde bardakla koridorda hızla ilerledi.

Ne bekliyordu ki? Ona kahve ikram edeceklerini mi? Gülümseyerek onu aralarına davet edeceklerini mi?

Okuldaki günlerinden farklı değildi bu durum. Aktivite merkezinde de, meslek okulunda da. Hep aynı. Genellikle neşeli, güler yüzlerle başlıyor ama zamanla bakışlar kuşkuyla doluyor, mesafeler uzuyor, sonunda hor davranış yerleşiyordu. İnsanları kendi yanına çekmek için ne kadar konuşursa, o kadar uzaklaşıyordu herkes. Sanki gösterdiği heves, durumu daha beter ediyormuş gibi.

Trine boş bir hasta odasında bir sandalye buldu. Otururken bardaktaki su taşı, beyaz deri ayakkabılarına döküldü. Eğilip ayaklarının arasındaki su gölcüğüne baktı, boş eliyle gözlerini

sildi. Ağlamanın hiçbir şeye yararı yoktu. Hep aynı sorunlarla karşılaşılıyor, nedenini de çok iyi biliyordu.

Koyduğu tanı şöyleydi: *Kritik eşikte kişilik bozukluğu*. İnsanlar yalnız farklı ve yanlış taraflarınızı görüyorsa, zeki ve becerikli olmanın yararı neydi?

İyi ki Klaus vardı! Bir gece sınıftaki grupla birlikte bir İrlanda pub'ına gidip, orada barın önünde tek başına kaldığı sırada rastlamıştı ona. Klaus tam yanında duruyordu. Trine'dan birkaç yaş büyüktü, biraz da tombulcaydı ama onun acayip davranışlarını aşır içindeki duygulu kişiliğini görebilmişti. Trine'in aksiliklerini, durmadan konuşmasını garipse miyordu hatta kendisi fazla konuşmak zorunda kalmadığı için memnundu bile. Çok geçmeden ikisi bir çift olmuşlardı. Trine da bu durumu fazla uzatmadan ona evlenip çocuk sahibi olmak istediğini söylemişti.

Bir ay sonra evlenmişlerdi. Öyle kocaman, prenses düğünü falan yapmamışlardı hayallerindeki gibi. Ama yine de sınıf arkadaşlarının hepsinden önce o evlenmişti.

"Hey, 16 numaralı odaya gelir misin?"

Trine başını kaldırıp Başhekim Dyring'in anlayışlı kahverengi gözlerine baktı. Yaşlıca bir adamdı ama hastalara da, çalışanlara da hep sıcak ve nazik davranırdı. Kadro eksikliği yaşarlarken de, deli gibi çalışırken de genelde morali hep yüksek tutardı. Profesyonellikti onun için önemli olan, iş arkadaşlarının can sıkıcı tatil anılarını dinlemek değil.

"Tabii, geliyorum." Trine bardağını bırakıp ayağa kalktı, başhekimini izledi. "Aslında şu anda molada değilim. Ayaklarımı dinlendirmek için bir dakika oturmuştum. Zor bir vardiyaydı. Suyu bir şey mi karıştı bilmiyorum ama hastaların hepsi huysuz bugün..."

Doktor Dyring dalgın dalgın başını salladı, odayı açıp girdi. Dün yatırılan bir kadın vardı yatakta. Aort diseksiyonu için gelmişti. İri yapılı, kısa saçlıydı, fazla yaşlı sayılmasa bile, altmış beş yaşında var gibiydi. Orada boş boş yatıp beklemekten de pek memnun olduğu söylenemezdi.

"Vibeke'ye bugün bir CT taraması yapılacak eğer tarayıcı boşsa. Diseksiyon sabit mi, genişliyor mu, bakmamız gerek. EKG de istedim, bakalım kalp doğru dürüst kan pompalıyor mu." Dr. Dyring elini uzatıp hastanın omzunu okşadı. "Tamam mı Vibeke?"

Hasta homurdanarak omuz silkti, ama Dr. Dyring onun bu kabalığına aldırmadı.

"Ama el ve ayaklarında uyuşma ve göğüste sancı diye bir şeyler geldi kulağıma. Doğru mu?" diye ekledi.

Vibeke, "Bu kadar uzun süre hareketsiz yatmaya alışık değilim," dedi. "Herhalde o yüzden kendimi bu kadar kötü hissediyorum."

"Kötü hissetmesen, zaten burada yatıyor olmazdın," dedi Dr. Dyring. Tatlı tatlı gülümsedi. "Ayrıca diseksiyonun ne kadar büyük olduğunu, aort yırtılmasına yol açıp açmayacağını da görmemiz gerek. Öyle bir şeye izin veremeyiz, değil mi?"

"Tek kişilik odam olabilseydi," derken Vibeke öbür yataktaki hastaya göz attı. "Koridorun şu tarafında boş bir oda gördüm. Hastalandığımızda bize doğru dürüst bakılmayacaksa, niye ömrümüz boyunca vergi ödeyip duruyoruz?"

Trine gözlerini devirdi. Boş yatak olduğu doğru değildi, tam tersi doğrudu. Koğuştaki yatak eksikliği vardı. Tıpkı kadro eksikliği, malzeme eksikliği, hademe eksikliği de olduğu gibi. Hele birinden biri "hastalandım, gelemiyorum" diye telefon ederse ya da tatile çıkarsa.

"Eh, çok geçmeden seni iyileştirir, evine yollarız," diye devam etti doktor. Etkilenmemiştir. "Şimdi ilk iş olarak Trine'dan sana bir süre için daha az kan sulandırıcı vermesini isteyeceğim, ameliyat gerekip gerekmediğinden emin olana kadar." Trine'a dondu. "Stent takılırsa hemen tekrar yetmiş beş miligram aspirine doneyim. Ağrı için yirmi miligram morfinle başlayalım. Tam miktarları kaydetmeyi unutma ki ilk fırsatta sabit dozlara donebilelim."

Dr. Dyring, Trine'in omzunu okşayıp odadan çıktı. Trine hemen işe koyuldu, hastanın vaka notlarını ve serum torbalarını aşırı doz riski olmasın diye kontrol etti. Aslında hastanın metoprololünü yükseltmek, kendini kötü hissetmenin ne demek olduğunu ona göstermek de içinden gelmiyor değildi.

Trine bundan sonra ilaç dozlarını şemaya işledi, rutin hareketlerle serum damlalarını kontrol etti. Torbayı astı; hastanın telemetrisini, nabzını ve tansiyonunu aldı. Profesyonel, deneyimli, gerekliliklerde uzman.

"Su isteyebilir miyim, yoksa onu da mı kendim almam gerekiyor?"

Trine duraklayıp hastaya baktı. Kadın da meydana okuyan gözlerle ona bakıyordu. İçinde bir şey kopup düşüyormuş gibi hissetti Trine. Bir değersizlik duygusu. Sanki kendisi yağmurda, çizmeler altında ezilecek önemsiz bir şeymiş gibi.

Elijah Kilisesi'nin kapısına çıkan taş merdivenlerin iki yanında birer ıhlamur ağacı vardı. Onların dalları arasına saklanıp Vestebro Meydanı'ndaki insanları seyretmek mümkündü. Trafığın seviyesinden yukarıda, saklı bir yerden.

Marie Birch sık sık orada otururdu. Kırmızı ışıklardan korkusuzca geçen bisikletlileri, sarı parlak yelekler giyip el ele tutuşan okul çocuklarını oradan seyrederdi. Basamaklarda rahat rahat otururken, dünyayla ne kadar ilişki kurmak istediğine de kendisi karar verebilirdi.

Bugün, canı fazla istemiyordu.

Cebinde bir bisküvi buldu, sonra yakasını kapatıp ceketini bedene daha sıkı sardı. Biraz büyük geliyordu ceket, mevsime göre biraz da fazla inceydi. Dirsekleri de yıpranmış gibiydi. Ama kendisi zaten fazla titiz değildi o konularda. İlkokuldayken mevsim iyice soğuyana kadar ayakta topuğu açık ayakkabılarla gidip gelirdi. Bu yüzden büyük çocuklar ona "tıpırdık" diye isim takarlardı. Annesi ona çizme giydürmeye çalışır, başaramazdı. Sonunda

okul, çocuğun eline bir yazı verip eve yollamak zorunda kalmıştı. Hâlâ da pek üşümezdi. Yazları serin akşamlarda King's Parkı'nda uyuduğu zamanlarda bile, Vesterbrogade'da misyonerlerin dükkanının arkasındaki çöplüğe gittiği zamanlarda bile. Herhalde burada, ıhlamurların altındaki merdivende de üşüyecek değildi.

Bisküvinin tadı kupkuru, biraz da bilemediği bir zerzevatı hatırlatır gibiydi ama o yediği şeylerin tadına pek aldırılmazdı, yeter ki sağlıklı şeyler olsun. Küçüklüğünde yağlı yiyeceklerle tatlılara bayılırdı. Annesi öyle şeyleri Marie yiyip bitirmesin diye dolapta, temizlik malzemelerinin arkasında bir yere saklamak zorunda kalırdı. Ne zaman kızarmış ekmeğine Nutella sürse, kızının tombul yanaklarını mincıklar, onunla dalga geçerdi.

Normal bir aileydiler, evde bir baba olmaması gerçeğinin dışında. Ama annesi o etkeni de normalleştirmek için elinden geleni yapardı.

Sperm nakli.

Marie anaokulundaki çocuklara babasının bir robot olduğunu, uzak bir galakside önemli bir görevi olduğunu, o yüzden eve gelemediğini söylerdi. Pek eksikliğini de duymazdı babasızlığın, ta ki bunun yine de etkili olduğunu anlayıncaya kadar. Annesi bazen tatillere giderdi. Paskalyayı büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirirdi. Marie Yavru Kurt olmuştu. O günleri hatırladığında göğsünde ılık ve tuhaf bir şeyler hissedirdi.

Ne zaman değişmişti durum?

Marie annesinin alışveriş yapmayı unuttuğu, Noel akşamını evdeki artıklarla geçirmek zorunda kaldıkları o geceyi hatırlıyordu. Annesi ya onu şakalarla, gülüşmelerle oyalamaya çalışıyor ya da dudağını sarkıtıp oturduğu için azarlıyordu. Eh, bunları şimdi artık değiştiremezdi elbette. Marie boğazında bir yumru hissetmiş, yutkunması zorlaşmıştı. Aradan bunca uzun süre geçtiği halde hâlâ bazen hissediyordu o yumruyu.

Ağzındaki kuru bisküvileri tırabzanın öte yanına tükürdü, ağzını ceketinin koluna sildi. Bir keresinde bakkaldan ya da okuldan

döndüklerinde, annesi mantosunu çıkarmadan giriş kapısının hemen iç tarafına, yere yatıvermişti. Onun yerde yatışına bakarken yanğındaki terlerin kafasındaki kapüşona değışini hâlâ hatırlıyordu. Acaba yine işinden mi kovulmuştu, yoksa erkek arkadaşlarından biriyle bir sorun mu yaşamıştı? Onu bilmiyordu Marie.

O Noel'den sonra Marie, tuvalet kâğıdını tam zimba deliklerinden koparmak, yırtmamak gibi bir huy edinmişti. Annesine de bir şeyler olmuştu. *Manyaklık bu*, demişti annesi. *Kes artık!* Ama kafasındaki düşüncelerle vücudundaki gerilimler konusunda ne yapabilirdi ki? Hele annesi salonda battaniyeyle yatarken, benzi giderek solarken? Annesi onu avutamazken?

Marie dokuz yaşındayken annesi ilk defa psikiyatrik muayeneye gitmişti. Aynı yıl bitmeden de anneyi psikiyatrik acil durum nedeniyle hastaneye yatırmışlardı, Marie de daha çok büyükannesinde kalmaya başlamıştı. Gündelik hayat yavaş yavaş parçalanıyordu. Oyun arkadaşları artık evlerine gelmekten kaçınıyor, annesinin davranışlarını bir tuhaf buluyorlardı. Günler geçtikçe kendisi de evde vakit geçirmekten vazgeçti, çoğı gece geç saatlere kadar sokaklarda oylanmaya başladı. Sonunda döndüğünde, annesinin üstüne bir yorgan örtüyor, sonra gidip yatıyordu. Annesi artık kanepede yatmaz oluncaya kadar.

On bir yaşındayken bir gün, sosyal hizmet görevlisinin dikkatli bakışları altında eşyalarını bir bavulla bir koli kutusuna doldurmuştu. Beslediğı hayvancığı yanına alamayacaktı. Gideceğı tesiste ona yer yoktu.

Bir ambulans Vesterbrogade'ye girip hızla ilerledi, siren sesleri o gittikten çok sonra bile Marie'nin diyaframını titretineyi sürdürdü.

Hikâyesini sosyal hizmet görevlileri ve başka insanlara öyle çok anlatmıştı ki. Gözlerini iri iri açmış, avuçları terleyip duran insanlara. Artık ne kadarının gerçek olduğunu kendisi bile ayırt edemez olmuştu. Yo, bilerek yalan söylüyor değildi. Ama hatırlayamadığı öyle çok şey vardı ki! Herkesin tercihi olan baskulamaların ardında

kaybolup gitmişti ayrıntılar. Sonunda göçebe olup çıkmıştı. İş saatleri içinde ona yardımcı olmaya çalışan pek çok yetişkin çıkmışın karşısına, ama o hiçbirine açılmamıştı.

Meydana akşam karanlığı inmekteydi. İnsan eğer sokaklarda yaşıyorsa, yaz mevsiminin yumuşak ışığını sevmeyi, sonbaharın soğuk gecelerinden nefret etmeyi çok çabuk öğreniyordu. Ama bu gece yatacak bir yeri vardı. Bir yatak ve üstünde bir çatı. Marie'yi kaygılandıran o değildi.

Çeşmenin havuzundaki kadındı.

Saat beşi bulduğunda Jeppe "tamam" dedi. Günü oldukça iyi idare etmişti ama sonlarına doğru uyuklamamayı ancak başaracak hale gelmişti. *Tersini yapmak gerek, sevgili vücudum*, dedi kendi kendine; *uyku zamanı, gecedir*. Canı kahveden daha güçlü bir şeyler istiyordu ama o günler de geride kalmıştı artık. Onun yerine ruvalete gidip kafasını, saçlarını, akan soğuk suyun altına tuttu, bunu kulakları uyuşana kadar sürdürdü. Sert kâğıt havlularla kurulanırken aynada kendine hiç bakmadı, sonra koridora çıkıp toplantı odasına yürüdü. Falck, önünde kahvesi ve bloknotuyla masanın başına oturmuştu. Çalışmıyormuş gibi görünüyordu.

Jeppe, Bettina Holte'un bir fotoğrafını yazıcıda basıp miknatısla bülten panosuna tutturdu. Odaya metalik bir tangırtı sesi yayıldı, pano Jeppe'nin ayağına düştü. Onu alıp tekrar duvara takmaya çalıştığı sırada, somunlardan birinin kaybolduğunu fark etti. Sanki binanın zaten kendi kendine de yıkılmaya yüz tutmuş olması yetmiyormuş gibi. Cinayet masası, teşkilatın Teglhølm'deki yeni binasına taşındığından beri, eski polis merkezi geride kalmış dedektiflerin üstüne çökme sürecini hızlandırmış gibiydi. Sıvalar kopup kopup düşüyor, yerlerdeki laminatlar baharda nergis vermeye hazırlanan topraklar gibi şişip kabarıyordu. Burada çalışmak, Titanic'i balonlarla, deliklerine çiklet yapıştırarak yüzdürmeye çalışmak gibi bir şeydi. Ayrıca bu tür sorunları çözümleyen hep Anette olurdu.

Falck önünde kahvesiyle rahat rahat oturuyor, Jeppe'ye yardım etmek için yerinden kalkmaya hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. İkili ekiplerin üyeleri aslında hiçbir zaman birbirinin eşi değildi.

Pano az çok dengelenebildiğinde Jeppe keçeli kalemi eline aldı, kurbanın ve cinayetin en önemli noktalarının listesini çıkarmaya koyuldu.

"Adli tıp teknisyenleri evde bir şey bulamadılar. Kan da yok, cinayet silahına benzer bir şey de yok. Onu kocası öldürdüyse, bu işi başka bir yerde yapmış demektir." Jeppe parmağını Falck'a uzattı, o da aynı görüşte olduğunu mırıldanarak belirtti. "Karısını katlayıp arabanın bagajına tıkmış, başka bir yere götürmüş olabilir. Belki bir yerlerde bir garajı ya da yat kulüplerinden birinde bir kayıkhanesi olabilir mi?"

"Evet, herhalde o bir olasılık." Falck kahvesinden bir yudum aldı, bıyığını gömleğinin koluyla sildi.

"Bu konuya bir bakabilir misin?" dedi Jeppe.

Bir yandan panoya GARAJ diye yazmaktaydı.

"Elimizde tanığı olmayan bir koca var," diye devam etti. "Larsen'e göre komşular bu çiftin sürekli kavga ettiğini, son iki yıldır bu kavgaların artmaya başladığını söylüyorlarmış."

Falck, "Yirmi yedi yıl evli kaldıktan sonra kim kavga etmez?" derken başını bloknotuna aldığı notlardan kaldırmamıştı. "Bu kendi başına bir şey ifade etmez."

Jeppe tekrar panoya döndü, Bettina Holte'un fotoğrafına baktı. *İşinin ehli bir profesyonel* demişti kocası onun için.

"Herlev Hastanesi'nin doğum servisinde çalışıyormuş. İnsan orada kendine birtakım düşmanlar edinebilir mi?"

Falck boğazını temizledi: "Biliyor musun, pamuk balığı gebe kalınca embriyolar rahmin içinde birbirini yiyor, sonunda iki tane kalıyormuş!" Bir yandan bloknotuna not almaya devam ediyordu. Sanki anılarını yazıyormuş da bitirmek için dünya kadar vakti varmış gibi.

Jepppe odadan çıkarken kapıyı çarpmamak için kendini tutmak zorunda kalmıştı.

Kendi terremiz odasında yalnızdı. İki kişilik masanın karşı tarafı boştu. Şu sıra artık Anette'in cips torbaları ya da boşalmış kahve bardakları yoktu orada. Rahatça çalışabileceği, olaylara hakim olabileceği bir yer. Jepppe sandalyesine çöküp NKC'den Clausen'i aradı.

"Korner!" diye haykırdı Clausen. "Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Kargo bisikletinin markasını mı buldun?"

"Henüz değil ama cinayet silahı konusunda bir şey geldi aklıma."

"Söyle hadi!" Jepppe sandalyesinde dikleşmişti.

"Dosya bilgilerinin ayrıntılarını aileme falan anlatıyormuşum gibi değil bu durum..." diye başladı Clausen. Sanki omzunun üstünden arkasına bakıp kimse duyuyor mu diye kontrol ediyordu.

"Elbette ki değil."

"Tamam. Her neyse, bu sabah kahvaltıda en büyük kızımıydık. Ortopedik cerrahdır kızım, belki hatırlarsın. Konuşurken, cesedin bileklerindeki o garip kesiklerle ilgili bir şeyleri ağzımdan kaçırmış olabilirim."

"Olabilir tabii." Jepppe sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Kızım bunun ona bir şeyler hatırlatır gibi olduğunu söyledi ama kafası tam da netleşmemişti. Tıp Müzesi'ndeki bir arkadaşını, Monica Kirkskov'u aramamızı önerdi. Antik tıbbi araçlar üzerine uzmanmış."

"Peki?"

"Sana numarasını yollarım, tamam mı? Daha sonra konuşuruz."

Clausen telefonu kapadı, Jepppe elinde telefonla öylece oturup kararan ekrana bakmayı sürdürdü. Eskiden, Therese'le evliyken kendisi de sofraya oturduklarında eşine yasak olmasına rağmen dosyalarla ilgili bir şeylerden söz ederdi. Şimdi de Therese yeni kocasına hayatın zorluklarından söz ediyor olmalıydı. Eski evlerinin

genç bir çift taşınmış, ön cepheyi sarıya boyatmışlardı. Jeppe'nin eşyaları kutulara konmuş, iki hafta sonra Nyhavn'daki yeni daireye taşınmayı bekliyordu. Geçiyordu günler. Hayatın biteceği güne kadar.

Jeppe'nin düşünceleri telefon ekranında yanan ışıkla kesildi. Clausen söz verdiği telefon numarasını yollamıştı.

Monica Kirkskov.

Geçmişini düşünmeye vakit yoktu. Hayat akıp geçiyordu. Jeppe verilen numarayı aradı.

Mikrodalganın düdüğü yemeğin hazır olduğunu bildiriyordu. Tek kişilik tikka masala soslu tavuk kapıya teslim edilmiş, şimdi de psikiyatrist Peter Demant'ın el yapımı rüstik seramik tabağında servis edilmeyi bekliyordu. Belki biraz yağlı sayılabilecek bir yemekti ama bugün kanepeye yerleşip kâseden yiyebileceği bir yemeğe ihtiyacı vardı.

Kendine bir bardak süt doldurdu, tepsiyi Holmen manzarasına bakan salona taşıdı. Ses sistemi yüksek desibelde Chopin ezgileri yayıyordu, duvarlardaki etajerlerin raflarına dizilmiş mesleki kitaplar o sesin yankılarına yatıştırıcı bir etki katıyordu. Çıplak ayak parmakları halının uzun tüyleri arasına gömülüyordu. Soğuk sütle baharatlı pilicin bileşimi de geri kalan ihtiyaçlara cevap verdi. Peter her lokmada biraz daha rahatladı, sükûnet bütün vücuduna yayıldı.

Çok yorgundu. Üç haftadır muayenehanesindeki hastalara ve danışmanlık hizmetlerine zaman ayırmanın yanı sıra, haftaya Amsterdam'da konuşmacı olarak davet edildiği konferansta yapacağı konuşmaya da hayli enerji harcamıştı. Hastaların kendilerine zarar verne davranışlarında yeni ilaç tedavisi seçenekleriyle ilgili teorilerini tanıtmak açısından, ender bulunur bir fırsat olacaktı o konuşma. İyi belgelenmiş araştırma sonuçlarına ihtiyacı vardı ve o tür araştırmalar da para gerektiriyordu. Konferans ona sesini tam gerekli kişilere duyurma olanağı verecekti; yani

küresel araştırma dünyasının büyük ligine katılmak için bir biletti. Üstelik yazdığı rapor da *British Journal of Psychiatry* gibi çok prestijli bir dergi tarafından yayımlanmak üzere kabul edilmiş ki bu da bir başka avantajdı. Ama ah, ne çok çalışmıştı yapacağı o konuşma üzerinde!

Aslına bakılırsa, ömrü boyunca hep çok çalışmış biriydi o.

Bazı kimselere başarılar kolaylıkla gelirdi; kucaklarına düşüverir, her gün yeni fırsatlar açılırdı önlerinde. Peter için pek öyle olmamıştı. Okuldayken sınıfın en zeki çocuğu olmadığı gibi, en uzun boylusu da değildi, en yakışıklısı da, en sportmeni de. Kızların boyları hızla uzayıp onu geçmiş, başlarını eğip ona bakmaz olmuşlardı. Ama Peter'ın bir niteliği, ona okulu bitirtmeyi başarmıştı. Çok çalışırdı. Onu oyun dışına itmeye imkân yoktu. Rekabet onu daha da motive eden bir yakıt gibiydi. Ve sonunda artık o emekleri meyve vermeye başlıyordu.

Kâsesini sıyırdı, *keşke şokolata da ısmarlasaydım*, diye geçirdi içinden. Yalnız tatlıların sağlayabileceği bir avantuya ihtiyacı vardı bugün. Peter çocukluğundan beri günlerini hep ruhsal durumuna göre sınıflandırmıştı ve bunu hâlâ sürdürüyordu. Sekiz yıllık tıp eğitimi süresinde de, stajında da, asistanlığında da, doktora çalışmaları sırasında da hiç ara vermemişti.

Bugün o sınıflandırmada kesinlikle "üç"tü: kapanık, gri bulutların, bir türlü kafasından kovamadığı kötü düşüncelerin günü.

İnternet gazetelerinin hepsinde, Eski Pazar Meydanı havuzunda çıplak ve parçalanmış durumda bulunan ceset, ayrıntılarıyla tarif ediliyordu. Kullandıkları kelime oydu hepsinin: *parçalanmış*. Fotoğraf verilmemişti ama Peter'ın da zaten o kocaman yanakları, kol altlarında sarkan derileri, o doymayan ıslak ağızı hatırlamak için resme ihtiyacı yoktu. Bunu düşünmek midelerini bulandırdı. Hiç istememişti bu ayrıntıları hatırlamayı.

Bulaşıkları mutfaka taşıdı. Oradaki siyah camlı pencere, erken gerilemeye başlayan alın çizgisini ve terli alnını yansıttı. Yemeğini

erken yemişti, hâlâ birkaç saat çalışabilirdi. Ama belki önce bir banyo yapsa daha iyi olurdu.

Dolapta bavulu açık bekliyordu. Amsterdam yolculuğu için yanına alacaklarını kolayca yerleştirecekti bavula. Üstündekileri çıkarıp çamaşır sepetlerine attı; biri renkliler, öbürü beyazlar için. Sonra adımını atıp duşa yöneldi. Sıcak sular üstünden akıyor, sabunlar köpürüyordu. Peter yüzünü yukarıdan dökülen damlalara doğru kaldırıp gevşemeye çalıştı.

BÖLÜM 4

Sonbaharda Kopenhag'ın tuhaf bir niteliği olurdu; bir ışık eksikliği, bir hava eksikliği. Bazen kent hava değişimlerine hiç aldırma-
mazmış gibi davranır, yazın bittiğini kabullenmek fazla acılıymış
gibi direnirdi. Düşük basınç ve yağmur günleri arasında bazen
de güzel bir gün çıkardı ortaya. Mavi gökleri, mücevher renkli
sonbahar yapraklarıyla. Ama bugün öyle değildi.

Jeppes kale tarafındaki koyu renk ağaçlara doğru bakıp yakasını
düğmeledi, yağmurun ensesinden içeri sızma olasılığını önlemeye
çalıştı. Eski Pazar Meydanı civarında kapı kapı dolaşmaktan çı-
kan sonuç sıfır olmuştu, Teglgård Sokağı'ndaki bozuk kamera da
katilin nereden gelip nereye döndüğünü izleme olanağını ellerin-
den almıştı. Artı tarafa bakılırsa, suç yeri ekibi o kargo bisikleti-
nin yeni markalardan biri olduğundan emindiler. Winther, Bullitt
ya da Acrobat olmalıydı. Yağmurda çekilmiş bulanık görüntüler-
den anlamak kolay olmasa da ekipler şu ara bu markaların son üç
yıllık satışlarını tarıyorlardı. Tabii bisiklet üç yıldan önce alınmış
da olabilirdi, yani Jeppes olaya pek de iyimser bakamıyordu. Buna
karşılık, cinayetin de bu meydana en çok birkaç kilometre yan-
çaplı bir çember içinde işlenmiş olması gerektiğine işaret ediyor-
du. Kimse kargo bisikletiyle fazla uzağa gidemezdi, hele arkada
ceset taşıyorken.

Jeppes, Bredgade'ye adım attığı sırada cebindeki telefon titredi.
Ekranı baktığında, önünden geçmekte olduğu otelin tentesinin
altına yöneldi, aramaya şaşkınlık içinde cevap verdi:

“Werner, ne oluyor sana? Ben seni bir sepet dolusu bebek bezi arasına gömülmüş mutlu mutlu uyukluyor sanıyordum. Bebeği olanlara hep öyle olmaz mı?”

Anette gülüyormuş gibi yaptı.

“Başkasına sor onu,” dedi. “Öyle yorgunum ki bebek bezi sepetiyle Svend’i ayırt edemeyecek durumdayım.” Telefonda dudak şapırtıları ve hırıltılar duyuluyordu. “Şu anda emiyor. Bugünlerde ben süt musluğundan başka bir şey değilim.”

“Eh, kulağa çok hoş geliyor.”

“Evet, öyledir herhalde. Bir şeyle mi meşgulsün sen?”

Jeppe saatine göz attı. Sekizi çeyrek geçiyordu. Müze çoktan kapanmıştı ama Clausen’in araştırmacı tanıdığı Monica Kirkskov geç saatlere kadar çalıştığı için biraz daha kalıp Jeppe’yi beklemeye söz vermişti. Zaten tamamlaması gereken sergi hazırlıkları vardı.

“Zıyanı yok. Bir terslik mi oldu?” diye sordu. Hattın öbür ucundan ses gelmedi. “Alo Anette, her şey yolunda mı?”

“Evet, evet.” Öksürüp boğazını temizledi. “Biraz canım sıkılıyor, o kadar.”

“Hmm, anladım. Televizyonu açsan ya da bulmaca falan çözsene olmuyor mu?”

“Süs havuzundaki ceset,” derken Anette’in sesi dirilmiş gibiydi. “Anlatsana...”

“Şaka mı ediyorsun?” diye güldü Jeppe. “Sen doğum iznindesin! Son haberleri istiyorsan gazete falan oku. Kızına iyi bak. İsmi ne koyacaksın, karar verdin mi?”

“Önce onu biraz tanımak istiyorum,” dedi Anette. Sonra da inledi: “Ayy, ısırtıyor. Söylesene bana! Kimmiş o kadın? Nasıl ölmüş?”

“Niye bilmek istiyorsun ki?”

“Hadi, hadi! Sesi ciddileşmişti. “Anlat, Jeppe!”

“Anette Werner, seni hiçbir zaman anlayamayacağım, değil mi?” Jeppe kaldırımında yürümeye başlamıştı. Serbest eliyle telefonunu yağmurdan korumaya çalışıyordu. “Kadının adı Bettina Holte. Sağlık görevlisi. Katil onun atardamarlarını çeşitli yerlerden kesmiş, kanının boşalmasına yol açmış.”

“Off, sadistçe! Şüpheliler var mı?”

“Henüz yok. Benim şimdi bazı yetişkinlerle konuşmam gerek, sen de emzirmeye odaklan.”

“Bettina Holte mu demiştin?”

“Svend’e selam söyle, olur mu? Yakında yine görüşürüz!”

Telefonu kapatıp adımlarını hızlandırdı. Kubbeleri altın rengi soğan biçimli Alexander Nevsky Kilisesi’yle otobüs durağının arasından, Tıp Müzesi’nin kum rengi duvarlarını görebiliyordu. Kapının iki yanındaki neoklasik sütunlar dışında, basit bir binaydı. Mütevazı bir cephe. Jeppe altı basamağı çıkıp ön kapıya geldi, zili bulup hemen çaldı.

İçerisi karanlık ve boştu. Serinlik veren mermer duvarlar. Sağda ve solda beyaza boyalı merdivenler üst katın karanlığına doğru tırmanıyordu. Tam karşısındaki geniş taş basamaklar ise geniş bir fuayeye ulaşıyordu. Attığı adımlar pek az bir ses çıkarıyordu bu koca yerde. Fuayenin ortasına varınca telefonunu çıkarıp baktı. Annesi aramıştı yine. İki kere. Ekranının ışığı yanı başındaki cam dolaptan yansdı. Jeppe yaklaşıp ışığı dolabın içine doğru tuttu. Sarımsı deriler, ölü ağzılar, diller dışarıda, göz çukurları boş.

Jeppe’nin soluğu tıkanınca bir adım geri bastı. Neydi bu bakmakta olduğu şey?

Telefonun ışığını salonun çevresinde dolaştırdı. Her taraftaki cam dolaplarda ölü insan fetüsleri vardı. İki başlı ve karınları yarılmış, formalin içinde yüzen mutasyona uğramış bebek bedenleri, sanki kendisine uzanmaya çalışıyordu.

“Denizkızını gördünüz mü?”

Jappe yerinde sıçradı. Ses karanlığın içinden geliyordu. Dolapların gerisinde bir yerden. Işığı o tarafa çevirince, birinin yaklaştığını yansıyan gölgelerden görebildi.

“Benim en sevdiğim o. Teratoloji koleksiyonumuzun incisi.”

Yaklaşıp Jeppe’nin yanında durdu, onunla tokalaştı, telefonun ışığını köşedeki daha küçük dolaba yönlendirdi. Camın ardındaki fetüsün bedeninin alt kısmı incelerek sivrililiyor, bir noktada son buluyordu. Bacakları yoktu.

“Teratoloji, yani konjenital anormalliklerin incelenmesi. Müzenin fetüs ve çocuk deformasyonları, doğum arızaları koleksiyonu dünyada rakipsiz sayılıyor.”

Kadının sesi yumuşaktı. Jeppe'nin elini tutan parmakları da öyle.

“Şey, bir ışık açsak olmaz mı?” Jeppe elini çekti. Kadının uzaklaşmakta olduğu sesinden anlaşıyordu. Bir anda salon parlak bir ışıkla doldu.

“Kaygılanmayın, çoğu insan korkuyor çocuklardan.”

Kadın tekrar yaklaştı. Beyaz bluz giymiş, kumral saçlarını omuzlarına sallandırmıştı. Kendiliğinden parıldayan güzel saçlar. Bacakları uzun, üst ön dişleri biraz ayrıktı. Jeppe'ye göre öyle güzeldi ki çevresindeki herkesi çirkin gösterebilirdi.

“Siz Jeppe Körner olmalısınız. Fetüsler konusunda size böyle takıldığım içi özür dilerim. Biz akademisyenler pek az dışarı çıkarız, keyif anlarımız da seyrek gelir.”

Jeppe, Monica Kirkskov'un gülümsemesine karşılık verdi, dünyadaki haksızlıkları düşündü. Sırf bu kadar güzel olduğu için, davranışları ayartıcıymış gibi görünüyordu. Oysa daha birkaç dakika önce tedirgin edici bulmuştu o davranışları.

“Bu kadar kısa sürede randevu verdiğiniz için teşekkür ederim. Clausen sizin antik tıp araçları konusunda bir numaralı uzman olduğunuzu söyledi.”

“Clausen fazla nazik. Gelin yukarı, oditoryuma çıkalım.”

Öne düştü, daha küçük bir merdivenden peş peşe çıktılar, dar bir koridordan geçip yüksek tavanlı bir odaya girdiler.

“Bu bina 1785'te inşa edilmiş. O zamanlar Kraliyet Cerrahi Akademisi'ymiş. Bu oditoryum da otopsiler için kullanılıyormuş.”

Jeppe küçük konferans salonunda çevresine bakındı. Oturulan sıralar ahşaptı ve salon yarım daire şeklinde bir amfiydi. Tonozlu tavanın ortasında parlak ışıklar yanıyordu.

“Tiyatroya benziyor biraz,” dedi Jeppe. Konuşmacı kürsüsünün kenarına ilişti.

“Tam da öyle.” Monica Kirkskov onaylarcasına başını sallıyordu. “İki yüzyıl önce otopsiler teatral olaylarmış. Tavan da Roma’daki Panteon’un tavanıyla aynı.”

Jeppé’nin yanına oturduğunda, leylak kokusuyla buruşuk çarşaf kokusu karışımına benzeyen bir aroma hissedildi.

“Burada mı çalışıyorsunuz?” Jeppé sorduğu bu budala sorudan ötürü bir anda pişman olmuştu.

“Ben bilim tarihi ve tarihi felsefe doçentiyim, yani işim ders vermek, araştırma yapmak ve bu müzedeki sergilerde küratörlük üstlenmek.”

“Ve beni elimizdeki dosyayla ilgili cinayet silahı konusunda aydınlatabileceksiniz, doğru mu anlıyorum?” Jeppé telefonunu cebinden çıkarabilmek için koltuğunda arkasına yaslanmıştı.

“Her şey daha en baştan sizin ne kadar zeki olduğunuza bağlı.” Şakacı bir ifadeyle gülümsedi. “Ama evet, tarihi tıp cihazları konusunda ihtisasım var.”

Jeppé telefonundaki fotoğrafı buldu.

“Bu öldürülen kişinin bileği. Cinayet silahıyla yaralanmış durumda. Hoş bir fotoğraf değil ama...”

“Ben çabuk sarsılmam.”

Eğilip Bettina Holte’un kolunun fotoğrafını inceledi, sonra kalkıp odadan çıktı. Jeppé onun bitişik odada çekmeceleri açıp kapadığını duyuyordu. Bir dakika sonra elinde bir objeyle geri döndü, onu kendi açık tuttuğu avucuna koydu, taşlara takılan mücevherlerden biriymiş gibi.

“Bu mu yani?” Jeppé’nin alnı kıışmıştı.

Monica Kirkskov’un avucunda Rubik küp boyunda pirinç bir kutu görüyordu.

“Bir skarifikatör. Bunu müzeye ben armağan ettim. Bana büyükanнемden kalmıştı. Vendsyssel’de büyümüş olan büyükan-neme de kendi büyükannesinden kalmış. Yani on dokuzuncu yüzyılın ortalarına varmış oluyoruz.” Minik kutuyu alıp masanın

üstüne koydu. "Müzenin koleksiyonuna katılmadan önce ben bunu kâğıt ağırlığı olarak kullanıyordum."

"Büyükannenizin büyükannesi neye kullanıyormuş?" Jeppe kutuya doğru uzanıyordu.

"Durun! Ah, özür dilerim ama yanlış yere dokunursanız tetiğe basabilirsiniz."

"Tetiğe basmak mı?" Jeppe elini geri çekti. "Söylesenize, nedir bu şey?"

"İzninizle göstereyim." Monica Kirkskov kutuyu kaldırıp iç kısmındaki bir düğmeye bastı.

Çın.

Ses son derece net ve tanıdıktı. Sustalı bıçağın açılış sesi. Kutudan on iki minik bıçak kenarı çıkmıştı. Oditoryumun haşin ışıkları altında pırıl pırıl parlıyorlardı.

"Yani bu mu cinayet silahımız? O ufacık bıçaklar otomobilin boyasını bile zor çizerek."

"Tabii karar vermek size düşer ama kesilen atardamar da kesilen atardamardır." Kutunun üzerindeki küçük tokmağı çevirdi, bıçaklar kutunun içine çekilip kayboldu. "Siz de bilirsiniz, uzunluğun önemi yoktur..."

Jeppe onun sözünü kesti. "Ne için kullanılıyor bu?"

Monica yerine oturup pirinç kutuyu dikkatle Jeppe'nin yanındaki kürsünün üzerine bıraktı.

"Bu eski bir tıbbi alet. Skarifikatör aslında hacamat için kullanılmış. Eski günlerde, hastalıkların vücuttaki dengesizlikler sonucu oluştuğuna inanıldığı günlerde, vücuttan dışarı kan akıtılırken. Yirminci yüzyıla gelene kadar insanlardan kan akıtılmış. Yalnız skarifikatörlerle değil, hacamat neşterleriyle de. Berbere tıraş olmaya gidenler berberden biraz da kan akıtmasını isterlermiş."

Arkasına yaslandığında iki elini iki yanına dayamış, göğüsleri bluzuna basınç yapar hale gelmişti. Jeppe biraz uzağa kaydı.

"Yani aletin ilk amacı yaralamak veya öldürmek değil, öyle mi?"

"Tabii ki değil. Bir insanı skarifikatörle öldürmeye kalkmak Beethoven'ı panflütle çalmak gibi bir şey." Gülümsedi, ön dişleri arasındaki o çekici aralığı sergiledi. "Vücudu arındırmak için kullanılan bir alet bu."

"Nasıl yani?"

"Kısa süreler için az miktarda kan akıtmakla." Saçlarını omzunun üzerinden arkaya savurdu. "Bir desilitre ya da yarım bardak Bunun vücudu dengeye geri döndüreceğine inanılmaktaymış. Hacamatın keyifsizlikleri giderdiği inancı yaygınmış. Ağır hastalıklar söz konusu olduğunda, daha çok kan akıtılıyormuş. Bazen kan akıtmayı, hasta bayılmaya kadar sürdürüyorlarmış."

Bacaklarını üst üste atarken gözlerini Jeppe'den kaçırmadı. Aralarındaki hava yoğunlaşmaya başlamıştı. Jeppe bir anda nereye bakacağını şaşırmıştı. Cep telefonunun sesi elektrikli havayı dağıttı.

"Özür dilerim ama buna cevap vermek zorundayım. Aklınıza önemli olabilecek bir şey gelirse beni aramaktan çekinmeyin." Ayağa kalkıp ona bir kartvizit uzattı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Çıkış yolunu kendim bulurum."

"Rica ederim," diye sıırttı Monica. "Soruşturmanız için başarılar dilerim."

Jeppe hızla merdivenlerden inerken onun bakışlarını ensesinde hissediyor, telefonun zili de kulaklarını zorluyordu. Kapıya vardığında çağrıyı reddetti, caddeye çıktı.

Annesiydi arayan. Yine.

Esther de Laurenti, yarısını yiyebildiği akşam yemeğini toplayıp kaldırdı. Çevresine Maria Callas'ın örmekte olduğu ağdan meş olmuştur durumda, kapının çalındığını önce fark edemedi.

*Mi chiamano Mimi, il perché non so. Sola, mi fo, il pranzo da me stessa.**

* (Ita.) Bana Mimi derler, / Sebepini bilmiyorum / Yalnızım, ben / öğle yemeğini kendim yaparım. (s.n.)

Ne kadar güzel, yaklaşan hastalığın ve ölümün etkisiyle inanılmaz derecede hüzünlü. Kapı tekrar çalındı. Esther pikabın iğnesini kaldırıp ön kapıya yöneldi. Köpekler orada havlamaya başlamışlardı bile. Kapıyı açmadan önce kısa, kınalı saçlarını parmaklarıyla düzeltti.

Sahanlıkta Esther'in daha önce hiç görmediği bir adam duruyordu. Esther'e yarı arkası dönüktü. Kapının açıldığını duyunca dönüp ona şaşkınlıkla baktı, sanki başka birini görmeyi bekliyormuş gibi. Uzun boyluydu. Işıltılı yeşil gözleri, bir çift derin gamzesiyle yarışıyormuş gibiydi. Çenesi güçlü, omuzları genişti. Esther kendini kontrol altına alamadan önce gülümsedi.

"Buyurun? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam cevap vermedi, orada ona gülümseyerek bakmayı sürdürdü.

Esther adamın kırışmış kısa buklelerini ve merdiven sahanlığının ahşap zeminine yalınayak basmakta olduğunu görüyordu. Dóxa ile Epistéme hırladılar, Esther onları içeriye doğru yöneltti, kapıyı üstlerine kapattı.

"Terbiye kurallarını unutuverdim." Sesi kalındı, belli belirsiz bir aksanı da vardı. "Alt kattaki yeni komşunuzum ben. Adım Alain. Fransızca gibi yazılıyor." Elini uzatıp onunkini yakaladı. "Evet, şey, gelip sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bavul larımı açıyordum, o sıra müziğin sesini duydum..."

"Ah, çok özür dilerim. Sesi fazla mı açmışım? Bazen yapıyorum bunu."

"*La Bohème*'i fazla yüksek sesle dinlemek mümkün mü? Hiç sanmıyorum. Özellikle de Rodolfo, Mimi'ye kendinden söz etmesini söylerken, ona aşkını ilan ederken."

Operayı seviyordu.

Esther gülümsedi: "Sizinle aynı fikirdeyim. Puccini'den bıkmaz. Ama aslında izninizle şimdiden söylemek istedim, ileride müzigim sizi rahatsız ederse diye. Binaya hoş geldiniz. Yaşanası bir yerdir."

“Bunu hissetmeye başladım bile.” Göz kırpıp, gülümsedi. Bu Esther’i utandırdı. “Eh, siz de buna karşılık benim yemek kokularına tahammül etmek zorunda kalacaksınız. Ben konser piyanistiyim ama boş zamanlarımda yemek pişirmeye bayılırım. Övünmek gibi olmasın ama iyi aşçıyım. İfade bir *pot-au-feu* ya da *boeuf onglet* yapmaya kalkarım.”

Yemek pişirebilen bir konser piyanisti. Esther içinin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissetti. Göbeğiyle kalçası arasında bir yerlerde. Hani, lunaparkta hız trenine binmiş gibi. Kendini dizginlemeyi denedi. Mutlaka evli olmalıydı.

“Yeni boşandım,” diye anlattı Alain. “Dramatik olmayan biçimde ama ev taşımak ve komşu değiştirmek bizim yaşlarımızda yine de sarsıcı oluyor.”

İltifat ediyordu, bunun ikisi de farkındaydılar. Kaç yaşında olabilirdi ki? Belki elli beş falan mı? Kendisinden on-on beş yaş daha genç. Onunla flört etmeye çalışıyor olamazdı. Besbelli normal Fransız cazibesi.

“Doğru! İnsan uzun süre bir yerde oturduktan sonra mahalle değiştirmek zor iş. Ama potansiyelleri var. Biz dokuz aydır buradayız ve her an yeni yeni şeyler keşfediyorum...”

Alain’in yüzüne bir gölge düşer gibi oldu. Hâlâ gülümsüyordu ama gözleri biraz daha az parlıyordu.

“Evli misiniz?” diye sordu.

O anda kapı açıldı, Gregers gelip Esther’in arkasında durdu. Pardösüsünü giymiş, başına eski kareli kasketini geçirmişti. İkisine şaşkınlıkla bakıyordu.

“Misafirimiz mi var?” diye sordu. Biraz eğildi, sesini hafifçe kıstı. “Kim bu soytarı?”

Gregers seksen dört yaşında olmasına rağmen sık sık böyle dört yaşındaymış gibi davranabiliyordu. Esther onu pek sever, bu tür duyarsızlıklarını genelde görmezden gelirdi ama şu anda yapmasa daha iyi olurdu.

“Gregers, bu Alain, yeni alt kat komşumuz. Alain, bu da benim kiracım, şey ev arkadaşım Gregers Hermansen.”

“Alain Jacolbe,” diyerek elini uzattı Alain. “Memnun oldum.”

Gregers gözlerini kısmış, kıpırdamadan duruyordu. Ortalığa garip bir sessizlik çöktü. Sonunda Gregers yavaşça başını salladı.

“Daha önce karşılaşmamıştık, değil mi?” dedi Gregers. “Ben yüzleri pek unutmam.”

Esther bunun koskoca bir yalan olduğunu biliyordu. Gregers neredeyse herkesi unutturdu; bir tek, fırında çalışan o güzel kız dışında. Belli ki kız ekmeği verip parasını alırken onu pek etkilemişti.

Alain garip bir gülümsemeyle elini geri çekti.

“Karşılaştığımızı sanmıyorum,” dedi. “Hatırlardım herhalde.”

Gregers, Esther’e bir şeyler mırıldandı, Alain bunların arasından yalnız *ahmak* lafını duyabildi. Sonra Gregers onların yanından geçip merdivenlere yöneldi.

Alain şaşkın bakışlarla onun arkasından bakıyordu.

“Gregers doğuştan huysuzdur. Üstünüze alınmayın.”

“Eh, aslında aşağıya dönüp eve yerleşme işine devam etmem gerek.” Alain hafifçe omuzlarını silkti. “Ama sohbet için teşekkürler. Eminim yine karşılaşırız.” O gamzeleriyle orada durmayı sürdürüyordu.

Esther ne diyeceğini bilemedi. O gözler onu okul çocuğuna dönüştürmüştü! Yetmişine yaklaşmakta olan bir kadın için hiç de yakışık almayacak bir şey.

Esther tepki gösteremedi. Alain onun elini tekrar yakaladı, Esther şok ve sevinç karışımı bir duygu içinde elini kaldırıp dudaklarına götürüşünü seyretti. Hemen elini geri çekti, soluksuz bir veda sonrasında kendi dairesine girdi. Kapının dışında merdivenden yavaş yavaş inen ayak seslerini dinledi. Kendi nabzının temposundan çok farklı bir tempoyla.

Birkaç dakika öncesine kadar dünya ona bir yük, aşılması zor bir dağ gibi görünüyordu. Her şey takılıp kalmış gibi. Şimdi ise yeniden enerji doluyordu içine.

Alain...

Ne saçma! Saçmalığın daniskası.

Esther pikabın başına yürüdü. Temkinli adımlarla. İğneyi tekrar plağın üzerine koydu. Müzik bir kere daha odayı doldurdu, o da gözlerini yumup dinledi.

Si! Mi chiamano Mimi, ma il mio nome è Lucia. La storia mia è breve. A tela o a seta ricamo in casa e fuori...

Harika bir duyguydu. Tehlike izleri taşıyordu.

* (İta.) Evet, bana Mimi derler / ama gerçek adım Lucia. / Benim hikayem kısa / Bir ruval veya ipek / Yurtiçi ve yurtdışında nakış işlerim... (ç.n.)

BÖLÜM 5

Doğrusu, insan genç bir çifti hayatın en önemli iki olayından birine, yani bebek sahibi olmakla ölmeye, yeterince hazırlanmadılar diye suçlayabilir miydi? Budala olmadıklarına göre onlar da bu yaşta duruma uyum sağlamanın zor olacağının farkındaydılar. İlk defa anne olan orta yaşlı biri olarak, çocuk yetiştirmekle ilgili kitapları dikkatle, sanki tekrar üniversite giriş sınavına girecekmiş gibi okumuştı. Uyku ritimleri, emzirme programları, bebek bezinin pamuklu mu, kâğıt mı olması gerektiği gibi konuları sonu gelmez biçimde o da öğrenmiş, tartışmıştı. İşin genelini Anette üstlendi ve bu kendisini bile şaşırttı. Doğalı buymuş gibi geliyordu ona. Ne de olsa, bebek onun bedeni içinde büyümüştü. Ya da belki değişiklikten en çok korkan kendisi olduğu için. İnsan yirmi küsur yıldır mutlu bir evlilik içinde yaşamışsa, ufuktan yaklaşan fırtınaya hazırlanmak zorundaydı ki her şeyi yıkıp devirmesin.

Ama mahallenin karanlık sokaklarında en iyi marka bebek arabasını ite ite yürürken, bütün bu hazırlıkların nafîle olduğunu kendi kendine kabullenmek zorunda kalıyordu.

Bebek gelmiş, görmüş ve yenmişti. Onlara uyuyabilme, yemek yiyebilme hatta oturabilme umutlarını bile kaybettirecek kadar bağırmış, ağlamış, türlü ihtiyaçlarıyla onları terörize etmiş, tüm saatlerini ele geçirmişti. Anette öyle yorgundu ki böyle bir yorgunluğun mümkün olduğunu bile hiç hayal etmemişti. Yağmurun suratını dövmesine aldırış etmeyecek kadar yorgundu.

Yalnızca bir ayağını ötekının önüne atıyor, kızı ağlamayı kesinceye kadar o arabayı itme kararından vazgeçmiyordu. Bu da pek olacak bir şey gibi görünmüyordu.

Svend öğleden sonra vardiyasına kendisi çıkmaya gönüllü olmuştu; Anette de zaten onun aslında yükün çoğunu kimin taşıdığına dair hesaplar tutmadığını biliyordu. Ama geride kalanın kendisi olduğunun farkındaydı Anette. Bu nedenle arabayı hazırlayıp yola çıkmıştı. İçi birbirinin zıttı duygularla doluydu: bebeğe şartsız bir sevgi ve kendini sonu gelmeyecek bir kimlik kaybı ve kölelik döngüsüne yakalanmış bulmanın sarsıntısı.

Çünkü çok canı sıkılıyordu Anette'in. Bebeği koruma konusunda içgüdüsel bir dürtüsü vardı. Bu öyle güçlüydü ki korkutuyordu onu. Ama doğum izninde olmak da delirtiyordu onu. Vergisini ödeyip banyonun tıkanan deliğini açarak yaşamayı sıkıcı bulanlar, herhalde hiç doğum iznine çıkmamışlardı.

Parılda parılda küçük yıldız, tra-la-la-la-la!

Göklerde pırıl pırıl tra-la-la-la.

Şarkının sözlerini hatırlamaya çalışırken elini bebeğin göbeğine dayayıp onu rahatlatmaya çalıştı, sonra arabayı hırsla itti. Kızı buna öfkeli bir çığlıkla cevap verdi, zebaniler gibi bağırdı.

Anette kaderine razı olup başını iki yana salladı. Sokaktaki pencerelerden sıcak ışıklar boşalırken uyur-gezerler gibi yürüyor, karanlıkta yorgun bebeğine şarkılar söyleyip duruyordu.

Size biçilmiş rolü oynamıyorsanız, kimsiniz ki siz?

Bebek doğurmak ve anne olmak yeterli mi?

Sizi beceriksizliğe iten bir iş bu, çünkü hazırlıksız yakalıyor. Ömrünüz boyunca becerilerinizi hep başka alanda geliştirmişsiniz ama bunu içgüdüsel olarak yapabilmeniz bekleniyor. Bu arada, bebek de sizin acemiliğinizi, başaramama korkunuzu seziyor, haklı olarak mızınızlanıyor. Hiç kolay değil.

Anette şarkı söylemeyi sürdürdü, sakın soluklar almaya çalıştı. Kızı yavaş yavaş ağlamayı kesti, kocaman maviş gözleriyle onu seyretmeye koyuldu. Ah, minik insan!

Greve kıyı şeridinin sokaklarında ilerlerken düşünceleri ele almaya zaman bulamadığı konuya döndü: o dosya. Bezleri değiştirip emzirme ve yeniden bez değiştirmeler arasında çamaşır da yıkamış, bu arada hep kurbanın adını daha önce nereden duyduğunu hatırlamaya çalışmıştı.

Bettina Holte.

Jeppe bu ismi verdiğinde, Anette bunu daha önce de duyduğunu hemen fark etmiş ama o anı beyninin uykusuz katmanları arasında saklı kalmayı sürdürmüştü. Akşam yemeği sırasında Svend'e süs havuzunda bulunan ceset olayından kısaca söz etmiş, ismi belki o hatırlar diye ummuştı, ama o umut da boşa çıkmıştı.

Anette arabayı yavaşlattı, sonra da durdurdu. Tabii! Herlev Hastanesi'nin doğum servisi. Bettina orada sağlık bakım görevlisiydi.

Olamaz! Tanıyordu havuz kurbanını! Onunla konuşmuş, ondan öğüt istemişti. Adı pek sık kullanılan adlardan değildi. O olmak zorundaydı. Kır saçlı, tıknaz, sağlam yapılı ve açıksözlü bir kadındı. Otoriter sesi, doğurmaya gelen kadınlara güç veren türdendi. Belki biraz fazla sert, diye hatırladı Anette tedirginlikle. Epidural almak istemiyor diye Anette'i azarlayan o olmuştu. Bir sağlık görevlisi neden umursuyordu ki hastalardan birinin ne kadar anestezi alıp almadığını?

Acaba neden kendini kanı boşalmış durumda bir havuzda bulmuştu?

Anette bebeğin sonunda uykuya dalmış olduğunun farkına vardı. Rahatladı, kızına gülümsedi. Şu anda meleklerle benziyordu. Arabayı geri çevirdi, dönüş yoluna koyuldu. Şansı yaver giderse bir sonraki emzirme saatine kadar bilgisayar başında bir saat geçirebilir, Bettina Holte hakkında daha çok şey öğrenebilirdi belki.

Jeppe soluksuz kalıp sırtüstü döndü, gözlerini tekrar kapattı. Soluklarının normale dönmesini, *dopamin* salgısının vücuduna bir rahatlık getirmesini bekledi. Nabızı sanki şakağında atıyordu.

Kafasındaki tüm düşünceler boşalmıştı. Havai bir kafa ve ağır bir gövde. İyi bir sevişmeyi rehabilitasyonda kullanmanın da bir yolu olmalıydı mutlaka. Hiçbir keyif bunun üstünde değildi.

Keyifle uykunun arasındaki sınırdaki saatine göz attı. Az sonra yola çıkmak zorundaydı. Başını çevirip yanındaki kadına baktı. Ancak bir kadın bu kadar güzel olabilirdi. Ona arkası dönük yatmaktaydı. Çıplak ve gergin. Akordu yapılmış bir müzik aleti gibi.

Parmağını yavaşça omurgası üzerinde, ensesinden kuyruk sokumuna kadar kaydırды, yüreğinin sıkıştığını hissetti. Uyuyordu o. Yorgundu. Kendisinden bile daha yorgundu. Jeppe bundan yakındıkça, "Çocuk sahibi olmak böyle yapıyor insanı," derdi.

Birbirlerine ulaşacak yolu zaman içinde bulmuşlardı, daha önce yanmış insanların temkinli adımlarıyla. Daha doğrusu, iki boşanmış insanın, demek gerekir. Yavaş ve terbiyeli bir biçimde yaklaşmışlardı birbirlerine, bir kere daha canlarının yanmasından korktukları için. Kavuştukları zaman aralarında patlayan ihtiras ikisini de şaşırtmıştı. Şişmiş bir pınar gibi patlayıp akmışlar, duygularını da akan sulara katmışlardı. Jeppe aşka inancım yeniden kazanır, o epik kimlik krizinin üstesinden gelirken sırt ağrıları da kendiliğinden kaybolmuştu. Geçen yılki boşanma olayından beri süren acılar ortadan kalkmıştı artık. Duvarda asılı duran o solmuş fotoğraf gibi.

Tekrar uykuya dalmadan kalksa iyi olurdu.

Onu çocuklara "annenin erkek arkadaşı" olarak takdim etmek için biraz beklemeye karar vermişlerdi, gerçekten öyle olduğundan emin olana kadar. Özellikle de çocuklar onu daha önce "annenin patronu" diye tanımış oldukları için. Bu da bir başka sorunu sürükleyip getirmişti: Birlikte çalışıyorlardı ve Jeppe, Sara'nın amiri durumundaydı. En yakın iş arkadaşları yavaş yavaş durumu kavramaya başlıyorlardı ama yine de ofisteyken dikkatli davranma kararı almışlardı. Bunun anlamı, toplantı masasında kaçamak bakışmalar, yatına saatinden sonra buluşmalar, ardından da eve dönüş yolculuğuydu.

Jeppe bu yarı-gizli aşklarından rahatsız olmaktansa, durumun romantik yönünün tadını çıkarmaya karar vermişti. Çoğu zaman iyi sonuç da veriyordu.

Yıkanıp giyindikten sonra yatak odasına döndü, hâlâ uyumakta olan Sara'yı yavaşça öptü, kapıdan yavaşça süzülüp Burmeister Caddesi'ne çıktı. Christianshavn'ın eski liman kesimi, ıslak karanlıkta sessizdi. Mahallenin en sessiz saati. Jeppe bisikletinin kilidini açarken kendini canlı ve huzurlu hissediyordu. Yol boyunca bisikletin zinciri şangırdayıp duruyordu; Kraliçe Louise Köprüsü'nü, Sankt Hans Meydanı'nı geçerken de. Parmakları donuyordu Jeppe'nin. Ama ceketinin içinde bedeni ter içindeydi. Sankt Johannes Kilisesi'nin önünde bisikletini park edip telefonuna baktı. Nyboe'dan bir e-posta gelmişti: Kurbanın sisteminde alkol ya da başka ilaç eseri yoktu. Kanı kalmadığı için emin olmak kolay olmamıştı ama artık emindiler. Bettina Holte, kanı acılar içinde boşalırken kendindeydi.

Jeppe, Nørre Allé'den geçerken başını kaldırıp üçüncü kata baktı. Işık yanıyordu.

Henüz yatmamıştı.

Merdivenlerin sonu gelmiyordu ama o yine de fazla hızlı çıkıyordu. Anahtar kilitte epey bir ses çıkardı. Jeppe girip kapıyı arkasından kapattı, soluğunu tuttu. Önce holdeki ışığı kendisi için yanık bıraktığını düşündü ama hemen sonra ayak seslerinin yaklaşmakta olduğunu duydu. Tüh.

"Geç kaldın!" Sesi suçluyor gibiydi. Sabahlığına sarınırken mutsuz gibiydi. "Nerede kaldın bu saate kadar?"

Jeppe yağmurluğunun fermuarını açtı, çıkarıp bir çengele astı. Ayakkabılarının bağlarını çözmek üzere çömeldi. Dayanılır gibi değildi.

"Beni beklememeliydin. Bekle dememiştim." Sesini yumuşak çıkarmaya çalışıyordu ama içinde gizli rahatsızlığı kendi de fark ediyordu. "Geç saatlere kadar çalışıyorum, biliyorsun. Beklemek zorunda değilsin. Çocuk değilim ki!"

Annesinin başı önüne sarktı. Azar işitmiş çocuk gibi. Jeppe yürüyüp onu kucakladı.

"Anne, vazgeç bundan artık!" Siska omuzlara sımsıkı sarıldı. Öyle kırılgan bir hali vardı ki! İhtiyar bir kadın olmuştu bir anda. "Ziyarı yok. Birkaç aylığına senin evinde kalıyorum diye sana hesap vermek zorunda değilim. Kızmadım, yalnızca yorgunum. Tamam mı?"

"Kaygılanmıştım senin için," dedi annesi yüzünde cesur bir gülümsemeyle. "Kafam nasıl işler, bilirsin. Başına bir şey geldi mi? İyi misin? Aradığımda telefonlarıma cevap vermiyorsun..."

"Anne, polisim ben. Her an açamam telefonu. Biliyorsun... Yorgun görünüyorsun."

"Öyleyim herhalde." Esnedi. "Ben yatıyorum. İyi uykular tatlım." Onu yanağından öptü, kendi yatak odasına dönüp kapıyı arkasından kapadı.

Jeppe yuvarlak yemek masasının başındaki sandalyelerden birine oturdu, avuçlarını başına dayadı. 1 Kasım'da yeni dairesinin anahtarlarını teslim alacak, kitabın bu bölümünü geride bırakacaktı. Boşandıktan sonra anne evine taşınmak kolay iş değildi, geçici bir süre için pratik bir çözüm olsa bile. Ergenlik yıllarının sorunlarıyla sıkıntıları hâlâ yüzeye pek yakındı. Arada uzun süre başka yerde yaşamış olsa bile. Annesinin bulaşık bezini *tam şu şekilde* katlamasını isteyişi gibi küçük şeyler, onu bir anda yirmi beş yıl önceki çocukluğuna geri götürebiliyordu.

Ama yine de evin satılmasından sonra ve yeni daire hazırlanana kadar burada kalmasına izin vermesi çok yararlı olmuştu, bunu hatırlattı kendine. Yakında sona erecekti. Kendisine hem kolaylık hem de tasarruf sağlamıştı. Şu ara tek sabit gideri, eşyaları depoladığı yerin kirasıydı.

Jeppe buzdolabını açıp bir bira çıkardı. Kapak açılırken çıkan ses sinirini hemen yatıştırdı. *Şımarık çocuk gibiyim*, dedi kendi kendine.

Çantasının dibinde bir paket sigara buldu. Geçenlerde bu eski alışkanlığına yine dönmüştü büyük bir keyifle. Seyrek içerse, zararını herhalde Kopenhag sokaklarının kirli havasını solumaktan çok da fazla olamazdı. Mutfağın penceresini açtı, serin havanın ve yakındaki dans kulübünden gelen müziğin içeriye dolmasını sağladı, sonra masanın başına oturup birayı önüne çekti, sigarasını yaktı.

Kilisenin çanı gece yarısını vurdu, sesi ıslak gece havasını sanki ikiye yarıdı. Jeppe'nin gözünün önüne Bettina Holte geldi. El ve ayak bilekleri bağlı, ağzı tıkanmış, vücudu titremeler içinde, gözleri panikle açılmış durumda. Ölene kadar kanamak berbat bir şeydi. Bir yatağa mı yatırılmıştı? Altına plastik mi serilmişti? Kanlar nereye akmıştı, bir drenaj deliğine mi?

Bir yatak, yerde bir delik, özel bir yer. Cesedi kargo bisikletine taşırken kimsenin görmeyeceği bir yer. Eski Pazar Meydanı'na fazla uzak olmayan bir yer.

Jeppe bu düşünceleri kafasından kovalamaya çalıştı, birasını içti, eski arkadaşı Johannes'den gelen e-postayı tekrar okudu. Güney Amerika'dan yazmıştı. Şilili partneriyle son zamanlarda fırtınalı bir ilişkiye dönüşen bağlarını onarmaya çalışıyordu orada. *"Her şey hâlâ bıçak sırtında,"* diye yazmıştı. *"Yarının ne getireceğini kimse bilemez."*

Öyle, diye düşündü Jeppe sigarasının izmaritini aşağıdaki avluya fırlatırken. *Yarının ne getireceğini kimse bilemez.*

BÖLÜM 6

Kuzey Tanrısı Gefion'un Bispebjerg Hastanesi önündeki heykeli, tunçtan kırbacını boğaların üzerinde salları pozda duruyordu. Aslında Langelinie'deki orijinalin kopyasıydı ve onun altında biri boyundaydı. Çevresindeki havuz da ona göre ufaktı. Etkileyici olmaktan çok, şirindi. Ama bugün o şirinliği kimse fark edecek durumda değildi.

Havuzda, tam boğaların altında, çıplak bir erkek bedeni sessizce yüzüyordu. Uzun boyluydu görünüşe göre. Hamur gibiydi. Koyu renk saçları ve sakalı vardı. Her iki kolunda da renkli dövmeleer görünüyordu. Sırtüstü yatıyordu. Bu durumda bileklerindeki ve kalçasındaki kesikler rahatlıkla görülebiliyordu. On iki simetrik kesik. Açık duran ağzında piercingli dili görünüyordu. Kahverengi ölü gözleri gökyüzünü yansıtıyor, birer cıva havuzunu andırıyordu.

“En azından yağmur yağmıyor bugün,” diye mırıldandı Clausen. Sesinde bunun pek de bir fark yarattığı inancı yoktu. Durum sonbahar yağmurunun ara vermesiyle daha iyiye dönecek gibi değildi.

“Biri bize mesaj yolluyor,” dedi Jeppe. “Ve korkarım bu sonuncu da değil.”

Gözlerine kum kaçmış gibi hissediyordu. Gecenin üç buçuğuna kadar sigara içip oturmamalıydı.

“Ne berbat bir şey!”

İkisi birlikte kenardan cesedin üzerine doğru eğilip kesikden yakından baktılar. Cildi, suda kalınca rengini kaybetmiş, yaralan sanki ruhuna açılan doğa dışı kapıarmış gibi açılıp genişlemişti. Ölen adam bir Hieronymus Bosch figürünü hatırlatıyordu. Cehennemden gelme bir uyarı!

Clausen yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Monica Kirkskov'a ulaşabildin mi?" diye sordu.

"Evet, sağ ol. Olası bir cinayet silahıyla ilgili ilginç bilgileri var. Skarifikatör diye bir şey. Nyboe inceliyor."

Jeppe cep telefonuyla cesedin yüzünün ve dövmelelerinin fotoğrafını çekti, e-postayla Sara'ya gönderdi. *Yeni kurban, aynı yöntem. Kimliği saptayabilecek misin, bir bak.* E-postalarında profesyonel ifadeler kullanıyorlardı. Özel mesajlar SMS olarak gidip geliyordu. Bir de yatakta tabii. Jeppe telefonunu cebine koydu, havuzun çevresini gözleriyle taradı.

Ekiplerin çevresine barikat kurmakla uğraştığı suç yerinin arkasında, kırmızı tuğladan hastane binaları yükseliyordu. Gece yağınurdan renkleri kahverengiye dönmüş gibiydi. Çerçevesi pencereler, inavi ahşap kapılar, önlerinde de ağaçların yerlerine bir süre daha tutunabilme mücadelesi veren kahverengi yaprakları. Sakin bir manzara.

"Kim bulmuş bunu?"

Clausen yaşlıca bir adamı işaret etti. Bir banka iki büklüm oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı. Elindeki tasmanın ucunda heyecanlı bir köpek vardı. Lacivert yağmurluğunun kapüşonu kafasına yapışmış durumdaydı. Bir polis memuru yanı başına çömelmiş, adamı da köpeği de sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Köpeğini yürütmeye çıkınış, kestirme olsun diye hastane bahçesinden geçiyormuş. Normalde buradan geçmediğini söylüyor. Yanında telefon da yokmuş, o yüzden merkezi aramak için dükkâna gitmek zorunda kalmış. Hayli sarsılmış durumda."

Jeppe cebinden bir çiklet çıkarırken, "Saat kaçta?" diye sordu. Sigaranın kokusundan kurtulmak kolay iş değildi.

“Telefon bizim santrale sabah altıyı sekiz geçe gelmiş. Gece-leri hastane bahçesini özel güvenlik elemanları kontrol ediyor. İşlerinden biri, beşi yirmi geçe havuzun yanından geçtiğinde her şey normalmiş.”

“Demek yine cesedi buraya kısa bir zaman aralığı içinde atmış-lar,” dedi Jeppe. Gözleri çevredeki binaların pencerelerindeydi.

Clausen onun nereye baktığını görmek için kafasını kaldırdı.

“Evet, güvenlik kameraları konusunda elde ne var, bakmak gerek,” dedi.

“Falck’a söylerim, kaç kamera varsa hepsinin görüntülerini alır. İş yarayacak bir şey bulunursa da şaşırmam.”

Önlerindeki suya bir damla düştü, ikisi de gözleriyle damlanın yarattığı dalgalanmanın yayılıp cesede ulaşmasını seyrederken kapüşonlarını başlarına çektiler.

“Neden cesetleri suya atıyor ki?” diye sordu Jeppe.

Clausen kararsızdı. “Belki sana saçma gelebilir ama bir sürü dinde ölüleri ebedi yolculuğuna çıkmadan önce yıkarlar. Günah-larından arındırmak için. Acaba su, böyle bir ritüelin parçası ola-bilir mi?”

“Ritüel. Ya da mesaj.” Jeppe çikleti ağzından çıkarıp başparma-ğıyla işaret parmağı arasında ovaladı. “Dünkü ceset, kent merke-zinde bir havuza atılmıştı. Bugünkü neden Bispebjerg’e gelmiş ki?”

“Basın artık kargo bisikletli bir katilden söz etmeye başladığı-na göre, belki kent merkezinde cesetle görünmeyi tehlikeli bul-muş olabilir mi?”

Suç yeri uzmanlarından biri, hastane binalarından birinin kö-şesindeki çalılar arasından Clausen’i çağırıyordu.

“Eh Körner, ben kanıtlara bakmak zorundayım. Bisiklet las-tiği izleri bulduk, yağmur o izleri bozmadan kalıbını alalım diye uğraşıyoruz.” Clausen her zamanki sıçramalı yürüyüşüyle uzak-laştı. Pelerin yağmurluğuyla giderken, zıp zıp zıplayan bir çadırı andırmaktaydı.

Jeppe bir süre daha havuzun kenarında kaldı, boş gözleriyle gökyüzüne bakan cesedi seyretti. Ölülerin bir sırrı vardı ve yaşayanlar onu hiçbir zaman keşfedemeyeceklerdi. Husum'da elli dört yaşında bir sağlık hizmetleri görevlisi olan Bettina Holte'la, bu dili piercingli, daha genç adamın arasında ne gibi bir ilgi vardı?

Adli tıpçılar barikatları kurmuş, cesedin ilk "yerinde inceleme"sine başlamak üzereydiler. Jeppe onlara yer açmak için biraz geriye çekildi. O sırada Profesör Nyboe da maskesini ağzına çekmiş, cesedin üzerine eğilmişti. Jeppe'nin cep telefonu çalmaya başladı.

Sara'ydı.

"Evet?"

"Merhaba." Sara'nın sesi heyecandan boğuk çıkıyordu. "Sanırım kurbanla ilgili bir şeyler buldum. Dövmelerini şu yeni Amerikan programından geçirince uyumlandı. Sol pazısındaki dövme, bir profille uyumlu. Onu POLSAS'ta buldum."

"POLSAS'ta mı? Sabıkası mı var?"

"Yok. Görünüşe göre, çocuklarla ilgili bir işte çalışmak üzere form doldurmuş. Bunun için sisteme fotoğraf da yüklemek gerekiyor, biliyorsun. Birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraf, eğer oysa tabii. Şu an için elimizde bir tek o dövme var. Ama eğer oysa, adı Nicola Ambrosio, İtalyan, 1983 Napoli doğumlu. Adresi Amager Caddesi kırk iki, beşinci kat, sağdaki daire."

"Nicola mı?" Danimarka belki de adı Nicola olan birinin yaşayacağı en komik ülke olmayabilirdi. "Amager Caddesi'ne gidip bakacak vaktin var mı?"

"Yola çıkıyorum," dedi Sara.

"İyi. Bir şeyler öğrenince ara." İçinden ona bir şey söylemek geldi, demin konuştukları iş laflarını yumuşatacak bir şey. "Sara?"

O cevap vermedi. Telefonu kapatmış olduğunu Jeppe'nin anlaması bir iki saniye sürdü.

"Peki, bu tepki ne ifade ediyor sence?"

Peter Demant günün ilk hastasının gözlerine, "dikkatli" izlenimi verecek bir bakış yöneltti. Provasını yapmıştı bu bakışın. Doğrusunu söylemek gerekirse, karşısındaki kızın söylediklerine odaklanmak zor geliyordu ona. Yo, ilginç sayılmayacak biri değildi hatta tam tersine. Bu muayenehaneye terapiye gelmeye üç ay önce başlamıştı, ailesi kamu sağlığı programlarından umudu kesmeye başladığında. On yedi yaşına basmıştı ve kişilik bozuklukları sergiliyordu. Kesin tanı konmamıştı. Kendilerini tanımayla uğraşan, şu dünyada nereye uyum sağlayabileceklerini arayan gençleri kesin tanılamak zordu. Neydi bir yeni yetme için normal davranış? Sapma hangi noktada başlıyordu?

Bu genç kadının sorunu da giderek artan OCD* belirtilerinin ailesini telaşlandırmasıydı. Ellerini günde elli kere yıkamaya başladığında, annesi okulun psikoloğuna başvurmuştu. Üç yıl önce. Ve karşısındaki kız o günden bu yana sürekli daha da kötüleşmişti.

Başlangıçta annesi de geliyordu terapi seanslarına. O zaman hastayla arasında bir güven ilişkisi kurmak daha zor oluyordu. Şimdi artık yalnız gelmeye başladığına göre, durum iyiye gitmeye başlamıştı.

"Yani ben..." Genç kız derin bir soluk aldı. "Anneme kızgıyım."

Anne. Hep anne olurdu insanlardaki dengesizliğin suçlusu. Bazen babanın yokluğu da buna eklenirdi, ama ilk suçlanan hep zavallı yetersiz anneydi.

Peter yanındaki sehpa da duran bardaktan bir yudum su içerken parmaklarının titremekte olduğunu fark etti. Günlerini sınıflandırma yöntemi açısından, bugün de yine "uç"tü. Yine o gergin günlerden biri. Ölüm fikriydi onu tedirgin eden. Her şeyi tehlikeydedi; kliniği de, araştırmaları da, muayeneden gelen dolgun kazançları da, Glostrup ve Bispebjerg Hastanelerindeki psikiyatri bölümlerinin danışmanlığı da.

Saygınlık, para, itibar.

* Obsesif kompulsif bozukluk

“Benim suçum mu?” diye sorarken kızın gözleri beklenti doluydu.

Peter gülümsedi: “Özür dilerim, son dediğini tekrar edebilir misin? Bir not alıyordum da.”

“Belki gerçekten ev tutup ayrılmam gerek. Kendi evim. Değişiklik en iyi çaredir demiyorlar mı?” Başını umutsuzlukla sallıyordu.

“En iyi çare, tıptır.” Peter elini sarı reçete bloknotuna uzattı ama durakladı. Kendi içindeki fırtınaların, hastaya profesyonel ilgi göstermesini engellemesine izin veremezdi. Kendini toparlamak zorundaydı. “Neden taşınmaktan söz ediyorsun? Kendine bir sor; bu değişiklik ihtiyacı mı, yoksa kaçmak mı?”

Kız başını eğip burnunu çekti.

“Sorunlarınla yüzleşip hayatını yönetme konusunda büyük ilerlemeler kaydettin,” dedi sesine bir sıcaklık vermeye çalışarak. “Çok çalıştın ve çok şey başardın. Kaçacak bir şeyin yok.”

“Teşekkür ederim,” dedi kız. “Hakkınız var.”

Peter kalktı, masanın çevresinden dolanıp çömeldi, kızın yanğını hafıfçe okşadı. “İyi misin?”

Kız başını salladı, koluyla burnunu sildi. Minik bir yavru köpek gibi. Peter’in içinden onu kucığına oturtmak geliyordu.

“Bugünkü seansımız bitmek üzere, ama iki hafta sonra yine görüşeceğiz, değil mi?” Hastasıyla birlikte resepsiyoncunun boş masasının önünden geçti.

“Louise bugün geç gelecek. Sen bir sonraki randevun için yarın ara onu. Kendine iyi bak.”

Kolunu onun omzuna atıp yarım dakika kadar bir süre boyunca sıkı sıkı tuttu, sonra bıraktı, kapıdan geçirdikten sonra dış odada biraz oyalandı. Sessizdi ortalık. Peter nefes bile almıyordu neredeyse. Hastanın güveni ve sıcaklığı ona bir anlık bir rahatlama sağlamıştı ama o da yok olmak üzereydi. Vücudu yine beton blokuna dönüştü, katı ve ağır. Kendini zorlayarak derin soluklar aldı, sonunda kanının dolaşımını ve kalbinin atışını fark edebildi. Kontrolü kaybetmek iyi bir şey değildi.

Tırnak etlerini yemekte olduğunu farkına vardı, Sinirlenerek ağzındakileri tükürüp banyoya yöneldi, yüzüne soğuk su çarptı, iyice kuruladı. Aynadaki surat çocuk yüzü gibi yuvarlak, bir o kadar da kararsızdı. Bazen nefret ediyordu bu görüntüden. Gözlerini aynadan ayırmadan elektrik düğmesini buldu, ışığı kendi kendine kapatabilmesinin mutluluğunu yaşadı.

Bir sonraki hastaya kadar yarım saat vakti vardı. Demek ki yapacağı konuşma üzerinde biraz çalışabilecekti. Mutfaktan kendine bir bardak soğuk süt aldı, odasına yürüyüp kapıyı açtı, girdi. Karanlıktı oda. Herhalde çıkarken elektrik düğmesine değmiş olacaktı. Sankt Annæ Meydanı'na bakan pencereden giren azıcık gün ışığı, masanın üstünden yansıyıp duvardaki kelebek koleksiyonuna düşüyordu. Loş ışıktaki camın arkasındaki kelebekler canlıymış gibi görünüyordu. Sanki her an uçup gidebilirlermiş gibi. Mavi morfonun elektrikli kanatları, altın leoparın gümüş gibi benekleri, etkileyici Atlas güvesi, özellikle de o utangaç küçük cam-kanat... Kırılğan, neredeyse saydam, ama ancak görünüşte öyle. Cam-kanat larvaları yasemin bitkisinden toksin emerler, o yüzden düşmanları için ölümcül olurlardı.

En az dikkat çeken kelebek, içlerinde en tehlikeli olandı.

Amager Caddesi, sabah saatlerinin trafiğiyle tıklım tıklımdı. Jeppe, 42 numaranın önünde durup modern apartman binasına baktı. Alt katın dış duvarları hardal rengine boyanmıştı. Orada dokuz karatlık şingirtılı bilezikler satan bir kuyumcu dükkânı göze çarpıyordu. Arkasında kalan sokakta, sinirli kamyon sürücülerinden biri, bebek arabasıyla karşıdan karşıya geçmekte olan bir kadına koma çaldı yavaş yürüyor diye. Kadın da çocuğun başı üzerinden ona bir dizi küfür haykırarak cevap verdi.

Nicola Arnbrozio'nun kız arkadaşı Malene Pedersen, Sara Saidani'ye birtakım fotoğraflar göstermiş, böylelikle Lille Gefion Çeşmesi'nin havuzunda bulunan ölü kişinin kimliği kesin olarak saptanmıştı. Sara fazla ayrıntıya girmeden kadına Nicola'nın bir

kaza geçirme olasılığından söz etmiş, Jeppe'ye de o gelene kadar burada bekleyeceğini, haberi birlikte verip kadını sorgulayabileceklerini söylemişti.

"Kørner! Buradayız!"

Sara'nın sesi arkasında kalan kaldırımından geliyordu. Kaldırımında futbol tartışan bir grup yaşlıca erkeğin arkasından Sara yanında uzun boylu, siyah saçlı, topuklu ayakkabılar giymiş bir kadınla birlikte belirdi. Kadın nane yeşili bir anorak giymiş, alt dudağına bir sigara takmış, tasmanın ucundaki küçük köpeğini gezdiriyordu.

"Köpeği çıkartmak şarttı," diye anlattı Sara. "Sen gelmeden döneriz sanmıştım."

Yorgundu sesi. Sabırsızlandığı zaman hep böyle olurdu. Çoğu kişiden daha zeki olmanın kötü yanı da sürekli karşıdakinin anlamasını beklemek zorunda kalmaktı. Sara kadar olumlu bir insanın bu kusuru, aslında Jeppe'nin için için en sevdiği niteliği idi.

"Bu Nicola'nın kız arkadaşı Malene Pedersen; bu da Jeppe Kørner, Kopenhag Polis Teşkilatı'nda dedektif."

Malene Pedersen boş elini uzattı. Sol eli. Bu yüzden tokalaşmaları pek de başarılı olmadı. Sonra kadın ağzındaki izmariti bisiklet yoluna doğru fırlattı, parkasının cebinden anahtar desmesini çıkardı.

"Komşunun kızı" türünde bir güzelliği vardı ama kirpikleri takma gibi uzun, göğüsleri de yerçekimine meydan okuyan türdendi, neredeyse çenesine değiyorlardı. Bütün bu süs püs, doğal güzelliğini biraz saklıyor gibiydi ama herhalde başka türlü bir çekicilik sağlıyordu. Jeppe'nin tam sindiremediği bir türde çekicilik.

Beşinci kattaki daireye çıkıp turkuaz rengi kanepeye oturdular. Köpek hemen sahibinin kucağına yerleşti. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmıştı.

Jeppe ölüm olayını kadına mümkün olduğu kadar yumuşak şekilde bildirdi. Her yeni kelimesi, Malene'in yanğından yeni bir yaş damlasının yuvarlanmasına yol açıyordu. Birkaç dakika geçtiğinde, artık onları silmekten de vazgeçti.

"Otopsi şu anda devam ediyor; daha sonra Nicola'yı teşhis etmek üzere gelmenizi rica etmek zorunda kalacağız. Aslında o olduğu konusunda kuşkuya yer olmamasına rağmen. Yakın akrabaları var mı?"

"Ailesi İtalya'da yaşıyor... Ah, Tanrım, annesi." Saçlarıyla oynuyordu. Başının arkasına örölerek tutturulmuş bir postiş takmıştı.

"Dün gece nereye gitmişti?"

"İşteydi. Yemekten sonra çıktı, pazartesileri hep yaptığı gibi. Nicola gündüzleri yarı zamanlı olarak gündüz bakım merkezinde çalışır, geceleri de biraz daha fazla para kazanmak için taksi kullanır."

"Davranışları normal miydi?"

"Kesinlikle."

Köpek inledi; kadın onun karnını bakmaksızın okşamaya koyuldu.

"Nicola'nın ölümünü cinayet olarak inceliyoruz. Ona kötölük yapmak ya da ondan öç almak isteyecek biri geliyor mu aklınıza? Kısıkanan biri, para kaybetme tehlikesi, eski bir aile kavgası... Aklınıza öyle bir şey geliyor mu?" Jeppe konuşurken onu yatıştırmak istercesine başını sallıyordu.

"Nicola yapılı, güçlü bir adamdır; dövmeleri, piercingleri vardır ama bütün bunlara rağmen inanamayacağınız kadar iyi bir insandır. Partilerde çocuklarla oynayan türden biri. Yeğenlerim bayılır ona." Malene bir kâğıt mendil çekip burnunu sildi. "Taksiye binen bir müşteri mi öldürdü onu?"

Jeppe bir anlık kararsızlıktan sonra sordu: "Bettina Holte adını hiç duydunuz mu?"

"Havuzdaki ceset mi?" Birden aklı karışmış gibi oldu. "Nicola söz etmişti ondan! Tanıyormuş. şoka sürüklemişti onu o olay. Bunun Nicola'nın ölümüyle ilgisi ne?"

"İki ölüm arasında bazı benzerlikler var," dedi Jeppe tedbirli gitmeye çalışarak. "şimdilik, iki olayı aynı katilin işi olarak inceliyoruz. Nicola nereden tanıyormuş Bettina Holte'u?"

Malene Pedersen bir süre ağzı açık oturup boşluğa baktı, sonra konuştu. "Eskiden aynı yerde çalışmışlar. İki üç yıl önce sanıyorum."

"Ne anlamda birlikte çalışmışlar?"

Kadın ayağa kalktı, köpeği kucğından yere düşerek ciyakladı. Kadın ona aldırmadan köşede duran bavula yürüdü, açıp içinde bir süre arandı. Bavuldan yere deste deste fotoğraflar, mektuplar dökölüyordu. Birkaç dakika sonra elinde bir broşürle kanepeye döndü.

"Nicola yatılı bir sağlık tesisinde sosyal hizmet görevlisi olarak çalışmış. Sertifikası yok ama dediğim gibi, çocuklarla arası çok iyidir. Ölen kadını oradan tanıyormuş. Biz tanışmadan önceymiş, o yüzden fazla bir şey bilmiyorum ama bana bu broşürü dün gösterdi. Cinayetten konuşuyorduk."

Renkli broşürü Jeppe'ye verdi. Yaklaşık yirmi sayfalık bir şeydi. Solmuş, sayfa kenarları kıvrılıp eskimişti. Kapağında ulu ağaçlar arasında mavi bir binanın fotoğrafı vardı: *Kelebek Evi - Çocuklar ve Ergenler için Yatılı Psikiyatrik Tedavi*.

Jeppe sayfaları hızla taradı. Sona doğru, çalışanların bir grup fotoğrafı çıktı karşısına. Sahada sırtarak fotoğraf çekirmiş bir futbol takımını andırıyorlardı. Bettina Holte ön sıranın sağ başındaydı. Dudaklarını aralamaksızın gülümsemişti. Nicola arkada, geniş omuzları ve bembeyaz dişleriyle kule gibi dikilmişti.

"Bunu alabilir miyim?"

Malene Pedersen omuz silkti.

"Teşekkür ederim." Jeppe, Sara'ya baktı. "Sen kimseye telefon açtın mı?"

"Malene'in annesi yolda, geliyor. Dragør'da oturuyormuş, yani birazdan gelir."

"İyi." Jeppe, Malene'in elini yavaşça okşadı. "Anneniz gelinceye kadar arkadaşım yanınızda kalacak. Nicola'nın akrabalarını ve arkadaşlarının adlarını ona verebilirsiniz, tamam mı?"

Kadın yüzünü ellerine gömüp hıçkırmaya başladı. Jeppe alışkındı bu durumlara. Şok tepkilerinin türlü aşamalarını iyi biliyordu. Anlama, öfke, depresyon. Yardımcı olamayacağını da biliyordu. İçinde iyi tanıdığı bir yetersizlik duygusuyla daireden çıktı.

Merdivenlerden inerken telefonu çaldı. Ekranda gördüğü isim onu birazcık neşelendirdi.

"Werner! Bensiz duramıyorsun bakıyorum!"

"Duramıyorum Kørner. Besbelli ben senin popondaki iyileşmeyen sivilceyim."

Jeppe güldü.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim, Anette?"

"İkinci cinayetle ilgili rapor istiyorum. Aynı yöntemden mi söz ediyoruz?"

Arka planda bebeğin yakınmalarını duyabiliyordu.

"Rapor mu? Niye isteyessin ki onu? Söylesene, Svend'i arayıp seni koltuğa kayışla bağlamasını mı istemek zorundayım rahatlayıp doğum izninin tadını çıkarasın diye?" Ön kapıya varmıştı. Amager Caddesi'ne adımını attı, kendini motor ve fren sesleri arasında buldu.

"*Rahatlamak* mı? Doğum iznini böyle tanımlamak aklıma en son gelecek şey! Tanrım, öyle zor ki!" Telefonu elindeyken bebeği yerleştirmeye çalıştığını duyabiliyordu. "Hadi Jeppe, anlat bana! Hayatım çok yavanlaştı bu ara. Biraz değişiklik işe yarayabilir."

Jeppe, Norges Caddesi'ne park ettiği arabasına doğru yürüyordu.

"Eh, pekâlâ, neyi bilmek istiyorsun?"

Anette fırsatı kaçırmadı. "İki cinayet birbiriyle bir şekilde ilişkili mi?"

"Ha ha, Anette, seni iyi tanırım!" Jeppe gözleri telefonlarında yaklaşan bir grup yeniyetmenin önünden başarıyla kaçtı. "Bir kere karışırsan, bir daha bırakamazsın."

"Öf, hadiii! Ne yaparım sanıyorsun? Bebek arabasını ite ite gidip soruşturma mı yapacağımı?"

“Yaparsın da!” Jeppe durdu, bir kararsızlık geçirdi. “Şeyy... Sana bir tek kelime vereceğim. Bir tek! Daha fazlasını bilmek istersen Netflix’e abone ol. Tamam mı?”

“Evet, tamam. Hadi, çıkar baklayı ağzından!”

Jeppe elindeki broşüre göz attı.

“Benden duyacağın tek kelime... Hem bunu kendin kullanmayacağına da söz vereceksin. O kelime *Kelebek. Kelebek Evi*. Tamam işte! Beni kandırdın, *iki* kelime söyledin. Şimdi artık ben otopsiye yetişmek zorundayım. Svend’le bebeğe selam söyler misin lütfen?”

“Jeppe? Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Hayır, ne düşünüyorsun?”

“Bence özlüyorsun sen beni!”

BÖLÜM 7

Anette Werner telefonu kapatıp küçük kızına baktı. Memesinde uyuyakalmıştı bebek. Bu sabah uykuları, günün içinde en güvenilir süreyi sağlayan uykulardan biriydi, iyi günlerde. Genellikle öğle yemeğinden önce ya bir ya da iki saat uyuyordu bebek. Anette de o arada uzanıyor, gece kaybettiği uykuyu telafi etmeye çalışıyordu. Şimdi de öyle yapsa iyi olurdu.

Acıyan memesini yavaşça bebeğin ağzından çekti, onu alıp kanepeye taşıdı, etrafını yastıklarla doldurup korumaya aldı. Her nedense kanepede uyumayı, pahalı beşiğine tercih ediyordu bebek.

Sarsılmadan kucaktan kanepeye alınması, arızasız ve başarılı oldu. Anette emzirme sutyenini ayarladı, kazağını çekiştirip düzeltti; yemek masasının başına, okunmamış gazetelerle meme pompası parçaları arasına yerleşti. Yatmadan önce kısacık bir tarama yapmak niyetindeydi.

Kelebek Evi. Google'daki arama orayı, psikiyatrik bozukluğu olan çocuklar için yatılı bir tesis olarak tarif ediyordu. Sahibi ve yöneticisi Rita Wilkins adlı bir kadındı, tesisin adresi de Gundsømagle Köyü'ndeydi. Demek özel bir girişimdi, Ulusal Sağlık Servisi'nin yönettiği bir yer değildi. Az sayıda akıl hastası çocuğa hizmet ediyor, özellikle şizofreni ve kişilik bozukluğu durumlarına odaklanıyordu. Tesisin web sayfası kapanmıştı. Daha derin aramalar, Kelebek Evi'nin iki yıl önce kapandığını ortaya çıkardı. Ama Google'ın arşivindeki fotoğraflarda, gençler için

güzel döşenmiş odalar, şömine, ormanlar arasında kırsal bir ev, arka bahçede de bir havuz gösterilmekteydi.

Jeppé, kurbanların bu programla bir bağlantısı olduğunu ima ediyor olmalıydı. Bettina Holte bir sağlık hizmetleri çalışanıydı. Yani yeni kurbanın mesleğinin ne olduğunu bilmeden, Bettina'nın ve ikinci kurbanın aynı yerde çalıştığını düşünmek mantıklıydı.

Fazla umurunda değildi Anette'in. O nedenle bilgisayarı kapattı; kanepeye, bebeğin yanına uzandı, elini atıp bir yastıkla bir battaniye çekti ve memelerini en az acıtan pozisyona geçip yattı. Gözlerini yummuş, rahatlamaya çalışıyor, bebeğin soluklarını dinliyor, türlü düşünceler kafasında yorgun bir tempoyla dolaşıyordu.

Bettina Holte, ilk genilimli emzirme egzersizlerinde Anette'in yanındaki kişiydi. Onu sakinleştirmeye çalışmış, dikkatini meme başlarındaki acıdan başka yönler çekmeye çalışmıştı. Ebeveyn olmanın zorluğundan, ihtiyaç zamanında hazır olmaktan söz etmişti. Anette kısa süre sonra dinlemez olmuştu, kafası dağılmıştı çünkü.

Sırtüstü döndü, derin bir soluk aldı, bacakları aşağıya sarktı. Başını kaldırıp bebeğin gözkapaklarındaki kıpırtılara baktı. Ne rüya görüyordu acaba uyurken? Kendisinin uyanırken düşündüğü şeyleri mi?

Uyanık demişken Anette'in uyuması gerekiyordu aslında. Görevi bile olmayan bir dosyayı düşünmeye dalıp bu dinlenme fırsatını kaçırmamalıydı. Jeppé'nin durmadan sezgilerden, içgüdülerden söz edip durması mı etkilemişti yoksa onu? İki de bir "Sende altıncı his var" deyip durması, belki de doğum sırasında bunun genişlemiş olabileceği, bir kozmik uyanış olabilir miydi?

Anette doğrulup oturdu. Bu tür düşünceler yüreğini sızlatıyordu. Kovuşturma işlerinin yüzde doksanı etmek, yüzde onu şanstı. Hepsi de o kadardı.

Sinirli bir hareketle battaniyeyi üzerinden savurdu, ayağa kalktı. Uyuyamadığına göre, çalışsa da olurdu. Bilgisayarı tekrar

açtı, kapanmış olan tesisin adresini eski bir zarfın arka yüzüne not ederken Svend de ev-ofisinde işini bitirmiş, salona giriyordu.

"Lokum kız uyuduğunda sen de uyuyacaksın sanıyordum? Yorgun değil misin?"

Takma isimler Svend'in özelliğiydi. Kocasının en sevdiği özelliklerinden biriydi ama artık bu da sinirine dokunmaya başlıyordu.

"İsmi seçene kadar ondan 'bebek' diye söz etsek olmaz mı?" Anette bilgisayarı sert bir hareketle kapattı.

"Hey, kızımı nasıl çağıracağıma kendim karar veremez miyim?" Bilgisayara kuşkuyla baktı. "Neyin peşindesin sen?"

"Hiiç," dedi Anette. Bir yandan zarfı eşofmanının pantolonuna sokarak ayağa kalktı, sandalyesi takırdayarak kayıp uzaklaştı.

Bebek mızızlanmaya başladı.

Svend suçlayan bir bakışla kafasını yana eğmişti.

"Eh, neyse, demek yorgun değilmiş her şeye rağmen. Ben devralıyorum bebeği."

Anette hızlı adımlarla kızına yürüdü, yumuşak bir hareketle onu kucağına aldı. Yanakları sıcacıktı bebeğin. Herhalde giysileri fazla gelmişti. Ne giydirmek gerektiğine karar vermek öyle zordu ki! Ya fazla kalın ya fazla ince; hiçbir zaman doğrusunu tutturamıyordu insan.

Hiçbir zaman.

"Öğle yemeği hazırlamamı ister misin?"

Öğle yemeği mi? Anette normal günlük ihtiyaçlarından öylesine kopmuştu ki ölmüş gibiydi sanki.

"Ee, lütfen. Öğle yemeği harika olur. Ondan sonra da ben bebeği rahatlatmaya çalışırım."

"Ona annenin adını verip Gudrun desek olmaz mı?" Svend mutfak kapısında duraklamıştı. "Gudrun güzel bir kuzeyli adıdır. Hem büyükannesinin anısını da yaşatmış oluruz."

Bunu daha önce de konuşmuşlardı, pek çok kez. Anette bunun sevgiden kaynaklandığının farkındaydı. Yine de bu öneri onu kızdırdı.

"Annem nefret ederdi adından. Onu neden hepimiz Didde diye çağırırdık sanıyorsun? Kimse sevmez Gudrun adını!" Anette o anda Svend'in gözlerindeki ifadeyi görünce hemen sustu. Duygularını incitmişti onun. Son zamanlarda çok sık yapar olmuştunu. Anlayışlı davranmaya çalışıyordu Svend. Sinirlenmemeye, karısını rahat bırakmaya çalışıyordu. Bu da işleri daha beter ediyordu.

"Omlet olsun mu? Buzdolabı fazla dolu sayılmaz."

Anette başıyla onayladı, sonra ona arkasını döndü. Svend mutfığa geçti, Anette kucagındaki bebeği sakinleştirmek için öne arkaya sallanmaya başladı. Ne yaptığıının önemi yoktu, yeter ki hareketi devamlı olsun.

Bebek çabucak sakinleşti ama Anette sallanmayı sürdürdü. Gözleri pencerenin dışındaydı. Bahçedeki dallar hüzünlü gibiydi. İnci çalıları, yerlerde koyu renk topraklar.

Kelebek Evi, başı dertte çocuklar için yatılı bir tesis. Adresi yazdığı zarf sanki cebini yakıyordu.

Normal bir salı günü yemeği olarak sıfırdan *ravioli* pişirmeye Esther'i neyin dürttüğünü anlamak olanaksızdı. Yıllardır hamur yoğurarak makarna yapmış değildi, misafir falan da beklemiyordu. Yine de güne başlarken uzun bir banyo yapmış, en sevdiği lavanta rengi kazagını giymiş, çıkıp köpeklerini gezdirmişti. Daha önce yemek kitaplarını karıştırmış, alışveriş listesini çıkarmış olduğu için, yolda iyi peynirler satan bir dükkâna uğradı, *ricotta* peynirlerine baktı. Acıkmıştı. Uzun zamandır ilk defa yemek fikri heyecanlandırıyordu onu. İtalyan yemeği istiyor, güzel sohbet istiyor, yanında şarap içmek istiyordu.

Unu mutfak tezgâhının üstüne dökerken Maria Callas onu eşlik ediyordu. Yumurtaları kırdı, yağı ekledi, yoğurmaya başladı. Arada sırada kendinden geçiyor, hamuru yoğururken sopranonun ince sesine eşlik ediyor, Dóxa ile Epistémé'in sepetlerinde ulumalarına yol açıyordu. Aldırmadı. İçinden geliyordu şarkı söylemek

Gölmek gibi, yaşamak gibi. Bir yandan kendine bir kadeh şarap doldurdu, ara sıra yudumlamaya koyuldu. Geçmişte bir ara içki içme konusunda sağlıksız bir duruma gelmişliği de vardı ama son altı aydır o durumu kontrol altına almıştı artık.

Sonunda *ravioli*'ler biraz şekilsiz oldu ama tatları yerindeydi. Onları adaçayında marine edilmiş tereyağına atıp tuz, biber ve *parmesan* ekleyince ancak ev yapımı makarnaların verebileceği tada ulaşmışlardı.

Esther ısıtılmış tabaktaki *ravioli*'lerin üstüne kıyılmış maydanoz serpti, şarap şişesini kapı, merdivenlerden alt kata inmeye koyuldu ve işte o zaman anladı. Baştan beri buydu niyeti. Kapıyı çalarken kalbi yeni âşık olmuş genç kızlar gibi atıyordu. Kapı açılıncaya kadar yüz kere öldü öldü dirildi.

Alain bugün, dünkünden bile iyi görünüyordu. Dinlenmiş ve seksi. Tıraş olmamıştı, gözleri mahmur bakıyordu, saçları da daradağınıktı. Kendisi mi uyandırmıştı onu? Alain hafif bir şaşkınlıkla bakıyordu ona. Adımını atıp sahanlığa çıktı, kapının kanadını çekti, kapamasına az kaldı.

"*Chérie!* Bu benim şanslı günüm herhalde."

Ah, erkekler bir bilse bir kadına *chérie* diye hitap etmenin kendilerine ne büyük avantajlar sağladığını!

"Öğle yemeği hazırlıyordum, bari apartmana yeni gelen komşuma da hoş geldin diyeyim diye düşündüm."

Alain uzun süren bir kararsızlık geçirdi, Esther'in bin kere pişman olmasına, dönüp yukarı çıkmanın eşiğine gelmesine yol açtı. Sonunda konuştuğu zaman sesi boğuktu.

"Danimarka'ya geldiğimden beri başıma gelen en tatlı şey bu oldu. Elbette pişirdin yemeği, elbette bana hoş geldin demek istedin. Sen bir harikasın!" Elini kalbine dayamıştı. "*Magnifique*'sin. Çok teşekkür ederim!"

Tabağı Esther'in elinden aldı. Esther bir an için onun yemeği kendi evinde tek başına yemeye karar vermiş olabileceğinden korktu. Tuhaf bir sessizlik oldu. Acaba arkasını dönüp yukarı çıkması mı gerekiyordu?

"Bunu birlikte yiyelim! Şarabı da getirmişsin, harika! Ama burada oturamayız. Ev çok dağınık, her taraf kolilerle dolu. Senin eve çıkabilir miyiz, *chérie*?"

"Tabii, olur." Esther gülümseyerek tabağı ondan aldı. "İyi fikir"

"Ben sırtıma bir gömlek giyeyim. Sofrayı kur, iki dakika oradayım."

Arkasındaki kapıyı açtı, Esther içeriye göz atma fırsatını bulamadan hemen girip kapattı. Yerleşemediği bir dairede misafir ağırlamayı elbette istemezdi! Fransızdı o! Mükemmeliyetçiydi!

Evine döndü, pasta tabağını fırına sokup düşük dereceye ayarladı. Aslında hemen yenmesi gerekirdi ama artık çare yoktu. Mısanın üstünü hızla topladı, en iyi tabaklarını, mavili beyazlı Royal Copenhagen tabaklarını çıkardı, dolabın kapağındaki camda kendi görüntüsüne göz attı, her heyecanlanışında kızaran yanaklarını lanet okudu. Mumları yaksa, olayı aşırıya kaçırılmış olur muydu?

Arkasındaki kıpırtı onu şoka sürükledi. Kapıyı kapatmayı unutmuştu yoksa?

"Ne yapıyorsun sen?"

Gregers!

"Öğle yemeği. Alt kattaki yeni komşu öğle yemeğine geliyor. Seni rahatsız edecek değiliz."

"Püfl!" Gregers yürüyüp fırına göz attı. "Hımm, canım mı karna istemiyor. Başka ne yemeğin var?"

"Başka bir şey yok, hem ben yalnız..."

Kapının tıkırdatıldığı duyuldu; nazik bir şekilde. Alain iki dakika dediğinde, ciddi konuşmuştu.

"Geliyoruuum! Daha sonra konuşuruz, olur mu Gregers?"

Esther telaşla kapıya yürürken, *umarım heyecanım belli değil yordur*, diye geçirdi içinden. Alain üstüne buruşuk, biraz kısılmış bir gömlek giymiş, kur saçlarını taramış, bol bol da kolonyası sürmüştü. Elinde, tepesine buruşuk yaldız kâğıdı yapıştırılmış bir değnek tutuyordu. Onu Esther'e çiçek veriyormuş gibi uzatmıştı da, Esther esas niyetin zaten bu olduğunu anladı.

“Ben, şey, çiçekçiye gitme fırsatını bulamadım. Ama senin gibi bir hanıma her gün çiçek verilmeli.”

Esther alüminyum gülü hafif bir utanç duygusuyla kabul etti. Hangisinin daha garip olduğuna karar verememişti; o umutsuz gül mü, yoksa verirken söylediği sözler mi?

“Eh, buyur içeri. Bence hemen oturup yiyelim. Sonra seni do-laştıtırırım.”

Alain tatlı tatlı gülümsedi, göz kırptı. Esther belki de hiç is-temeden flörtçü bir söz söylemiş olduğunu o zaman fark etti. Amma da paslanmıştı!

Öne düşüp mutfığa yürüdü. Hayatının cilasındaki çatlakları acı biçimde hissediyordu: yüzündeki kırışıkları, evindeki rüm ya-tay düzlemlerdeki tozları, yabancıya hırlayıp duran köpekleri. Bu kadar yaşlı ve yorgun bir insanın romantik düşüncelere hakkı var mıydı acaba?

Gregers yemek masasına, Esther’in koyduğu tabaklardan bi-rinin başına oturmuştu. Alain hızlı adımlarla girip onu nezaketle selamladı, ama Gregers alınmış gibi Esther’e döndü, sanki alt kat-taki komşunun gelmiş olması uygunsuz bir şeymiş gibi.

“Bizimle mi yemek yiyecek?”

Boğabilirdi onu Esther.

“Gregers, aziz dostum, yemeği Alain’le yiyeceğimi söylemiş-tim, unuttun mu?”

Bunu izleyen sessizlik uzun ve soğuktu. Gregers’in mat gözleri bir ona, bir ötekine bakıp duruyordu. Sonra gözlerini indirdi, ba-şını bir iki kere yukarı aşağı salladı, kalkmak üzere masanın ken-a-rına sarıldı, sonunda sandalyesini arkaya iterek zorlukla kalkınayı başardı. Esther ikisine de bakmaya cesaret edemiyordu. Sesleri duyunca anladı bir terslik olduğunu. Bir inilti ama derin ve bo-ğuk: ölmek üzere olan bir kurdun umutsuz uluması gibi.

Gregers’a baktı. İki elini göğsüne bastırmaktaydı yaşlı adam. Yüzü kül rengi, gözleri bulutlu ve boş bakıyordu.

“Gregers, iyi misin?”

Cevap vermedi. Hiçbir tepki göstermedi.

“Gregers, cevap ver bana!”

Esther onun yanına koşmuştu. Kollarını tutmuş onu sarsıyor, bağılıyor, belki de fazla sıkıyordu adamı. O hâlâ tepki göstermiyordu. Alain yavaşça Esther’in omzuna dokundu.

“Kalp krizi geçiriyor. Ambulans çağırmalıyız.”

112’yi aramalarının üstünden on iki panik dolu dakika geçti, sonunda Gregers, yüzünde oksijen maskesiyle, sedyeyle taşınarak daireden çıkarıldı. Esther daha önce de yaşamıştı buna benzer gerçekdışılıkları. Ölümle mesafesi o kadar kısalmıştı ki kokusunu bile tanıyordu aruk. Ama yine de duyduğu korkuya, içinden yükselen kaçma dürtüsüne alışmış değildi. Kapı sağlık görevlilerinin arkasından kapandığında ilk solugunu alabildi; sesleri duyabilmeye, dünyayı fark edebilmeye başladı.

Alain onu yumuşacık kucakladı, rahatlatıp sakinleştirmeye çalıştı.

“Hastaneye gitsem iyi olacak. Gregers’in benden başka kimse yok. Yanında olmayı gerçekten istiyorum, eğer bana ihtiyaç duyarsa diye.” İstemeyerek kendini onun kollarından kurtardı.

“İyi bir insansın, Esther.” Alain anlayışlı bir ifadeyle başını sallıyordu. Uzanıp onun yanağındaki gözyaşı damlasını sildi.

Esther çantasını ve yağmurluğunu kaptı, telefonunu cebine sokup rahat ayakkabılarını giydi.

Alain onun hazırlanışını seyrediyor, ama kendisi gidecekmiş gibi bir hareket yapmıyordu. Esther dairenin kapısına vardığında, Alain’in gamzeleri de yeniden belirdi.

“Bu güzel yemeğin ziyan olması çok yazık, Esther. Acaba yiyebilir miyim bunu?”

Kapüşonlu bir gölge, pedal çevirerek dar Østre Længdevej Soku-
ğı’nın köşesini dönüp Lindringsvej’e çıktı. Bisikletinin kargo tep-
sisinde kayışlarla bağlanmış bir denk duruyordu. Ön tekeri su bi-
rikintisinden geçerken çamurlar fışkırdı. Sonra da görünmez oldu

“Şu ana kadar şüpheliyle ilgili bulduğumuz tek görüntü bu. Hastanenin özel güvenlik şirketi aslında kamera kayıt işlerinde, işverenin beklentilerini karşılayacak kadar becerikli değil. Bunun çekilişi, beşi kırk üç gece. Bölgede bundan başka kayıt bulamadılar. Şüphelinin nereden geldiği yine belli değil.”

Jeppé acı kahveden aldığı yudumu yuttu, ikinci kahvesini almadan önce yeniden kahve demlemeye ahdetti.

“Hastane kadrolarını sorgulamaya başladılar ama burada işimiz bitince birimizin gidip yardımcı olması fena olmaz.”

Kahveyi bitirdi, karton bardağı buruşturup masanın altındaki çöp tenekesine attı. Ekip onun odasındaki masanın başına yerleşmişti. Herkesin gözü Jeppé’nin bilgisayarındaydı.

“Bu sefer durum farklı. İki günde iki cinayet, yöntem aynı. Nyboe’nun dediğine göre her iki olayda da cinayet silahı büyük olasılıkla skarifikatör. Şu ana kadar bildiklerimiz, katilin aynı kişi olduğuna işaret ediyor. Demek ki kurbanların arasındaki ilişkilere odaklanmamız gerek. Bu konuya yine döneceğim...”

Jeppé gözlerini kaldırıp arkadaşlarının arkasındaki duvara baktı. Orada asılı duran resmi hâlâ yeni diye niteliyordu, oysa bir yılı geçmişti resim değişeli. Eskiden duvarı süsleyen tablo, Monet’nin nilüferleriydi. Sorgulanmak üzere getirilen bir şüpheli parçalamıştı onu. Şimdiki, Gustav Klimt’in, bulutlar arasında uçan iki çıplak kişiyle iskeletleri gösteren eseri. Viyana’daki tavan süslemelerinden biri. Jeppé adının ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. *Medicine* miydi, neydi?

“Falck’la ikimiz Nicola Ambrosio’nun otopsisinden yeni döndük. Kısaca, Bettina Holte’la tam aynı şekilde ölmüş. İki el bileğinden ve kasığının yan tarafından skarifikatörle kesilerek. İzler, kesildikten sonra kol ve bacakların şeritlerle bağlandığını, ağzının da tıklandığını gösteriyor. Organ işlevsizliği, kalp durması ve kanın boşalması. Ölüm zamanı gece on ikiyle üç arası. Bir şey unuttuğum mu yok Falck?”

Falck başını azıcık iki yana sallamakla yetindi. Hareketlerinde pek hasisti. Parmaklarının ucuna kadar. Thomas Larsen, Sara'ya doğru eğilip ötekilerin duyamayacağı bir şey fısıldadı.

Sara cevap olarak gülümsedi.

Jepppe hafif öksürüp boğazını temizledi ve konuşmayı sürdürdü: "Saidani'yle birlikte, kurbanın kız arkadaşı Malene Pedersen'le bu sabah konuştuk. Kurban Danimarka'da yaşayan bir İtalyan vatandaşıymış, otuz dört yaşındaymış, gündüzleri bir bakım merkezinde çalışıyor, geceleri taksicilik yapıyormuş. Kız onu işinde sanıyormuş. Taksisi bulundu mu?"

Larsen, "Tagensvej'deki otoparkta bulundu. Cesedin bulunduğu yere yakın," diye cevapladı. "Refüj kenarına park edilmiş ve kilitlenmiş. Adli tıp ekibi şu an oraya doğru gidiyor."

"İyi. Ama arabada bir şey bulacaklarını sanmam. Kurbanda direniş belirtisi yok. Sıyrık, çizik ya da herhangi bir mücadele izi yok; tırnak aralarında DNA izi de yok. Bence kurbanlar katili tanıyordu ve onunla isteyerek buluştular."

Jepppe bu konuda yalnızca sezgilerine dayanarak konuşuyordu. Genelde bu tür bir alışkanlığı yoktu. O alan Anette Werner'e aitti. Ama onun yokluğunda da birinin bunu yapması gerekirdi.

"Napoli'deki ailesine haber iletilmiş, annesiyle babası Kopenhag'a gelmek üzere yola çıkmışlar. Kız arkadaşının dediğine göre Nicola uyumlu bir tipmiş, düşmanı olmadığı gibi, hesaplaşacağı kimseler de yokmuş. Bildiğimiz kadarıyla sabıkası falan da yok. Ama her iki kurban da ergen akıl hastalarına bakan bir yatılı tesiste çalışmışlar." Jepppe notlarına göz attı. "Kelebek Evi diye bir yer. Gundsomagle'da, Roskilde dışında. Orası da iki yıl önce kapanmış."

"Bir taksi şoförünün psikiyatrik tesiste işi neymiş?"

"O da bir milyon dolarlık soru, Larsen. Görünüşe göre akıl hastası çocuklarla ilgili işlerde herhangi bir sertifikasyon gerekmiyor."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum, Larsen. Bu gerçek. Nicola Ambrosio çeşitli bakım evlerinde ve bakıcı olarak çalışmış, bu arada, Kelebek Evi'nde de çalışmış. Belli nedenlerle, oradaki hastalar hakkında henüz bir şey bilmiyoruz ama çalışanların isimlerini biliyoruz. Sara, sen çalışanlara bakabildin mi?"

Sara tesisin broşürünü kaldırıp fotoğraftaki suratları birer birer parmağıyla göstermeye başladı.

"Bettina Holte, ilk kurban, Kelebek Evi'nde sağlık bakım görevlisi olarak çalışmış. Tesisin beş yıl önce açılmasından, iki yıl önce kapanmasına kadar. Nicola Ambrosio, daha önce de söylendiği gibi, geçici bakıcı olarak bir buçuk yıl boyunca yarı-zamanlı çalışmış. Müdür ve mal sahibi Rita Williams bize elemanlarla ilgili bilgiler verdi..."

Jeppe, Sara'yı durdurmak için elini havaya kaldırıp sordu: "Nerede oturuyor?"

Kuzeyde, Virum'da. Brede'in köylerinden biri. Yeni bir tesisi var, adı Orman bir şey bir şey... Buralarda bir yerde yazılı."

"İlk önce onunla konuşalım. Kim geliyor benimle?"

Larsen işaret parmağını kıpırdattı.

"Tamam, Larsen. Burada işimiz biter bitmez gideriz. Devam et, Szidani!"

"Diğer çalışanlara gelince..." Futbol forması giymiş kel adamı gösteriyordu. "Kim Sejersen. Tam zamanlı sosyal görevli, yanında duran da..." Parmağı uzun boylu, sarışın bir kadına doğru kaymıştı. "Hemşire Tanja Kruse; bu da danışman psikiyatrist Peter Demant." Tombul yanaklı, siyah kıvrıkcık saçlı bir adamı gösteriyordu.

Jeppe, "Sen onları bul, randevuları ayarla," dedi. "Falck, Larsen ve ben görüşmeleri yaparız."

Sara başıyla onayladı.

"Rita Wilkins'in dedigine göre iki de hemşire varmış, ama yarı-zamanlıymışlar. Adlarını hatırlayamadıysa da arşivlere bakıp bize bildirmeye söz verdi. Bir de aşçı varmış orada çalışan. Ama bu grup resminde yok o."

“Aşçı mı?”

“Evet, bütün yemekleri pişiren biri. Çocuklar onu Dinner Daddy diye çağırıyorlarmış. İlk adı Alex ama soyadını hatırlayamadı. Kötü haberlerin kendisini hayli sarstığını söyledi.” Sara broşürü masadaki kâğıtların üzerine bıraktı. “Her iki kurbanın bilgisayarına da baktım. Nicola Ambrosia'ninkini henüz derin incelemiş değilim ama ikisinin de e-postalarında ya da sosyal medya hesaplarında kuşku çekecek bir şey bulamadım. Beri yandan, telefon taramalarına göre her ikisine de öldürüldükleri gün kontrollü bir cep telefonundan arama gelmiş; biri on bir, öteki yedi dakika sürmüş.”

Jeppe, “Bence bu da kurbanların katili tanıdığı fikrini güçlendiriyor,” diyerek bilgisayarını kapattı. “Tüm kanalları açık tutacağız. Bağlantı o yatılı tesis gibi görünüyor ama kesin sonuç çıkarmak için henüz erken. Kurbanların aileleri de hâlâ şemanın bir yerlerinde. Michael Holte'dan gözümüzü ayırmıyoruz, Nicola Ambrosio'nun da geçmişini inceliyor, dolaplarda saklı iskeletler falan var mı diye bakıyoruz.”

Sara, “Skarifikatörü nereden satın alır insan?” diye sordu. Tükenmez kalemını dalgın dalgın çenesine vurup duruyordu. “Bileniniz var mı?”

“İhtisaslaşmış zincir mağazalardan herhalde. Dünyanın her tarafında var onlardan. Yani katilin onu nereden aldığını bulmamız çok küçük bir olasılık.”

“Bir bakacağım yine de.” Sara dudaklarını büzüp alnını kınıştırdı. Derin düşündüğü zaman hep yaptığı gibi. “Eğer sence bir sakıncası yoksa.”

“Tabii Saidani,” dedi Jeppe; sonra Falck'a döndü: “Sen Bispebjerg Hastanesi'ne gidip tanıklarla konuşur musun? Bir ekip gitti oraya ama başlarında Cinayet'ten biri bulunsun istiyorum.”

Falck bunu isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi görünüyordu ama sonunda başıyla onayladı. Jeppe kalkıp pencereye yürüdü. Yağmur hâlâ yağıyordu.

“Bir psikiyatrik bakımı merkezinin nasıl bu tatsız cinayetlere yol açabildiğini hepimiz düşünelim istiyorum. Gözlerimizi, kulaklarımızı açık tutalım! İki günde iki cinayet. Tekrar harekete geçmesi riski hayli yüksek. Onu engellemeyi başarmalıyız.”

Jeppe'nin masada duran telefonu çaldı. Larsen eğilip ekrana göz attı.

“Annen,” diye seslendi. “Cevap vermek istiyor musun?”

“Kendim yaparım, teşekkürler.” Jeppe bozulduğunu göstermeye çalışarak yutkundu. “On dakikaya kadar çıkarız.”

Arkadaşları odadan çıkarken Jeppe çağırışı reddetti, telefonunu tekrar masaya bıraktı. Anette olsa, Larsen'e komik ve laf soka bir cevap yetiştirmeyi bilirdi. *Belki de senin annendir Larsen, Jeppe'ye dünkü güzel gece için teşekkür etmek üzere arıyordur. Ya da ona benzer bir şey.*

Başını iki yana salladı. Performansını geliştirmek zorundaydı.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 8

“Eğer kollarımızı biraz kaldırabilirsek o zaman ben...”

Hemşire Trine Bremen, yaşlı hastanın biraz işbirliği yapmasını sağlamaya çalışıyordu ama adamın hiç dinlediği yoktu. Sulu gözlerinden aklının karışık olduğu okunuyordu. Az önce göğüs ağrısı ve vantriküler taşikardi nedeniyle yatırılmıştı. Besbelli meslektaşlarından biri ona bir tür sakinleştirici de vermiş olmalıydı. Ya öyleydi ya da demans durumu vardı.

Yatağın ayak ucundaki tabelaya baktı. Adama aspirinden başka bir şey verilmiş değildi.

“Merhaba Gregers, uyanık mısınız?” Trine adamın elini okşadı, onunla göz teması kurmaya çalıştı. “Bak, kalp krizi geçirdiğine dair hiçbir belirti yok. Rahatlayabilirsin. Seni bir iki gün burada tutacağız, koroner damarlarınla ilgili birkaç test yapacağız, göğsünün neden ağrıdığını anlamaya çalışacağız.”

Hastanın bakışları yavaşça onun üzerinde odaklandı.

“Merhaba,” dedi Trine yine. “Adım Trine. Biraz su içmek ister misin?”

Adam yavaşça başını eğdi, eline verilen sudan dikkatle biraz içti. Sonra eliyle kalbini işaret etti, boğazını temizledi.

“Anjiyoplasti olmuşum. Şey, zamanını hatırlamıyorum.”

“Bir yıl önce. Tabelanda yazıyor. Kaygılanma, her şeyi biliyoruz. Her şey kontrolümüz altında. Nasıl hissediyorsun kendini? Ağrın hala var mı?”

Adam bin zorlukla dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"Belki şimdi biraz daha iyi," dedi. "Susuyorum hâlâ."

Trine plastik bardağa biraz daha su koydu, uzattı, onun içişini seyretti. Yaşlı adam yavaş çekim filmdeymiş gibi hareket ediyordu ve kafası da hâlâ karışık gibiydi.

"Sana birkaç soru sormam gerek, Gregers. Buna hazır mısın?"

Gregers istemeksizin başıyla onayladı.

"O duygu birdenbire geldi, öyle mi? Olup biteni tarif edebilir misin? Başın mı döndü, göğsüne acı mı saplandı?"

Yine başıyla onayladı. Kendini güvensiz hissediyor gibiydi.

"Göğsüm sıkıştı. Sonra bayıldım."

"Bayıldın mı?" diye sorarken Trine *angina pectoris* diye not aldı.

Adam elini sinirli bir hareketle salladı. Sanki ne demek istediğini kendi de bilmiyordu.

"Daha önce hiç böyle hissetmiş miydin?"

"Pek sık değil," diye omuz silktili. "Belki bir iki kere."

Bunun anlamı, sorunun epeyden beri süregeldiğiydi. Trine anlamıştı bunu. Pek çok hasta, özellikle de erkekler, hasta olduklarını kabullenmek istemezlerdi.

"Sigara içiyor musun?"

Gregers yine sinirli bir el hareketi yaptı.

"Yıllar önce bıraktım," dedi. "Hey, insan burada bir fincan kahve söyleyebilir mi?"

"Aç kalman gerek, Gregers. Bugün kahve yok." Yine elini okşadı. "Şimdi bana biraz yardımcı olur musun? Şu serumu elinin üstüne takmam gerek."

"İh," derken ona kuşkuyla bakıyordu. "Kim diyor?"

Trine içinden ona kadar saydı. Klaus'la dün yine kavga etmişlerdi. Çocuklar uyanıp ağlayana kadar bağırmışlardı. Aptalca bir anlaşmazlıktan tartışma çıkmış, sonra büyümüşü. Her zamanki gibi. Ev işinin çoğunu kimin yaptığı, çocukların okul gezisi, birbirlerini nasıl hayal kırıklığına uğrattıkları falan. Bazen normal, dayanılır bir aile hayatını sürdürmek öyle zor geliyordu ki! Şu

anda kendini çok yorgun hissediyordu. Ayakları şişmiş, aksi ihtiyarlara tahammülü yok olmuştu.

“Damarlarına kontrast sıvısı vereceğiz ki miyokardiyal sintigrafi yapabilelim. O nedenle aç kalman gerek. O yüzden ihtiyacın var bu serum.”

“Ben bir doktorla konuşmak istiyorum! İşi bilen biriyle.” Dosdoğru karşıya dikmişti gözlerini. Sanki onu konuşmaya değmez buluyormuş gibi.

Trine karnında bir çaresizlik düğümünün oluşmaya başladığını hissetti. Yine her zamanki duvar dikilmişti karşısına. Ne zaman kendini işin ehli, sevimli, popüler ve başarılı hissetse, hep karşısına dikilen aynı duvar. Kötü el dağıtmışlardı ona doğarken. Kararlı bir hareketle hastanın elini yakaladı, alkollü pamukla silmeye başladı.

“Ne halt ediyorsun?” diyerek elini geri çekti Gregers. “Amirlerinden biriyle konuşmak istiyorum!”

“Onlar da aynı şeyi söyleyecek sana. İlaç ve ağrı kesicilerini verebilmemiz için önce bu serumu takmam gerek.” Güçsüz parmakları yakaladı, iğneyi elin üstüne yaklaştırdı.

Adam yapmacık bir acıyla inledi.

“Ne biçim davranılıyor hastalara? Şikâyet edeceğim!”

“Daha dokunmadım bile sana.” Trine elindeki iğnenin titremekte olduğunu gördü, yutkundu. Ağlamanın eşiğine gelmişti. “İğne canını yakarsa senin kendi suçun. Hareket etmemelisin.”

“Senden emir alacak değilim!”

Tam hemşirenin eline tokat attığı anda alarmin sesi duyuldu. Hemşire çağırma alarmı değil. Öyle olsa, genellikle küvet istiyorlar demek olurdu. Ama bu seferki gerçek bir şifre alarmıydı. Bunun anlamı, acil durumdu.

Trine serumun iğnesini bıraktı, sese doğru koşmaya başladı. Alarmin onda uyandırdığı telaş duygusu besbelli arkadaşlarını da aynı şekilde etkilemişti. Amaç da buydu zaten. “Hemen harekete geç” mesajı. İçinde bir tatmin duygusu hissetti. Bilgisi ve uzmanlığı, ölüm kalım savaşında işe yarayabilirdi.

Beyazlı grili koridorda olanca hızıyla koşuyor, açık kapıların, sandalyelerin, yatakların önünden geçiyordu. On yedi numaralı odaya vardığında soluk soluğaydı. Vücudu endorfin doluydu. Sarhoş edici bir durum.

Küçük bir grup, kapıya en yakın yatağın çevresine toplanmıştı bile. Yatakta ameliyat sonrası enfeksiyonu olan cılız bir kadın yatıyordu. Kalp pilini yenilemişlerdi eğer Trine doğru hatırlıyorsa. Dr. Buch, yardımcısı ve iki hemşirenin arasında, hastayı kendine getirmeye çalışıyordu. Hemşirelerden Pia, dış vantilasyonu sağlıyor, Rebekka da defibrilatör paletlerini hazırlıyordu. Peş peşe emirler havada çınlayıp durmaktaydı.

“Ritim kaç?”

“Nabız yok, V-fib!”

“Yer açın. Solumayı ve nabızı ölçün!”

“CPR’a devam.”

Birlikte çalışıyorlardı. İyi yağlanmış bir makine gibiydiler. Ufacık bir ekip. Trine yatağa yaklaştı.

“Adrenalinini hazırlayayım mı?” diye sordu.

Doktor ona şöyle bir baktı. O da gençti. Trine’dan farkı birkaç yaştan fazla olamazdı.

“Sağ ol Trine ama ayarladık.”

Bu ret cevabı can acıtıcıydı. Ama Pia ile Rebekka’nın bakışmaları kadar da değil. Gelişini iyi karşılamamışlardı.

Trine arkasını dönüp tek kelime söylemeden odadan çıktı. Sesleri ve telaşlı enerjiyi geride bırakıp koridorun sakinliğine kavuştu. Ağladığını görmelerine izin vermeyecekti.

“Burası olamaz, değil mi?”

Jeppé arabayı yana çekmiş, ön camdan bakıyordu. Salkım söğütler ve kayın ağaçları arasındaki havuz, karanlık bir camı andırıyordu. Kayınların dalları yukarı uzanıyor, alçak bulutlara değmeye çalışıyordu sanki. Yapraklarının renkleri yeni dönüşmeye başlamıştı. Cam yeşiliyle parlak sarı, bazıları da koyu kırmızı.

Thomas Larsen'in yolcu koltuğunun camından, Brede Fabrikalarının damları görünmekteydi. Danimarka sanayiinin beşiği-di bu tesis. Beyaz ve pırıl pırıl. Tam altlarından da Mølleåen'in suları şakırdarak akıyordu. Bir zamanlar bu su değirmeni hem bakır üretimine hem de tekstil fabrikalarına enerji sağlardı. Şimdi artık müzeydi. Etrafta kimseler yoktu, trafik sıfırdı; pres makinelerinin, dönüp duran imalat şeritlerinin gürültüleri kalmamıştı.

Jeppé kültürel eğitimi sırasında annesinin onu buradaki bir Seramik Fuarı'na getirdiğini hatırlıyordu. O zamanlar hafta sonlarını Louisiana Müzesi'nde ya da Ulusal Müze'de geçirirlerdi. Bazen de tiyatrolara gider, orijinal dilinde sanat filmleri seyrederlerdi. *Zavallı annem*, diye geçirdi aklından. Oğlunun polis olması, hayatının en büyük hayal kırıklıklarından biri olmalıydı.

"Navigasyon daha ileride diyor. Açık Hava Müzesi'ne doğru. Dümdüz ilerle, yokuşu çık, sağda." Larsen ön camdan yolu gösterdi. "Oralarda bir yerde."

Dereyi aşıp ulu ağaçların arasına daldılar. Yokuş başlarken yağmur da tekrar başladı.

"Sağda olmalı."

Jeppé'nin arabayı önünde durdurduğu bina, beyaz badanalı bir evdi. Damı siyah parlak kiremitlerle kaplanmış, elektronik bir demir kapıyla da yoldan ayrılmıştı. Zilin altındaki tabelada "Orman Gençlik Merkezi" diye yazılıydı. İndiler, kapının çarpmasının ağaçlar arasındaki sessizlikle yankılanmasına izin verdiler. Dallardan melankolik bir tablo gibi damlayan suların sesi dışında, çok sessizdi ortalık. Hem sakin hem ürkütücü.

Onlar zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Eşikte altmış yaş dolaylarında bir kadın duruyordu. Kısa saçlı, gözlüklü, orta boylu biriydi. Üstünde solmuş yaz renklerinde gündelik giysiler vardı. Tek elinde de yanık bir sigara tutuyordu.

"İçeri gelin! Kapı kendi kendine kapanır." Sesi de, yüzünün grimsi rengi de, bu sigaranın günün ilk sigarası olmadığına işaretti. Rita Wilkins zorluklarla boğuşarak yaşamış, zor koşullarda çalışmış birine benziyordu.

“Bugün bir doğum günü kutluyunuz, o yüzden mutfakta kahvemiz ve pastamız var. Oraya gidelim.”

Rita Wilkins sigarasından son bir nefes daha çekip izmariti kendi ayakkabısının tabanına bastırarak söndürdü. Buna alışkın gibiydi. Sonra onlara elini uzattı. Gözleri pek bir göz teması sağlamıyordu. Onları ön holdeki yağmurlukların, sırt çantalarının, ayakkabıların arasından geçirip kocaman bir mutfığa soktu. Masaya çiçekli bir örtü serilmiş, dolap kapaklarına çocukların yaptığı resimler asılmıştı. Eviyenin içinde kirli tabaklar duruyordu. Doğum günü kahvaltısından kalma. Normal bir evin mutfığı gibiydi burası. Tabii biraz daha büyüktü.

“Kahve hâlâ sıcaktır sanıyorum. Kendiniz alabilirsiniz.”

Eliyle masadaki demliğı ve sırayla duran rengârenk fincanları gösterdi, sonra musluğa yürüdü, tabakları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirmeye koyuldu. Hiç hareketsiz durmuyordu. Gürültü çıkarmaktan ya da tabakları çatlatmaktan da kaygı duymadığı belliydi.

Oturdular. Larsen iki fincana kahve koyarken Jeppe de bloknotunu çıkardı.

“Dedektif Larsen’in telefonda izah ettiği gibi, Kopenhag’da son iki günde yer alan cinayetlerle ilgili geldik. Kurbanlar arasındaki bağlardan biri, ikisinin de bir zamanlar sizin Kelebek Evi tedavi merkezinizde çalışmış olmaları...” Jeppe sustu, ona cevap verme fırsatı tanıdı ama o başım sallamakla yetindi, yeniden musluğa döndü. “Bize biraz Kelebek Evi’nden söz edebilir misiniz?”

“Eh, aslında Kelebek Evi yatılı bir programdı,” diye anlatmaya başladı, hâlâ arkası dönük olarak. “Psikiyatrik ve sosyal sorunları olan çocuklara ve ergenlere, uzmanlaşmış rehabilitasyon hizmetleri sunuyordu. Durumu ağır olanlar da vardı ama yine de henüz tam hastane tedavisine alınacak durumda değildiler. O sırada eşim olan Robert’le birlikte orayı beş yıl önce açtık. Dinamik çalışanlarımız küçük bir gruptu. Altı hastaya yetecek yerimiz vardı.”

“Ama tesis iki yıl önce kapandı. Neden?”

Kadın musluğu kapattı, alttaki dolapta bir süre arandı, bir buluşık süngeri çıkarıp doğruldu.

“Her şeyin bir yeri, bir zamanı var. Çocuklar büyüyordu. O sekiz yaşına bastıklarında yetişkin sistemine geçiyorlar...”

“Ama yerlerine yenilerini alamaz mıydınız?” Jeppe kalemini kâğıda dayamıştı ama bir şey yazdığı yoktu.

Kadın omuz silkti, musluğu tekrar açtı.

“Çalışanlar arasında sorunlar oluyor muydu?” diye sordu Jeppe.

“Yo, öyle bir şey yoktu. Harika bir ekibimiz vardı. Gerçek bir dayanışma. Çekirdek grup olarak birbirimize çok yakın çalışıyorduk. Zaten iyi işbirliği yapmak da şarttı.”

Ama yine de tesis yalnızca üç yıl hizmet verip kapanmıştı.

“Yani iyi işletilen bir yer miydi?”

Bir an kararsız kalmış gibi göründü. Arkası hâlâ dönüktü.

“Akıl hastalıkları söz konusu olunca her zaman zorluklar olur. Zor iştir. Ama, evet, Kelebek Evi iyi bir yerdi.”

Sesine bir hüznün sinmiş gibiydi. Jeppe bunun anlamını çözmüyordu.

“Birkaç da hemşire çalıştırıyormuşsunuz...”

“Üç tane. Biri tam zamanlı, ikisi geçici. Tanja Kruse tam zamanlı çalışıyordu ve...” Başını yorgun bir ifadeyle salladı. “Öteki ikisinin adlarını hâlâ hatırlayamadım. Alex’in soyadını da. Eski evraklar tavan arasındaki kutularda. Henüz oraya çıkmaya vaktim olmadı.”

“Ya genç hastalar? Kelebek Evi kapanınca onlar nereye gitti?”

“Rüzgâra kapılıp dağıldılar, sistemin başka dallarına geçtiler.” Musluğun başında donmuş gibiydi. Sesi sanki uzaktan geliyordu. “Hepimize öyle oldu.”

“Acaba o çocuklardan herhangi biri...” Jeppe doğru kelimeyi arıyor gibiydi, “... eski çalışanlardan öç alma hissine kapılabilir mi?”

Rita buna cevap vermedi.

Jeppes ile Larsen bakiştılar. Tam soruyu yeniden soracakları sırada Rita Wilkins çatal bıçakları bir tabaktan eviyenin içine boşalttı, sonra tekrar donmuş gibi göründü. Elleri akan suyun altındaydı. Jeppes onun ağladığını görünce şaşırdı.

"Bu kadar açık konuşmak zorunda kaldığımız için özür dilerim..."

"Anlıyorum," diyerek ellerini havaya kaldırdı Rita. "Elbette, haklısınız. Yalnızca biraz ağır geldi bütün bunlar."

Suyu kapattı, ellerini pantolonuna sürtüp kuruladı, masaya yürüdü ve ilk defa olarak Jeppes'nin gözlerinin içine baktı.

"Hastalarımıza ne olduğunu soruyorsunuz." Derin bir soluk alıp sesli sesli saldı, sandalyenin kenarına ilişti, avuçlarını masaya kapattı. Sanki ellerinden gözünü ayırırsa ne yapacağına güvenemiyormuş gibi. "Pernille'den söz edildiğini duydunuz mu?"

"Hayır."

"Pernille Ramsgaard Kelebek Evi'nde kalan dört çocuktan biriydi. Yeme içme bozukluğu vardı ve zaman zaman çok ciddileşiyordu." Rita Wilkins göz temasını kesti, avuçlarını yukarı çevirdi, konuşurken onlara bakmayı sürdürdü.

"Son iki yılın hemen öncesinde Pernille intihar etti. İyileşeceklerine inançlarını kaybedince çok kötü oluyor." Rita Wilkins bir fincan alıp Larsen'e uzattı, Larsen hemen kalkıp fincana biraz kahve koydu. Fincan yarı doldugunda Rita onu ani bir hareketle çekti, Larsen kahvenin masaya dökülmemesi için demliğı hemen doğrultmak zorunda kaldı.

"Ne yazık ki oluyor böyle şeyler. Pernille için elimizden gelen her şeyi yaptık ama sonunda devam etmek istemedi. Trajik, gerçekten trajik..."

"Kelebek Evi'ni o yüzden mi kapattınız?"

"Ailesi bu ölüm nedeniyle bizi suçladı," derken başını kaldırdı.

"Bizi?" diye sordu Jeppes. Kalemî hâlâ boş bloknôt sayfasının üstündeydi.

“Robert’la beni, tüm çalışanları.” Bir yudum kahve içti, fincanı masaya bıraktı, ellerini yine örtünün üstüne kapattı. “Bizi başarısız buldular. Pernille’in ölümünden bizi sorumlu tuttular. Üzüntülerini ve öfkelerini anlamak mümkün tabii...”

“Sizce öyle hissetmekte haklı mıydılar?”

Omuzlarını kaldırdı. “Mahkemeye başvurdular. Bir sonuç çıkmadı. Ama tesisin kapanmasına yol açtı. Komite bize verdiği başışı kesti. Hasta başına maliyet ayda yüz elli bin kron, yirmi dört saatlik bakım için. Öyle bir parayı başka hiçbir yerden almazdık.”

Çenesi buruştu.

Jeppe kararsızdı. Karşısındaki kadın kesinlikle berbat durumdaydı. O halde neden bu kadının kelimelerini dikkatle seçtiğini, neyi söyleyip neyi saklayacağını hesapladığını seziyordu?

“Bettina Holte ile Nicola Ambrosio’nun Pernille’le yakınlıkları var mıydı? Yani ötekilerden daha yakın mıydılar?”

“Yo, öyle bir şey yoktu.” Rita birden ayağa kalktı, musluğa yürüdü, çatal bıçakları bulaşık makinesine yerleştirmeye koyuldu.

“Pernille’in hepimize olduğundan daha fazla ilgi gösterdiği tek kişi, tedavisine bakan kişiydi.”

Jeppe notlarının geçmiş sayfalarına bakarak, “Kim Sejersen mi? Sosyal görevli mi?” diye sordu.

“Evet, ama aslında hepimiz katılıyorduk tedavisine. Bir aile gibiydik.” Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp düğmesini açtı, uğultu seslerini başlattı.

“Ramsgaard mı demiştiniz? Pernille Ramsgaard, öyle mi?”

“Babasının adı Bo, annesi de Lisbeth. Benimle hâlâ düzenli temastalar. Adresleri ve telefonları da var, eğer onlarla konuşmak isterseniz.”

Rita çekmeceli dolaba yürüdü, bir çekmeceyi açıp adres defterini çıkardı. Jeppe onun adresi ve telefonu bir kâğıda yazılıp seyrederken Larsen’e kâğıdı alması için işaret etti.

“Onları ara, uğrayabilir miyiz, sor.”

Larsen telefonla konuşurken Jeppe de kendi telefonunu kontrol etti. Monica Kirkskov, Tıp Müzesi'ndeki uzman mesaj çekmişti. Başka bilgileri olduğunu, buluşmak istediğini söylüyordu. Annesi de iki kere aramıştı. Neydi bunca merakın nedeni? Jeppe telefonu cebine sokup ayağa kalktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. O çalışanların adlarını bulunca ya da bilmemiz gereken başka bir şey hatırlarsanız telefon edin. Ve lütfen kendinize iyi bakın. Serbest dolaşan bir katil var, birkaç gün yalnız çıkmayın."

Rita ayağa kalkmıştı bile. Onun peşi sıra ön kapıya yürüdüler. Oraya varınca Rita hemen yeni bir sigara yaktı. Dumanlar kayın ağaçlarının arasından orman havasına doğru yükseldi. Kapıdan bir iki metre uzaklaştıklarında Jeppe dönüp baktı.

"Nasıl öldürdü kendini Pernille?"

Rita'nın kırıksık dolu suratı büzülmüş gibi görünüyordu.

"Mutfak nöbetindeyken bir bıçak çalmış, gece banyoya yatıp bileklerini kesmiş. Onu ertesi sabah bulduk. Suyun içinde."

BÖLÜM 9

Polislerin biri üniformalı ve uzun boyluydu, katalog sayfalarındaki mankenleri andırıyordu. Öteki biraz daha kısa, yaşça da büyüktü. Sivil giyinmişti ve göz alan renkli pantolon askıları vardı. Kendilerini memur Truelsen ve Dedektif Falck olarak tanıttılar. Davranışları sakin ve terbiyeliydi ama denizin ortasındaki bir fener gibi her an tetikteydiler. Hastaları gerginleştirecek bir durum. Simon Hartvig terli elini uzatıp onlarla tokalaştı. Üniformaların ne işi vardı psikiyatri koğuşunda? O sabah hastanenin havuzunda bulunan ceset yeterince telaş yaratmıştı zaten. Simon anahtarıyla uğraşıp U8 eleman odasının kapısını açtı, polisleri çabucak içeri soktu. Odada hafif bir yemek kokusu vardı, öğle yemeğinin kirlı tabakları hâlâ eviyenin içindeydi. Onları yıkamayı kendisi üstlenmiş ama henüz vakit bulamamıştı. Şimdi de otoritenin bu iki sütunu arasındayken fabrika ürünü etlerin, ciğer sosisinin kokusu kendini bir garip hissetmesine yol açıyordu. Aslında bu birim polislere alışkındı, ikide bir polisler buraya yeni hastalar getirip dururlardı. Ama bu seferki farklıydı.

Katalog modeli, "Herhalde bu sabah hastane bahçesinde bir ceset bulunduğunu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Simon başını evet anlamında sallamakla yetindi.

"Biz bugün hastanenin tüm birimlerindeki çalışanlarla herhangi biriniz bir şey görmüş olabilir misiniz diye konuşacağız. Oturabilir miyiz?"

"Elbette. Özür dilerim." Bir sandalye çekip oturdu.

Polisler de aynı şeyi yaptılar. Bir sessizlik oldu. Simon kendisinin bir şey söylemesini bekliyorlarmış gibi hissetti.

"Elbette," dedi yine. "Cesedi daha önce duymuştum. Ama o konuda hiçbir şey bilmiyorum. Konuyla ilgili hiçbir şey görmedim de, duymadım da."

"Vardığınız ne zaman başladı?"

"Gece onda. Haftanın çoğu günlerinde gece nöbetindeyim."

"Uzun bir nöbet, öyle değil mi?" dedi katalog modeli. Bir yandan saatine bakıyordu.

Simon'ın nabızı hızlandı. Polisler nasıl böyle aklınızdan geçeni okuyormuş gibi görünebiliyorlardı?

"Aslında nöbetim öğlende bitti ama bir bahçe projesiyle ilgili olarak iş arkadaşlarımdan biriyle görüşmem vardı. Tam eve gitmek üzereydim..."

"Ve koğuştaki da, dışarıda da kuşku uyandıracak bir şey görmediniz, öyle mi?"

"Hiçbir şey." Öksürüp boğazını temizledi. "Çok sakın geçti. Gecenin çoğu boyunca bir arkadaşla sohbet edip kâğıt oynadık."

"Hastane bahçesinde bir kargo bisikleti gördünüz mü?"

"Şey, hayır..." Simon başını iki yana salladı.

İki polis bakiştılar ve yavaşça ayağa kalktılar. Yaşlıca olanı "cık cık" diye bir ses çıkardı, Simon'a anlamlı anlamlı baktı, "Başhemşireyi nerede bulabiliriz?" diye sordu.

"Ofisinde." Simon da hızla ayağa kalktı. "Çağırayım onu."

Koridorda ilerledi, iş arkadaşını odasında buldu. Kadın sinirli bir gülümsemeyle ayağa kalktı.

"Sıra bende mi?" diye sordu.

"Evet, seni görmek istiyorlar. Ben eve gidiyorum, pardösümü alacağım, o kadar."

"Haklısın, gece yine nöbetin var."

Birlikte eleman odasına yürüdüler, başhemşire iki polisi selamladı. Simon sıralanmış çengellerden pardösüsüyle sırt çantasını aldı ama daha fazlasını yapamadan, arkasından gelen sesi duydu.

“Simon, polise Isak’tan söz ettin mi?”

“Isak’tan mı?” Sesini normal çıkarmaya çalışarak döndü. “Ne demek istedin?”

Kadın bir an kararsız göründü, sonra, “Yani Kelebek Evi’nde geçirdiği sürede iki kurbanı da tanımış olmasından.”

Simon pardösüsünü yarı giymiş durumda ve elinde sırt çantasıyla donup kalmıştı. Polislerin yaşlıca olanı onu kuşkulu bakışlarla süzerken iki kaşının ortasında düşey çizgiler belirmişti.

“Bir iki dakika daha kalacak vaktiniz var mı?” dedi.

Yüzünün ifadesi, “hayır” cevabını kabul etmeyeceğini belli ediyordu. Simon pardösüyü çıkarıp oturdu. Omuzları bedenine ağır geliyor gibiydi.

Dedektif Falck boğazını temizledikten sonra, “Doğru mu anlıyorum?” dedi. “Buradaki hastalarınızdan biri eskiden Kelebek Evi’nde mi kalıyormuş?”

Başhemşire yan gözle Simon’a baktı ama Simon gözlerini kaçırdı. Başhemşire başını evet der gibi salladı.

“Evet, öyle. Isak Brügger, yaşı on yedi. Yakında on sekiz olacak. Geçtiğimiz ilkbaharda Næstved’deki bir tedavi merkezinden getirildi. Kelebek Evi kapandığında oraya götürülmüş. Program yöneticisi de Simon.” Dönüp Simon’a baktı. “Sanırım onu en iyi tanıyan sensin...”

Simon istemeye istemeye, evet anlamında başını salladı. İki polis onu inceliyor gibiydiler ama ne düşündüklerini belli etmiyorlardı.

“Lütfen bize Isak’ı biraz anlatır mısınız...”

“Ona zaten altı ay önce atandım,” derken omuz silkti Simon.

“Nesi var?”

Başhemşire araya girdi. “Tek tek hastaların durumuyla ilgili ayrıntıya giremeyiz ama gençlerimizin çoğunda şizofreniye ek olarak bir tanı daha var, örneğin kişilik bozukluğu.”

“Isak tehlikeli mi?”

Simon gözlerini indirmiş, masaya bakıyordu. Öfke karnında düğüm düğümdü. Kim olsa şiddete yönelirdi durum uygun olursa; tanı almış olsun ya da olmasın. Bunu kendi bedeninde de hissedebiliyordu.

"Isak bazen kendini stresli hissettiğinde dışlayıcı davranışlar sergileyebiliyor," dedi başhemşire. Sorulardan onun da rahatsız olduğu sesinden belliydi. "Ama tedavi altında ve biz de tam kadro halinde hep onun yanındayız."

"*Dışlayıcı davranışlar sergilemek...* Bu 'tehlikeli' demenin kibar bir ifade şekli mi?" diye sordu yaşlı dedektif. Çevresine bakınıyor, sanki odanın köşelerinden daha tatmin edici cevaplar gelmesini bekliyordu.

Başhemşire Simon'a bakıyordu, âdeta ondan destek bekliyordu. Ondan ses çıkmayınca içini çekti.

"Isak şiddete yönelebiliyor," dedi. "Ama ancak büyük baskı altında kaldığı zamanlarda."

İki polis yarım dakika kadar sessiz kalıp onlara bakmayı sürdürdü. Sonra katalog modeli dirseklerine dayanıp eğildi, gözlerini kıstı.

"Kendini iki ayrı kişi olarak mı görüyor?"

"Şizofreni, düşünceler ve duygularla ilgili hastalıkların genel adıdır, kişiliklerle ilgili değildir." Başhemşire sesindeki alaycı tonu gizleyememişti. "Isak tatlı ve yetenekli bir çocuktur. Yalnızca bir takım sorunları var."

"Dışarı çıkabiliyor mu? İsteddiği zaman hastaneden çıkmasına izin veriliyor mu?"

Simon yaşlı polisin yüzü yerine pantolon askularına bakarak konuştu. "Isak yatılı hasta. Elbette dışarı çıkabiliyor ama ancak ev ziyareti için ve mutabakatla."

"Kırmızı raporu mu var, sarı mı?"

Danimarka'da hastalar hastaneye yatırıldığında, sarı belgeler o hastanın iyileşme olanaklarına sahip olduğunu, kırmızı belgeler ise kendisine ve başkalarına tehlike yaratabileceğini göstermekteydi.

"Isak hakkında neden bu kadar çok soru sorduğunuzu anlamıyorum. Haftalardır hiç çıkmadı hastaneden. Kime sorsanız onaylar bunu. Eskiden kaldığı bir tedavi merkezi nasıl olur da bu cinayetle ilişkilendirilebilir?" Simon kendi sesindeki asabiyetin yükselmekte olduğunu kendi de duyabiliyordu, oysa onu bastırmaya çalışmaktaydı.

"O merkezin iki eski çalışanı öldürüldü. Biri buradan yüz metre ötede bulundu. Bu da Isak hakkında öğrenebildiğimiz kadar bilgi edinmemizi gerektiriyor. Şimdi ... Kırmızı mı, sarı mı?" Yaşlı dedektifin sesi sertleşmişti.

"Kırmızı. Ve tabii bu da onun *deli* olduğunu gösteriyor, öykü mi?" Simon doğruldu. "Şizofrenik olmak insanı otomatik olarak katil yapmaz."

İki polis yine bakiştılar, sonra ayağa kalktılar.

"Isak razı olursa konuşabilir miyiz onunla?"

"Evet." Başhemşire tedirgin bir ifadeyle gülümsedi. "Şey, en iyisi, durumu konuşmaya uygun mu öğrenelim. Ama Simon'ın dediğini ben de onaylamak isterim. Isak'a bu hafta hastane bahçesinde, kısa süreliğine ve yanında biriyle birlikte dolaşma izni verildi. Dediğimiz gibi, bizim bilgimiz olmadan hastalarımızın hastaneden ayrılmasına izin yoktur."

Simon ayağa kalktı, kapıyı açıp öne düşerek onları Isak'ın odasına götürdü. Kapıyı tıkırdattı, sonra içeriye göz attı. Başhemşireyle iki polis arkasında bekliyorlardı.

"Korkarım dinleniyor." Simon onlara dönmüştü. "Bazen geceleri uykusunda kâbuslar görüyor. Gündüz yorgun olmasına oldukça sık rastlıyoruz."

Yaşlı dedektif, "Uyandıramaz mıyız onu?" diye sordu.

"Ah, Isak sonunda uyuyabilmişse, onu kendimiz uyandırmayız."

"O halde buraya bir daha gelmek zorundayız," dedi dedektif. Sonra başhemşireye döndü. "Diğer çalışanlarla görüşmeden önce hastanenin güvenlik sistemlerine sizinle birlikte bakmak isteyeceğiz. Şimdi yapabilir miyiz?"

“Tabii.”

Başhemşire polisleri kendi odasına götürmek üzereyken her iki polis Simon’la el sıkıştılar. Simon onların koridorda köşeyi dönüşlerine bakarken vücudunda bir rahatlama hissetti. Onlar gözden kaybolduktan sonra kapıyı yavaşça açıp odaya girdi. Isak hareketsiz yatıyordu. Dünyaya arkasını dönmüştü. Yanaklarının yarı saydam derisi, kemikleri üzerinde gergindi. Vücudu bir enerji fazlasıyla kıpırdıyordu. Uykusunda bile sürekli titriyordu.

Simon yatağın kenarına oturdu, uyuyan çocuğa doğru baktı. Acaba Isak farkında mıydı onun hatırı için neleri göze aldığıнын?

Hüzün her canlıyı etkiler ve renklerini soldurur. Kan damarlarında, bitki saplarında, yapıtaşlarında akan şeydir hüznün, ta ki eskiden var olan şey boş bir kabuğa dönüşene kadar. Jeppe, Ramsgaard ailesinin evine tedirgin bakışlarla baktı. Balkonlu evde göze çarpan herhangi bir ihmal belirtisi yoktu. Ama hüznün oraya öyle bir ağırlıkla çökmüştü ki arabanın camından bakınca bile belli oluyordu. Belki bahçede rüzgârla sallanıp duran, evin çocukların büyüdükten sonra yosun tutmuş salıncaktan, belki de zildeki isimlerden... Pernille Ramsgaard’ın adı da vardı orada, ölümünden iki yıl sonra bile.

Kapının zili bile hüzünlü bir ses veriyordu. Kırılğan, özgüvensiz bir ses. Ancak eşikte duruyorsanız duyulabilen bir ses.

Jeppe kapüşonunu arkaya itti, kulaklarını dikti, evden herhangi bir ses geliyor mu diye dinledi. Thomas Larsen arkadan yaklaşırken kapı da birazcık aralandı. Göbek hizasında bir çift göz dışarıya baktı, bir şey söylemedi.

“Annen ya da baban evde mi?”

Çocuk kapıyı aralık bırakıp içeriye yürüdü. Jeppe kapı kanadını dikkatle itti, karanlık hole adımını attı. Duvar dibinde düzleştirilmiş koliler duruyordu, tavandan sarkan ampul de patlamıştı. Küçük kızın peşinden, kutuların yanından geçip oturma odasına girdiler. Orada da mobilyaların üstüne gazeteler, çeşitli giysiler

atılmıştı. Her yatay düzlemin üzeri gri bir toz tabakasıyla kaplıydı. Rafın üstündeki çerçevede bir aile fotoğrafı vardı. Pernille resimde annesiyle babasının arasında, önde iki kardeşiyle birlikte dudaklarını aralamaksızın gülümsüyordu. Çok eskiden çekilmiş bir fotoğrafa benziyordu. Rafın yanındaki solmuş kanepede, kulaklarında kulaklıklarla, gözleri kapalı bir adam uzanmış yatıyordu. Ak düşmüş saçlarının bukleleri alına sarkıyordu, tıraşı da biraz uzamıştı. Altmışına yakın olmalıydı ve görünümüne önem vermekten çoktan vazgeçmiş bir hali vardı.

"Babam uyuyor," diye fısıldadı küçük kız. On ya da on bir yaşlarında olmalıydı, ama yaşına göre ufak tefek ve pek sıskaydı. "Annem evde yok."

Başka ayrıntı vermedi. Koca gözleri onlara kaygıyla bakıyordu.

"Babanla konuşmamız gerek," derken Jeppe ona güven veren bir gülümseme sunmaya çalışıyordu. "Uyandırır mısın onu?"

Çocuk buna karşılık olarak odadan hızla kaçtı.

Jeppe yerdeki yığıntıların üzerinden atlayarak yaklaşıp elini adamın omzuna yavaşça dayadı. Bo Ramsgaard gözlerini açıp ona şaşkın bakışlarla baktı. Kulaklıklarını çıkardı, alına dökülen saçlarını yukarı itti.

"Polissiniz herhalde," diye mırıldandı.

"Bo Ramsgaard siz misiniz?"

Adam başıyla yavaşça onayladı.

"İlk olarak belirtmem gerekir, bu dosyayla ilgili olarak soruşturulabilirsiniz, o nedenle de bizimle konuşmak zorunda değilsiniz."

"Tamam, tamam!" Kanepenin arkasına uzanıp ses sistemini kapattı. "Lisbetli evde değil."

Jeppe etrafına bakınıp oturacak bir yer aradı ama hemen vazgeçti. "Taşınıyor musunuz?"

"Belki," dedi adam. Sonra sesli sesli gerindi, tekrar kanepeye yaslandı.

"Arkadaşım Dedektif Larsen'in telefonda söylediği gibi, duvar ve bugün Kopenhag'da işlenmiş cinayetlerle ilgili olarak geldik."

Maktullerin ikisi de Kelebek Evi'nde çalışmışlar, kızınız Pernille orada kalırken..."

"Haleluya!" diye patladı Bo. Sonra iki elini yüzünün iki yanında, havada salladı.

"Pardon?" Jeppe afallamıştı.

"Boş verin. Yersiz bir hareketti. Sorularınız mı var?"

Jeppe adamın gözlerinde deminki hareketini açıklayacak bir anlam aradı ama bulamadı. İki göz de kır buklelerin arasından ona sakın bakışlarla bakıyordu.

"Kızınızın ölümünü öğrenmek beni çok üzdü. İlk önce sorabilir miyim neden Kelebek Evi'nde kalıyordu?"

"Çünkü evde kalamayacak kadar hastaydı."

"Nesi vardı? Sormamda bir sakınca var mı?"

"Pernille'den söz etmek memnun eder beni," dedi Bo acılı bir gülümsemeye. "Konuşmamak çok daha beter... Pernille'de yeme bozukluğu vardı. Yaman bir jimnastikçiydi ve mümkün olduğu kadar zayıf kalmaya odaklanmıştı. Yediklerini kusmak hoşuna gidiyor, sonra da kendinden nefret ediyordu. On üç yaşındayken orasını burasını kesmeye başladı."

Baba yerden bir yastık aldı, kucığına koydu. Kızının hastalığını sıradan bir şeymiş gibi anlatıyordu ama Jeppe onun kelimelerinin altında saklı derin acıyı hissedebiliyordu. Çocuklarına yardımcı olamayan anne-babalara özgü bir acı.

"Her şeyi denedik. Pernille'in ergenlik yılları hep hastanelere yatmakla geçti; müdahaleler, tedaviler... Bispebjerg Hastanesi'nde bir ay kaldıktan sonra Kelebek Evi'ne geçti. Oraya geçmesini öneren, hastanenin psikiyatri danışmanı Peter Demant'tı. Kelebek Evi'nde de danışmandı."

Baba parmaklarını saçlarının arasından geçirip derin derin içini çekti. Dudaklarını buzmuştu. Derin bir duygular kuyusunu kapatmak istiyormuş gibi.

"Pernille hassas kızdı, çok duyarlıydı. Yetenekli, amaçlara kilitlenmiş biriydi. Jimnastikçi olduğunu söylemiştim. Milli takıma

girme, olimpiyatlara katılma şansı çok yüksekti, ta ki... Eşimle ben onu destekliyorduk. Tedavi altındaydı. Bazen nüksetme durumları da oluyordu ama genelde iyiye doğru gidiyordu." Konuşurken kucagındaki yastığı düzeltiyor, yastığın aynı noktasına tekrar tekrar dokunuyordu. "Başlangıçta Kelebek Evi iyi geldi ama sonra yeniden kilo vermeye başladı, geceleri uyumakta güçlük çeker oldu. Durumun ne kadar kötü olduğunu iş işten geçinceye kadar anlamadık."

"Ne terslik oldu?"

Bo bu soruyu işitmemiş gibiydi.

"Onu başka yere nakletmeliydik," dedi. "Konuşuyorduk bunu ama yapması o kadar kolay değildi. Hem o sıra evde de bazı sorunlarımız vardı." Başını kaldırıp baktı. "Çocuğunuzun kaldığı yerde bir durum mu var, yoksa kendisi mi kötü bir dönem geçiriyor, uzaktan bakınca anlaması zor. Pernille çok sadıktı o yere ve uyguladıkları metotlara. Bize bir şey anlatmazdı."

"Sonra ne oldu?"

"Temmuz 2015'te tatil için eve gelmişti. O sıra iyiydi. Sıkaydı ama yemeklerini yiyor, aile yaşamına katılıyordu. Yaz bitip oraya geri döndüğünde ancak bir hafta sürdü. Ondan sonra artık dayanamadı."

"Bileklerini mi kesti?"

"Evet..."

Yüzünden acılı bir ifade gelip geçti. Ama acıdan başka bir şey daha vardı. Öfke.

"Tam olarak neye dayanamadı?"

"Bilmiyorum. Veda notu bırakmamıştı. Çalışanlar da izah edemiyorlardı olup biteni."

"Rita Wilkins'ten öğrendiğimize göre daha sonra Kelebek Evi'ni mahkemeye vermişsiniz..."

"Pernille'in ölümünü konuşmayı, neler olup bittiğini anlamayı çok istiyorduk ama onlar reddetti. Ölümünü hemen izleyen günlerde çok anlayışlıydılar. Biz de o arada kızımızın artık gitmiş

olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyorduk. Ama sorular sormaya başladığımız anda Rita bizimle konuşmayı reddetti." Gözleri bulutlanıyordu. "İnsan kendine hep, acaba yapabileceğim bir şey var mıydı diye sorup duruyor. Yapmadığımız bir şey. Ama *onların* yapmadığı bir şey var mı diye de merak etmeye başlamıştık. Başka niye öyle reddetsinler bizimle konuşmayı? Neydi saklamaya çalıştıkları?"

Jeppes masadaki yığınları biraz öteye itip kenarına ilişti. Bacakları rahatladı ama kafasında her şey kaynama halindeydi.

"Bettina Holte'la Nicola Ambrosio'nun bütün bu olanlara etkisi neydi? Pernille bağlı mıydı onlara?"

"Pek sayılmaz," diye omuz silkti Bo. "Pernille herkesle iyi geçinirdi. Başkalarında fazla yüksek standartlar aramazdı. Yalnız kendinde arardı."

"Sizin de eşinizin de onları tanıdığınızı varsayıyorum, değil mi? Bize onlarla ilgili herhangi bir şey söyleyebilir misiniz? Nasıl insanlardı?"

Bo kaşlarını öyle kaldırdı ki sanki saçlarının arasına karışıp kayboldular.

"Söyleyecek ne var ki? Dost canlısı insanlardı. Ama işlerinde o kadar usta değildiler."

Jeppes kanepedeki adamın içinden geçenleri anlamaya çabalıyordu. Bo acı çekiyordu ama garip şekilde, bir o kadar da *aldırmaz* havasındaydı. Bir şey saklıyor olabilir miydi?

"Pernille'den söz etmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi. "Ama çözmemiz gereken iki feci cinayet var ve kızınız o kurbanları tanıyordu..."

Bo başını öfkeyle iki yana sallayıp uzaklara baktı.

"Şunu anlamam gerek," dedi Jeppes bir anlık kararsızlıktan sonra, "sizce Rita Wilkins ve yanında çalışanlar bir bakıma Pernille'in ölümünden sorumlu muydu?"

Babanın suratı kırıktı. O anda biri tebeşiri kara tahtaya sürüp gıcırdatmış gibi.

“Rita görünüşe göre forslu tanıdıkları olan biriydi. Yerel yetkilileri ikna etmiş, kendi evinde özel bir tesis kurmak için yüklü bir para alabilmişti. Sosyal görevlilerin çoğu sertifika sahibi değildi. Yeterli güven belgeleri yoktu. Ya beceriksizdiler ya da işi gevşetmişlerdi.” Bo’nun eli yine kucağındaki yastığın üstüne düştü.

“Pazar ve pazartesi geceleri neredeydiniz?”

“Burada. Her iki gece de.” Bo, Jeppe’nin gözlerinin içine baktı. Son derece sakindi. “Kızımın ve eşimle birlikte. Uyuyorduk ya da yatakta dönüp duruyorduk. Pernille’in ölümünden bu yana uymak kolay olmaktan çıktı.”

“Eşiniz onaylayabilir mi burada olduğunuzu?”

Bo iki elini havaya fırlatır gibi yaptı, Jeppe bunu “evet” olarak algıladı.

“Şimdi nerede kendisi, yani Lisbeth?” diye sordu.

“İsveç’te, Växjö yakınlarında bir spa tesisinde. Perşembeye dönecek.”

“Onunla temas kurabilmek için cep numarasını rica etmemiz gerek.”

“O tesiste cep telefonlarına izin yok ama ofiste bir sabit hatlı telefon var. Acil durumlar için.”

“Baba?” Cılız kız odaya girmiş, kanepenin ucuna dikilmişti. “Okul için o soruları cevaplamamız gerek.”

“Tamam tatlım, geliyorum.” Bo kızına yorgun yorgun gülümsemi, kolundaki saate göstere göstere baktı. “Eh, beni artık bağışlamanız gerek; kızımın ilgilenmek, sonra da yemek hazırlamak zorundayım.”

“Hemen hemen sonuna geldik...” Jeppe tek parmağını havaya kaldırmıştı. “O tesiste kalan diğer üç gençle ilgili bir şey biliyormusunuz?”

“Marie, Kenny ve Isak. Pernille öldüğünde onları da konuşturmaya çalıştık ama tek kelime etmediler. Ağzı sıkı veletler. Şimdi nerede oldukları konusunda hiçbir şey bilmiyorum.” Ayağa kalkıp yastığı kanepeye fırlattı. “Yemek vakti. Başka bir şey ihtiyacınız var mı?”

“Eşinizin kaldığı tesisin telefon numarasını verirsiniz...” Jeppe de kalktı, bloknotunu adama uzattı, o da kendi telefonundan numarayla bulup bloknota yazdı. “Ha, sizin kargo bisikletiniz var mıydı?”

“Kargo bisikleti mi? Ön bahçede her boyda bisiklet var ama kargo bisikleti yok. Ağır bir şey mi taşıyacaksınız?”

Jeppe bunu duymazdan geldi. Koli kutularının yanından yürüyüp ön kapıya ilerlediler. Orada bir an durup parkasının fermuarını çekti, aklına bir şey gelmiş gibi geri döndü.

“Sizce kim öldürüyor Kelebek Evi’nde çalışanları?”

“Haberim yok,” derken Bo’nun gözleri kapkaranlıktı. “Ama kim olduğunu bulursanız, ona ilk teşekkür eden ben olurum.”

BÖLÜM 10

İki tür insan vardır: yaşamak için yiyecekler ve yemek için yaşayanlar. Yirmi küsur yıllık evlilikleri boyunca Anette'le Svend birbirlerine hep bunu söyler, söylerken de Svend'in hangi gruba girdiğini ikisi de çok iyi bilirdi. Daha sabah gözünü açar açmaz Svend'in ilk düşündüğü şey, akşam yemeğine ne pişireceğiydi. Genellikle ekmeği pişirmenin, yemeği tasarlamamanın hazırlıklarına kahvaltıdan hemen sonra başlardı. Karısının onu bu kadar çok sevmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Anette tabağındaki tavuktan kalanları oradan oraya itip duruyordu. İnsan elindeki değerini zaten bitene kadar anlayamazdı.

"Doydun mu?" Svend onun tabağına uzanırken kızı da sol koluyla göğsünün arasındaydı.

Anette başıyla onayladı, bardağındaki suyu içerken sofrayı onun toplamasına izin verdi. *Emzirme döneminde çok su içmek şarttı. Günde iki litre falan.* Eh, pekâlâ! Öyle gerekiyorsa, öyledir...

"Dünyanın en leziz yemeği değildi, farkındayım ama küçük prenses buradayken gerçek aşçılığa fazla vakit kalmıyor." Svend bebeğin tombul yanığını öptü, sonra komik bir mimik yaparak yüzüne baktı.

"İyiymi. Yakında blucinime tekrar sığarsam fena da olmaz zaten." Anette kucığındaki stepneye baktı. Çocuk doğurma makinesi, sağlam inek. Vücudunu ne zaman eskisi gibi hissedecekti?

"Bebek bezi aldın mı?"

Bebek bezi! Bugün hatırlaması gereken tek şey.

"İh, Kahretsin. Unuttum. Üzgünüm! Hepsini mi bitmiş?"

"Hmm, şey, belki bir iki..."

"Bir koşu BabySam'e gidebilirim. Kapanmadan yetişirim," diyerek ayağa fırladı Anette. "Gitmişken temizleme mendili de alınm." Ön hole yönelip çengelden yağmurluğunu kaptı. "Dondurucuda anne sütü var, bir şişe verebilirsin ondan."

Svend kucığında bebekle onu izledi. Bebek vızıldamaya başlıyordu.

"Gitmek zorunda değilsin, hâlâ bir iki tane var..."

"Gidiyorum! Bebek bezinin bitmesinden beter bir durum olmaz. Zıyanı yok. Biraz temiz havaya da ihtiyacım var." Anette kızını alnından öptü, fırlayıp arabaya doğru koştu. Debriyajı bırakana kadar da Svend'i öpmeden çıktığı aklına gelmedi.

Gundsømagle. Sürat yaparsa yirmi dakikada varırdı oraya. Køge'deki bebek mağazasına gitmekle aynı süre. Dönüşte de bebek bezlerini alırdı.

Anette cebinden adresi yazdığı zarfı çekti, navigasyonu açtı. Gözleri bir yandan da yoldaydı. Eğer kodamanlar doğum izninin ortasında kendi başına araştırma yapmaya kalktığını bilseler, hemen görevden alırlardı onu. Neyse ki bilmiyorlardı.

Birkaç dakika dolmadan otoyola çıkmıştı. Artık hızını artırabilirdi. Silecekler ön camda gidip gelirken radyoyu açtı. Ne çalındığı umurunda değildi. Bir kere olsun tek başına harekete geçmiş olma duygusunun tadını çıkardı.

Anette sevgiyi pek de sık düşünmezdi. Ya vardı –Svend ya da köpekler için olduğu gibi– ya da yoktu. Aslında ana-babayla çocuk arasındaki sevgi herhalde yeni bir olguydu. Dedeleriyle ninelelerinin çocuk büyütme konusunda çok daha pratik bir yaklaşım benimsediğinden neredeyse emindi. Ek bir kol gücü, bir de siz yaşlanınca size bakacak biri. Mal ve hizmet değiş-tokuşu gibi. Türün devamı için gerekli olan pek çok başka ilişki gibi.

Østrup'u geçip tekrar hızlandı. Sevgi bir armağan olabildiği kadar, bir yük de olabilirdi. Hele bekleniyor ve talep ediliyorsa.

Gundsømagle Köyü'ne yaklaştığında, kendini Dybendalsvej adı verilmiş bir yolun üzerinde buldu. İki yanında çamurlu tarlalar vardı. Kullanım dışı binayı bulmak kolay oldu çünkü yolun üzerinde bir tek bina vardı, önüne de "Satılık" levhası asılmıştı. Yoldan biraz geriye çekilmiş, aşırı uzamış çalılık çitin arkasına saklanmış gibiydi. Kelebek Evi. İki kanatlı bir bina. Maviye boyalı duvarlar, kırmızı kiremit çatı, önünde de bir bayrak direği. Panjurların kapatılmış, ön avluyu otların sarmaya başlamış olması, içeride kimse olmadığına işaretti. İki yıl önce kapatılmışsa, neden hâlâ satılmamıştı ki?

Yağmur yüzünü ıslatıyordu. Akşam basarken orada durup ıslanmakla bir şey kazanacak değildi. Hızla kapıya yürüyüp kulpu yokladı.

Kapı gıcırdadı ama kilitli olduğu için açılmadı. Terk edilmiş bir binayı evsizler ya da parti verecek gençler kullanıyorsa, ona da şaşırmazdı. İçeri girmenin bir yolu olmalıydı.

Arka tarafa yürüyünce Anette çökmeye başlamış birkaç basamak gördü. Dipteki kapının kilidi de kırıktı. Dikkatle açtı, alçak tavanlı bir bodruma girip telefonunun ışığını yaktı, tozlu bir koridordan ilerledi, duvarları fayansla ve metal raflarla kaplı genişçe bir odayı geçti. Giderken kimse bu rafları almaya gerek görmemişti.

Kapağı açık bir derin dondurucunun yanından süzülünce kendini bir metal kapının önünde buldu. Hemen yanında, giriş katına çıkan merdivenler görünüyordu. Anette kapının kulpunu denedi ama kilitliydi. Hmm, belki de bu bodrumda değerli bir şeyler bırakılmış olabilirdi.

Basamakları çıkarken dikkatliydi. Bastığı yerler küflü olduğu için tırabzanı sıkı sıkı tutarak tırmanıyordu. Ayacağı bir şişeye çarptı, şişe beton zeminde yuvarlanırken omurgasında yüksek soğuk bir duyguyu yaşadı. Hareketsiz kalmış kalçasının ve kano

kaslarının gevşekliğini o anda fark etti. Evin boş olduğunu iyi ki biliyordu!

Giriş katında tavanlar yüksekti. Aynı rutubet kokusuna ve sağda solda bırakılmış atıklara rağmen burası daha sevimli bir yerdi. Işığını dolaştırdığında, boş bir mutfakta olduğunu gördü. Makineler besbelli terk edilmeyecek kadar değerli sayılıp götürülmüştü. Adımlarının sesleri çıplak duvarlarla boş odalarda yankılanıyordu. Burada neler olmuştu da iki kişinin hayatlarını feci şekilde kaybetmesine yol açmıştı?

Mutfaktan sonra uzun bir koridora çıktı. İki yanda kapılar vardı. Birincisini açtı. Banyo. Ondan sonra, dolabı da olan, eskiden yatağın durduğu yerin duvar kâğıdındaki izlerden belli olduğu bir oda. Girip odayı dolaştı, her yana dikkatle baktı. Jeppe'nin yaptığı gibi. Ama kendi kocaman, sütle dolmuş memelerinden başka bir şey göremedi. Bir an önce eve dönmesi gerekiyordu artık.

Bir sonraki oda da tıpkı ilk oda gibiydi. Anette ışığı boş duvarlarda gezdirdi. Bir duvarın aşağılarında bir yere bir şeyler yazılmıştı. Görünüşe göre eskiden yatak vardı burada. Yaklaştı. Keçeli kalemle, çocuksu bir el yazısıyla yazılmış iki kelime: *GÖRÜNMEZ MARIE*.

Marie mi? Anette flaşı açıp bir fotoğraf çekti. İçgüdüsel bir hareketle kapının dışını kontrol etti. Vay canına, eskiden kalma bir isim. Bu odada bir zamanlar Marie Birch kalmıştı.

Koridordaki öbür kapıları da denedi ama hiçbirinde isim falan bulamadı. Kimdi Marie Birch ve neden görünmezdi?

Anette karanlıkta bir sürünme sesi duyunca sıçradı, memeleri kapının pervazına çarptı. Duyduğu acı iki büklüm olmasına yol açtı. Kalbi atıyordu. Boş bir evde duyulan beklenmedik seslerden bu kadar korkmayacak kadar olgunlaşmış olması gerekirdi. Anette sesli bir küfür savurdu. Bebeği evde onu özlerken o burada, terk edilmiş bir evde, görevi olmayan bir cinayet soruşturmasının peşine düşmüştü. Yanlıştı bu baştan sona.

Karanlıkta yolunu bulup ön kapıya yöneldi. Telefonun ışığını kullanamayacak kadar telaşlıydı, bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Kapının kulpunu bulduğunda avuçları öyle terlemişti ki neredeyse kulpu döndüremeyecekti.

Arabanın motoru kükreyerek çalıştı. Anette köy yoluna çıktığında ne kasislere aldırış etti ne de yol üstünde bulunabilecek hayvanlara. Otoyola vardığında arabanın saati, o evde yarım saatten fazla zaman geçirdiğini gösteriyordu. BabySam kapanmıştı. Artık hız sınırı olan elli mili aşmak, eve bezsiz döndüğünde de yalan söylemek ya da hır çıkarmak zorundaydı. İkisi de tatsız şeylerdi.

Marie Birch, gözlerini yumup denizden esen rüzgârı başı dönene kadar içine çekti. Tuzlu bir kokuydu. Temiz havaya biraz dizel yağı, biraz yosun, biraz orman, biraz zamk kokusu karışmış gibiydi. Retinalarına maceraların, uzak ufukların görüntülerini getiren bir koku. Japon bebekleriyle ilgili kitabı okuduktan sonra pencerenin kenarına kurduğu Japon bahçesi gibi. Aylarca taşlar, ince dallar toplamış; kumaşları, kâğıt ve kartonları kırpmış, katlayıp yapıştırmıştı pencerenin kenarına. Okuldan eve döndüğü anda o bahçeye koşmuştu hep. Yuva gibi ama aynı zamanda da özlem dolu bir yer. Annesi o bahçeyi ilk gördüğünde ağlamıştı. İki ay sonra da Marie'ye hiç söylemeden fırlatıp atmıştı oradaki her şeyi.

Karavandaki sedirden kalktı, bir kaba su doldurup küçük kamp ocağının üstüne, ısınmaya koydu. Yaz boyunca Refshaleøen'de otları toplamış, getirip kurusun diye tavana asmıştı. Şimdi çay olarak içiyordu onları.

Pernille'den öğrenmişti çay içmeyi. O hep çay içerdi açlığını bastırmak için. Yemediği bütün o yemeklerin arasında, kovalar dolusu, kalorisiz sıcak çay. İçini ısıtmak için, açlığını bastırmak için, hapları yutabilmek için, hep çay.

Marie fincandaki otların üstüne sıcak su boşalttı, suyun rengi kahverengiye dönüşünceye kadar seyretti. Fincandan yükselen

buhar tavanda birikiyordu. Annesi saatler süren banyolar yaparken banyoyu dolduran buhar gibi. Bir keresinde kapı o kadar uzun süre kapalı kalmıştı ki Marie açıp girmek zorunda kalmıştı. Annesini içeride bir tabureye oturmuş bulmuştu o gün. Bornozunun önü açılmış, avcunda bir sürü hap, dudakları titreyerek oturuyordu orada. Marie'nin farkına varınca hapları çöpe atmış, yatmaya gitmişti.

Ertesi sabah sımsıkı kucaklamıştı Marie'yi. *Senin için elimden geleni yapıyorum tatlım, o kadar ki bazen kendime yer kalmıyor.*

Marie otları fincandan çıkarırken sıcak çay parmaklarını yakmıştı. Sedire oturup kent ışıklarının karanlık sulardaki yansımasına baktı. İki kişi ölmüştü. Yine de sakın kalmayı başarıyordu.

İnsan ömrünün yarısından fazlasında panik ataklar yaşamışsa, sükuneti hafife alamazdı. Panik ataklar ömrünün sonuna kadar terk etmezdi vücudunu. Marie her birini hatırlıyordu onların. Kelebek Evi'nde bir sabah uyandığında, bacaklarının arasında kan bulmuştu. İlk defa regl olmuştu ve bu konuyu konuşacak bir annesi yoktu. Hazırlıklı değildi, lekeli çarşaf konusunda ne yapacağını da bilememişti. Bettina durumu her zamanki bilgiçliğiyle idare etmiş, ona pedler getirmiş, çarşafı değiştirmiş, bir şey de söylememişti. Anna kahvaltı sırasında mutfakta haberi herkesle paylaşmıştı. Nicola onu tebrik etmiş, bir de kutlama şarkısı söylemişti. Marie büzülüp kalmıştı oturduğu yerde.

Arağa sebep olan, sırtın açıklanması mıydı, yoksa özgüvensizliği mi?

Yoksa kahvaltı sonrasında içtiği sakinleştirici ilaç mı? İçerken bile yanlış olduğunu biliyordu bunun. Onu için için mahvetmeye çalışan yabancı bir madde. Kafasına ve vücuduna zorlayıcı intihar fikirleri sokan bir madde.

Tetikleyen şey ne olursa olsun, gelmişti atak. Bulantıları ve soğuk terleri bastırmak için yüzükoyun yatmak zorunda kalmıştı. Kahvaltıda yediklerini kusmuş, ne terslik olduğunu anlatmaya çalışırken ağzı kurumuştu.

O gelip yanına oturmuştu. Fazla yakınına. Rahatsızlık verecek kadar. Marie onun dokunmasından uzaklaşmaya çalışmıştı. Ne demişti o? Yavaşça alnını okşamıştı. *Korkma Marie. Sana yardımcı olacağım. Her şey düzelecek yine.*

Çayı küçük yudumlar alarak içti. Tadı acı ve sağlıklıydı.

Yıllardır onu sakatlayan kaygı şu anda çok uzaklarda görünüyordu. Sanki ölenler acıları dindirmiş, Bettina'nın sert ellerini silmiş, Nicola'nın acemice çaldığı gitarın sesini de geçmişe itmişti. Ama tabii şanslıydı Marie. Sistemden kurtulmuş, tek başına bir yaşama kavuşmuştu. Her şey farklıydı artık.

Gidip onu görmeliydi; hastaneye gidip hemşirelerle, sosyal görevlilerle konuşmak her ne kadar midesini bulandırsa da.

Kaçış yoktu bundan.

“Başka bir şeye ihtiyacın var mı?”

Esther de Laurenti sesini, normalden daha uysal çıkarmaya çalışıyordu. Gregers'da bazen normal nezaket kurallarını uygulamayı zorlaştıran; yo, imkânsız kulan bir şey vardı.

Gregers odayı onunla paylaşmak zorunda kalan öbür bahtsız hastaya kaşlarını çatarak, “Biraz huzur ve sessizlik istemek, fazla şey istemek midir?” diye sordu.

Esther kirli tabaklarla dolu tepsiyi yatağın üstünden alıp duvarın kenarındaki masaya koydu. Evde pişirdiği pastanın bir dilimini Gregers'a getirmiş, kalanını Alain'e bırakmıştı.

“Testlerin biter bitmez artık yemek yiyebileceğine neden sevinmiyorsun?”

“O spagettiler soğuktu.” Gregers şımarık çocuklar gibi, battaniyeyi çenesine kadar çekti. “Hem zaten makarna sevmem ben.”

“Eh, üzgünüm ama onu burada, yatağın yanında ısıtamazdın. Hem zaten benim ev yapımı raviolilerimi beğenmiyorsan, hastanenin servis yaptığı tavuğu da yiyebilirdin.” İki yatak arasındaki

perdeyi çekerken öbür hastaya özür diler gibi gülümsedi. Başka birinin homurdanmalarını dinlemek, dışçı matkabından beter olmalıydı.

“Gitmemi istiyorsan hemen söyle, Gregers. Buraya kendi keyfim için gelmiş değilim.”

Gregers bir süre karanlık pencerelere öfkeyle baktı, sonra, “Biraz kalabilirsin,” diye homurdandı. Eliyle odanın köşesindeki koltuğu gösteriyordu.

“Ah, ne kadar nazıksın,” diye takıldı ona Esther.

Gregers boğazını temizledi.

“Lütfen biraz kalır mısın, Esther? Kafamdan öyle saçma düşünceler geçiyor ki!”

Bunun ondan duyabileceği en açık özür dileme ifadesi olduğunu bildiği için oturdu, ona cesaret verircesine gülümsedi.

“O düşünceleri bana anlatmak ister misin?”

“Yalnızca... Bilirsin... Acaba buradan sağ çıkabilecek miyim? O nür şeyler. Anlatmanın bir yararı yok.”

Esther bir kararsızlık geçirdi. Soracağı sorunun hoş karşılanmayacağını biliyordu. “Gregers, çocuklarına haber vermemiz gerekebileceğini hiç düşündün mü? Belki şimdi...”

“Kesinlikle olmaz!”

Eşinden yirmi bir yıl önce boşandığından bu yana Gregers üç yetişkin çocuğuyla ilişkilerinden kopmuştu. Her ne sebeple küsmüşlerse, o yara kolay sağalmayacak gibiydi. Kendi doğurduğu çocuğu evlat edinilmek üzere vermiş, sonra da izini bulamamış olan Esther’e, onun bu tutumunu anlamak çok zor geliyordu. Bebeği verdiği için pişmanlık duymadığı tek bir gün bile yoktu. *Keşke geriye sarıp bu durumu değiştirebilseydim*, diye hayıflanırdı.

“Herhalde burada oturup gazetemi okuyabilirim. Ne dersin?”

Gregers başını minnetle salladı. Yorgun görünüyordu.

Esther çantasından tabletini bulup çıkardı, *Politiken* gazetesini ekrandan okumak üzere açtı. Gazeteyi gözden geçirirken, kentın havuzlarındaki cinayetlerle ilgili en yeni makaleyi gördü. İlk

okuduğu şey her zaman kültür ve suç haberleri olurdu; belki bir şey ona ilham verir, yeniden yazmaya başlardı.

Polis her iki cinayetin büyük olasılıkla aynı katilin işi olduğunu onaylıyor, şu ara kargo bisikleti olan birini görmüş insanları arıyordu; besbelli bunun cinayetlerle bir ilgisi vardı. Aynı zamanda da adı bilinmeyen iki hemşireyle Alex adlı bir aşçının kendileriyle temas kurmasını da istiyorlardı. Bunların hepsi, artık kapanmış olan bir yatılı tesiste çalışmış kimselerdi. Gazeteciler eskiden orada çalışmış birini bulmuş, ona sorular sorup bazı cevaplar almışlardı. Okuduğu isim Esther'i şaşırttı: Peter Demant. Daha dün muayenehanesine gittiği psikiyatrist, iki cinayet kurbanıyla birlikte mi çalışmıştı? Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir heyecan ve merak alameti.

Telefonunda Jeppe Kørner'in numarasını bulup çevirdi. Geçen yıl bir cinayet nedeniyle yollarının kesiştiği Jeppe'yle temasını kaybetmemişti. Hatta dost olmuşlardı.

"Kørner konuşuyor?" Meşguldü galiba. Genellikle meşguldü zaten.

"Merhaba, Jeppe. Özür dilerim. Elbette meşgulsündür bu olaylarla."

"Merhaba, Esther. Evet, iyi bildin. Hâlâ merkezdeyim. Her şey yolunda mı?"

Çoktan beri konuşmamış olduklarını o anda fark etti. Geçen yıl aralarında gelişen dostluk ikisini de şaşırtmıştı. Genellikle haftada bir telefonlaşıyor, arada yemeğe çıkmak ya da tiyatroya gitmek için buluşuyorlardı. Jeppe'nin de tiyatroyu kendisi kadar sevmesi şaşırtmıştı onu. Ondan sonra tiyatroların programlarını tarayıp ikisini de ilgilendirebilecek oyunları kovalar olmuştu. Aralarındaki yaş farkına ve yaşam biçimlerine rağmen, birbirlerine içlerini açar olmuşlardı. Ama Jeppe'ye depresyonundan ya da psikiyatriste gideceğinden söz etmiş değildi. Şu anda kendini daha iyi hissettiğini anlatmanın da yeri değildi. Jeppe çifte cinayeti çözmek için koştururken ona olmayacak rastlantısallıklardan söz etmeye gerek var mıydı? Sırf merak ettiği için.

"Gregers'ın kalp sorunu var." Esther eldeki konuya dönmeye karar vermişti. "Ulusal Hastane'de, yanı başımdaki yatakta yatıyor."

Jeppe, "Aa, olamaz," diye içini çekti. "Duyduğuma üzüldüm. Durumu iyi mi?"

"Evet, iyileşeceğini umuyoruz. Bazı testler yapıyorlar, bittiğinde ameliyat edip etmemeye karar verecekler."

"Gelmemi ister misin?"

"Teşekkür ederim, Jeppe," dedi Esther. Gösterdiği merhamet yüreğini ısıtmıştı. "Çok duygulandım. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorum. Şöyle yapalım mı, şimdilik sana durumu mesaj yollayarak bildireyim. İyiye giderse, o zaman bakarız."

Jeppe'ye veda edip telefonu kaldırdı. Gregers'a baktığında onun uyuyakalmış olduğunu gördü. Belki doktor ona bir kere daha balon uygulayabilir, damarlarının bir süre daha dayanmasını sağlardı. Yaşı bir dezavantajdı tabii ama onun dışında, enikonu sağlıklı adamdı. Geri kalan hayatının tadını çıkaramazsa yazık olurdu.

Eşyalarını topladı, yağmurluğunu giydi, elinde ilaç tepsisiyle odaya girmekte olan hemşireyle çarpışmasına ramak kaldı.

Kızın yanından geçerken gülümseyerek fısıldadı. "Merhaba, tam çıkıyordum. Gregers uyuyor."

"Eşi misiniz?"

"Yo, yakın arkadaşım. Biraz yemek getirmişt看."

"Çok tatlısınız. Umarım rahatça dinlenir. Uyanırsa ona gevşetecek bir şeyler verebilirim." Hemşire yanından geçip odaya girdi.

Esther kapıda kararsızlık içinde durup ona baktı. Göğsündeki etikette *Trine* diye yazılıydı. Trine önce kapıya yakın yataktaki hastanın tansiyonunu ölçmekle işe başlamıştı. Gülümseyen, işini iyi bilen biriydi. Yarım dakika kadar sonra başını kaldırıp Esther'i gördü. Hâlâ gitmemişti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Yo, hayır. Yalnızca... Gregers'ın uyku ilacına ihtiyacı yok. Her zaman sorunsuz uyuyan biridir."

"Arkadaşınıza iyi bakacağız," diye gülümsedi hemşire.

Esther başını sallayıp çıktı, kapıyı arkasından kapadı. İçinde bir duygu, “keşke hastanede kalsaydın” diye fısıldıyordu.

“Öff bee, şu rostoya bak, taş gibi! Sanki Kraliçe Elizabeth’in şeyi-
ni kemiriyorsun.”

“Daha neler, Larsen! Anette Werner burada yok diye onun
gibi konuşmak zorunda mısın?” Sara, Thomas Larsen’in omzuna
bir tokat attı. Jeppe yine de onun bu kaba şakaya gülümsediğini
görüyordu.

Cinayet Masası’nın küçük mola odasını kızartma kokulan
doldurmuştu. Jeppe pencereyi biraz araladı, ekibin yemeklerin-
den artanları toplayıp çöpe tıktı. O yemekleri kimseye yeniden
hatırlatmaya gerek yoktu.

Falck ağzını eliyle kapatmadan, sesli sesli esnedi, Larsen de bu
arada karton bardaklardaki kahveleri dökmeden herkese dağıt-
maya çalışıyordu. Jeppe kahvesine süt ekledi, sonra o da esnedi.

“Tamam, arkadaşlar.” Jeppe saatine bakınca akşamın dokuzu
olduğunu görmüştü. “Bir özet yapalım, yarınki işleri paylaşalım
ki gidip yatabilelim. Falck, Bispebjerg Hastanesi’nde işler nasıl
gitti? Havuz cinayetleriyle ilgili tanık çıktı mı?”

Falck beklenmedik bir enerjiyle doğruldu, “Dişe dokunur ta-
nık ifadesi yok ne yazık ki,” dedi. “Günün büyük bölümünü ora-
da geçirdik. Ama araştırmalarımıza göre psikiyatri bölümündeki
hastalardan biri eskiden Kelebek Evi’nde kalmış ve iki kurbanı
da tanıyor.”

Yarattığı etkiyi büyütme ister gibi sustu, söylediklerinin sin-
dirilmesini bekledi.

“Isak Brügger mi?” diye sordu Jeppe.

Falck, patlattığı balonun sönmekte olduğunu görünce biraz
sinmiş gibiydi. “Maalesef uyuyordu, uyandırmak iyi bir fikir gibi
görünmedi. Yani onunla henüz konuşmuş değiliz. Çalışanlar
onun bütün hafta hiç hastaneden çıkınadığını söylüyorlar. Kapalı

bir koğuş. Kapılar kilitleniyor, günün yirmi dört saatinde çalışanlar var. Önümüzdeki bir iki gün içinde konuşacağız onunla.”

“Rastlantı olabilir.” Jeppe gözlerini sımsıkı yummuştu.

“Evet ama olmayabilir de. Bakacağız.” Falck alı kaşlarının tekinini kaldırdı, başparmaklarını pantolon askılarına taktı.

Sara yorgun yorgun söze karıştı. “Bu arada, psikiyatrist Peter Demant’a ulaştım. Hemşire Tanja Kruse’a da. İkiisi de Kopenhag’da yaşıyor, burada çalışıyorlar...”

“Onlarla yarın konuşalım.” Jeppe başını Falck’a doğru sallayarak randevuları ayarlaması emrini vermiş oldu.

“Ama Kelebek Evi’nin aşısını henüz bulmuş değilim. Kolay değil çünkü elimizde bir tek Alex adı var. Aynı şey, yarı zamanlı iki hemşire için de geçerli. İş sahibinin hatırlayamadıkları.” Sara savunmada gibi görünüyordu. Sanki kendisine verilen görevi yerine getirememiş gibi hissettiği belliydi.

“Rita Wilkins o isimleri bulmaya söz verdi. Ona telefon açalım ki ilerleyebilelim. Bana hatırlatsanıza, başka çalışan var mıydı orada?”

“Biri daha. Adı Kim Sejersen. Sosyal hizmet grevlisiymiş. Bağlı olduğu sendikadan yerini bize bildirmelerini rica ettik.”

Jeppe ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Burnuna, asfalta düşen yağmurun kokusu geldi. Bir süre orada durup havayı içine çektikten sonra pencereyi kapatıp ötekilere döndü.

“Larsen’le ben, Pernille’in babası Bo Ramsgaard’la konuştuk. O da Kelebek Evi’nde kalan yatılılardan biriydi. On yedi yaşında, tedavi altındayken intihar etmiş. Adamın iddiasına göre çalışanlar işlerini ihmal etmiş. Eşi Lisbeth’le ikisi, Rita Wilkins’i mahkemeye vermiş, tesisi kapattırmışlar. Ama daha sonra da polisin tesis müdürüne dava aınasım sağlamaya çalışmışlar. Ne var ki, ihmal iddiasına dair kanıt gsterememişler. Görünüşe göre öteki çalışanlar ifade vermeyi reddetmiş.” Jeppe sandalyesine dönüp oturdu. “Ama Ramsgaard ailesi kesinlikle intikam peğinde.”

“Dün gece ve evvelsi gece için tanıkları var mı?” Sara hevesle bir okul öğrencisi gibi dirseklerini masaya dayayıp öne eğilmişti.

“Söylemesi zor. Anne İsveç’te bir meditasyon merkezinde Oraya cep telefonlarını getirmeleri yasak. Münzevi bir yer. Babanın dediğine göre pazar gecesi ikisi de evdeymiş ama henüz annenin buna onayını alabilmiş değiliz. Görünüşe göre... Bilemiyorum... Sen ne dersin, Larsen?”

“Bence adamın durumu berbat,” dedi Larsen. Başını sallayıp alnına düşen saçlarını arkaya atmaya çalıştı.

“Bence de,” dedi Jeppe içini çekerek. “Demek altın kurala, yani amaç ve fırsat kuralına dönersek, Bo Ramsgaard’dan gözümüzü ayırmamalıyız. Gece boyunca evinin önünde bekleyecek nöbetçiler ayarladım.” Saatine bir daha baktı. “Biraz uykuya ihtiyacımız var. Falck’la ben yarın Kelebek Evi’nden Tanja Kruse’la ve Peter Demant’la görüşüyoruz. Larsen, sen Rita Wilkins’i arayıp o son bilgileri alır mısın?”

“Tamam,” diye onayladı Larsen. “Eski kocası Robert Wilkins’e de bir bakabilirim. Ortakmışlar o tesiste.”

Jeppe, “İyi plan,” diye başını salladığı sırada Sara’yla göz göze geldi. “Ve Saidani de...”

“Ben eski hastaları, yani çocukların yerini bulmaya çalışacağım.” Sara gülümsedi, notlarına tekrar baktı. “Isak Brügger, Bispebjerg Hastanesi’nde kalıyor; Marie Birch besbelli sokaklarda yaşıyor, Kenny Ewald da Asya’da bir yerlere taşınmış. Sanırım bu arada Pernille’in...”

Kapının vurulması Sara’nın sözünü kesti. Kimse bir şey diyemedi, kapı aralandı, yağmurdan sıılsıklam ıslanmış olan Monica Kirkskov görüldü. Jeppe’yi görünce neşeyle gülümseyerek içeriye daldı.

“Hah, buradaymışsın!”

“Monica, ne işin var burada?”

Jeppe öteki dedektiflerin meraklı bakışlarını üzerinde hissediyordu. Yan gözle Thomas Larsen’in ilgi dolu bir gülümsemeyle

sandalyesinde dikleştigini gördü. Monica sık rastlanmayacak kadar güzel bir kadındı ve bunun Jeppe de farkındaydı. Yağmurdan ıslanmış siyah saçları yüzünün çevresinde bukle bukleyleydi, beli kemerli trençkotu da vücudunun kıvrımlarını vurgulamaktaydı.

"Evet, şey, aklına bir şey gelirse ara demiştin, aslında bugün telefon etmeye de çalıştım ama... Her neyse, polis merkezi de müzeden gelirken yolumun üstünde..."

Yalnız Jeppe'ye bakıyordu.

Jeppe biraz utandığını hissediyordu. Arkadaşlarına döndü: "Bu Monica Kirkskov, antik tıp cihazları uzmanı, buna skarifikatör de dahil."

"Bir şeyi mi engelledim?"

"Şey, ziyanı yok. Bitiriyorduk zaten." Jeppe avuçlarını birbirine vurdu. "Günü burada noktalayalım."

Sara'nın gözlerini aradı. Kendisini beklemesi için ora bir işaret vermek istiyordu ama o Jeppe'nin bakışlarından kaçındı, mola odasından çıkarken veda da etmedi.

Larsen, Jeppe'nin yanından geçerken yüzüne anlamlı anlamlı baktı, Jeppe kendini suçüstü yakalanmış gibi hissetti.

"Evet, ne satıyorsun?" Monica'ya elini uzatarak onu oturmaya davet etti. "Yani, nasıl bir haber getirdin?"

"Sakıncası yoksa trençkotumu çıkarabilir miyim?"

"Özür dilerim. Uzun bir gündü de..." Jeppe ona bir sandalye çekti ama kendisi ayakta kalmayı yeğledi.

"Uğramamın nedeni, Peter Demant'ın senin davayla ilgili olduğunu haberlerde duymuş olmam," dedi.

"Onu tanıyor musun?"

Monica hevesle başını salladı.

"Tıp fakültesinde beraberdik. On ya da on iki yıl önce. Ben okulu yarım bırakana kadar. Ondan sonra görüşmedik çünkü zaten onu pek de yakın tanı mıyordum ama..." Alnını kırıştırıp kendi kendine gülümsedi. Sanki ne diyeceğini tam bilemiyormuş gibiydi. "Humoral patoloji konusunda bilgin var mı?"

“Eh, biraz. En güçlü yanımdır diyemem,” diye kabullendi Jeppe.

“Antik dönemde insanlar humorizme inanıyorlardı, yani vücudu dört sıvıdan oluşmuş bir sistem olarak algılıyorlardı. Bir vücudun sağlıklı olması için o sıvıların ya da ‘humor’ların dengede olması gerekir, diyorlardı. O sıvılar da kan, mukus, kara safra ve sarı safraydı.”

“Harika.”

Monica kıkırdadı. “Yalnız o kadar da değil. Tedavilerin hepsi sıvılarla ilgiliydi, vücudu dengeye getirmek amacıyla. Örneğin insanlara kusturucu ilaç vererek. Ya da kan akıtarak, bazen skarifikatörle.”

Jeppe’nin kulakları dikildi.

“Vücudun dört sıvısı, dört mevsimle ve dört temel elementle ilgiliydi, yani son derece holistik. İnsanların dört farklı ruhsal durumu olduğu söylenirdi, bu da hangi sıvının en çok olduğuna bağlıydı. Düşüncelere dalan melankolik kişinin kara safrası fazla demekti örneğin. Dost canlısı ama biraz pasif olanda mukus çok demekti. Sümük, balgam falan.”

Bir tepki bekliyormuş gibi görünüyordu. Jeppe gülümsedi. Monica’nın yumuşak sesi etkiliyordu onu.

“Çok ilginç,” dedi. “Ama bizim konumuzla ilgisi...”

“Bu anlattıklarım belki gülünç olabilir. Kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyorum ama...” Öne eğildi, yakasından gerdanı ve göğsünün üst kısmı göründü. “Koleriklerin fazla sarı safrası vardı. Bu insanlar kan dolaşımıyla ilişkilendiriliyordu, saldırgan ve dışa dönüktüler. Hızlı düşünen, bağımsız ve sonuca odaklı diye bilinirlerdi. Antik dönemde katillerin hepsini kolerik olarak görmüş olmaları herhalde.”

“Günümüzde suçluları sınıflandırmak için farklı yöntemlerimiz var sanırım,” dedi Jeppe. İçinden, *acaba buraya antik dönem insanların ne düşündüğünü anlatmaya mı geldi*, diye merak ediyordu.

"Onu biliyorum. Ama bir insanı, skarifikatörle kanını boşaltarak öldürmek de pek modern bir cinayet yolu sayılmaz. Tarihsel hakış açısını dikkate almak yararlı olabilir diye düşünüyorum. Ya da belki değildir. O karar sana kalmış." Tek elini havaya kaldırdı, ana noktaya gelmek üzere olduğunu belli etti: "Vücut sıvılarını incelemek, birbirlerini ve ruhsal durumları nasıl etkilediklerine bakmak, ta Hipokrat'a kadar dayanıyor ama zaman içinde düzenli antroposofik tipolojilere dönüşmüş. Bunlar arasında Rudolf Steiner'i sayabiliriz, Waldorf eğitim felsefesinin kurucusu olan kişiyi. O tipolojiye göre koleriklerin farklı bir görünümü de var. Kısa boylu ve tıknaz, dimdik duran, hatları keskin, kara gözlü olurlar deniyor. Yürüyüşü kararlı ve hızlı olur, saçları da ya kıvılcık ya da koyu renk olur diyorlar."

Jepppe boğazını temizler gibi öksürdü. Monica tekrar elini salladı, sözünün henüz bitmediğini göstermeye çalıştı.

"Belki saçma gelecek ama tıpta okurken Peter Demant'a aramızda 'kolerik' diye isim takmıştık çünkü görünümü de davranışı da tam öyleydi."

Jepppe hiç cevap vermeden yüzüne bakıyordu.

Monica, "Tamam," diye başını sallayarak güldü. "Belki 'dumanı tüten silah' sayılmaz ama işine de yarayabilir."

Gülümsedi. Jepppe o anda, *işime neyin yarayabileceğini sanıyor acaba*, diye düşünüyordu. Elini uzattı.

"Yine de uğradığın için teşekkür ederim."

Monica kalkıp trençkotunu aldı, o Mona Lisa gülümsemesini yüzünden silmeksizin sırtına giydi. Kemerini de bağladıktan sonra Jepppe'nin uzattığı eli uzun uzun sıktı, dönüp asansöre doğru yürüdü.

"Ziyaretin için teşekkürler," dedi Jepppe. "İlginçti."

Asansör gelip kapıları açılana kadar göz temasını sürdürdüler. Monica asansöre bindi. Kapılar kapanırken son görünen, gülümsemesiydi.

Sara'nın odası boştu, çantası falan da gitmişti. Beklenmedik bir şey değildi tabii. Evine dönmesi, çocuklara bekçilik eden annesini azat etmesi gerekiyordu. Jeppe telefonuna baktı. Aramamış, mesaj da yazmamıştı. Kendisi aradığında da o açmadı. Biraz bekleyip tekrar aradı, yine sonuç alamadı. Besbelli bu akşam birlikte yatacak değillerdi.

Pekâlâ o halde, diye düşündü Jeppe. Çantasını sırtına takıp kapüşonunu başına geçirdi, bisikletine doğru yağmur altında yürümeye koyuldu.

Eve, anneye.

BÖLÜM 11

Sabahın erken saatinde geçen çöp kamyonunun gıcırtılı fren sesleri, annesinin “kule odası” dediği odaya ulaştı ve Jeppe’yi huzursuz uykusundan uyandırdı. İlk işi telefonuna uzanıp bu sabah Kopenhag havuzlarında yeni ceset bulundu mu diye bakmak oldu. Oh! Yoktu. Ama Monica Kirkskov’dan bir mesaj vardı. Aklına sorular gelirse aramasını söylüyordu. Ne zaman olursa olsun diye de ekliyordu.

Beri yandan, Sara’dan da haber yoktu. Jeppe kendine gelmeye çalışırken, bu durumda tam olarak nerede durduklarını düşündü. Kırılgan ilişkilerinin başından beri pek çok kere belirsizlik duyguları yaşamış, ilk gençliğinin temel atmosferine geri dönmüştü. Ne istiyordu Sara kendisinden? Kendisi ondan ne istiyordu? Bir aile kurmak mı, yoksa sürdüğü kadar hoşça vakit geçirmek mi? Yerleşip rahatlamak mı, yoksa aşkın kendiliğinden kabarıp sönmesine izin vermek mi?

Jeppe annesinin misafir yatak odası duvarına astığı portreye baktı. Bir kadın portresi. Geniş alınlı, güçlü bir yüz ve nereye gitseniz sizi izleyen yargılayıcı gözler. *İnsan büyüyünce her şey ne kadar zor ve karmaşık hale geliyor*, diye geçirdi aklından, sonra ayaklarını yandan sarkıtıp yataktan kalktı.

Düşün soğuk suyu altında kafasını netleştirmeye çalıştı. Uyku açığı bir de sırt ağrısıyla ve gereksiz kaygılarla birleşince, yetişkinliğin insana yüklediği ek bir armağan haline geliyordu. Annesi

erkenden çıkmıştı. Herhalde yoga kursuna gitmiş olmalıydı ama giderken kahvaltıyı hazırlayıp bırakmış, yumurtaları haşlamış, ekmekleri çıkarmıştı. Kullanım süresi geçmiş bir konserve kutusu uskumruyla bir paket pirinç de tezgâhın üstündeydi. Uyandığında bazen kafası karışık oluyordu ama bu jestleri dokunaklıydı. Jeppe'nin içi ısındı. Ayrıca, annesinin evde olmayışından da memnundu. Sabahları yalnız olmayı tercih ederdi. Hatta bazen bütün gün sürerdi bu durum.

Sekizi kırk beş geçe Dedektif Falck, polis teşkilatının siyah Opel Vectra'larından birini Nørre Allé ile Sankt Hans Meydanı'nın köşesine park etmiş, Jeppe'yi bekliyordu. Falck'ın koca göbeği direksiyon simidine yaslanıyor, arabayı sürücüsüne göre bir numara küçük gösteriyordu.

Jeppe ona kuşkulu gözlerle bakıp "Ben mi kullanayım yoksa?" diye sordu.

"Yo, durum iyi. Atla haydi."

Jeppe yolcu koltuğuna yerleşip kayışını taktı. O yerleşmeyi bitirince de Falck sinyali açıp yola koyuldu. Kavşağa saatte on beş millik bir hızla, tam trafik ışığı kırmızıya dönerken vardılar. Frene yüklendi, Jeppe'nin kafasını ön cama çarpmasına ramak kaldı.

"Aha, kırmızı ışık!" Jeppe arkasına yaslanırken, onun Groucho Marx gibi kaşlarını oynatarak şakalaşmasını görmezden geldi.

"Dinozorlar neden el çırpamaz, biliyor musun?" diye sordu Falck neşeyle.

"Yo, bilmiyorum, Falck." Jeppe içini çekti. "Kolları kısa olduğu için mi?"

"Hayır, soyları tükenmiş olduğu için!" Falck oyuncak ayı gibi gülmeye başladı.

Jeppe yanağını yan cama dayadı, solugunun camı buğulandırışını seyretti.

Kopenhag'ın Latin mahallesine vardıklarında Falck hemer Sankt Peders Sokağı'na saptı, park edecek yer aradı. Burada

1800'lü yıllarda yapılmış dört beş katlı binalar, altlarında da vegetaryen restoranlar ve elden düşme mallar satan garip dükkânlar vardı. Dar sokaklar "pitoresk" ile "punk" arasında değişen bir izlenimi yaratıyordu. Mahalle sakinleri yaşadıkları çevreye sevecen bir tavırla "pisuvar" diye isim takmışlardı. Buralarda çok fazla bar olmasından değil, eski zamanlarda köylülerin, getirdikleri hayvanların her tarafa işemesine izin verdikleri bilindiği için.

Falck motoru kapattı, altında bir fetiş dükkânı olan açık yeşil evi işaret etti.

"İkinci katta bir atölyesi var," diye anlattı. "Ona dokuzda geliniz demiştim."

Kendini direksiyonun baskısından kurtarıp kaldırıma indi. Jeppe onun zili çalışına bakıyordu. Etiketle *Yeniden Doğan Bebekler/Tanja Kruse* diye yazılıydı. İçeriden duyulan bir zil sesiyle kapı açıldı; dar hole girdiler, yamuk yumuk basamaklardan ikinci kata tırmanmaya koyuldular.

Uzun boylu, yapılı bir kadın, pembe çoraplarının üzerine rengârenk, iri desenli bir panço giymiş olarak kapıyı açarken, elinde bir kahve fincanı tutuyordu. Otuz beş yaşında var gibiydi. Hiç makyaj yapmamıştı, saçları da sabah aldığı duştan sonra henüz kurumamıştı. Onları görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı, gözlerini birer çizgi gibi daralttı.

"Günaydın, hoş geldiniz! Kahveler hazır."

Onları alçak tavanlı daireye aldı. Zemin parkeleri eğri büğrüydü, pencerelerden içeriye rüzgâr sızıyordu. Bir anda 19. yüzyıl Kopenhagı'na adım atmış gibi oldular. Tek farkı, modern aydınlanma ve etraftaki dijital araç gereçlerdi.

Duvarlar raflarla, dolaplarla kaplıydı. Her taraftan renkli kumaşlar taşıyordu. Boyalar, ne olduğu belirsiz birtakım şeyler de vardı. Orta yerdeki eski model masada bir Fransız kahve makinesi, uyuyan bir bebekle yan yanaydı.

"İzninizle Amalie'yi kaldırayım da şuraya yerleşelim."

Tanja bebeği sevecen bir tavırla kucadına aldı, götürüp kö-
deki beşige yatırdı. Jeppe bebeğin sahici olmadığını son ana ka-
anlayamamıştı. Tanja onun bakışını görünce tekrar gülümsedi.

“Bunlar yalnızca yapma bebek ama biz sahipleri onları ca-
gibi görürüz. Anlaması zor, biliyorum ama böyle işte.”

“Bakabilir miyim?” diye sordu Jeppe.

Başıyla onayladı.

Jeppe bebeğe yaklaşıp üstüne eğildi. Yuvarlacık yanakları na-
dı. Dudakları öpücük gibi toplanmış, kolları tombul, başında yu-
muşacık bebek saçları, mini mini parmakları vardı. Onun gerçek-
ten yapma bebek olduğundan emin olmak için Jeppe’nin kendis-
zorlaması gerekiyordu; öyle gerçekti ki!

“Bazıları model uçak biriktirir, bazıları da bebek,” dedi Tanja
onun soru soran bakışına cevap vererek. “Çocuk sahibi olamayan-
larımız için çok rahatlatıcı oluyorlar.”

“Bunları kendiniz mi yapıyorsunuz?”

“Evet. Amalie kendimin ama sipariş üzerine dünyanın her ta-
rafına böyle bebekler yapıp yolluyorum. Geniş bir piyasası var.”

Masanın yanına bir tabure çekti, kahveyi fincanlara koyma-
ya başladı. Jeppe otururken, masanın altındaki sepette bir bebek
daha olduğunu gördü. Saçı olmadığı gibi, ten rengi de henüz ve-
rilmemişti. Belli ki bitmemiş bir çalışmaydı. Karnına yapıştırılmış
kâğıtta gerçek bir bebeğin fotoğrafı görünüyordu.

“O Kuzey Carolina’dan gelen bir sipariş. Bebekleri ölü doğmuş
Kederlerini bastırmak amacıyla Micah’ı yeniden yaratıyoruz.”

Jeppe hissettiği ürpertiği bastırmaya çalışırken bloknotunu ve
kalemmini çıkardı, bu kısa arayı da zihnini toparlamak için kullandı.
Yapma bebekleri hiçbir zaman pek sevmemişti. Hele ölmüş
bebekler üstüne modellenmiş yapma bebekler, resmen ürperti-
yordu onu.

“Yani artık hemşire olarak çalışmıyor musunuz?”

“Çalışmıyorum, doğru.” Yine gülümsedi, gözleri etli yanakla-
rının içinde kayboldu. “Kelebek Evi’nden sonra, bebekçiliği ciddi
biçimde ele almaya karar verdim ve kendi şirketimi kurdum.”

Jepp e evet anlamında başını salladı.

"Şey, biliyorsunuz, bizim buraya geliş nedenimiz..."

Gülümsemesi bir anda kaygı ifadesine dönüştü. "Evet, düşünmesi bile korkunç... Öldürülmeleri akla sığmıyor."

"Bize Kelebek Evi'ni biraz anlatabilir misiniz?"

"Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"İyi bir işyeri miydi?" diye sordu Jepp e. Aşağıdaki sepetten kendisine bakan bebeği görmemeye çalışıyordu. "İş arkadaşlarınız nasıl insanlardı? Orada kalan gençler nasıldı?"

"İki yıl geçti ama tabii insanlar birbiriyle yakınlaşıyor öyle bir yerde." Dudaklarını kurumuş gibi hareket ettirdi. "Nicola çok tatlı bir insandı. O psikiyatriste, Peter Demant'a gelince, eh, işinin ehli olduğunu kimse inkâr edemez. Müdürümüz Rita disiplinliydi ama o da gerekliydi tabii."

"Disiplinli derken tam olarak ne demek istiyorsunuz?" Jepp e sandalyesini kıpırdattı, yerdeki bebeğin dosdoğru gözüne bakmasını engellemeye çalıştı.

"O tür çocuklarla çalışırken insanın güçlü olması gerek. Tanım, ne kadar zordu onlarla çalışmak! Her biri kendine göre zordu. Çocuktular tabii, tatlı ve şeker ama aynı zamanda sorunluydular. Ve sorundular."

"Acaba Isak Brügger'den mi söz ediyorsunuz?"

Tanja gözlerini onun bakışlarından kaçırdı.

"Hiçbir hastam hakkında kötü bir şey söyletemezsiniz bana."

"Gizli bilgiler açıklamanızı ya da birilerini kötülemenizi kesinlikle istiyor değilim," dedi Jepp e iki elini önünde birleştirerek. "Ama elimizdeki iki cinayet, bir şekilde Kelebek Evi'yle ilgili gibi görünüyor. Eski iş arkadaşlarınızdan ikisi ölmüş bulunuyor..." Cümlelerin geri kalanını ona emanet ediyormuş gibi sustu.

"Isak..." deyip sustu Tanja. Yüzündeki ifade rahatsızlığını belli ederken, hatırlamaya çalışıyormuş gibi de görünüyordu. "O kadar sevimli, o kadar tatlı bir çocuktu ki! Ama durumu kötüleştğinde de kesinlikle durdurulması zordu. Biz yetişkinler fazla kalabalık

değildik, o nedenle de bazen sakinleşinceye kadar onu bağlamak zorunda kalıyorduk.”

“Bantlarla mı?” Jeppe kendi sesinde bir sitem belirtisi sezdi ama artık değiştirmek için bir şey yapamazdı.

“Akıl hastalarıyla uğraşmak zorunda olmayanlar için, psikiyatri yaklaşimleri konusunda ahkâm kesmek kolaydır. Sizler kibirk oturur, *sapkınları* bizim kontrol etmemizi bekleyebilirsiniz.” O kelimeyi alaycı bir ifadeyle söylemişti. “Sürekli kadro açığı çekerken nasıl kaliteli hizmet verebiliriz ki?”

“Eleştiri anlamında söylememiştim.”

Tanja derin derin içini çekti. “Bazen Isak’ın vücudunu rahatlatıp sakinleştirmesini sağlamak gerekiyordu. Yapışkan bantlar da bunun bir yoluydu. Hıncını ötekilerden çıkarmasın diye.”

“Diğer üç gençten söz eder misiniz bize?”

“Onlar aynı şekilde parlamıyorlardı. Marie tatlı bir kızdı ama çok içine kapanıktı ve ciddi ataklar geçiriyordu. Genellikle tek başına kalmayı yeğlerdi. Büyüklerin yanında rahat edebildiğini hiç sanmıyorum. O on bir yaşındayken annesi intihar etmiş, belli de o yüzden. Hep kenara çekilir, bir şey sorulduğunda cevap vermezdi. Kenny ise tümüyle farklıydı. Kuzeybatı Jutland’da, Lemvig yakınlarında bir çiftlikte yaşayan, sevgi dolu, geniş bir ailenin çocuğuydu. ADHD* hastasıydı ve hayli yaramazdı ama çoğu zaman iyi idare ederdi. Kolay uyumlanamıyor ve konsantre olmakta zorluk çekiyordu.” Tanja sakinleşmiş gibiydi. Yüzünde o kocaman gülümsemelerinden biri daha belirdi.

Jeppe, “Sonra bir de Pernille vardı, daha sonra intihar eden,” diye yönlendirmeye çalıştı. “Onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

Tanja ayağa kalktı, bitişikteki küçük mutfığa geçip kendine bir bardak su doldurdu, masaya döndü.

“Pernille’de beslenme bozukluğu vardı. Çok cici kızdı ama fazla duyarlıydı, hiç filtresi yok gibiydi. Bize şarkılar söyleyip dans

* Attention Deficit Hyperactivity Disorder: Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Bozukluğu. (e.n.)

ederken, iki dakikada umutsuzlukların en derin noktalarına çekilebilirdi.”

Tanja odanın köşesindeki bebeğe doğru baktı. Sanki ondan bir tür onay bekledi.

Jepppe, “Sizce neden öldürdü kendini?” diye üsteledi.

Tam cevap vermek üzere ağzını açarken Falck’ın telefonu çalınca o cevap ertelendi. Falck ekrana baktı, zorlukla kalkıp ön kapıya yürüdü. Tanja onun yürüyüşünü seyrettikten sonra, düşünceli bir sesle kaldığı yerden devam etti.

“Bu soru bana pek çok kere soruldu. Bilmiyorum, bence kimse de bilmiyordur. Ama Kim’in ölümü önemliydi.” Biraz daha kahve aldı, fincanın kenarını başparmağıyla sildi.

“Kim mi?”

“Kim Sejersen, onun program yöneticisi. Üç yıl önce apansız öldü. Pernille de bir yıl dolmadan kendini öldürdü. Onunla çok yakındılar. Trajik bir şey; ne tatlı kızdı, çok severdim onu.”

Demek o yüzden bulamamışlardı bu kişiyi. Tesis çalışanlarından biri daha artık aralarında değildi. Rita Wilkins neden söylememişti onun öldüğünü?

“Kimler sordu size?”

Anlamamış gibi bakıyordu.

“Pernille’in ölümünün pek çok kere sorulduğunu söylemişsiniz. Kimler sordu?”

“İlk başta ailesi. Pernille’in babası telefon edip duruyordu. Yalnız bana değil, çalışanların hepsine. Bezdirici bir şeydi ama yastaydı adam tabii...”

Jepppe bloknotuna *Bo Ramsgaard* diye yazdı, altını çizdi.

“Siz son iki gecedir neredeydiniz?”

“Dün İsveç’teki Ystad’dan, uzun bir hafta sonu gezisinden geç döndük. Pazar gidip salı dönerseniz daha ucuz oluyor. Bir spa oteli, güzel bir yer...”

“Ve arkadaşınız da bunu onaylayacaktır, değil mi?”

“Telefonunu size veririm. Adı Ursula Wichmann.”

Jepppe ayağa kalkarken, "Kahve için teşekkürler," dedi. "Sizink bir daha temasa geçebiliriz. Ayrıca, dikkatli olun. Sizi korkutmak istemem ama görünüşe göre..."

Kaygıyla başını salladı. "Yalnız kalmamaya çalışırım."

Tanja bundan sonra bebeği kucığına alıp onları geçirmek üzere kapıya yürüdü. Jepppe bu arada, acaba bebek de onunla birlikte spa tatiline gitti mi, yoksa evde tek başına mı kaldı diye merak etti.

Falck aşağıda, sokakta bekliyor, hâlâ telefonla konuşuyordu. Jepppe'yi görünce sözü kısa kesip kapısını açtı. Bindiler. Falck yine direksiyon simidinin önüne sıkıştı, Jepppe de yolcu koltuğuna yerleşti.

"Larsen'le Saidani, Kenny Ewald'ın annesi ve babasıyla konuşmuşlar, onlar da Kenny'nin Manila'da yaşadığını söylemiş." Falck güvenlik kayışını ararken homurdandı. "Bir gece kulübünde çalışıyormuş ve bir yıldır da Danimarka'ya uğramamış."

"Yani o da çıkıyor tablodan. Ya Marie Birch?"

"O sanki buharlaşıp kaybolmuş. Ailesi yok, görünüşe göre on sekiz yaşına bastığından beri sağlık hizmetlerine de uğramamış. Kelebek Evi kapandığından beri o iz kaybolmuş. Saidani'nin kulağına, kızını Tren İstasyonu yakınlarında takıldığına dair birtakım söylentiler gelmiş ama oradaki polisler hiç bilmiyorlar onu." Falck motoru çalıştırdı. "Tuhaf kadın bu Tanja."

Jepppe şaşkınlıkla gülümsedi. Falck düşüncelerini pek kimseye paylaşmazdı.

"Evet, kesinlikle kendine özgü biri."

"Oyuncak bebeklere pek bayılmam," diye itirafta bulundu Falck.

"O konuda sana katılıyorum, Falck. Ben de öyle."

"Öff, Kahretsin!"

Simon Hartvig pardösüsünün ceplerini araştırırken kendine küfretti. Ceplerde bisiklet farlarından ve eskimiş be

lastik bantt n başka bir şey yoktu. Mola odasının duvarına bir yumruk salladı, sonra en baştan ba ladı. Bütün cepleri bir kere daha ykladıktan sonra, ilaç levhasını sırt çantasının  n cebine tkmı  olduğunu hatırladı. Fermuarı açıp levhayı çıkardı, bir hap aldı, onu ağzına atıp susuz yuttu. Oracıkta, askılı ın dibinde.

“Hey, bu sabah ekmekleri pi iren sen miydin?”

Arkasına dönüp baktı, kapı e i inde duran Gorm’u gördü. Ka larını kaldırmış, cevap bekliyordu.

“Ha-ha, evet,” dedi. “Gece n betindeyken yapacak bir şeyler bulmak gerekiyor.”

Gorm girip kapıyı kapattı, kahvaltı masasının üstündeki sepe in içinde duran küçük ekmeklerden bir tane aldı.

“Görev kavramının ötesinde bütün bu fırın faaliyetleri. Kavuzlu un mu?” Gorm ekme ine tereyağı sürüp bir lokma ısırđı.

“İki tür buğdayın bir karışımı,” diye cevap verdi Simon. “Kendi de irimenimde çektim, ek i maya kattım.”

“Tadı güzel.”

“Zıyan olmasın istedim,” dedi Simon. Hâlâ askılı ın orada oyalanıyordu.

Gorm oturdu, gözlerinde garip bir bakışla onu süzmeye koyuldu. Biraz tuhaftı Gorm. Dost davranı lı ve profesyoneldi ama onu çözmek zordu. Pek çok kez onu kafasında bisiklet kaskıyla, delici bakışlarını çevrede dola tırarak ko u un içinde yürürken görmüş, darbe yemi  bir  ocuk diye d   nm  t .

Ama gözleri şimdi sağda solda dola mıyordu.  u anda Gorm dosdoğru ona bakıyor, âdeta inceliyordu.

Simon askılı ın dibinden uzaklaştı, muslu a doğru yürüdü, fırında kullandığı bula ıkları yıkamaya koyuldu.

“Bu tür hamur bir de kurursa temizlemesi zor oluyor.”

Omzunun  st nden Gorm’a baktı. O hâlâ, ekmeği elinde, Simon’a bakmaktaydı. Oda sessizle ti.

Ba hem ire kapıyı açıp bu tedirginli e son verdi.

“Ooo, burası nefis kokuyor,” dedi. “Bu sabah Isak’ı göreniniz oldu mu?”

“Hayır, sanırım odasındadır.” Simon musluğu kapattı.

“Bir ziyaretçisi var! Genç bir kız gelmiş, onu tanıdığını söylüyor. Girişteki bankta bekliyor.” Başhemşire gergin bir ifadeyle gülümsedi. “Göremezse yazık olacak. Gidip bir bakar mısın, uyanmış mı?”

“Tabii!” Simon hamur çanağını yerine koyup ellerini pantolonuna sürterek kuruladı. Buradan kurtulması için bir bahane çıktığına memnundu. “Gidip çağırayım onu.”

Odaya girdiğinde, Isak yatağına uzanmış, gözlerini tavana dikmişti.

“Hey, şampiyon, bir ziyaretçin var,” dedi Simon onu yavaşça tıptırlayarak.

Isak ağır bir hareketle dönüp ona baktı.

“Bir kız. Tanıştığınızı söylemiş.”

“Bir kız mı?”

Isak bir dakika dolmadan giyinmişti. Kapıdan çıkmadan önce içgüdüsel bir hareketle duraklayıp raftan bir kitap çekti.

Sessiz bir odada, pembe armut koltuklardan birine oturmuş olan genç bir kız vardı. Kat kat giyinmişti ama ufak tefek ve incecik olduğu belliydi. El örgüsü beresinin altından örgülü saçları aşağıya uzanıyordu. Muşamba pantolonunun paçasından kirlî ayak bilekleri görünüyordu, ayaklarında eskimiş ayakkabılar vardı. Simon’a pek de yabancı gelmiyordu ama tam da hatırlayamıyordu.

“Merhaba Isak.”

Isak hareketsiz durdu, ona baktı.

“Her zamanki gibi, yine elinde kitap. Seni hep öyle hatırlıyorum zaten.”

“Merhaba, ben Simon,” diyerek elini uzattı. “Memnun oldum.”

Kız uzatılan eli tutmadı. Onu kuşkulu bakışlarla süzmeyi sürdürdü. Kocaman ela gözleri etkileyiciydi. O bakış! Hâlâ bir o kadar keskin, tehlikeli, niyeti bir o kadar belirsiz. Eskiden saçları

kısa, vücudu da daha etkileyiciydi. Adı aklına gelmiyordu ama o anda kızın kim olduğunu biliyordu.

Simon, İsak'a el sallayıp sessiz odadan kurtuldu, pardösüsünü kapıp hızla yağmurun altına çıktı. Koca damlaları alnında hissedince içine peş peşe derin soluklar çekti, sanki ağır bir şey on dakikadır göğsünün üstündeymiş gibi. Kız da tanıdığı mıydı onu?

Bisikletini hızla Nørrebro'ya, Hans Egedes'deki evine doğru sürdü. Üçüncü kattaki dairesine girdiğinde, yağmurdan ve terden sınısıklamdı, şakağı da deli gibi atıyordu. Babası yine arayıp mesaj bırakmıştı. Simon mesajı dinlemeden sildi. Giysilerini çıkarıp çamaşır sepetine attı, kuru bir tişört giydi, perdeleri kapayıp cılız gün ışığını yok etti. Yatak odasındaki iki yatağın birine uzandı, yorganı üstüne çekip gözlerini kapadı.

Bu kadar işte. Günün en kötü zamanı, uyumayı bekleyip uykunun bir türlü gelmediği zamandı. Kanında Ritalin dolaşırken orada saatlerce öyle yatabilir, nabzını kulaklarında hissedebilirdi.

Bitmesi lazımdı bu durumun. Uzun süre dayanamazdı artık.

BÖLÜM 12

Kopenhag'da ta Rönesans döneminden kalma yapay göllerden biri olan Sortedam Gölü'ndeki benzersiz akıntılar, onu kimse- nin saat dokuz buçuğa kadar bulamamasının nedeniydi. Fazla da sert olmayan bir doğu rüzgârı onu gölün ortasındaki adaya doğru sürüklemişti. Balık Adası. Aslında gölün orta yerinde, bitkilerle kaplı bir adacıktı. Kuşlar oraya saklanmaya, rahatça üremeye gelirlerdi. Orada, rüzgâr almayan bir yerde, taşların arasında, yarı yarıya suda yatıyordu ki parkın servis kayıklarından biri ona çarpmış, zaten büyük stres altında olan dümenci Frank Thomas bayılmamak için başını dizlerinin arasına gömmek zorunda kalmıştı.

Polis, alanı kordon altına alıp tıbbi inceleme ekibi gelene kadar, gölün ördekleriyle farelerinin çoktan kadının gövdesini kemirmeye başladıkları anlaşılmıştı bile. Özellikle gözlerini, bir de on ikişer minik paralel kesiklerin deriyi yardığı yerleri.

Orman Gençlik Merkezi'ndeki çalışma arkadaşları onun yokluğunu merak etmemişlerdi. Çarşambaları onun at binme günüdür. Doğal olarak, atıyla dolaştığını düşünmüşlerdi. Dün akşam yemeğinden sonra evine gitti sanmışlardı onu. Yani o zamanda beri görmemişlerdi.

Jeppe ile Falck gölün kıyısında idiler. Arkalarında belediye hastanesinin binaları vardı. Rita Wilkins'in cesedinin, suç sahne ekibi tarafından sudan çıkarılmasını bekliyorlardı. Çıplaku ceset Bileklerindeki kesikler de balık solungaçları gibi açılmıştı.

Üç günde üç cinayet. Jeppe erken sevinmişti. Bir günü atlattık diye o kadar memnun olmaması gerekirdi.

"Falck, akrabalarına haber vermemiz gerek. Larsen'e söyle, eski kocası Robert'e gitsin, konuşsun. Ondan sonra da Kelebek Evi'nde çalışmış diğer insanları gözetim altına almamız gerek. Katil bulununcaya kadar Peter Demant'la Tanja Kruse'dan gözümüzü ayırmamalıyız. Başlat işlemleri!"

Bu dosya tam bir felakete doğru gidiyordu, çözüme de bir adım bile yaklaşmış değillerdi. Şef takviye istemekten söz ediyordu –o da ne demekse– medya da hem şefi hem Jeppe'yi hiç rahat bırakmıyordu. Bir an önce Mosbæk'i arayıp randevu istese fena olmayacaktı.

Polis psikologlarından biriydi Mosbæk, Jeppe'ye göre de en iyisiydi. Tabii asıl şanssızlık, bir buçuk yıl önce eşi Jeppe'yi terk ettiği, hayatı çöktüğü zaman da Mosbæk'e şahsen başvurmuş olmasıydı. O yüzden, şimdi artık Mosbæk'in yanında biraz utangaç hissediyordu kendini. İçini açmıştı ona. Ama tabii dayanmak zorundaydı o kadarına. Katili neyin dürttüğünü anlamak zorundaydı, danışacağı en doğru kişi de Mosbæk'ti.

Dün gece Bo Ramsgaard'ın evini gözleyen ekibe göre, adam Østerbro'daki evinden hiç çıkmamıştı. Salı günü işten döndüğünden beri. Ancak bu sabah çıkmış, arabasına binip gitmişti. Araba akşamdan beri o karanlık evin önünde, park halinde kalmıştı. Acaba arka kapıdan çıkıp bahçelerin çitlerinden atlayarak uzaklaşmış olabilir miydi? Bisikletle mi gitmişti? Kargo bisikletiyle mi?

Jeppe eliyle yüzünü ovaladı. Cebindeki telefon çalıp duruyordu. Aldırış etmedi.

Amaç ve fırsat. İkisine birden sahip olan, Pernille'in babasından başka kim vardı ki?

Isak Brügger, Bispebjerg Hastanesi'nin kilitli bir koğuşundaydı, yani fırsatı yoktu. Sara, Kenny Ewald'a bu sabah telefonla ulaşmıştı ve o da Manila'daydı, onun da fırsatı yoktu. Marie Birch'ten hâlâ haber yoktu. Falck'tan o kız için rutin arama düzenlemesini istemişti.

Kalın bulut örtüsü kente daha da kapalı bir hava veriyordu ama göllerin üzerinden yansıyan ışınlar buna rağmen gözlerini kısmasına yol açıyordu.

Jeppesahilde biraz yürüdü. Annesi ona, yürürken daha iyi düşünmenin mümkün olduğunu öğretmişti. *Yürümeyi sürdürürken batmazsın*, diye geçirdi aklından. Atasözü gibi. Bir çakula tekme atıp onu suya savurdu, başını kaldırıp her an patlayabilecek bulutlara baktı. Rüzgâr yumuşamıştı. Mevsime göre hava hayli sıcak sayılırdı.

Telefonu yine zırıldadı. Jeppe cevap verdi.

"Anette! Bu sefer ne istiyorsun?"

"Göllerde üçüncü bir ceset bulunduğu doğru mu? Ha, merhaba sana da."

Jeppenyeni bir çakılı tekmelerken, "Söylesene bana," dedi, "polis radyosu dinlemekten başka yapacak için yok mu senin? Amüvet, bir ceset daha buldular. O nedenle biraz meşgulüm, tahmin edebileceğin gibi..."

"Kimmiş? Yine Kelebek Evi'nden biri mi?"

"Anette, üçe kadar sayıp kapatıyorum, bir, iki ..."

"Marie Birch adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Jeppegiderek artan bir sabırsızlıkla göle doğru baktı. "Yatılıresisteki çocuklardan biri. Neden bilmek istiyorsun?"

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, çünkü ortadan kayboldu. Tren istasyonunun yakınında bir yerlerde yaşadığı söyleniyor. Anette, neden ihtiyacın var ona?"

"Meşgul olmadığın bir zaman söylerim. Askılı Amca'ya benden selam söyle!" Telefonu kapattı.

Jeppetelefonunu cebine sokarken başını iki yana sallıyordu. Gerisin geri olay yerine döndü. Polis grubunu gözleriyle taramış Falck'ı buldu. Kulağını kaşımakla meşguldü.

"Falck, gidiyoruz! Bo Ramsgaard nerede çalışıyordu, hatırlat sana! Onunla konuşmanız gerek."

"Havaalanında. Şimdi mi gitmek istiyorsun oraya? Tam trafik saatı."

"Bu tanık konusunda onu biraz zorlamamız gerek. Hadi, gidiyoruz!" Jeppe arabaya bindi.

Falck askularını sakın sakın kemerine doladı, direksiyonun arkasına sığmayı başardı.

Jeppe soluğunu sesli sesli saldı. Askılı Amca'yla üçlü cinayet araştırması yapmak, işi kolaylaştıracak bir şey değildi. Belki de Şef'in asıl düşünmesi gereken şeyler bunlardı.

"Bas gaze, Falck! Hızlı gidelim eğer lütfedersen!"

Falck gazladı ama vitesi takmadığını fark etmemişti. Şaşırarak göbeğinin sağından aşağıya baktı, o arada araba sola kayıp karşıdan gelenlerin şeridine çıktı, ardından da stop etti.

"Hoop. İki saniye ver bana."

Jeppe arkasına yaslanıp gözlerini yumdu. Yavaş yavaş bir mil-yona kadar sayarsa belki varabilirlerdi.

Falck arabaya bir küfür savurdu, onu çalıştırdı ve yola koyuldu. Hızları, Jeppe'nin gözleri kapalıyken yaptığı değerlendirmeye göre bile acı verecek bir kaplumbağa hızıydı. Cebinden telefon zili duyuldu. Herhalde annesiydi yine. Ona ikide bir kendisini rahatsız etmemesi gerektiğini söylemek zorundaydı, çok ciddi bir şey olmadıkça. Zil sesinin devam etmesine izin verdi.

Fizikten vize sınavına girmek gibi sonu gelmez bir sürenin sonunda, araba durdu.

"Sanırım buraya park edebiliriz. Yürüyen bantta çalışıyor."

"Güvenlik mi demek istiyorsun?"

"Evet, yürüyen bant."

Arabadan inip Terminal 3'e yürüdüler. Orada yolcular birbirlerinin bagaj arabalarının çevresinden dolaşa dolaşa bakınıyor, uzun gözleri bir levhadan bir levhaya dönüp duruyordu. Güvenlikte Jeppe bir polis buldu, o da onları, Bo Ramsgaard'ın beyaz uniforması ve lacivert kravatıyla dikilip yolculara neyi hangi tepki koymaları gerektiğiyle ilgili talimatları aktardığı altı numaralı

kontrol noktasına götürdü. Saçının yorgun lüleleri ve sakalı, b. kılıktayken daha da uygunsuz görünüyordu. Onları gördüğünce memnun da olmadı.

“İş başında sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüz ama sizin konuşmak zorundayız. Ertelezemeyiz.”

Cevap vermedi, yalnızca birine, gelip yerini alması için işaret etti, iş arkadaşlarına kısa bir baş selamı verdikten sonra öne düşüp yürüdü. Jeppe'yle Falck peşinden, küçük, penceresiz bir odaya kadar onu izlediler. Duvarları yapay lambriyle kaplanmış, burnu neredeyse sauna görünümünü vermişti.

“Ne vardı?” diye sordu. “Yalnız on dakikalık bir mola almaya hakkım var.”

Odanın neredeyse tümünü kaplayan masanın kenarına oturdu, böylece Jeppe'yle Falck'ı rahatsız pozda, ayakta dikilmek zorunda bıraktı.

Jeppe içinden, *duyarlı bir adam olsa bizi de oturturdu*, diye düşünüyordu.

“Dün gece neredeydiniz?” diye sordu.

“Evde, Nathalie ile. En küçüğümüz. Neden?”

“Kızınız bunu onaylar mı?”

“Elbette.” İşaret ve başparmaklarıyla sakalını okşadı. “Ne oldu ki?”

Jeppe ona Rita olayını söylemek için hiçbir neden göremiyordu. Eğer bir şey saklıyorsa, belki ağzından bir şey kaçırmasını sağlayabilirlerdi.

“Onun ilgisi yok. Pazar ve pazartesi geceleri eşinizin evde olduğunu söylemişsiniz, değil mi?”

“Hayır.” Bo Ramsgaard kararsızlık göstermeden cevap veriyordu. “Yanlış anlamışsınız. Lisbeth spa yolculuğuna pazartesi çıktı. Ama ben yine de bu haftanın her gecesi kızımın evdeyim. Geçen hafta da öyle aslında.”

Jeppe durakladı. Adamı evde olduğunda ısrar ettiği süreç. Burada başka bir şey yapılamazdı. Lisbeth'in İsveç'te kaldığı o gün

merkezine bir şekilde ulaşmak zorundaydılar. Şu ana kadar sabit telefona kimse cevap vermemişti; demek ki belki de oraya birini yollamak gerekecekti. Kadın da suç ortağı olabilirdi.

"Pernille'in program yöneticisi Kim Sejersen'in üç yıl önce öldüğünü öğrendik." Jeppe kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onun hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?"

"Kim yetenekli bir sosyal görevliydi," dedi Bo Ramsgaard. Bunu söylerken gözlerinin biri hafif seyirmişti. "Kızımızı desteklediği, bu kadar yardımcı olduğu için minnet duyuyorduk ona. Başlangıçta Kelebek Evi'nde onun yardımıyla iyileşmeye başlamış, kilo almış, hiç olmadığı kadar mutlu olmuştu."

"Ya sonra?"

"Evet, panik atak oldu, yeniden kilo kaybetmeye başladı..."

Jeppe babanın sesinin titrediğini duyduğunda, *acaba her baba da çocuğunun intiharı için birilerini mi suçlar, olayın ağırlığını kendisi taşımamak için buna mı yönelir*, diye düşündü.

"Kim nasıl öldü?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Baba onlara, "bilmeniz gerekir" der gibi baktı. Belki de gerekirdi gerçekten.

"Bir kaza. Görünüşe göre boğuldu."

Jeppe omurgasından aşağı kayan ürpertiği hissetti. Sanki ölümecek koşuyordu sırtında.

"Bu Pernille'e zor gelmiş olmalı, değil mi?" diye sordu.

"Zor, ha? Bu çocuklara, sevmedikleri yemek çıkarsa zor gelir. Bir ölüm olayı felaket demektir."

"Sizce acaba Kim'in ölümü Pernille'in intiharını tetiklemiş olabilir mi?"

"Öff, yeter artık!" Bo Ramsgaard durup dururken yumruğunu masaya vurdu. "Sorun Kim'in ölmüş olması değil, her ne kadar büyük bir darbe olmuş olsa da."

"Nedir sorun o halde?" Jeppe babanın giderek öfkelenildiğini görüyordu.

“O sıra kanıtlayamamış olsak da, bu Rita'yla çalışanlarının Pernille'in ölümünden sorumlu olmadığı gerçeğini değiştirmez. İşlerini ihmal ettiler. Hatta belki daha da beteri! Onu iş isten geçtikten sonra öğrendik...”

Yüzünü avuçlarına gömmüş durumda konuşmayı sürdürdü.

“Pernille'in otopsisini yaptıklarında patoloğlar kollarında yeni kesik izleri buldular. Kızım geçmişte de kendini kesmişti ama sonra tümüyle vazgeçmişti ondan. İntiharından önce bir hafta eve tatile gelmişti ve kollarında hiç kesik izi yoktu. Demek ki Kelebek Evi'ne döndükten sonra başlamış tekrar kesmeye.”

“O ne anlama geliyor?”

Baba başını umutsuzca iki yana salladı, anlatmak tüm enerjisini tüketiyormuş gibi göründü, bunu bir ziyan olarak gördüğü de belli oldu.

“Anlamı. Kelebek Evi'ne dönünce durumunun dikkate değer düzeyde kötüleştiği. Anlamı, çalışanların bize kızımızın yine kendini kesmeye başladığını söylememiş olması. Ya kendileri de bilmediği için ya da bize söylemeye değer görmedikleri için, ki ikisi de birbirinden beter. Kızım ancak bir hafta dayandı, sonra da kendini öldürdü.”

Küçük oda sıcak ve boğucu bir hale gelmişti. Dün içilmiş içkilerin kokusu babanın hüznüyle birleşince, soluk almak zorlaşmıştı.

Jepp'eyle Falck baktılar.

“Eşinizden haber alırsanız, lütfen derhal bizimle iletişime geçmesini söyleyin. İşinize dönebilirsiniz. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz.”

Bo parmağını onlara uzatarak tısladı: “Peter Demant'a sorun orada neler olduğunu! Bizimle Pernille'i konuşmakta her zaman isteksizdi. Neden reddetsin ki bizi? Ondan kızımın tıbbi raporlarına erişim isteyin. Ben izin veriyorum size.”

“Tamam...” Jepp'e kararsızdı. Bu söze ne anlam vereceğini bilememişti. Somut bir ipucu mu, yoksa matemdeki bir babanın ölme hevesi mi?

“Bir lokma yiyecek için bir iki kron verir misiniz?”

Dilenen adam şaşılacak kadar iyi giyimliydi, yaşı da otuzdan fazla olamazdı ama kahverengi dişleriyle çevreye yaydığı çürük kokusu, şansının pek de iyi gitmediğini gösteriyordu.

“Danimarka’da dilenmek yasak,” dedi Anette Werner. “Emimin biliyorsunuzdur.” Bir yandan elini sallıyor, Kopenhag’da tren istasyonlarının dolaylarında her zaman görülen kalabalığı gözleriyle taramaya çalışıyordu. “Hem iki krona ne satın alabilirsiniz ki? Sosis büfesinde sandviçinize hardal eklemeye bile yetmez.” Çoktan beri kalabalıklara karışmadığı için gürültüyle ve istenmeyen çarpışmalarla ilgili becerileri azalmıştı. “Hey, sen, bir dakika! Gel buraya! Bir soru soracağım.”

Adam kaşlarını çatı. “Polis misin? Nasıl oldu da sezemedim...”

“Marie Birch’i tanıyor musun? Genç bir kız. Bazen buralarda takılıyor.”

Adam dönüp uzaklaşmaya başladı.

“Hey, bekle. Bu para sana!” Cebinden buruşuk 200 kronluk kâğıt parayı çıkarıp uzattı. Adam parayı öyle hızlı kaptı ki Anette gözüyle izleyemedi bile.

“Onu tanımıyorum. Ama gerçekten buralarda takılıyorsa, kemerlerin altını aramalısınız.”

“Nelerin?”

“Kemerlerin, *K-E-M-E-R*, Vesterport durağı yakınındaki raylar, Palads Sineması’nın altı. Kemerleri arayın! Orada her şeyi bulursunuz. Bir numaralı rayı izleyin, sonra Vesterport’a doğru.”

Adam döndü, kalabalığa karışıp yok oldu. On saniye sonra izi bile kalmamıştı.

Anette raylara doğru ilerledi. Yolundaki sosis arabasında duraklayıp bir biberli sandviç aldı, platforma çıkan merdivenlerde yalayıp yuttu. Eski günlerdeki gibi hissediyordu kendini. İyi hissediyordu. Bugün bebeği yüzme dersine götürmesi gerekiyordu ama Svend ona izin vermiş, uyku açığını kapasın diye ona fırsat

tanımıştı. O da uyumak yerine işte buradaydı. Bir an için kendini gerçek kimliğinde gibi hissetmek istemişti. Uyumak kadar iyiydi bu da. Belki daha bile iyi.

Platformu gözleriyle tarayarak istasyon görevlilerini aradı, sonra istasyon binasının altındaki tünele daldı. Rayların üstünden geçip GİRMEK YASAK levhasının üstünden atlaması gerekiyordu. Platform orada incelik dar bir taş yola dönüşüyor, karanlık her tarafı sarıyordu. Ara sıra duvarda bir kilidli kapı görünse de üstü duvar yazılarıyla kaplı oluyordu. Açık alana, istasyon meydanına çıktığında gökyüzü göründü, ama devam edip Liberty Sütunu'yla Royal Otel'i'nin altına girince yine kayboldu.

Anette amaçlı adımlarla yürüyordu. Dar geçidin izin verdiği kadar da hızlı. Kimse fark etmedi onu. Kimse arkasından seslenmedi. Oysa bulunduğu yer kesinlikle yasak bölgeydi.

Vesterport İstasyonu'nda raylar bir kere daha gökyüzüne açıldı. Anette onların yanından ilerledi, dilencinin tarif ettiği kemerlerin ve beton temellerin önünden geçti. Roma su kemerlerini andıran bir yapıydı. Bunların resimlerini yıllar önce okul kitaplarında çok görmüştü.

Çok sayıda kemer vardı, belki yirmiye yakın. Her kemerin önünde ışıklandırılmış bir pano vardı ama oralara asılan reklamlar yakın geçmişte çıkarılmıştı. Anette ilk kemerin altına baktığında, yaklaşık bir metre derinliğinde bir kovuk gördü. Boştu. Hayat belirtisi yoktu orada. Yoluna devam etti, ikincisinin altına baktı. Sonuç aynıydı. İstasyona bir banliyö treni yanaştı. Anette ışıklı panoya bir tekme attı, görenlerin orada bulunma sebebi var izlenimi edinmesini sağlamaya çalıştı. Tren geçtikten sonra bir sonraki kemere geçti, sonra da ondan sonrakine. Kuru yapraklarla boş bira kutularından başka bir şey yoktu buralarda.

Ancak Kampanngade'deki son kemerin altında bir şey bulabildi. Duvarda yarım ay biçiminde iki oyuk, önlerinde de demir parmaklıklar. İkisinin de eni elli santim kadardı ama yükseklikten

farklıydı. Birincisi bir buçuk metre, ikincisi ise belki kırk elli santim boyundaydı.

Uzun olanın parmaklıklarına asılıp sarstı, kıpırdatamadı. Kısa boşluğun parmaklıklarıysa zaten dökülmek üzere gibiydi. Telefonu çıkarıp ışığını iç boşluğun karanlığına doğru tuttu. Temelin içine doğru beş metre kadar uzanan bir shaft. Orada aniden son buluyor gibiydi.

Anette bir küfür savurdu. Tek çare içeriye emeklemek, shaft daha sonra aşağıya doğru devam ediyor mu diye bakmaktı.

Yüzükoyun yatıp emeklerken telefonu elindeydi. Tozlar burununu kaşındırıyor, memeleri de alttaki betona sürtünmekten hiç hoşlanmıyordu. Ama shaft gerçekten de sonunda aşağıya dönüp küçük bir odaya açıldı. Burada ayağa kalkıp dik durmak mümkündü. İlk hayat belirtilerini de orada gördü: plastik torbalarda giysiler, bir şilte, köşede de bir yemeğin artıkları. Anette ışığı etrafta dolaştırınca bir koridor gördü. Raylara paralel gidiyordu. Ne tür bir labirentti burası böyle?

Nereden girdiğini ezberlemeye çalışarak çömeldi, karanlığa girip ilerledi. İdrar kokusuna karışan biraz tatlı, biraz çürük bir koku daha vardı. Karanlık köşelerden, adım seslerinden kaçan farelerin hışırtıları duyuluyordu.

Beş metre kadar ilerledikten sonra bir kavşağa geldi. Yolunu dik kesen bir başka koridor. Sonra da kendi koridoru devam ediyordu. Ne tarafa yönelmeliydi?

Kulaklarını dikti. Farelerden başka bir şey duyamadı, bir de tren raylarının uzaktan gelen iniltisi. Jeppe burada olsa, sezgileri harekete geçerdi. *Kafana bir kristal daya, onun sezgisi seni yönlendirin.* Anette bu sözde bir gerçeklik payı olup olmadığını düşündü. Belki anne olmak onu biraz daha duyarlı kalmış olabilir miydi? Gözlerini yumup derin bir soluk aldı.

"Ne halt ediyorsun burada?"

Anette yerinde sıçradı. Haşın bir sestti. Sahibi de gölgelerde saklanıyordu.

“Kim soruyor?” Yumruklarını sıkmişti.

Sessizlik. Sonra da dik açı yapan koridorun sol tarafında bir hışırtı. Yavaş yavaş yaklaşan ayak sesleri. Ayaklarını sürüyen biri.

Bir adam çıktı ortaya.

Anette bağırmamak için dişlerini sıktı. Kolay korkan biri değildi ama adamın görünüşü korkunçtu. Keldi, adaleliydi, kendisi gibi o da eğilerek yürüyordu, geniş omuzları dar koridoru neredeyse dolduruyordu. Üstelik de maviydi.

Adamın suratu, dazlak kafası, boynu ve elleri, yani görünen neresi varsa hepsi rengârenk dövmelerle kaplıydı. Korku romanlarındaki devlere benzemişti. Alnında, yanaklarında ve burnunda piercingler vardı.

“On saniyen var burada ne aradığını söylemek için!”

“Ne olmuş? Çimenlerine falan mı bastım?” Adamın görüntüsünden tırtığını belli etmeyecek kadar akıllı vardı Anette’in. “Bütün demiryolu sisteminin sana ait olduğunu bilmiyordum.”

“İğne yapacak bir yer mi arıyorsun?” Sesi eskisi kadar sert değildi.

“Genç bir kızı arıyorum. Kayboldu. Söylentilere göre burada yaşıyormuş.”

Mavi dev bir an sessiz kaldı, sonra dönüp uzaklaşmaya başladı. Anette de peşinden yürüdü. Dev uzun süre yürüdü, sağa döndü, bir alt kata emekledi, üç metreye beş metre gibi bir odaya vardı. Burada ikisi de ayağa kalkıp dik durabiliyorlardı. Bir duvara üzerinde uyku tulumuyla bir şilte dayanmıştı. Hemen yanında da kitaplarla, giysilerle dolu birkaç raf. Üç bilgisayar ekranı, parıltıyan klavyeleriyle, çeşitli kutularıyla. Bunlar da tek ayağı sallanan uydurma masanın üstündeydi. Pencere olmayışı bir yana, böyle biri için oldukça rahat bir odaydı burası.

Dev ona baktı. Elleri askerler gibi bitleştirilmiş, kasığına doğru inmişti. Koyu mavi suratında gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

“Aynasız mısın sen?”

“O kelimeyi çoktandır duymamıştım,” dedi Anette. “Ama evet, aslında polis teşkilatında çalışıyorum.”

“Buraya hoş gelmedin. Bunu biliyor olman gerekir! İşlerimizi kendimiz yönetiriz burada.”

Anette kollarını göğsünde kavuşturdu. Hayal meyal hatırladığı bir hikâye vardı. Bir zamanlar Vesterport yakınlarında raylarda bir ceset bulunmuş, birileri onun “Koloni’den” geldiğini söylemişti. Burası olmalıydı Koloni.

“Ben buraya özel nedenlerle geldim, iş için değil.” Bu kuyruklu yalandı. Anette bilgisayar ekranlarına baktı. “Söyle bana, nasıl bir yer böyle burası?”

“Koloni mi?” diye gülümsedi adam. “Kent içinde gizli bir kent. Kopenhag eski bir kenttir, bilirsin. Pek çok kez yangın geçirdi, enkazın üstüne yeni bir kent kuruldu. Bu öyle çok tekrarlandı ki artık kentin altında türlü türlü tüneller var. Bizim gibi ışıktan korkanlara göre yerler.”

Anette omuz silkerek buna karşı çıkmayacağını ifade etmeye çalıştı. Yani buralarda ne tür yasadışı fırıldaklar döndüğüne ilgi duymadığını göstermek istedi; ister bilgisayar “hack”lemesi olsun, ister uyuşturucu satışı.

“Ben Marie Birch adında bir kızı arıyorum. On dokuz yaşında ve eskiden Gundsømagle’de Kelebek Evi diye bir yatılı merkezde kalmış.”

Adamın yüz ifadesini okumaya olanak yoktu. Aslında bu devin bir yüz ifadesine sahip olup olmadığı bile kuşkuluydu. En azından burada, bu karanlıkta okunabilecek türden bir ifadeye.

“On dokuz, öyle mi? O zaman yetişkin sayılır. Neden, suç mu işlemiş?”

Anette bir kararsızlık geçirdi, sonra konuştu. “Bildiğim kadıyla öyle bir şey yok. Marie’yi arıyorsun çünkü tanıdığı biri öldü. Belki o nedenini biliyordur, belki de bilmiyordur.”

Devin bildiği bir şey vardı. Duruşundaki pozdan belliydi. Vay canına, *seziyordu* bunu! Marie’yi tanıyordu adam. Hatta belki ona *şekil* bile duyuyor olabilirdi.

“Pazartesiden beri Kopenhag’da üç kişi öldürüldü ve katil hâlâ bulunmuş değil. Marie kurbanları tanıyor. Katili de tanıyor

olabilir. Onu katil bulmadan önce kendim bulmayı gerçekten çok istiyorum.”

Adam döndü, raflara yürüdü, kitapları biraz karıştırdı. Sonunda elinde bir dosyayla Anette’e yaklaştı.

“Aynı kişiden söz ediyorsak, o artık burada yaşamıyor.”

“Ama *eskiden* buradaydı, öyle mi?” Anette heyecanını saklayamamıştı.

“Yine söylüyorum, eğer aynı kişiden söz ediyorsak. Geçen kış koridorun ilerisindeki bir odada kalmıştı. Bahar gelince açık havaya taşındı.”

“Ama onu tanıyor musunuz? Durumu iyi mi? Hastalıklan geçti mi?”

Dev tek kaşını kaldırırken piercingi şıkırdadı.

“Sen bana *sağlıklı mı* diye soruyorsun, öyle mi? Benim halime bakar mısın!”

Bu söz Anette’i güldürdü. Adam da güldü. Biraz gevşediği ortadaydı.

“İnsanların burada yaşamaya gelmesi için hayattan birkaç sille yemiş olması gerekir. Marie için hayat kolay değil ama iyi bir kız.”

“Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Kocaman mavi elleri arasında dosyayı ileri geri salladı; sonunda da görünüşe göre, karşısındaki kadına güvenmeye karar verdi.

“Christiana yakınındaki Fredens Havn’da, Kont’la yaşıyor.”

“Orospu çocuğu!” diye patladı Anette.

Dev, “Çok yaşa!” dedi.

Anette karanlıkta onun dişlerinin beyaz beyaz parladığını görünce, *herhalde gülümsüyor*, diye karar verdi.

“Tamam. Özür dilerim. Ama aslında ben onu bulabileceğimi pek ummuyordum...”

“Henüz bulmadın zaten. Ama eğer bulursan ve o da benim tanıdığımı Marie ise o zaman bunu ona ver. Birlikte üzerinde çalıştığımız bir proje bu. Bulamazsan, dosyayı at gitsin.”

Dosyayı Anette’e verdi.

"Yolu bulup çıkabilecek misin? Gündüzleri platformda görmekten hoşlanmam."

"Ezberledim. Teşekkür ederim."

Anette geldiği yolda ilerledi, sonra kendini zorlukla yukarı çekip bir üst düzeye ulaştı, son birkaç metreyi de emekleyerek gün ışığına çıktı. Klostrofobi gibi bir derdi yoktu, asma kemerin altında durup temiz havayı soluyarak gökteki kara bulutlara baktığında büyük bir rahatlama hissetti. Neydi insanları böyle yeraltında yaşamaya iten?

Bir genç kıızı karanlıktaki bu canavarların arasında yaşamaya yollayan şey neydi?

Anette buna bir tek neden bulabiliyordu: Marie Birch kaçıyor olmalıydı. Ama *neden* kaçıyordu? Niçin saklanıyordu?

Anette devin verdiği dosyaya baktı. Sıradan bir eski dosyaydı. Bir lastik bantla tutturulmuştu. Kapağını biraz araladığında, tıbbi terimlere benzer kelimelerle dolu sayfalar gördü... *afektif hastalıkların alt gruplarında günümüzde yer alan genişleme... psikiyatrik diagnostik kategoriler...*

Anette dosyayı kapattı, eğilip üstüne başına baktı. Eve Svend'le bebekten önce dönemezse, kanepede öğle uykusu uyurken neden giysilerinin koyu gri, çamurlu ve tozlu görüldüğünü açıklamakta büyük zorluk çekecekti. Yalan söylemek zorunda kalmak giderek daha fazla sinirine dokunuyordu.

Fredens Havn. Oraya da nasıl gidebilecekti acaba?

BÖLÜM 13

Jeppet, Store Sahil Yolu'ndaki kalabalık restoranı iki kere dolandıktan sonra Peter Demant'ın çardaklı avluda oturduğunu görebildi. İki kişilik bir masada tek başınaydı. Demin yediğı bifteğin kalıntılarının başında, okumakla meşguldü. Avlunun üstü açık şöminesindeki ateş, görünüşe göre sırf psikiyatristle kitabı için yanmaktaydı.

Jeppet'nin aklına 19. yüzyıl Parisi'nden bir sanatçı geldi. Siyah kıvrıcık saçlı adamın orada tek başına oturmasında hüzünlü bir hava vardı. Bir yandan romantik ama aynı zamanda da hüzünlü.

Falck merkezde kalmış, İsveç polisiyle temasa geçip Lisbeth Ramsgaard'ın yerini bulmakla uğraşıyordu. Ondan sonra da Kelebek Evi'nin geri kalan çalışanlarıyla ilgili gözetim ayrıntılarını düzenleyecekti. Açık konuşmak gerekirse Jeppet, Falck'ı yanında getirmeye pek dayanabilecek durumda değildi. Her ne kadar şüpheliyle tek başına konuşmak usulden değilse de. Kimsenin bilmesi gerekmezdi nasılsa.

Masanın yanına geldiğinde psikiyatrist kitabından başını kaldırıp baktı. Parmağını okuduğı satıra dayamıştı.

"Evet?" dedi Peter Demant. Düşmanca bir havada olmasa da pek de sıcak bir karşılama değildi.

"Jeppet Kørner, Kopenhag Polis Teşkilatı. Resepsiyoncular sizi burada bulabileceğimi söylemişti."

"Ögle yemeğimi yiyorum." Yüzü hâlâ ifadesizdi.

"Afiyet olsun." Jeppe oturdu. "Size Kelebek Evi'ndeki eski çalışma arkadaşlarınızın öldürülmesiyle ilgili bazı sorular sormam gerekiyor. Bu davada suçlanma ihtimaliniz olduğuna ve söyleyeceklerinizin ileride bir mahkeme salonunda kullanılması da mümkün olduğuna göre, cevap vermeme hakkına sahipsiniz. Doğal olarak, işbirliği göstermenizi tercih ederiz."

Demant, sayfanın köşesini katlayıp kitabı masaya bıraktı. Sonra tabağını kenara itti, ellerini masanın üstünde kavuşturdu, başını evet anlamında salladı.

"Son üç gece neredeydiniz?" dedi Jeppe.

"Evde, yatağında. Dün gece saat 10'da, Fransa'da yaşayan bir hastamla video seansım vardı."

Jeppe tek kaşını kaldırdı. "Hastanın adı nedir?"

"Bunu size söyleyemeyeceğimin farkındasınızdır," dedi psikiyatrist buruk bir gülümsemeyle. "Ben doktorum ve doktor-hasta mahremiyeti kurallarına bağlıyım."

Jeppe içinden, *yakında o mahremiyeti ihlal etmek zorunda kalabilir*, diye düşündü ama şimdilik kurcalamadı.

"Öldürülen üç kişiyle ilişkileriniz ne kadar yakındı?"

"Hiç yoktu. Rita'nın yeri kapandığından beri orada çalışan hiç kimseyle temasım olmadı. Daha önce de zaten apaçık ilişkilerdi. Tek tanıdığım, Rita'ydı. Ben danışmandım yalnızca. Ara sıra uğruyordum. Tam zamanlı çalışmıyorum orada." Sakin konuşuyordu, yüzündeki ifade de ciddiye.

"Kelebek Evi'nden tanıdıklarınızın bir tekiyle bile temasınızı sürdürmediniz mi?"

"Neden sürdüreyim ki?" Omuz silkti. "Meşgul adamım ben. Kelebek Evi, bağlantım olan bir sürü yerden yalnızca biriydi. İki yıl önce kapanınca da oradaki işim sona ermiş oldu."

"Ya o sıralarda? Tesis açıkken ilişkileriniz nasıldı iş arkadaşlarınızla?"

Psikiyatrist, "Bakın," dedi. "Kendi muayenehanem dışında Bispebjerg ve Glostrup hastanelerinde yarı-zamanlı çalışıyorum, bir sürü klinikte ve tıbbi dergide danışmanlık görevlerim var, üstüne üstlük bir yığın da uluslararası angajmanlarım var." Ardından yine gülümsedi. İnsanlara tepeden bakmamak için çaba göstermesi gereken biri gibiydi. "Şu veya bu açıdan bu yerlerin hepsinde kaç kişiyle yüz yüze geldiğimi tahmin edebileceğinizden eminim. Belki biraz kibirli bir söz gibi gelebilir ama Kelebek Evi'ndeki personeli hatırlayamıyorum bile."

"Sizin gibi meşgul birinin kırsaldaki küçük, özel bir yanlı programda çalışmayı neden seçeceğini sorabilir miyim? Pek sıradan bir seçim gibi görünmüyor."

"Şık sayılmaz, demek istiyorsunuz galiba!" Kaşlarını kaldırmıştı. "Belki de mesleğime ihtirasla sarıldığım ve akıl hastası çocukların hayatında fark yaratmak istediğim içindir..."

Adamın sesinde alaycı bir nitelik olup olmadığına karar verememişti Jeppe.

"Ya Rita Wilkins?" diye sordu. "Sizi işe alan oydu. Onu hatırlamanız gerekir, değil mi?"

Demant yeşil şişeden bardağına maden suyu alırken, Jeppe'ye de işaretle biraz isteyip istemediğini sordu, Jeppe hayır anlamında elini salladı.

"Rita, Danimarka'da çok sayıda olan hevesli kişilerden biri. Kırılgan durumdaki ergenlerin hayatlarını daha iyileştirmek, onlara Ulusal Sağlık Hizmeti'nden daha iyi hizmet sunmak, iyileşmeleri için onlara şans tanımak isteyen biri."

"Rita Wilkins dün gece öldürüldü," dedi Jeppe. "Bu sabah bulduk onu."

"Duyduğuma çok üzüldüm." Demant başını eğdi.

"Onu kim öldürmek istemiş olabilir, fikriniz var mı?"

Hemen cevap vermedi ama işaret parmağının tırnak etlerini kemirmeye başladı. Bu çocuksu bir hareketti. Adamın profesyonel imajıyla tutarlı sayılamazdı.

"Hayır."

"Pernille Ramsgaard'ın intiharı olayını bildiğinizi varsayabilir miyim?" Jeppe, psikiyatristin yuvarlak yüzüne bakıp tepki aradı.

"Elbette. Kelebek Evi'ndeki hastalarımın biriydi. Trajik bir olay."

"Neden intihar ettiği konusunda fikriniz var mı?"

"Bu sizinle konuşabileceğim konular arasında değil. Doktor-hasta mahremiyeti, hasta ölse bile son bulmaz."

Jeppe onun bildiklerini saklaması için bir neden olmadığına karar verdi.

"Babası ölümüne o tesisteki standart altı koşulların da katkıda bulunduğunu söylüyor."

"Evet." Demant hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "İki yıldır bunu geveleyip duruyor. Aileye benim de içim yanıyor ama doğrusunu söylemek gerekirse sonu gelmeyen suçlamaları da bezdiriyor insanı."

"Yani Bo Ramsgaard'ın Kelebek Evi'ne yönelttiği suçlamalar gerçek değil, öyle mi?"

"Değil!" Başını kararlı bir hareketle iki yana salladı. "Kategorik olarak hatalı. Tesisteki profesyonel çalışma ortamı bence yapıcıydı, çocukların iyileşmesini kolaylaştıracak en iyi koşullar sağlanmıştı. Pernille'in babası besbelli kızın ölümünden ötürü suçlayacak birini arıyor. Belki de kendine bakmalı. Ama tabii o da acı gerçekleri ortaya çıkarabilir..."

"Kahve?" Masanın yanında genç bir servis elemanı belirmişti. Demant kıza sıcak bir ifadeyle gülümsedi.

"Çok tatlısın, Frederikke. İki espresso, teşekkürler. Ve bildiğin gibi, sütü yanında ayrı getir."

"Tabii, Peter."

Kız boş tabağı aldı. Uzaklaştığında psikiyatrist de onu gözlemlerle izliyordu. O görünmez olunca konuşmasını sürdürdü. Tavrı düşünceliydi.

"Ne yazık ki insanlar genellikle..."

“Bir dakika...” Jeppe tek elini havaya kaldırmıştı. “Bo Ramsgaard kendine bakmalı derken ne demek istediniz?”

“Şu kadarını söyleyeyim: Pernille ihmal edilmiş bir çocuktur. Annesiyle babası, kendi başaramadıklarını hep çocuklarına yükleyen tiplerdi, onları yarış atı gibi koşturuyor, kendi kişiliklerini göz önüne almıyorlardı. Özellikle de baba... Seçkin jimnastikmiş, özel okumuş, falan filan.”

“Pernille’in hastalığının sebebi ailesi miydi?”

“En azından, durumu kötüleştiren bir tetik oldular.” Demant gülümsedi. “Önemli olan, ev tatilinden döndükten sona intihara karar vermesi. Ama sebep hiçbir zaman tek değildir. İnsan zihni o kadar basit düşünmez.”

Demant suyundan bir yudum içti, sonra uysal bir şekilde başını iki yana salladı. Şömineden gelen sıcaklık Jeppe’nin sağ yanğını yakmaya başlamıştı. Bloknotunu çıkarıp bir sayfaya baktı.

“Üç yıl önce,” diye başladı, “Kelebek Evi’nde çalışan sosyal görevlilerden biri öldü: Kim Sejersen...”

“Tesisin yakınındaki havuzda boğuldu,” diye onun sözünü kesti Demant. “Yaz akşamı bir parti veriliyordu.”

“Parti mi?”

“Ben orada olmasam da, anladığım buydu. Dolayısıyla da kazayla ilgili fazla bir şey bilmiyorum yazık ki. Adamı neredeyse hiç tanıımıyordum.”

“Pernille’in Kim’le çok yakın olduğu söyleniyor. Kim onun ...” -bloknotuna göz attı- “... program yönetmeniymiş. İlişkileri hakkında bir şey biliyor musunuz? Ölümüne çok mu üzülüyordu?”

“Daha şimdiden, gereğinden fazla konuştum.” Psikiyatristin yüzüne bir gölge düşmüştü. “Dediğim gibi, mahremiyet ilkelerim kutsaldır.”

“Ben de size durumu netleştireyim. Üç iş arkadaşınız öldürüldü ve katil de serbest.”

Demant derin derin içini çekti, sonra, “Söyleyebileceğim tek şey, akıl hastası gençlerin genelde dış dünyayla nasıl ilişki kurdukları.”

“Eh, oradan başlayalım o halde...” Jeppe tükenmezinin dibine bastırıp yazmaya hazırlandı. “Ne kadar mesafe alabileceğimize bakınız.”

“Anlamanız gereken ilk şey, akıl hastası gençlerin çoğuna gerçekte hayali ayırmanın zor geldiğidir. Şizofreni tanılarının parçasıdır bu.”

“Babasına göre Pernille Ramsgaard’ın beslenme bozukluğu varmış,” diye kesti Jeppe onun sözünü. “Şizofrenik değilmiş, öyle değil mi?”

Demant tek elini havaya kaldırıp devam etti. “*Genellikle* akıl hastası gençler, kendi gerçeklik algılarının belirsiz olduğunu fark ederler. Eğer bir yetişkin, örneğin bir bakıcı yakın ilgi gösterirse, akıl hastası genç burada daha derin bir bağ olduğu, romantik ilişki falan olduğu hayaline kapılabilir.”

Garson kız masaya iki minik fincanla küçük bir süt sürahisini ikisinin arasına bıraktı. Demant fincanına süt aldı, kaldırıp ağzına doğru götürdü. “Eğer yetişkin o genci reddederse, bunu ne kadar nazik şekilde yapmış olursa olsun, genç kendini ihanete uğramış, terk edilmiş gibi hissedebilir.”

“Pernille’in Kim Sejersen’e âşık olduğunu, onun da kızı reddettiğini mi ima ediyorsunuz?” Jeppe de fincanına Peter gibi süt aldı, sonra fincandaki koyu kahverengi sıvıya kuşkuyla baktı. Sanki dişlerinin minesini yok edecek bir sıvıydı.

Demant, Jeppe hiç konuşmamış gibi davranıyordu.

“Akıl hastası bir genç kendini ihanete uğramış hissederse, bu bir oç alma isteğine yol açabilir. Genç bunu, kendisine zarar vererek ifade etmeye kalkabilir.”

“Yani demek istediğiniz, Pernille Ramsgaard kendi program yöneticisine âşıktı ve onun ölümü üzerine kapıldığı hüzünden orörü kendini öldürdü, öyle mi?”

“Ben öyle bir şey söylemedim.” Psikiyatrist kahvesini bitirip ağzını peçeteyle kuruladı.

“Ama akıl hastası ergenlerin bakıcılarıyla ilişkilerinin hayal kırıklığına ve öfkeye yol açabileceğini söylüyorsunuz, doğru değil mi?”

“Ben *genel* anlamda konuşuyorum, teorik olarak.”

“Öldürülmüş üç bakıcıdan söz ettiğimize göre, bu ilginç bir teori.” Jeppe fincanını masaya bırakıp biraz öteye itti.

“Teori değil. Yalnızca bir düşünce. Sözlerimi cinayetlerle ilişkilendirme işini başkalarına bırakıyorum.”

Ama yine de bunları söylemeyi seçmişti.

“Bir an için teorinin geçerli olduğunu varsayarsak, gençlerin hangileri öyle hissetmiş olabilir? Pernille öldü, Kenny Manila’da yaşıyor, ama Isak ile Marie Kopenhag’dalar... İkisinden biri bu tarif ettiğiniz intikam hissine kapılmış olabilir mi?”

“Hastalarımı tartışmam.” Demant bütün bunları kenara itiyormuş gibi bir el hareketi yaptı. “Hiçbir zaman!”

Masada parmaklarıyla davul çalıyor gibi yaptı, sonra bir sır söyleyecekmiş gibi öne eğildi.

“Unutmayın, duygular asla basit değildir. İntikamın rahatsız vicdanla çözülmez bir bağı vardır; suçluluk da o hissi yaratan fiili uygulamaya zorlanmakla el ele gider. İki yanı keskin bir kılıç, sapını tutanı hem kurban hem cellat haline getirir.”

Sözüne geçerlik kazandırma amacıyla kafasını iki kere salladı.

“Pekâlâ, teşekkürler.” Jeppe psikiyatristten diş dokunur bir şey alamayacağına karar verip ayağa kalktı. “Şimdilik Kelebek Evi’yle ilişkili kimselerle buluşmasanız akıllıca olur. Ya da akıl hastalığı olan kimselerle.”

“İh, benim psikiyatrist olduğumu unutmuş olamazsınız, değil mi?” Demant kısacık güldü. “Akıl hastası insanlardan uzak durmak benim için kolay olmaz.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Ayrıca sizi kısa bir süre için kontrol altında tutacağız, iki memurla. Sizi rahatsız etmezler, ama herhangi bir şey olması riskini göze alamayız ...”

Demant başını sallayarak onu durdurdu.

"Ayrıca dünle ilgili tanışınızın onayına da ihtiyacım var, yani Fransadan video görüşme yaptığınız hastanızla. Bir hastadan böyle bir şey talep etmenin garip kaçacağını anlıyorum ama ne yazık ki başka çaresi yok. Ha, Bo Ramsgaard da polise, kızının Kelebek Evi dönemindeki sağlık geçmişiyle ilgili kayıtlara bakma izni verdi."

Demant gözlerini bir iki kere kırıştırdı, "Kayıtların nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Üstünden çok zaman geçti."

"İki yıl o kadar uzun sayılmaz. Eminim dijital kayıtları saklamışsınızdır, değil mi? Yarın ilk fırsatta onları merkeze getirin. Saat sekiz dolaylarında diyebilir miyiz? Aramanız için o süre yeterli olur mu?"

Peter istemeyerek kafa salladı, Jeppe veda etmek üzere elini uzattı. Psikiyatristin eli küçük ama kuvvetliydi.

"Ha, aklıma gelmişken, bir şey daha," dedi Jeppe. "Kelebek Evinde bir aşçıyla iki hemşire varmış, Rita Wilkins onların adlarını hatırlayamamıştı. Siz hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, maalesef hatırlamıyorum."

Peter Demant hiç kararsızlık göstermeden cevap vermişti. Ama Jeppe yine de onun yalan söylediğinden yüzde yüz emindi.

Müzik kulaklarını zonklatıyordu. Marie Birch kafasını kaldırıp Holmen Kilisesi'nin tonozlu tavanına baktı, org çalanın müzikal gımlarını izlemeye çalıştı. Üstüne uzandığı sert ahşap sıra altında eğiliyordu. Yağmur yağdığında sığınmak için kiliseler iyi yerlerdi. Genellikle sessiz ve boştular ama arada sırada koro buraya prova geliyor, durum sanki sırf ona özel konser veriyorlarmış gibi oluyordu.

Orgun sesi onu eziyor, sinir uçlarını diken diken ediyordu. Bazen öyle kızırıyordu ki! Kızmanın işe yaramayacağını bildiği halde azıcık kendine zarar verdiğini, kendini hırpaladığını bildiği halde.

Zaman içinde öğrenmişti kendini ikna etmeyi ama her zaman iç yaradığı söylenemezdi.

Pek çok kez kilitli bir kapının dışında, kâğıtlarla uğraşmaktan kendisini görmeye vakit bulamayan doktorları beklediği günler geldi aklına. Sırtını dönen insanlar, kuşkulu yan bakışlar, stres altında, iş yükü altında departmanlar; bezgin bir merhamet duygusundan fazlası gelmiyordu ellerinden. Bir de haplar.

Çok üzgünüm.

Durumu anlıyorsunuzdur.

Dozunuzu yükseltiyoruz.

Marie yumruklarını sıkıp gözlerine bastırdı.

Kim farklıydı. Çok ihtiyaç duyduğu uzun konuşmalara zaman ayırabilen bir tek oydu. Kendisini anlamasına katkıda bulunmuştu. Psikiyatriden kaçıp kendi iki ayağı üzerinde durabilmesi onun sayesindeydi. Haftada bir doktorun viziteye gelip dolaştığı o açık koğuşlar, oralarda geleceğe dönük planların on beş dakikada yapıpıvermesi. Psikiyatri hastanelerinin insanları tedavi edecek kaynakları yoktu. Park edecek garajlar gibiydi oraları. Hastalar orada mekânı başka hastalarla paylaşır ama onlar da ihtiyaçları olan yardımı alamazlardı. Dünya kadar tecrübe birikimi ve iyi niyet ama ne vakit var ne de işe yarayacak eleman.

Marie kaç kere psikotik hastalarla birlikte sıra beklediğini, sonunda kendilerine, "Kopenhag'da bir tek boş yatak kaldı, kim yatacak, aranızda kararlaştırın" dendiğini artık hatırlamıyordu bile.

Sokaklarda yaşamayı kendisi seçmiş değildi, itilmişti oraya doğru. Toplum onu içine alacak kadar geniş değildi, hele artık yetişkin olduktan sonra. Tam tersine, durmaksızın hastalara bakmak gerektiğini söyleyip böbürlenlen toplumda güvensizlik hatta zaman zaman saldırganlık görmüşlüğü vardı. O böbürlenmekle sağlıklı insanların özsaygılarını sürdürebilmeleri için uydurulmuş yalanlardı. Şefkatleri bir türlü akıl hastalarına kadar ulaşamıyordu. Sapkınlara, kafalarını duvarlara vuranlara asla gerçek anlamları göstermiyorlardı. Tehlikeliydi onlar.

Ben ne zaman tehlikeli hale geldim acaba? diye düşündü. Sessiz, içine kapanık, yaralı Marie. Zaman içinde bir ara o kaygılı çocuk korkusundan sıyrılıp öfkesini kucaklamıştı. Artık karanlıktan kokmuyordu. Yalnız kalmaktan da, gölgelerden de. Biri kendisini incittiğinde kavgaya girmekten çekinmiyordu. Ne zaman olmuştu bu? Sedyede, bantlarla bağlı durumda, çıplak yatıp boş duvarlara haykırdığı zaman mı? Kuşkulu kimyasallar bedenini zehirlediği zaman mı? Kim öldüğü zaman mı?

Dayanılmazayacak durumlarla tekrar tekrar karşılaşınca insan acısıyla dost olmayı öğreniyordu.

"Beni evine al, zavallı bir günahkârım, beni dürüstlüğüyle kucakla..." Yukarılarda bir yerde güçlü bir soprano söylüyordu bu satırları.

Marie doğrulup oturdu, eşyalarını topladı, kapıya doğruldu. Yapacak çok işi vardı daha.

BÖLÜM 14

"Parti bitti, bitti artık, parti bitti, hepsi bitti artık..."

Jeppe, Kraliçe Louise Köprüsü'ne doğru yürürken yorgun beyninde Prophets of Rage'in rock mantrası, nabzının temposuna uyarak atıyordu. Çoğu kez olduğu gibi, kafasındaki iç sesi söndürecek bir hapa ne çok ihtiyacı vardı! Öyle bir hap yoktu. Nice-sini denedikten sonra karar vermişti buna. Ama tıp araştırmaları işinde para olduğu sürece, belki umut da vardı. O zamana kadar yapılabilecek tek şey, kafasındaki müziği yaratan stresi azaltmaya çalışmaktı. Çöz dosyayı amigo, o zaman bu dur durak bilmeyen müzik kutusundan kurtulursun!

Kalabalık Farimagsgadesi'nde ilerlerken, adımlarını yavaşlatmaksızın telefonunu kontrol etti. Nyboe'dan, önceki üç gece, üç kurbanın da aynı şekilde ve aynı zaman diliminde -gece yarısı ile sabah 3:00 arasında- öldüğünü doğrulayan bir e-posta gelmişti.

Şef de defalarca aramıştı. Eh, beklemek zorundaydı. Kurbanlarını kentin sularına atan katili yakalamanın önemini, ona kim-senin hatırlatmasına ihtiyacı yoktu Jeppe'nin.

Gothers Caddesi'nde göllerin ortaya çıktığı, Kopenhag'ın küçük Paris'i karşısında belirlediği zaman, kafasındaki müziği trafiğin gürültüsü bastırdı. Polis psikoloğu onu göl kıyısında, köprünün köşesinde bekliyordu.

Mosbæk çocukların çizdiği resimlerdeki insanlara benzer bi-
riydi. Kelleşmeye başlayan kafasında, geride bir saç çerçevesi, kaba
sakalının ortasında da hiç silinmeyen bir gülümseme. Pozitifi
yansıttı Mosbæk. Özellikle de şimdi. Elindeki tasmanın ucun-
da tüy yumağı bir yavru köpekle. Her an o yavrunun çevresinde
koşup onu kayışa dolamasını önlemeye çalışıyordu.

"İnsanın keyfinin kaçık olmasını tedavi edecek en iyi çare bir
yavru köpektir, Jeppe," dedi. "Değil mi? Maslow, otur!" Mosbæk
onu kucaklamak üzere ilerledi ama neyse ki köpek bunu engelledi.

"Umarım köpeği getirişim seni rahatsız etmemiştir, hı?" Sırı-
tarak kendini dolanan tasmadan kurtarmıştı. "Yavru daha. Yalnız
kalabileceği zamana kadar onu işe götürmeye mecburum. Sen
bugün son randevumsun, o nedenle günü bitirirken küçük bir yü-
rüyüş iyi olur diye düşündüm."

Jeppe köpeğe kuşkulu gözlerle baktı. Ne düşündüğünün aslın-
da hiç önemi yoktu, hayvan gelmişti bir kere. Bacaklarının çevre-
sinde koşturup duruyordu.

"Yürüsek mi?" diye sordu Jeppe.

"Bu Avustralya çoban köpeği. Çobanlık etsin diye yetiştirilen-
lerden. Okşayabilirsin onu."

Jeppe elini sallayarak bu öneriyi reddetti, kestane ağaçları-
nın dökülmekte olan yaprakları altında, sahil boyunca yürümeye
başladı. Mosbæk'le köpek de peşinden geldiler. Kıyı patikası-
nda koşucular, sımsıkı likra şortlar giymişlerdi. Mosbæk tasmaya
takılıp düşmesinler diye tedbirli gidiyor, ikide bir onlardan özür
diliyordu.

"Fee, Jeppe... Amma berbat bir dosya."

"Üç günde üç ölü." Jeppe yavaşlayıp Mosbæk'in kendisine ye-
şemesini bekledi. "Ve hâlâ ortada ne tanık var ne de somut bir ka-
zı. Birinin insanları bu şekilde öldürmesinin nedenini anlamak
çün senin yardımına ihtiyacım var."

"Sanırım teorimizi, kurbanların yatılı bir programda birlikte
çalışmalarına ve birbirlerini tanıdıklarına dayandırmak zorunda-
yız, öyle mi?"

“Üstüne bastın. Genç kızın intiharını biliyor musun?”

“Pernille Ramsgaard, evet.”

“Annesiyle babası kesinlikle öç almak isteyebilir ama görünüşe göre dün gece Rita Wilkins’in öldürüldüğü saatler için tanıklar var. Buna karşılık baba, Kelebek Evi’nde çalışanların çocukları iyi bakmadıkları kanısında, özellikle de danışman psikiyatrist...”

“Peter Demant.”

“Tanıyor musun onu?”

“Gel, Maslow, yürü!” Mosbæk bacaklarına dolanan tasmadan kurtulmak için olduğu yerde döndü. “Birkaç kere karşılaştım. Tuhaf bir adam.”

“Katılıyorum. Ama Kelebek Evi’nde hastaları ihmal etmiş olsun ya da olmasın, eski iş arkadaşlarını öldürmeye başlaması için herhangi bir neden göremiyorum. Ya sen?” Jeppe yine durup Mosbæk’le köpeğin yetişmesini bekledi. “Sonra bir de çocuklar var. Bir tanesi Isak, bir pediatrik koğuşta yatılı hasta. Orası kapalı, kilitli ve gece gündüz gözlem altında bir yer. Öteki, yani Marie, ortalarda yok ve kimse onu bulamıyor. İş daha beter eden de iki hemşireyle bir aşçıyı bulamıyoruz. Bir de ölmüş olan sosyal görevli söz konusu...”

“Sözünü bir dakikalığına keseceğim, Jeppe.” Mosbæk boş eliyle sakalını okşadı. “Bazen bilmediğimiz bir sürü şeye birden bakalım derken kendimizi körleştiriyoruz. Şu anda bildiklerimizi hesaba katmıyoruz. Katilin iş görme biçimi, alışılmışın dışında. Damar kesmek klasik intihar yöntemidir ama genellikle cinayetler için kullanılmaz.”

“Bu arada, genç kız da aynı metodu uygulamış. İntihar eden. O da bileklerini kesmiş,” dedi Jeppe.

“İyi, demek ki orada potansiyel bir bağlantı var, katilden bir mesaj. Ayrıca, cinayet silahı da nadir bir şey, anladığıma göre. Bir skarifikatör, tarihsel olarak tedavilerde kullanılmış bir şey, öldürmelerde değil. Dur, Maslow! Aferin sana!” Mosbæk köpeği

cebinden çıkardığı bisküviyi verirken tatlı tatlı gülümsedi. “Ya cesetlerin bulundukları yerler?”

“Kentteki süs havuzları, burada da göl. Besbelli biz bulana kadar o cesetler suda beklemek zorunda.”

“Bu sana ne anlatıyor, Jeppe?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Pernille Ramsgaard banyo küvetinde bulundu...” Mosbæk acunu açıp uzatmıştı, sanki ipucu orada saklıymış gibi.

Jeppe birden farkına vardı. Ne zaman bir dosyayla ilgili başı sıkışsa, aradığı kişi Mosbæk oluyordu.

“Ne olursa olsun, bence cesetlerin bulunduğu yerlerin de o intiharla ilgili bir mesaj olması ihtimalini dikkate alman gerek. Katilimiz cesetleri kentin orta yerinde havuzlara atarken bir riski göze alıyor. Üçüncü kurban buralarda bulundu, tamam mı?” Mosbæk durdu, Søgade üzerindeki bir eve doğru başını salladı. “O binayı bilir misin?”

Jeppe san cepheli, yatay çizgileri kırmızı olan binaya baktı. Çatısı kocamandı ve yeşil bakır bir kubbeyle kapanıyordu.

“Üniversiteye ait değil miydi orası?”

“Şimdi öyle, evet. Ama bin yıl sona erene kadar, orası Kopenhag belediye binasıydı. Bir de şuradaki bina.” Mosbæk göle bakan bir başka cepheyi işaret etti. “O da bir zamanlar Zihinsel ve Sinirsel Hastalıklar’ın altıncı koğuşuydu, yani psiko koğuşu.”

Jeppe dönüp Balık Adası’na baktı. Çatıların yukarısında bulutlar çok alçalmış, her şeyi kurşun gibi bir griye çevirmişti. Ne varna hepsini suyun dibine, derinliklere itiyor gibiydi.

“Cesetlerin bulunduğu yerlerin hepsi psikiyatriyle ilgili. Maslow, bırak şunu!” Mosbæk yavru köpeğini yaklaşan Alman çobanından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Bu iş hasta bir adamın marifeti mi?”

“Hasta adam nasıl tanımlanır, Jeppe?” Mosbæk iç çekti. “Senin sağlıklı mısın?”

“İnsanları öldürmeyecek kadar sağlıklıyım, evet.”

“Sağlık diye bir şey yok. Doktorlar hepimizin, en iyi olasılıkla nötr durumda olduğumuzu söylüyor.” Jeppe’ye beklenti dolu bir bakış yöneltti. “İngiliz barok şair John Donne’u bilir misin?”

“Sanırım okuma listeme girmiş değil, hayır.”

“Hata etmişsin. *Dünyanın Anatomisi* bir klasik. Bir sürü başka şey arasında Donne, şöyle diyor: ‘Biz tahripkâr doğmuşuz.’ Dedğim o ki...” Mosbæk tam doğru kelimeleri arıyordu. “Kim hasta kim sağlam? Sosyal normlardan ayrılan her şeyin patolojik olduğunu ileri sürebilirsin. Ama tam tersini de savunabilirsin.”

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur...”

“Evet ve niyetim lafı dolaştırmak da değil. Bunlar bulanık sollar, tek dediğim bu.”

Jeppe onu kuşkulu bakışlarla süzdü.

“Pekâlâ, her neyse, görünüşe göre hepsinde bir su teması var değil mi?” diye açıkladı Mosbæk. “Ama mesele de o. Su bir bakıma temizliği, arınmışlığı temsil eder, belki daha geniş bir patolojik tabloda temizlik manyaklığıyla, OCD ile yakınlaşır.”

“Bir psikopat mı o halde?” diye sordu Jeppe. “Şimdiden söyleyeyim, bunu yutmuyorum.”

“Yo, aslında öyle değil. Cinayetler fazla organize. En ufak ayrıntısına kadar planlanmış ve tamı tamına uygulanmış. Stroget’in ortasına ceset bırakmak vizyon ve cesaret gerektirir.” Mosbæk yavru köpeğinin yanına sevgiyle çömeldi.

“O halde nasıl biri katilimiz? Bu konuda bir şey söyleyebiliyor musun?”

“İhtiyatlı bir ifadeyle, evet. Ama bir anda resmi bir profil oluşturacak kadar cesur değilim.” Mosbæk ayağa kalktı, pantolonunun paçasındaki köpek salyalarını silkeledi. “Burada güçlü meyvaya sahip birinden söz ediyoruz. Üç günde üç cinayet, müthiş bir dürtü gerektirir, bu da demektir ki, ardında yatan duygu çok güçlü olmak zorunda. Benim tahminime göre, katil içine atması bir sürü şeyi. Uzun süre planlamış, buna yetecek öfkeyi içine biriktirmiş.”

“Katılıyorum. Başka bir şey?”

“Hmm... Şiddete yönelen insanlar genelde şöyle bir kusura sahiptir; kendilerini dünyanın yöneticisi olarak görürken, aynı zamanda tümüyle önemsiz hissederler.”

Sırtlarında dopdolu çantalarıyla, gözleri ileride, hızla koşarak yaklaşan bir grup genç askerin yolundan çekildiler.

“Katil neden kurbanlarının kanının böyle boşalmasını istiyor?”

“Sanırım onu zaten biliyorsun, Jeppe.” Mosbæk ona özür diler gibi baktı. “Ölmeden önce acı çekmeleriyle ilgili olmalı.”

Yine yürümeye koyuldular. Jeppe'nin gözlerinin hemen arkasında bir baş ağrısının ilk zonklamaları belirmeye başlamıştı. Amaç sahibi olmaya en yakın görünen kişi Bo Ramsgaard'dı. Kızını kaybetmişti ve bunun için de şimdi birer birer ölmekte olan insanları suçluyordu. Tanığı da o kadar sağlam değildi. Ortadaydı her şey. Ama yine de bu teorinin zayıf bir yanı vardı ve Jeppe onun ne olduğunu tam bulamıyordu.

Gölün çamurlu sularına doğru baktı. Bulutlar neredeyse suyun yüzüne degecek gibiydi. Mosbæk'in söylediklerinin anlamını düşündü. Yavru köpek havladı, sahibinin bacağına mutlu mutlu sıçradı ve neredeyse dengesini kaybetmesine ramak kaldı.

Biz tahripkâr doğmuşuz. Evet, diye düşündü Jeppe. Mosbæk'in bakı var. Hepimiz hapı yutmuşuz.

Esther de Laurenti klavyede yıldırım hızıyla yazıyor, ekranda çıkan satırlara hiç bakmıyordu. İstim üstündeydi; ne düşünmeye vakit ayınyordu, ne yazdıklarını düzeltmeye ne de çişe gitmek için mola vermeye. Bu dürtünün nereden geldiğini hiç bilmiyordu. Birdenbire kelimeler boşalmaya başlamıştı içinden. Birbirlerinin üstünden atlayarak kâğıda ulaşmak için yarışıyorlardı.

Kapının zili bir anda bu akışı durdurdu.

Hızla oraya yürüdü, tuttuğu gibi açtı. Sahanlıkta Alain duruyordu. Bu ani hareketten şaşırılmış, gözleri iri iri açılmıştı.

Esther kaşlarını bir sabırsızlık ifadesiyle kaldırarak soru sorar gibi baktı ama Alain saniyeler boyunca tek kelime söylemeden, felç olmuş gibi durmayı sürdürdü. Elinde Esther'in ravioli kâsesi vardı, üstüne de eski bir blucinle bir denizci tişörtü giymişti. Ayakları yine çıplaktı. *Olmayacak kadar, can sıkacak kadar yakınlık*, diye düşündü Esther. Daha düşünmeden uzanıp kâseyi onun elinden aldı, sonra onu yakalayıp içeri çekti.

Kapı kapandığında, daracık holde birbirlerine çok yakın duruyorlardı. Alain bir kafa daha uzun, on beş yaş daha gençti, Esther ise alev alev bir enerjiyle doluydu.

Ve arzuyla.

Ravioli kâsesini yere bıraktı.

Alain gülen gözleriyle ona baktı, Esther kendini yeni baştan on altı, yirmi üç, otuz sekiz, kırk altı yaşında çekici bir kadın olarak hissetti. Hâlâ o kadındı. Eski halinin kurumuş, depresif, kaygı dolu bir gölgesi değildi.

Alain'in başının arkası yumuşaktı ve Esther onu kendine çektiğinde direnmedi. İlk öpüş neredeyse öpüş bile sayılmazdı; yanakların, burunların, dudakların hafif sürtünmesi gibiydi. İkincisi baş döndürecek kadar ıslak ve sıcaktı, hem sonsuza kadar hem de bir an sürdü.

Esther bacaklarının kesildiğini hissetti. Yıllardır böyle öpülmemişti. Belki de hiç.

Alain onu kucağına aldı, dairenin içinde ilerledi. Esther başını uysal uysal onun omzuna yasladı. Bunu hem göz teması riskini azaltmak hem de büyüünün etkisini kesmek için yapmıştı.

Yatak odasında Alain onu dikkatle yatağa yatırdığında, Esther'in içinde ilk panik duygusu uyandı. Kimdi bu adam? Onun hakkında ne biliyordu ki? Hiç tanımıyordu onu, niyetinin ne olduğu konusunda da zerre kadar fikri yoktu.

Korkularının içine bir hayli de gurur katılmıştı. Gerçekten bu yabancınn önünde giysilerini çıkaracak mıydı? Bir Fransız üs-
telik. Ona yaşlılık benlerini, varis damarlarını, sarkan derilerini,
gevrekleşmiş kemiklerini gösterecek miydi?

Alain onun gömlek düğmelerini açmaya koyuldu.

Öyle görünüyordu. Alain yavaş hareket ediyordu, dikkatliy-
di, gerçi biraz sarsaklığı da vardı ama o da Esther'in güvensiz-
lik duygularına iyi geliyor, "o da heyecanlı" duygusu getiriyordu.
Esther onu tekrar öptü. O da Esther'i istiyordu. Neden numara
yapsındı ki?

Alain, Esther'i itip sırtüstü yatırdı. Aniden haşınleşmişti. Ken-
disi de onun üstüne uzandı. Esther gözlerini yumdu. Kafasında
dolaşan düşünceler vücuduna iniyor, onu titretiyordu.

Çabuk geçti, ondan sonrası da bir tuhaf oldu.

*İnsanlar birbirini iyi tanımıyorsa öyle olur, diye düşündü. Uza-
nıp onun yanağını okşama güdüsünü gemledi. Neyse, en azından,
bütün organları hâlâ görev yapabiliyordu.*

Bir süre yan yana yattıktan sonra Alain doğruldu, ona hiç bak-
madan giyinmeye başladı. Pişman olmuştu, o kesindi. Esther du-
rumu düzeltmenin bir yolunu arıyor, bulamıyordu.

Giyindikten sonra Alain gözlerini ona çevirdi.

"Özür dilerim! Çok fazla sert davrandım. Belki de heyecan-
dan. Sen..." Soluğunu salarken gülümsedi, böylelikle ona ne ka-
dar harika olduğunu anlatmaya çalıştı. "Her zaman olgun kadın-
ları beğenmişimdir; bilge, harika, tecrübe sahibi kadınları. Sen
benim seviyemden çok yukarıdasın."

Esther öyle şaşırmıştı ki neredeyse yataktan yuvarlanacaktı. Gü-
ven eksikliği vardı Alain'de, öyle mi? Kendisinden de fazla, öyle mi?
Güldü.

"Ben de en az senin kadar heyecanlıyım. Şaşılacak kadar iyi-
sin, Alain. Gerçekten! Ben yalnızca yaşlı bir kadını ve..."

"Dur! Kendin için asla öyle kelimeler kullanma!" Avuçlarının
kını öptü, oradan göbeğine doğru ilerledi. Sonra durdu.

“Saat kaç? Aslında buraya, arabayı ödünç alabilir miyim diye sormaya gelmiştim. Eski dairemdeki şifoniyeri yüklemeyi unutmuşlar.”

“Bir komşudan bir yardım isterken hep böyle mi davranırsın?” Esther gülümseyerek doğrulup oturdu.

Alain ellerini sallayarak soruyu bir kenara iter gibi yaptı.

“Eh, bu apartmanda popüler olacaksın demektir. Ama ne yazık ki benim arabam yok.”

“Okey, Voilà öyleyse başka bir çare düşünmem gerek.” Eğilip onu dudaklarından öptü. Duygu dolu olarak. Sonra onu bırakıp ayağa kalktı. “Acele etmem gerek, *chérie* ama çok yakında yine görüşeceğiz.”

Esther yatak örtüsünü çekip ona sarındı.

Alain kapıya varınca durup döndü.

“*Chérie*, bana borç verecek nakit paran var mı? Beş yüz kron ya da bin? Korsan taksicilik yapan bir arkadaşım var. Belki o yardımcı olabilir şifoniyeri taşımama.”

Esther yataktan kalkarken battaniyeyi de yerde sürüklüyordu.

“Yalnızca ATM’ye gidene kadar lazım.”

Esther holdeki çantasında bin kronluk bir kâğıt para bulup ona uzattı. O da alıp cebine soktu.

“Sen bir pırlantasın, teşekkür ederim! Daha sonra öderim.” Onu yanağından yavaşça öptü, kapıdan çıktı. Esther kapının kapanırken çıkardığı sesin yankısıyla baş başa kalmıştı. Çıplak ve battaniyeye sarılı durumda. Yeni öpülmüş vücudu ve çarpıp duran kalbiyle. Soluk alması bile zorlaşıyordu o çarpıntı yüzünden.

BÖLÜM 15

Svend'le bebek yüzme havuzundan döndüklerinde Anette duygunu almıştı. İçine derin bir soluk çekip ona dosyadan söz etti. Durmadan yalan söylemeyi sürdüremezdi; ne de olsa, insan kaç kere BabySam'e gidip de bebek bezi almadan eve dönebilirdi ki!

Svend pek sevinmedi.

Anette'in de onu bu yüzden suçlayacak hali yoktu. Ama yine de amacının aslında bir fikri takip etmek olduğunu, kovuşturmayı sürdürmek niyetinde olmadığını anlatmaya çalıştı. Birkaç "yetişkinlik" zamanına da ihtiyacı vardı. Anette için, "yetişkinlik zamanı" demek, iş demekti. Akşam yemeğinden önce mutlaka dönmüş olacağına söz verdi. Veda ederken onu öpmeye çalıştığında, Svend ona dudakları yerine yanağını uzattı.

Fredens Havn, Kopenhag'ın nispeten az bilinen yasadışı yerleşimlerinden biriydi. Daha ünlü olan Christiania'nın hemen bitişiğinde yer alıyordu. Refshalevej yolunda, Erdkehlgraven'in sığılarında eski tekneler, akar suların getirdiği tahta parçaları, çerçöp ve mobil evler yüzerdi denizde. Hem de kıyıda hemen elli metre uzakta. Bu gelişigüzel kurulmuş yerde bir avuç insan yaşardı. Kıyı İdaresi'nin onları bir hayat kurup ilerleme yolunda teşvik etmek yerine, limanı derhal boşaltmayı emredip durmasına karşı on yıldır direniyorlardı. Çeşitli renklerde ondülin metal duvarlara tutunan saksı bitkileri, yüzen evlerin direklerine çekilmiş korsan bayrakları göze çarpıyordu.

Anette arabasını çimenlik bir yere park edip inene kadar, oraya ulaşmak için bir tekneye ihtiyacı olacağı aklına gelmemişti. Ya da yüzmek zorundaydı. Kıyı boyunca yürürken derize bakıp duruyordu. Birkaç dakika sonra sahilde, on metre kadar ileride bir genç adam belirdi. Sırtında bir müzik aleti taşımaktaydı. Anette'in eğitimsiz gözüne bu ambalajda ya bir çello ya da bir kontrbas var gibi görünmekteydi. Elinde de şişirme bir "Spider-Man" botuyla bir kürek görünüyordu. Kıyıda botu suya attı, kenarına diz çöktü, kürekle uzaklaşmaya koyuldu.

"Hey, sen, oradaki!"

Müzikçi adam sağa sola bakındı.

"O lastik botta bir kişilik daha yerin var mı?"

Onu görmüş, gözlerini kısmıştı.

"Kimi arıyorsunuz?" dedi kuşku dolu bir sesle.

"Marie'yi."

Bir kararsızlık geçirdi. Çocuk botunun içinde diz çökmüş durumda biraz da komik görünüyordu.

"Geleceğinizi biliyor mu?"

Anette iki elini havaya kaldırarak, "Yalnızca saat beşte bu kıyıda olmam söylendi," dedi. İnsan yalan söylerken fazla net konuşmamakta yarar vardı.

Genç adam botunu çevirip kıyıya doğru yaklaşırken, "Biraz sıkışık olacak," dedi.

"Ziyarı yok." Anette kenara yürüdü. "Nasıl yapacağız?"

"Arkamda dizüstü oturun, sırtımdaki kutuya tutunun. Bacaklarınız biraz açık olsun."

Anette botu devirmeden genç adamla kutunun arkasına yerleşmeyi başardı. Delikanlı çalakürek Fredens Havn'a yaklaşıncaya kadar gülünç göründüklerini düşünüp güldü.

Delikanlı da güldü.

"Hey, kes şunu, yoksa kendimizi suda bulacağız!"

Anette kıkırdamasını durdurmak için yüzünü önündeki kumdayadı, en son ne zaman gülebilmiş olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"İşte geldik! Eşek Adası'na hoş geldin. Marie şurada yaşıyor." Küçük, her yanı duvar yazılarıyla kaplı bir karavanı gösteriyordu. Sonra ters yöne, eskimiş bir ahşap tekneye doğru yöneldi. Dubayla desteklenen rıhtımın üstü çim kaplıydı ve aralardaki düzgün tahta yaraklardaki yenilebilir bitkiler de özenle budanmıştı.

Anette dikkatli adımlarla dengesiz rıhtımın üzerinden karavana yürüdü. Karavanın yan tarafına pembe boyayla "*Murder She Wrote*" diye yazılmıştı.

Karavana birkaç metre kala, kapı açıldı, sıska bir kız kaşlarını çatarak ona baktı.

"Kim olduğunu, neden burada olduğunu söylemek için otuz saniye var... Kont köpekleri serbest bırakmadan önce."

"Kont mu? Dur, ne oluyor böyle? Susam Sokağı mı burası?" Anette ona gülümsedi hem de botta gelirken beliren o neşe sönmeye başlamış olsa bile.

"Yirmi saniye."

Tehdidinde ciddi gibiydi, her ne kadar boyu bir altmışı aşmasa da ve sarındığı battaniyelere rağmen pek güçlü kuvvetli görünmese de. Saçları kedi fırçasına takılmış tüylere benziyordu.

"Benim adım Anette Werner. Kopenhag Emniyeti'nde dedektifim ama buraya özel nedenlerle geldim, silahım yok." Silah taşınadığını göstermek için ceketinin önünü açtı. "Bunları söyledim ama polis de seni gerçekten arıyor. Kelebek Evi'nde bir süre çalışmış olan üç kişinin öldürülmesi konusunda konuşmak istiyorlar seninle."

"Ne size ne de polise söyleyecek sözüm var. Güle güle!" Kız kapıyı kapattı.

Anette bir süre kıpırdamadan, Kont'un kim olabileceğini ve ne tür köpekleri olduğunu merak etti. Sonra kapıya doğru seslendi. Karavan zaten ince görünüyordu, söylediği her şey içeriden duyulabilecekti. "Şey, aynı zamanda sana bir şey getirdim, bir dosya. Dönmeli arkadaşından."

Karavan sessizdi. Sonra kapı aralandı, sıska bir el uzandı. Anette mavi devden aldığı dosyayı kıza uzattı. Kapı kapandı, beş dakika geçti. Sonra kapı tekrar açıldı.

“Gel içeri.”

Anette küçük karavana adımını atarken, ağırlığıyla aracı ısladığını hissetti. Pek ilkelde içerisi ama şaşılacak kadar da derin, toplu ve hoş bir yerdi. Birisi çaba harcamış, köşeye bank kurup üstüne konacak yastıklar dikmişti.

“Bunu kim verdi demiştin?” diye sordu kız. Ayakta durup dosyayı önünde tutuyordu.

“Şuraya oturmam gerek.” Anette banka çöktü. “Önce söyle bana: Sen Marie Birch misin?”

Kız kafasıyla kısaca onayladı.

“Bir cinayet davasıyla ilgili aranıyorsun. Dediğim gibi, buma resmen seni sorgulamak üzere gönderilmiş değilim ama bulunduğun adresi de gizleyemem. Polis kesinlikle gelip seni ziyaret edecektir.”

“Geldiklerinde beni burada bulamazlar.” Yüzünden bir gölgelik kaydı. “Onlarla konuşmam. Bu dosyayı nereden buldun?”

“Vesterport yakınındaki Koloni’de tanıdığım bir adamdan aldım. Seni bulduğumda dosyayı vermemi istedi. Nedir o?”

Marie kısacık gülümsedi ama cevap vermedi. Onun yanındaki masanın altındaki küçük dolabı açıp bir avokado çıkardı, ikiye kesti, soydu, plastik bir levha üzerinde dilimlemeye koyuldu.

“Ne yapıyorsun?”

“Dosyayı getirdiğin için bir teşekkür. Emziriyorsun herhalde değil mi?”

“Nereden bildin?”

Marie bir yandan meyveyi dilimlemeyi sürdürürken, “Duygularının taminine ve iyi yağlara ihtiyacın var,” dedi. “Gerginliği ve anksiyasyonu azaltır.”

Anette ömründe ilk defa söyleyecek söz bulamamıştı. Kız bu hareketi garipti ama bir o kadar da dokunaklıydı.

Marie plastik levhayı onun önüne koydu.

"O dosya benim için çok önemli. Getirdiğin için teşekkür ederim."

Avokadoya pek de bayılmayan Anette, görev bilip bir dilim aldı. Marie Birch sık rastlayacağınız tiplerden değildi.

"Nasıl oldu da burada yaşıyorsun?"

"Fredens Havn öyle geçerken geceleyecek yer değildir. Tam anlamıyla *yaşanacak* yerdir. Burada bütün gürültülerden uzak olursun." Mekanik konuşuyordu. Sloganları peş peşe sıralıyormuş gibiydi. "Yemeyi ihmal etme!"

Anette bir dilim daha alıp konuştu: "Ama daha önce Vest-port'un altındaki Koloni'de yaşıyordun. Orada çok gürültü var, değil mi?"

Marie onun sorusuna yine cevap vermedi. Belki de başka bir konuyla başlamak daha iyi olacaktı. Anette cebinden telefonunu çıkardı, fotoğrafları açtı, ekranı genç kadına gösterdi.

"Bunu sen mi yazdın?" diye sordu.

Marie yatılı tesiste çekilmiş fotoğrafı görünce büzülür gibi oldu. Kesinlikle tedirgindi.

"Neden?" Anette telefonu ortadan kaldırdı.

"*Görünmez Marie*. Açıklanacak ne var ki? Kimse seni görmüyorsa yoksun demektir."

Anette elindeki avokado dilimini zorla yuttu.

"Bettina Holte diye bir kadın tanımıştım. Kelebek Evi'nde çalışmış, sen oradayken."

Marie ona boş boş baktı. Sonra gözlerini bilinçli hareketlerle kırıştırdı içini çekti. Sanki bir karar vermeye çalışıyordu.

"Seninle konuşurum ama *yalnız* seninle... Bettina yazdığım *şyle* alay etti; *Görünmez Marie*, ha-ha." Bunu hatırlamanın onu *ardı* etmediği belliydi.

"Ve şimdi öldü, Nicola ve Rita gibi."

"Özel geldim demiştin, polis sorgusu değil, dedin." Marie'nin *isi* yine sertleşmişti.

Anette taktik değiştirdi.

“Kelebek Evi yaşamak için iyi bir yer miydi?”

“Hayır. Sahibi Rita *eski kol* biriydi, kendi ifadesiyle. Bu da çıkarıcı ve pinti demek. Masrafa yanaşmazdı.”

“Ne demek istediğine dair bir örnek verir misin? Tam anlayayım diye...”

Marie tepeden bakar bir havada açıkladı: “Demek istediğim; işe aldıkları, bizim nasıl bakılmamız gerektiği konusunda eğitim almış insanlar değildi. Hareketlenen bir çocuğu nasıl sakinleştirmek gerektiğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Onlara gece vardiyası sırasında uyuyabileceklerine dair söz verilmişti, bunu sağlamak için bize yüksek dozda sakinleştirici verme pahasına bile olsa. Çalışanları gece uyanık tutmak, ekstra paraya patlıyor. Psikiyatrist geldiğinde, her şey daha da beter oldu: Peter Demant.” Marie’nin yanakları kızarmış, kül rengi yüzü pırıl pırıl parlamaya başlamıştı.

“O gelince nasıl kötüleşti durum?”

“Peter bize verilen anti-psikotiklerin dozunu yükseltti, çok yükseltti. Herhalde kendi teorisinin bir gereği olarak. Resmi sağlık yetkililerinin tavsiye ettiği dozu çok düşük buluyordu. Ben ayrıca farklı anti-psikotikler arasında ikide bir değişiklikler yaptığından da kuşkulanıyorum. Biroğumuzda panik ataklar başladı, korkunç hayaller görür olduk. řikāyet ettiğimizde hep bir açıklama uyduruyor, bizi başından savıyordu.”

Anette başını eğip önünde kalan avokado dilimlerine baktı. Pırıl pırıl parlıyorlardı.

“Bağlamaları o başlattı. Nedir, biliyor musun?” Marie kolunu uzattı, tek eliyle öbür bileğini sıkı sıkı tuttu. “Yapışkan bantlarla sedyeye bağlıyorlar. Kıpırdayamıyorsun. Sakinleşene kadar orada yatıyorsun. Ya da sosyal görevli vakit bulup seni zene kadar. Bazen yarım saat sürüyor. Bazen de bütün gece öyle yatıyorsun.” Kelimeler ağzından dökülürken, dalgalı denizde sabit sekine raşlarını andırıyorlardı.

"Ama..." diye itiraz etti Anette, "yasal değil mi o?" Vücudu alarına geçmiş, kaskatı kesilmişti.

"Özel yatılı tesislerde değil." Marie üzgün üzgün gülümsedi. "Hele bize uygulandığı şekilde, hiç değil. Başımıza kimseyi koymadılar, yardım isteyecek kimsemiz yoktu. Bağlamak bazen gerçekten de psikotik hastayı yatıştırmamanın tek yolu. Bakım denilen şeyin anlamı psikiyatride, dünyanın geri kalanındakinden farklı oluyor. Ama usulünce yapılmalı, kayıtları tutulmalı..."

"Kimseye şikâyet edemediniz mi? Bir resmi yetkiliye falan?"

Özel tedavi merkezlerinin durumu hayli esnek. Hem zaten şizofrenik bir hastaya kim inanır?"

Bu son söz öyle bir bezginlik taşıyordu ki Anette'in boğazına bir yumru tıkanır gibi oldu. Genellikle konular onu bu kadar etkilemezdi.

"Ama büyüklerin hiçbiri bir şey demedi mi, bir şey yapamadı mı?"

"Çoğunun bilgisi yetersizdi. Karşılarında ağzı laf yapan bir müdürle ünlü bir psikiyatrist vardı. Ne diyebilirlerdi ki? Bazıları inanıyordu bile bu demir/çelik yaklaşıma. Bettina örneğin. Ötekiler de burunlarını sokmak istemediler, Nicola gibi. Durumu değiştirmeye çalışan bir tek Kim'di."

Anette, Kim'in kim olduğunu bilmiyordu ama beklemeye karar verdi. Belki kız kendi ifadesiyle açıklardı. Yaklaşımı sonuç da verdi.

"Kim eğitim almış bir sosyal görevliydi, iyiyi kötüden ayırt edebilen biriydi. Rita'dan korkmuyordu. Karşısına dikiliyor, hayranımızı böyle zindan etmenin ne kadar kötü olduğunu anlatıyordu. Sanırım polise başvurma tehdidi bile savurdu. Ama işi araya vardırımadan önce boğuldu ve herkesin işini kolaylaştırmış oldu. Öyle olmasa ne olurdu, bilemeyiz."

"Ve sen de onun kaza sonucu boğulduğuna inanmıyorsun, değil mi?"

Marie karavanın küçük penceresinden dışarı baktı, sonra başını iki yana salladı.

“Ama hâlâ kesin *bilmiyorum*. Tanja’ya sorun, hemşireye. İçimde onun bir şeyler bildiğine dair bir duygu var...”

Kapı vuruluyordu. Müzik aleti taşıyan genç adam aralıktan Anette’e gülümsedi.

“Ben kıyıya doğru yola çıkıyorum. İhtiyacın varsa...”

Marie ayağa kalktı, Anette de bu hareketi, görüşmenin bittiği mesajı olarak algıladı.

“İsterim, teşekkürler. İki dakika ver de veda edeyim.”

Adam kapıyı kapattı, Anette, Marie’nin gözlerini aradı.

“Tehlikede olduğunun farkındasın diye tahmin ediyorum. O yüzden böyle yerlerde saklanıyorsun. Ama kimden kaçıyor olursan ol, bulacaklardır seni. Ancak polis koruma sağlayabilir sana. Sisteme pek güvenin olmadığının farkındayım ama yardımcı olmalarına izin veremez misin?”

Marie, Anette’in yanından geçti, dubalı rıhtıma doğru yürüdü, durup onun gelmesini bekledi. Sonra başını kaldırdı, derin bir soluk aldı.

“Yine yağmur geliyor, değil mi? Rüzgâr, gök gürültüsü ve bol bol da yağmur...” Kendi kendine kafasını salladı. Sonra karavanına döndü ve kapısını kapattı.

Jeppe mutfağın penceresini açıp bir sigara yaktı, onu içerken masadaki kirli tabaklara, artık yiyeceklere baktı. Annesi için lazanya getirmişti eve. O da öyle sevinmişti ki, Jeppe böyle şeyleri neden daha sık yapmıyorum diye için için kendini azarlamıştı. Özellikle de onun evinde oturuyorken.

Ama yine de pek fazla yememişti annesi. Zaten hiçbir zaman çok yiyen biri değildi ama durum daha da kötüye gidiyordu. Her zamankinden daha zayıftı bir kere. Uzun bacakları güçlü ve sağlamdı bir zamanlar. Şimdi ise kırılgandı, cam gibi hassastı.

Jeppé sigarasını söndürdü, evrene sahte bir "*Bağışla*" mesajıyla yağmura doğru fırlattı, sofrayı toplamaya koyuldu. Her şey biraz kırılgan ve çılgın görünüyordu şu anda, özellikle de şu cinayetler. Mosbæk'e göre bunlar sağlık sektöründeki bir delinin işi olabilirdi. Şef kentteki gözetimleri artırmıştı. Havuzlara, kanal boylarına, göl kenarlarına polisler dikilmişti. Kent merkezi, kısa durak alanı olarak ilan edilmiş, devriyeler kargo bisikletlerini, kamyonetleri ve diğer kuşku çekebilecek araçları kentin her tarafında durdurmaya başlamıştı.

Artan lazanya buzdolabına girip bulaşıklar elle yıkandıktan sonra Jeppé yemek masasının başına oturup bir sigara daha yaktı. *Günün son sigarası*, diye söz verdi kendine. Kentin farklı bir noktasında Sara çocuklarını yataklarına yatırıyor olmalıydı ama az sonra arabasına atlayıp onun evine gidecekti... *Üstümdeki duman kokusunu almasa bari*, diye düşünüyordu. Sakinleşmek için yakınlığa ihtiyacı vardı. Onun yanında uyumak istiyordu. Ama şimdilik bunun mümkün olmadığını biliyordu. Eh, o zaman da seksle yetinmek zorundaydı. Bu düşünceye gülümsedi, dumanı ciğerlerinin dibine kadar çekti.

"Ne halt ediyorsun, Kørner? Yine sigaraya mı başladın?"

Jeppé neredeyse oturduğu sandalyeden düşecekti. Anette Werner duruyordu karşısında, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Annesinin mutfağında, üstelik annesi de yanındaydı. İçgüdüsel bir harekete sigarasını söndürmeden fırlattı, *birinin kufasına düşmez umarım*, diye düşündü. Besbelli insan ne kadar büyüse, annesine elinde sigarayla yakalanmama sınırını aşamıyordu.

"Ne işin var burada, haber vermeden?"

"Bu mahalledeydim. Kapıyı annen açtı. Kapının çalındığını duymadın mı?" Anette dönüp yaşlı kadına, aralarında bir sır varmış gibi göz kırptı.

Annesi, "Tatlı iş arkadaşın uğramış," dedi.

Jeppé masanın kenarından yere sıçradı. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

“Tabii cicikom. Ben gidip haberleri izleyeyim.”

Annesi kapıyı arkasından kapatıp çıktı, Jeppe de Anette’e uyarıcı bir bakışla, “cicikom” sözüyle ilgili şaka yapmamasını belirtmeye çalıştı.

“Nørrebro’da ne işin vardı?”

“Kaygılanma, hemen gideceğim.” Anette saatine göz attı. “Eve gidip emzirmem gerek. Ama Marie’yi buldum. Sana hemen söylemek istedim.”

“Marie Birch’i mi?”

Kilit tanık... Harıl harıl aramakta oldukları kişi ve Anette onu şıp diye buluyor! Jeppe sıkıntının bedeninde kabardığını, damarlarını doldurduğunu hissetti.

“Beş dakika bile doğum izninde kalamaz mısın sen?”

Anette kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Tamam, kızacağımı beklemiyordum. Bilsem, telefonla arardım.” Yaklaşıp elini uzattı. “Bir sigara ver bari.”

“Emzirirken sigara içmene izin var mı?”

“Hamilelik süresinde yasak. Hem ben sigara içmiyorum zaten.”

Jeppe içini çekti.

“Boş versene, Jepsen. Aklıma bir fikir gelmişti, ben de farkında olmadan onu izledim ve evet... Her neyse, buldum onu. Biliyorum, önceden seninle konuşmalıydım ama şimdi buradayım işte.”

Jeppe ona bir sigara verdi, yakarken de kızın kaşlarını yakmamaya dikkat etti. Durumu bir bütün olarak ele alınca, bunun öz kontrol olduğu kanısındaydı.

Anette sigaradan derin bir nefes çekti, salmadan önce bir süre içinde tuttu.

“Ah, çok iyi geldi!”

Jeppe elinde olmadan güldü, oturması için ona bir sandalye çekti.

“Anette Werner, amma karın ağrısısın. Anlat bana bildiklerini! Nasıl buldun onu?”

Bettina Holte'u, Herlev Hastanesi'nin doğum servisinden tanıyordum. Merak ettim. Sen o ismi verdikten sonra arabaya binip Kelebek Evi'ne gittim. Marie'nin adı hâlâ odasının kapısında yazılıydı. Daha sonra Vesterport'ta karşıma bir... Yoo, anlatması fazla karışık. Her neyse, Marie Birch'i Fredens Havn denilen o yerde buldum."

"Duymuştum orayı," diye başını salladı Jeppe. "Su üstündeki o küçük yerleşim, tüm manyakların yaşadığı yer."

"Aslında o kadar da manyak görünmüyorlar. Marie bir karavanda yaşıyor, onun sahibi de Kont diye tanınan biri. Ama polisle konuşmam diyor. İnan bana, kalkıp oraya giderseniz, onu korkutup kaçırırsın. Eğer şimdiden kaçmadıysa."

"E, o halde, sen nasıl konuştun onunla?" Jeppe buzdolabına yürüyüp içini kolaçan etti. Bir bira alabilirdi oradan.

"Koloni'deki yeraltı dünyasından bir arkadaşının verdiği dosyayı götürdüm ona."

"Dosya mı? Yeraltı mı?" Jeppe anlayamıyordu.

"Boş ver. Dosyayı alınca memnun oldu ve bana bir avokado ikram etti. Hey, bana bira verecek misin, yoksa keyfin için ısınmasını mı bekleyeceksin?"

Jeppe emzirme sırasında alkolün yasak olduğundan oldukça emindi. Buzdolabını kapattı.

"Yalnızca süt var, üzgünüm."

Anette sigarasından özlemle bir soluk daha çekip ayağa kalktı, izmaritini akan musluğun altına tutup söndürdü.

"Kız bana Kelebek Evi'nin, hastalarını kontrol etmek için sert metotlar kullandığını anlattı. İlaç dozlarını yükseltiyor, onları bağlayıp tek başlarına bırakıyorlarmış. Yasadışı yöntemlerle. Marie'ye göre Rita'yla Peter Demant adlı bir psikiyatrist sorumluymuş bu kaba muameleden. İzmariti çöp kutusuna atabilir miyim? İzin var mı?"

Jeppe başıyla onayladı.

“Ben öbür tarafın yaklaşımını dinledim. Demant durumu farklı tarif ediyor tabii.”

“Tanığı?”

“Son üç akşam ve gece hep evde olduğunu söylüyor. Dün akşam video aracılığıyla, yurtdışında yaşayan bir hastasıyla bir buçuk saat süren bir konsültasyon yapmış. Hastanın adını Demant’ın ağzından almak zor oldu ama başardık. Hasta da onayladı. Konsültasyon on bir buçuğa kadar sürmüştü. Bu durumda Rita’yla suç yerinde buluşup ölmesini beklemesi kolay değil. Ölüm saati gece yarısıyla üç arası olarak saptandı.”

“Kolay değil ama imkânsız da değil, öyle mi?” Anette tekrar sandalyesine oturdu.

“Değil.”

“Marie, Kim adında bir sosyal görevliden söz etti. Kazada ölmüş. Bunun da cinayet olduğunu kuvvetle ima etti.”

“Kim öldürmüştü?” Jeppe misafirinin karşısına oturdu. Anette yorgun görünüyordu. “Berbat görünüyorsun.”

“Geceleri uyanık geçirmeyi dene, anlarsın.”

“Ben mi? Ben bir yıldır uyumuyorum. Geceleri uyanık yatmak tek yaptığım şey.”

Birbirlerine gülümsediler. Anette’in gülümsemesi bir esnemeyle noktalandı.

“Eğer Kim öldürölmüşse, amaç da olup bitenler konusunda onu susturmaksa, o zaman durun: Rita Wilkins’le Peter Demant’ı işaret ediyor.”

“Ve ikisinden yalnızca biri şu anda sağ. Demant çalışanları öldürenin çocuklardan biri olduğu teorisini ileri sürdü. Başka bir ifadeyle ya Isak ya da Marie. Herkesin parmağı bir başkasını işaret ediyor.” Jeppe başını yana eğip boynunu çıtlattı. “Demant’la ikinci kez yarın sabah buluşuyorum. Ağzından bir şeyler daha almaya çalışırım.”

“Çok heyecanlı. Keşke ben de gelebilseydim.” Anette gırtlıyordu. “Ama Demant hakkında internette biraz araştırma yapabilirim, eğer işe yarayacaksa...”

“Anette Werner, ne yapacağımı seninle ben?” Jeppe gözlerini devirdi. “Hey, Marie Birch hiç Pernille adlı bir kızdan söz etti mi?”

“Hayır.”

“O da Kelebek Evi’nde kalan çocuklardan biriydi. İki yıl önce intihar etmiş. Kim’in ölümünden bir yıl sonra. Babası Rita ve Robert Wilkins’e karşı dava açmış, sonunda da Kelebek Evi’ni kapatmak zorunda kalmışlar. Adam hâlâ yasta. Üstelik de deli.”

“Kulağa hep sarhoş gibi geliyor.”

“Ne yazık ki görünüşe göre dün gece için tanığı var.”

“Bir tanık daha. Tam bir Sherlock Holmes romanı.” Sırıttığında yamuk köpek dişleri gözüktü. Jeppe çoktan beri görmemişti o dişleri.

“Eh, evime, ailemin yanına dönsem iyi olacak,” dedi Anette. “Yoksa memelerim patlayacak.”

“Ona izin veremeyiz.” Jeppe ayağa kalktı.

Kapıda Anette ona utangaç bakışlarla baktı.

Jeppe onun omzunu okşayarak, “Evde herkese selam söyle,” dedi. “Kopenhag’ın terapi toplumunu yok etmekte olan bu psikopatı yakalar yakalamaz, bebeği görmeye geleceğim.”

“Ya da yakalayamadığın için kovulduktan sonra.” Anette merdivenlerden inmeye başladı. Gözden kaybolmadan hemen önce seslendi. “İyi geceler ‘Cicikom’!”

BÖLÜM 16

“Merhaba, Gorm. Ne var ne yok, her şey yolunda mı?”

Arkadaşının yanından geçip askılığa yöneldi. Gorm, önünde kahvesi ve buruşuk gazetesiyse mola odasında oturuyordu. Yorgun bir hali vardı.

“Evet, sağ ol,” dedi. “Ama eve dönüp biraz dinlenmek iyi gelecek. Uzun bir gündü.”

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Simon Hartvig. Bir yandan yağmurluğunu çıkarırken yere fazla su damlatmamaya çalışıyordu.

“Eh, dün havuzda bulunan ceset nedeniyle hâlâ biraz heyecanlılar. Polisin gelip gittiğini fark etmişler. Ama ortalık oldukça sakin. Daha demin yemeklerini yediler.” Gorm kalkıp kahve fincanını bulaşık makinesine koydu. “Ortalığı dolaşıp iyi geceler diledikten sonra eve dönüyorum. Benimle gelip onlara merhaba demek ister misin?”

“Tabii. Dur, şu ayakkabılarımı değiştiririm.”

Çantasından bir çift jimnastik ayakkabısı çıkarıp ayaklarına çekti, bağlarını bağlamaya koyuldu.

Gorm arkasında boğazını temizledi.

“Hey, sana bir şey sormam gerek. Dün ilaç odasını kontrol ettiğimde, envantere göre bazı eksiklikler buldum. Üç kutu on miligramlık Ritalin. Otuzluk kutulardan. O konuda bir şey biliyor musun?”

“O da ne demek oluyor?”

“Sakin ol, ahbap. Belki kaydetmeyi unutmuş olabilirsin.”

“Tabii ki hayır!” Simon sesini sakın çıkarmak için kendini zor-luyordu. “Neredeler bilmiyorum ama mutlaka mantıklı bir nedeni vardır, tamam mı? Belki arkadaşlardan biri almıştır!”

“Kontrol ettim,” dedi Gorm. Başını iki yana sallıyordu. “Kor-kunm biri almış.”

“Kim yapar öyle bir şeyi?” Simon’ın gözleri yerdeydi. “Ben mi?”

“Onu demek istemedim.” Gorm elleriyle sakinleştirici bir ha-reket yaptı. “Ama sormak zorundayım. Bilirsin, ilaç çalmak ciddi iştir!”

“Tamam ama o konuda bir şey bilmiyorum.” Simon heyecanlı solumasını örtmek amacıyla yalandan esnedi, sonra kapıyı işaret etti. “Akşam turunu yapalım mı?”

Gorm’un inceleyici bakışından kaçınarak ortak salona çıktı. Orada televizyonun sesi, langırt masalarından gelen gülüşme ses-lerine karşıyordu. Kızlardan biri koşup onu kucakladı. Kızın bu bevesi Simon’ın diken diken olmuş sinirlerini biraz yatıştırdı.

“Ne güzel bir karşılama, tatlım!” Gözleri kanepelere döndü. “Isak nerede?”

“Odasında. Aç değildi, yalnız kalmak istedi.” Bu son birkaç kelime, çocuksu bir alaycılık tonuyla söylenmişti. Sanki kız aynı sözleri defalarca duymuş gibi.

“Gidip bir bakayım.”

Simon, Isak’ın odasına yürüdü, kapıyı tıkırdatıp açtı. Oda boştu.

“Isak’ın burada olması gerekmiyor muydu?”

Gorm da yaklaşıyordu. Bir yandan bisiklet kaskının kayışını tokalamaya çalışıyordu.

“Isak burada yok!” diye ısrar etti Simon. “Nerede olabilir?”

“Bilmiyorum.”

Simon peşinde Gorm’la birlikte sessiz odayı aradıktan son-ra tuvaletlere, duş kabinlerine, elişi odalarına, mutfığa, yönetim

koridoruna da baktı. Kontrol ettikleri her odayla birlikte Simon'ın adımları daha bir ağırlaşıyor gibiydi. Isak görünürlerde yoktu. Sonunda onun odasına geri döndüler. Hâlâ boştu oda. Gorm çocuğun sığamayacağı dolabı, altına giremeyeceği yatağın altını bile kontrol etti. Isak yoktu.

“Nerede ki?” diye sordu Gorm. Sesindeki panik çok belirgindi. “Ne cehennemde olabilir? Ne halt edeceğiz?”

Simon bahçeye bakan pencereye yürüdü, şeftali ağacına baktı. Pencercelerin hepsi, kapı ve dolaplara da uyan aynı anahtarla kilitleniyordu. Yedek kablolar bile, hastaların kendilerini asmaması için yine dolaptaydı. Koğuşun tüm çalışanlarında birer anahtar vardı. Simon kendi anahtarını koyduğu cebi yokladı, sonra pencereyi biraz itti ve kolaylıkla açıldığını gördü.

Tam o anda alarm çalmaya başladı. Simon o zaman anladı ama kafasındaki düşüncayı sonuna kadar izlemeye cesaret edemedi.

“Duydun mu?”

Sara onu hasretle beklediği öpücük yerine, bir soruyla selamlıyordu. Çocuklar uyur uyumaz mesaj çekmişti.

“Evet, merkezden arayıp çocuk kayıp diye haber verdiler. Kuzeybatı kesiminin her yanında köpekli ekipler var. Henüz izini bulamadılar.” Jeppe yaklaşıp onu öptü. Kendi bedenine yaslanan yumuşak memelerin keyfini çıkarırken onun saçlarının, teninin kokusunu içine çekti. “Sana da merhaba. Özledim seni.”

“Ama çılgınlık bu!” Kendini Jeppe'nin kollarından sıyrıldı. “Yani... Falck daha dün hastanede onunla konuşmaya çalışıyordu.”

Jeppe yağmurluğunun fermuarını açarken sordu. “Nereye asıyım bunu? Çok ıslak.”

“Hole... Ama ciddiylim, bir düşün bak. Akıl hastası bir ergen, kilitli bir koğuştan kaçıyor ve eski danışmanlarını birer birer öldürüyor, öyle mi? Film gibi bir şey!”

Sara, kapı çalındığında kucağındaki çamaşırları tekrar kucakladı. Eskimiş eşofman üstünün altından uzanan uzun bacakları ve

başındaki atkuyruğuyla asıl kendisi filmde kaçmışa benziyordu. Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değildi.

"Kaçma fırsatını buldu diye mutlaka birilerini öldürdüğü sonucuna varamayız."

"Tabii varamayız. Ama kendisini kilit altında tutan ve arkadaşını intihara sürükleyen o insanlardan niçin nefret etmesin?" Banyoya daldı, kucığındaki çamaşırları çamaşır makinesine tıkmaya çalıştı. "Çocuk şizofrenik. Önyargılı olmak istemem ama şiddete eğilim göstermesi de kesinlikle bir ihtimal."

"Ama önyargı bu işte." Jeppe de onun ardı sıra banyoya yürüdü, ağzından çıkanları yumuşatmak için onu boynundan öprü. Çok yorgundu. Ruhunun dibine kadar yorgundu. Öylesine yorgundu ki şu anda koridorda yere yatıp yüz yıl uyuyabilecek durumdaydı.

"İyi misin?" Sara parmaklarını şıklattı. "Ayakta mı uyuyorsun?"

"Yalnızca..." Silkinip uyanmaya çalıştı. "Bira var mı? Belki bir yardımı olur."

"Zaten kokuyorsun. Bardan yeni çıkmış gibisin." Sara onu koklayıp yüzünü buruşturdu. "Merhaba, *kül tablası*! Bardak da ister misin?"

"Kutudan da içerim." O mutfığa giderken Jeppe kanepeye yıkıldı. Sara'nın bu takılmalarında rahatlatıcı bir nitelik vardı. Kül tablası! İnsan flört ettiği kızıdan bekleyebilirdi böyle bir sözü ancak.

Sara elinde iki birayla salona döndü, onun yanına oturdu, ayaklarını da onun kucığına uzattı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Jeppe birasını açıp bir yudum aldı. Vücuduna yayılan gevşeklik, uyku özlemini daha da artırdı.

"Zorlayıcı," diye itiraf etti. "Sonu gelmez bir gün. Ya seninki?"

"Oldukça iyiydi. Aslında Larsen'in dedektif olarak ustalaşmaya başlaması şaşırttı beni. Çok zeki."

"Sahi mi? Eskiden öyle bulmuyordun."

"Belki yanılmıştım." Birasını yudunlarken düşünüyordu. "Parasal işlere de aklı iyi eriyor. Belki görünüşüne biraz fazla önem

veriyor, ayrıca işler fazla hızlı oluyor ama aslında dikkatli ve onunla çalışmak da şaşılacak kadar eğlenceli. İyi uyuşuyoruz.”

Jeppes bir cevap bulamıyordu. Aklına gelenler ya çocukça ya da uygunsuzdu. Sessiz kaldı. Birlikte biralarını yudumladılar.

Eğer aşık olduğu dönemlerde başarılı olmuşsa bile hiç hatırlamıyordu. Ona göre, tarafların aşklarını seslendirmesinden önceki dönemler –yani Danimarkalı romantiklerin “*kelebek tozu*” ya da “*kayan yıldız*” diye tarif ettiği dönemler– her zaman beklenmedik çukurlarla dolu, taşlı bir yol olmuştu. Sara ile “gerçek bir çift” olup olmadıklarını bilmemek çok rahatsız ediyordu onu. O başka erkekleri överken kıskançlık hissetmek istemiyordu. Öyle bir erkek değildi Jeppes.

Elindeki birayı bitirdi, içini çekerek başını kanepenin üstündeki yastığa yasladı. Gözlerini bir an kapayabilse, ne söylemesi gerektiğini bulacaktı.

“Jeppes, Jeppes! Burada uyuyamazsın.”

Sarsılarak uyandığında Sara’yı üzerine eğilmiş buldu. Anlayışlı bir ifadeyle gülümsüyordu.

“Uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunsun. Evine git ve yatağına yat, olmaz mı?”

“Yo, iyiyim. Yorgun değilim.”

“Yirmi dakikadır horluyorsun, tatlım,” dedi Sara. Sonra onu yanağından öptü. “Haydi yürü. Bisikletine bindirelim seni. Sabah erken kalkmak zorundayız hepimiz.”

Jeppes onun kendisini zombi yürütüyormuş gibi holden geçirmesine izin verdi. Yağmurluğu giydirildi, küçük bir veda öpücüğü yanağına değdi, ardından kendini yağmur altında, sokağın ortasında dururken buldu. İçinde sevgilisinin onu kapı dışarı ettiğine dair bir duygu vardı. Jeppes’in çok ilgisini çeken o müzeci güzel kadını bile sormamıştı.

Bisikletini Knippelsbro Köprüsü’ne doğru sürüyordu. Rüzgâr hızlanmış, şimşekler gökyüzüne sanki kalp atışları çiziyordu. Düşünceleri genç şizofrenik bir adamla güzel “Tunuslu-Danimarkalı”

polis kadın arasında gidip geliyordu. Birincisi gece vakti Bispebjerg Hastanesi'ndeki kilitli koğuştan kaçmış, ikincisi de onu bir kol boyu uzakta tutmuştu bir sevip bir tahammül ederek. Önceden kestirilmez, sıcak ve soğuk akıntılar.

Bunların hiçbirisi akla sığmıyordu. Her ikisi de kendini çaresiz hissetmesine yol açıyordu.

Jeppe, Kopenhag'ın her yanına yayılmış devriye arabalarının arasından geçip duruyordu. Onlara verilen emir, akıl hastası genç erkeklere ve kargo bisikletlerine dikkat etmeleriydi. Yarın Isak'ın bulunmasını umuyordu. O zaman her şey netleşirdi.

Sara'nın bile *bastalardan kuşkulama* hevesine otomatik olarak katılmış olması canını sıkıyordu. Konulan tanılar, istemediğimiz her şeyi "insanlık hali" diye izah etmeyi kolaylaştırıyordu tabii.

Ama Jeppe on yedi yaşındaki psikoz hastasını katil olarak düşünmekte zorlanıyor, karşısına cevaplayamadığı bazı sorular çıkıyordu.

Nerede öldürüyordu onları? Kendisiyle buluşmak için randevu vermelerini nasıl sağlıyordu? Cesetleri havuzlara taşırken kullandığı kargo bisikletini nerede saklıyordu?

Pedalları hızlı hızlı çevirirken nabızı şakaklarında atıyordu. Suçlamak, çözümleri bulmaktan daha kolaydı.

Østervold Caddesi'nde ilerlerken, aslında kendisinin de Sara'nın yaptığını yapmakta olduğunu fark etti. Suçluyordu kendisi de. Belirsiz ilişkileri için onu suçlamak, kendi içindeki kuşkuları kabullenmekten kolaydı. Onun kararsızlığı kadar, kendi kararsızlığı da söz konusuydu. Kendini tanımadığı iki çocuğun bulunduğu bir aileye atıvermek korkutuyordu onu. Daha önce de darbe yemişti. Ayrıca, bu dünyada Monica Kirkskovlar da vardı. Saçlarını savuran, gözlerini süzen kadınlar... Bagajları ve taahhütleri olmadan gelenler, rahat ve kolay davrananlar. Kolay... Aradığı da değil miydi derin düşününce?

Güçlü bir rüzgârın onu bisikletinden düşürmesine ramak kalı. Göllerin üzerinde mavi şimşekler çıktı.

Yarın her şey düzelecekti. Öyle umuyordu.

Trine Bremen ailesinin karnını doyurup, çamaşırları katlayıp, çocukları yatırıp, banyoda da bir süre ağladıktan sonra, kocasından özür diledi, başı çok ağrıdığı için bir akşam yürüyüşüne çıkmak istediğini söyledi. Klaus anlayışlı davrandı. Ya da belki futbol maçını rahat rahat seyredebileceğine memnun olmuştu. Anlaması zordu. Zaman zaman ona karşı çok kayıtsız davranıyor, bu kayıtsızlığın da sorunun bir parçası olduğunu anlayamıyordu.

Trine yağmur altında yürümeye başladı. Kocasına ona şemsiye isteyip istemediğini bile sormamıştı.

Limana doğruldu. Fredericia Caddesi'ndeki küçük daireleri sıkıştı ama mevkii harikaydı. Kent dışına taşınmayı, paralarının karşılığını almayı; bir bahçeye, bir elma ağacına, çocuklara alacakları trambolini koyacakları bir alana sahip olma konusunu aralarında sık sık konuşuyorlardı ama henüz o adımı atabilmiş değillerdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kırsalın sakin huzurunun getireceği etkilerden asıl korkan Trine'di. Burada bile, suya yaklaşıncaya o sessizlik, içine rahatsız edici bir boşluk duygusu veriyor, kafasında istemediği düşüncelere yer açıyordu. Düşüncelerle baş başa kalmak zordu. Çıkarken kulaklıklarını almadığına pişman idi. Almış olsa, beyninin ona "mantıksızsın" diye verdiği mesajları dinlemek yerine, müzik dinleyebilirdi. Benzodiazepin şişmanlatıyordu onu. Yüzünde de sivilceler çıkarıyordu. Üstelik artık beklenen etkiyi bile yapmaz olmuştu. Trine manik kaygıların üstüne üstüne gelmekte olduğunu hissetti.

Sulara doğru bakıp gözlerini sildi. Gözyaşlarının ardı arkası kesilmiyordu besbelli. Sonra Nyhavn'da yavaş yavaş devriye gezen bir polis arabasının yanından geçti. Polisler ona bakmadılar. Uzun saçlı, mavi gözlü bu kadına hiç göz atmadılar bile. Gerçekten o kadar çirkin miydi kendisi?

Trine İç Liman bisiklet köprüsünden geçti. İşyerindeki sorunlar konusunda çok geçmeden bir şeyler yapmak zorundaydı. Durum öyle kötüleşiyordu ki hastanenin döner kapısından girerken bile karnına ağırlar girer olmuştu. Öteki hemşireler onunla konuşmayı bile kesmişlerdi neredeyse. Hademelerin bir ikisini de kendi

çatılarına çekmişlerdi. Herkesin bildiği *mobbing*! Kelebek Evi'ndeki günlerini hatırlatıyordu ona. O arkadan vurmalar, o güvensizlikler, çevresini saran o sessizlik. O zamanlar bu tatsızlığı başlatan yine bir kadın olmuştu. Trine'in saygınlığına leke sürmüş, çalışmayı olanaksız hale getirmişti. Rita. Trine, Rita'yı hatırladığı anda büzülür gibi oldu.

Sağlık bilgilerini verirken, sınır eşiğindeki kişilik bozukluğuyla, aldığı kaygı giderici ilaçla ilgili fazla açıksözlü davranmıştı. Sağık etmiş, bunun karşındaki insanları daha anlayışlı kılacağını, güven yaratacağını sanmıştı ama etki bunun tam tersi olmuştu. Zıfflarını ona karşı kullanmış, üstüne her silahla saldırmışlardı. O silahları da kendisi vermişti ellerine.

Holmen'deki modern lüks dairelerin bulunduğu binaya varınca başını kaldırdı, en üst katın pencerelerine baktı. Işıklar yanık. Kapıya bir polis aracı park etmişti ve içinde iki polis vardı. Herhalde orada oturana göz altında tutmak istemişlerdi. Trine kendi kendine gülümsedi, ıslak çimenlere basarak binanın uzağından dolaştı. Uzak durdukça, kimse görmezdi karanlıkta onu.

O binanın ötesine geçince kuyudaki dar rıhtıma indi, binanın arka kapısına yöneldi. Nadiren kilitli olurdu o kapı. Kulpu denedi, kapı sevimli bir çıtırtıyla aralandı, Trine karanlık halle adımını attı. Buradaki merdivenden çatıya kadar çıkılabiliyordu.

Cam cepheden, siyah sularda yansıyan ışık beneklerini görebiliyordu. Polisten gizli buraya sızmanın haşarı bir yanı vardı. Gizlice. Benliğini bir heyecan sardı, bir an için kendisini buraya getiren o kötü ruh halini unuttu. Cebindeki kutuyu terli avcuyla sıktı.

Acaba geliyor olduğumu sezebiliyor mu, diye merak etti. Olacaklar hakkında herhangi bir fikri var mıydı?

Peter Demant kulaklarını dikti. Kapıda biri mi vardı? Olamazdı. On veya on beş dakikadır kendisi ışığın yanmadığı kütüphane odasının penceresinden kapıdaki polis aracına bakıp durmuştu. Arabadan kimse inmemişti, kimse o arabanın yanından geçip

apartmanın kapısına yönelmemiş, zili de kimse çalmamıştı. Komşulardan biri olabilirdi tabii ama Peter burada beş yıldır oturduğu halde henüz bir kere bile bir komşu gelip kapısını çalmamıştı. Üstelik saat de gecenin onuydu.

Kapı tekrar vuruldu ve bu sefer tereddüde yer yoktu. Hayatına girmiş insanlardan yalnızca bir tanesi evine habersiz çıkagelme alışkanlığına sahipti: bir kadın. Onu da görmeye hiç niyeti yoktu. İki sessiz adım atıp durdu.

Belki kendiliğinden çekip giderdi, bu sefer de telefonlar başlardı. Günün ve gecenin her saatinde, sabahları da erkenden. Ta ki sonunda kadın kalkıp kliniğe gelinceye kadar.

Peter gözetleme deliğinden bakıp istemeye istemeye kilidi açtı. Sırılsıklam olmuştu. Üstünde uzun, siyah bir trençkot vardı. Film yıldızlarının giyeceği türden.

“Merhaba Trine. Ön kapıdan nasıl girdin?”

Esrarengiz bir ifadeyle gülümsedi, Peter’ın yanından geçti, ayakkabılarını çıkarmadan daireye girdi. Peter onun parkelerde bıraktığı ıslak ayak izlerine bakarken içinin bulandığını hissetti ama bir şey söylemedi.

“Vakit çok geç. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Trine onun beyaz Eames koltuğuyla takım olan kanepeye oturdu, yağmurluğunu çıkarmadan bacak bacak üstüne attı. Peter ona giderek artan bir nefretle bakıyordu. O hamur gibi yaralı suratını pudralarla, allıklarla güzelleştirebileceğini sanması, kendi zekâsına olan aşırı güveni açığa vuran o sinsî ifadesi, şu anda evinin eşyalarını işgal etmekte olan ucuz giysilerle donatılmış tombul vücudu! Ona bakınca Kelebek Evi’ndeyken bir gece Bettina Holte’un kendisini ayartmaya çalışması aklına geliyordu. Ekşi şarap kokuları yayarak, kendi sınırlarını göremeyecek kadar sarhoş durumda, kendini sunmuştu ona. O gecenin anısı hâlâ tiksindiriyordu onu.

Peter, Trine’a bakarken aklından bir düşünce geçiyordu, ilk defa gelmiş bir düşünce de değildi: “Bu kadın yok olsa, rahatlık gelirdi dünyaya.”

BÖLÜM 17

Eğer dört haftadan uzun süre geceleri uyumakta zorluk çekerse-
niz, sorununuz kronik uykusuzluk olabilir, tabii sizi uyanık tutan
bir bebeğiniz ya da yeni bir sevgiliniz yoksa.

Stres.

Sağlıksız yaşam biçimleri (sigara dahil).

Kötü uyku hijyeni (örneğin annenizin evindeki rahatsız bir
misafir yatağı).

Akıl hastalığı.

Perşembe sabahı saat sekizde, Jeppe merkezdeki odasında
otururken, niyeti listedeki her kutuya bir tık işareti koyabilmekte,
en sonuncusuna bile. Eğer başlangıçta sizde akıl hastalığı yoksa
bile, geceleri uyumamak sizi sonunda zaten akıl hastası ederdi.
Sürekli bir sarhoşluk duygusu, deniz tutmuş gibi. Ama her uyku-
suz geçen geceyle birlikte bu uçak sersemliği artıyordu, nedenler-
den biri Sara ile oynaşarak geçirdiği keyifli geceler olsa bile.

İçi bulanıyordu Jeppe'nin.

Şu anda kahve fincanı, görüş alanının içinde, otomatik uçuş
mekanizmasına sahipmiş gibi yüzüyordu. Gece tuvalete gitmek
için kalktığında annesiyle karşılaşp karşılaşmadığından emin
olamıyordu. Acaba gerçekten holde, karanlıkta dikilmiş, kafası
karışmış gibi duraklamış mıydı? Sonra annesini yatağına geri gö-
türmüş, yatırmış mıydı, yoksa bütün bunları kesintili uykuların-
dan birinde, rüyasında mı görmüştü?

Bu duyguların gün içinde dağılacakını biliyordu Jeppe. Kahvesini içip kahvaltısını ettikten, insanlarla ilişki kurmaya başladıktan sonra, çok geçmeden normal hissedecekti kendini. Yorgun olacak ama işleri görebilecekti, sonra gece olup her şey yeniden başlayana kadar. Klimt posterindeki boş gözlü iskeletlere bak, enerjisine kavuşur kavuşmaz onun yerine başka bir şey asmayı karar verdi.

Saatine göz atınca Peter Demant'ın geç kalmış olduğunu fark etti. Jeppe onu randevusuna geç kalacak bir tip gibi görmemişti. Tam tersine, yarattığı izlenim sanki insanüstü kontrole sahip biriymiş gibiydi Demant'ın. Tam dozunda, hesaplı bir profesyond nezakete sahip biri.

Bir çıtırtı sesi, Jeppe'nin başını kaldırmasına yol açtı.

Falck kapıda durmuş, elindeki kesekâğıdından bir çöreği çıkararak yiyordu. Bugünkü pantolon askılarında kırmızı ve yeşil otomobil desenleri vardı, bıyığına da çöreğin kremasından bir parça bulaşmıştı.

"Eee?" dedi Falck.

O kadar. "Eee" sesi bir soru ifadesiydi, ardından da çiğneme sesleri gelmişti. Jeppe içinde uyku halinde olan sinirlerin harekete geçtiğini hissetti.

"Eee, ne? Soru nedir, Falck?" Belki *dün gece iyi uyudun mu* ya da belki *Peter Demant'la görüşme nasıl geçti? Gelip gitti mi yoksa?* Bunları sorsa, iyi uyumadığını, bugün yeni ceset bulunmadığını söyleyebilir hatta "Demant beni atlatıyor galiba" diyebilirdi. Başka soru?

Falck, Jeppe'nin tedirgin ruh halinden etkilenmemiş gibiydi. Girip Jeppe'nin tam karşısına, Anette'in boş sandalyesine oturdu.

"Bir çörek ister misin? Minik balkabağı biçiminde yapmışlar, bak?"

Hayır, diye düşünüyordu Jeppe. Ben katilin kilit altına alınmasını, iyi bir uyku uyuyabilmeyi, bana kendimi belirsizlikler içinde hissettirmeyecek bir kız arkadaşım olmasını istiyorum.

"Neden hayır?"

Jepppe açlığın germofobiye yenmesine izin verdi, karşılıklı lokmaları çiğneyerek oturdular, ta ki Falck öksürüp boğazını temizleyene kadar.

"Hayaletler tatile çıktıklarında nereye giderler, biliyor musun?" diye sordu Falck.

Jepppe lokmasını yutarken, her nereye giderlerse Falck'ın da onlarla gitmesini diliyordu.

"Lut Gölü'ne."

"Yalancı," diye homurdandı Jepppe.

Saat dokuz olduğunda Jepppe parmaklarındaki yiyecek kırmalarını silkeledi, Peter Demant'a telefon açtı. Telesekreter cevap verdi. Jepppe zaten onun bu sabah Pernille Ramsgaard'ın dosyasını getireceğine pek inanmamıştı. Yine de Demant'ın muayenehanesini aradı. Telesekreter sevimli bir sesle muayenehanenin bufaya perşembeye kadar açılmayacağını söyledi.

"Kaçmış mıdır sence?" diye sordu Falck. Elindeki kesekâğıdını buruşturuyordu. Biyığına takılan parça hâlâ oradaydı.

"Ya öyle ya da havuzlardan birinde yatıyordur ve henüz kimse görmemiştir. Kesin bilemeyiz."

"Kapısının dışında devriye arabamız bekliyor." Falck düşünceli bir havada kafasını sallıyordu. "*Koruma umacıyla.*" Son sözlerini tınak içinde söylediğini ifade etmek için ikişer parmağını havada kırdı. Devriye arabasının amacının sırf koruma değil, aynı zamanda kontrol de olduğunu ima ediyordu.

"Nöbette kim varmış, bulup onu arar mısınız?"

Falck homurdanarak kalkıp odadan çıktı. Onun yokluğunun yarattığı sessizlikte Jepppe kafasındaki karmaşık düşünceleri düzenlemeye çalıştı. Ancak ondan sonra odaklanabilecekti. Önemli noktaların neler olduğunu seçebilecekti. Vahiy bekler gibiydi aslında.

Gözlerini yumup soluklarını sakınleştirdi, vücudunu gevşetip gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Bir ışığı kovalıyormuş ama o ışık yalnızca bir anlık parıltıymış duygusundan sıyrılmaya uğraştı.

Gaz parıltısı.

Bir şeyin görünüp kaybolması.

Derken hayal de göründü.

Nedensizdi, açıklaması yoktu ama ne olduğu belliydi. Kafası-
da beliren hayal, Pernille Ramsgaard'ın yüzüydü. Ailenin evinde
gördüğü fotoğraftan. Kardeşlerinin arasında dururken. Solgun
yüzü, koca koca gözleri, cesaret dolu gülümsemesiyle.

Jeppé gözlerini açtı. Falck dönmüştü. Masanın yanında du-
rurken utanır gibi bir hali vardı. Sanki Jeppé'nin meditasyonunu
yanıda kesmekten rahatsızlık duyuyor gibiydi. Kendi avucuna ök-
sürdü, oyuncak ayı sesine benzeyen bir sesle konuştu:

"Devriye arabası bütün gece Demant'ın kapısında beklemiş,
gelen giden kimseyi de görmemişler. Demant'ın penceresindeki
ışık on bir buçuk sularında sönmüş, onlar da adamın yattığını dü-
şünmüşler. Ama az önce inip kapısını çalmışlar çünkü bu sabah
neden kalkıp işine gitmediğini merak etmişler. Cevap çıkmamış.
Kendi arabası da hâlâ kapıda park halindeymiş ama binanın bir
de arka kapısı varmış ve doğrudan rıhtıma açılıyormuş."

"Yani tekneye binip mi gitti? Onu mu demek istiyorsun?" Jeppé
başını iki yana sallıyordu. "Önce Isak Brügger kaçıyor, şimdi
de Demant kayboluyor, öyle mi? Ve biz hâlâ Marie Birch'le ko-
nuşabilmiş değiliz."

"Evet, şanssızlık."

Üç ölü, üç kişi kayıp, katil de serbest. Şanssızlık sözü durumu
tarif etmekte yetersiz kalıyordu.

Jeppé ayağa kalktı. Bir sonraki felaketi beklerken orada oturup
evrene dualar yollamanın yararı neydi? Yaklaşan felaket bir yeni
ceset olabileceği gibi, üstlerinden gelecek bir zılgıt da olabiliyordu.

"Hadi, Falck. Çıkalım yola."

"Peki. Nereye?" Falck suları hâlâ damlayan yağmurluğunu
aldı.

"Friedens Havn'a, Marie Birch'i görmeye. Onu inkutüp la-
maya teşvik ediyor olabiliriz ama bir şeyler yapmamız şart."

Yolculuğun merkezden Erdkehlgraven'e kadar olan kısa bölümü sessizlik içinde geçti. Falck, Jeppe'nin nasıl olup da Marie Birch'in yerini bildiğini sormadı. Direksiyonda oturup yolu kullamakla yetindi. Jeppe pencereden bakarken sabah trafiğinin bunların da kendine göre bir nabızı olduğunu hissediyordu. Refsbøllevej'de suyun kenarına park edip arabadan indiler; yüzen evlerde, yeşillikler arasına saklanarak yaşayan insanların yerleşimine büküldü.

Karşı kıyıda görünen Holmen'deki tekne evler ise sol tarafta balyordu. Peter Demant'ın da yaşadığı modern daireler de oradaydı. Buradaysa, kıydan bir taş atımı uzakta, dubalar, sandallar ve kulübeler sakin suyun üzerinde yüzüp duruyordu. Jeppe, Anette'in tarif ettiği karavanı hemen tanıdı.

Suyun kenarına yaklaştıklarında, iki adam bir sandalın başında durmuş, kısıp sesle konuşuyorlardı. Jeppe'yle Falck'ı görünce sırp onlara öfkeli bakışlar yönelttiler. Jeppe yürüyüp yaklaştı.

"Günaydın. Biz Kopenhag Polisi'ndeniz. Marie Birch adında genç bir kadını arıyoruz. Görünüşe göre burada yaşıyormuş."

Adamlar bakaştılar.

"Kendisi bir cinayet olayında şüpheli. Bulunduğu yeri saklamak da suç."

"Geç kaldınız," dedi adamlardan biri. Uzun saçlarını atkuyruğu gibi toplamış, üstüne kalın bir kazak giymişti. Kazak sanki havadan nem topluyormuş gibi görünüyordu. "Marie karavanda yaşıyordu ama ayrıldı."

Kont, herhalde.

"Ne zaman?"

"Dün. Öğleden sonra, tamam mı? Veda etmeye geldiğinde eşyalarını falan toplamıştı bile."

"Nereye gittiğini size söylemiş olabilir mi?" diye sordu Jeppe. "Adresini, dostlarını biliyor musunuz? Gidebileceği herhangi bir yer?"

Kont başını iki yana salladı. Jeppe içinden, *bille de bize töylemezdi*, diye geçirdi.

"Eğer geri dönerse, lütfen hemen bizimle temas etmesini sağlayın." Adama kendi kartını uzattı.

Kont kartı hafif bir gülümsemeyle aldı, o gülümseme *bayır* diye haykırır gibiydi.

Jeppe'yle Falck arabaya dönüp bindiler. İki adam kıyıda, eski yerlerinde kalmışlardı. Hâlâ hiç saklamadan onlara bakıyorlardı.

Jeppe cebinde sigaralarını buldu, bir tane çıkardı. Falck tek kaşını kaldırarak bakınca sigarayı yerine koydu, içini çekti. Yine bir çıkmaz. Arabada sessizlik oldu, Jeppe arkadaşının kendisine bakmakta olduğunu hissetti.

"Peki, lanet olsun, Bispebjerg Hastanesi'nin oradan geçelim bari. Kiminle konuşmamız gerek, biliyorsun. Eğer Isak Brügger daha önce de hastaneden kaçıp sonra geri dönmüşse, belki bir daha yapar."

Perşembe sabahı Esther hastanede bambaşka bir Gregers'la karşılaştı. Daha koridordayken duymuştu o odadan gelen neşeli sesleri. Kapıyı itip açtığı anda, hiç beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Gregers sırtarak yan yataktaki hastayla konuşuyordu. Yatakta oturur durumdaydı ve yanaklarına biraz renk gelmişti.

"İşte geldi, benim genç ev arkadaşım! Esther, gel de seni John'la tanıştırayım!" Yan yataktaki hastayı başparmağıyla işaret ediyordu. Çerçevesiz gözlüğünün camları pırıl pırıldı. "Düşünsene, meğer John *Berlingkæde* dizgiciymiş, inanabiliyor musun?"

Gregers kendisi de ömrü boyunca *Politiken* gazetesinde matbaacı olarak çalışmıştı.

"Ve şimdi buradayız; iki eski mürettip, aynı odada. Komik değil mi?"

Esther önceki yatağa yürüyüp kendini tanıttı. Hastane gümleğiyle, sıksa bacakları gözükür durumdaki ihtiyarın karşısında giyinikli kuşamlı olmaktan biraz utanır gibiydi.

John'in tokalaşması güçlü ve sıcaktı. Esther haksızlık ederek *şakacı* den, *galiba fazla da basta değil* diye düşündü, sonra aklına, Gregers'in da hasta gibi görünmediği geldi. Bir sandalye çekti, paltosunu çıkardı.

"İyi uyumuşsun galiba, Gregers?"

"Kedi yavruları gibi!"

Kendi keyifsizliğine rağmen güldü. Alain dün yatak odasının elinde bin kronla çıktığından beri aramamıştı ve bu kayıtsızlık onu tedirgin etmeye başlıyordu. Gregers'i neşeli görmek biraz iyi gelmişti ama buna da alışmak zordu.

"Dünkü sintigrafinin sonuçlarını aldın mı?"

"Sabah vizitesine demin geldiler." Gregers şakacı bir tavırla göz kırptı. "Olmuş bitmiş bir iş. Üç damara balon takılacak, bu da bana daha on yıl yetermiş en azından. Ameliyat pazartesiye."

"Harika haber!" Esther onun elini hafifçe sıktı. "Tebrikler, doktorum."

"Eğer her şey yolunda giderse, aynı gün taburcuyum. Beni bırakılmak zorunda bile değillermiş. Her şeyi kasıktan giren kateterler yapacaklar." Gregers rahatlamış gibi gülümsedi. "Haftaya sabah ameliyatlarını yine ben almaya başlıyorum. Göreceksin. O zaman her şey yine normale dönecek."

Esther gülümsedi, bir yandan da kendisi için her şeyin normale dönmesinin epey zaman alacağını düşündü.

"Harika haberler, Gregers. Belki kendini o kadar yorgun hissetmezsin artık. Ben pazartesi gelirim, ameliyat sonrasında yanında olurum. Sağ salım eve dön mutlaka."

John kıkırdarak söze karıştı: "Eve dönmek isteyeceği o kadar kesin değil, burada bu kadar çok sayıda güzel kız varken. Böyle şeyler için insan hiçbir zaman fazla yaşlı sayılmaz..."

Odanın kapısı birden açılıp kanat duvara çarptı, neşeli atmosferi bozar gibi oldu. Pembemsi uzun saçlı bir hemşire girmişti. Esther onu Trine olarak hatırladı.

"Kahvaltı saati. Peynir? Sosis?" diye sorarken yan gözle Esther'i bakıyordu. "Hanım arkadaşınız yiyemez."

"Yoo, ziyam yok," diye sırtıttı Esther. "Ben kahvaltımı yeni ettim."

"Evet, hangisi? Peynir mi, sosis mi?"

Gregers tek parmağını havaya kaldırdı. "İzninizle sormak istiyorum, acaba bunu da dünkü akşam yemeğinde gırtlığımıza tıkmaya çalıştığınız o lanet olası tuzsuz bibersiz tavukları pişiren aşçı mı pişirdi? Çünkü eğer o pişirdiyse, ben yalnız kahve istiyorum, teşekkürler."

"Ben de!" diye atıldı John gülerek.

Hemşire son derece ciddi yüzüyle onları süzdü. Hoşnutsuzluğu buram buram rütüyordu. Öyle de yoğundu ki sanki dilim dilim kesip servis edebildiniz onu. Uzun bir sessizlikten sonra çenesini meydan okur gibi kaldırdı, iki tepsiyi "şrak" diye başucu masalarına bıraktı.

"Eğer ne kadar yorgun olduğumuzu bilseniz, ne baskılar altında olduğumuzu anlarsanız, bizimle böyle dalga geçmezsiniz. Afiyet olsun!"

Hemşire arkasına bakmadan odadan çıktı.

"Çok mu sert davrandım?" Gregers gerçekten de pek emin değilmiş gibiydi.

Esther ayağa kalkarken, "Kötü bir gün geçiriyor, Gregers, aldırma," dedi. "Beyler, artık ikinizi kahvaltı etmek üzere baş başa bırakıyorum. Zaten eve gidip köpekleri çıkarmam gerekiyor."

"Ah, çok iyi, o zaman biz de John'la erkek sohbetine başlarız." Gregers komşusuna göz kırptı. "Biliyor musun Esther, o tavus kuşunu nerede gördüğümüzü hatırladım sonunda."

"İmm, bana biraz hatırlatmak zorundasın," dedi Esther paltosunu düğmelerken. "Hangi tavus kuşu? Yani hep görüyoruz onları."

"Yeni alt kat komşumuz. Ben hastalandığımda yiyecek dilenmeye gelen."

Alain! Esther elinde olmaksızın kızardı.

"Hani şu lokantada, mutfakta çalışıyordu. Eh, lokantadan çok fast-food büfesi demek gerekir aslında. Norrebrogade'deki."

Gregers kahvaltısının sarılı olduğu alüminyum folyoyu soymaya başlamıştı. "Vay, bu salam mı? Neredeyse şeffaf."

"Neden söz ediyorsun?" dedi Esther. "Alain bir müzisyen."

"Olabilir. Ama altı ay önce Nørrebrogade'de patates kızartıyordu." Gregers sandviçinden bir lokmayı kuşkuyla ısırırmaktaydı. "Ben suratları hiç unutmam. John, nedir o ufak, sert şeyler? Turp mu, ne?"

Esther alçak sesle *afiyet olsun* gibi bir şey mırıldanarak odadan çıkarken midesinde bir tedirginlik hissetmekteydi.

Luk, Bispebjerg Hastanesi'nin Koğuş 8'ine dönmüş değildi. Odası bile boştu. Daha doğrusu, orada adli tıp uzmanı, elinde pudraları ve fırçalarıyla pencere pervazının dibine çömelmiş bulunuyordu.

Bütün koğuşa kaygılı bir hava yayılmıştı. Sanki bir tek hastanın kaşışı, korku tencerisini karıştırmış, tüm öbür hastaları korkutmuş gibi. Olasılıklardan da onları gözden kaçırmaktan da ırtıyorlardı.

Jeppé kafasındaki düşüncelerin frenine bastı. Herhalde çok ızda film seyretmiş olmalıydı. Gerçek hayatta kaygının çoğu, tuşlarında durmakta olan solgun yüzlü başhemşireden kaynaklanıyordu. Boş odanın kapı eşiğinde duruyordu. Dudaklarını büzdüştü, bütün gece uyumamışa benziyordu. Bunun nasıl bir duygu verdiğini çok iyi bilirdi Jeppé.

"Yani nerede olabileceğine dair hâlâ bir fikriniz yok mu?" Başhemşirenin sesi, kaderine razı olmuşluğun ta kendisi gibiydi. "Onu görmüş olan ya da onunla temas etmiş olan hiç kimse yok mu gerçekten?"

Jeppé, "Henüz yok ne yazık ki," diye cevap verdi.

Falk boğazını temizledi, ardından bir soru sordu: "Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mıydı? Geçen sefer oturduğumuz o zola odası gibi bir yer?"

Başhemşire başıyla dalgın dalgın onayladı.

"Herhalde Simon'la konuşmak istersiniz," dedi. "Çağırayım mı?"

Onları koridordan yürütüp mola odasına soktu, ışığı yaktı, ortadan kayboldu. İki dakika sonra kapı açıldı, Simon Hartvig içeri girdi. Eğer başhemşire yorgunduyorsa, sosyal görevli daha çok ölü gibiydi. Benzi sağlıksız bir renge dönüşmüştü. Sanki gece birçok kez panikle, ter içinde uyanmış gibiydi.

"Kahve ister miydiniz?" diye sordu. Onları selamlamamış, yüzlerine de bakmamıştı.

"Evet, lütfen."

Elektrikli demlik gurdamaya başlarken, hepsi mola odasının plastik sandalyelerine oturdular. Falck belli etmeden pantolonunun en üst düğmesini açtı, Jeppe de farkına varmamış gibi davrandı.

"Dün Isak kaybolduğunda siz mi nöbetteydiniz?"

"Hayır, ben geldiğimde o zaten ortadan yok olmuştu." Elektrikli demlik sustu, çıt sesi üzerine sosyal görevli ayağa kalktı. "Ama yok olduğunu fark eden bendim."

"Pencereler genellikle kilitli. Dışarı nasıl çıkabildiği konusunda bir fikriniz var mı?"

"Anahtarla." Simon üç fincan alıp dolabı kapattı. Gerçindi. "Benim anahtarım, korkarım. Onu nasıl ele geçirdiğini anlayamıyorum. Cebimde taşıyordum. Bütün gün üzerimde taşıdım onu dün. Ama sonunda, taşıdığım anahtarın bisiklet kilidinin anahtarı olduğu ortaya çıktı."

"Yani Isak dün sizin anahtarınızı çaldı ve siz de bunu ne zaman fark ettiniz?"

"Akşam nöbeti devralmaya geldiğimde ve kaçmış olduğunu gördüğümüzde. Aslında dikkatsiz biri değilimdir. Böyle şeyler başıma hiç gelmez. Anahtar her zaman pantolon cebimdedir. Hiç anlayamıyorum."

Jeppe onu süzdü. Kendini savunmaya çok alışkın birine benziyordu. Beşbelli yönetim, telaşa kapılıp güvenlik tedbirlerini ihmal eden elemanları hoş görmüyordu.

"Şimdi artık düşünecek zamanınız olduğuna göre, gidebileceği bir yer geliyor mu aklınıza? Ona yardım edebilecek birini tanıyor musunuz?"

"Annesi-babası değil, kesin. Onlarla konuştum –eminim siz-
de de konuşmuşsunuzdur– onu ne görmüşler ne de bir haber
almışlar."

"Başka kimlerle yakınlığı var?"

"Pek kimse yok." Sosyal görevli kollarını havaya fırlatır gibi bir
tutku yaptı.

"Bu koğuştaki başka sosyal görevliler ya da hemşireler?"

Simon başını iki yana salladı. "Isak çok içine kapanıktır ve in-
celara kolay ısınmaz. İlişkiler konusunda hiçbir zaman başarılı
olamamıştır."

Simon üç fincana kahve koydu, üstlerine sıcak su ekledi, bir
büyük süt kutusuyla birlikte masaya getirdi.

"Teşekkürler. Ya Kelebek Evi'nde kalmış başka hastalar? On-
ların herhangi biriyle teması var mıydı Isak'ın? Marie Birch
mıydı?"

"Marie aslında dün öğle sıralarında Isak'ı görmeye geldi."
Kahvesini karıştırdı, kaşıқта kalan damlaları fincanın kenarına
dökerek sıyırdı. "Isak onu gördüğüne memnun gibiydi."

"Neler konuştuklarını biliyor musunuz?"

"Ben kısaca kıza merhaba dedim," derken başını iki yana sal-
ladı Simon. "Nöbetim bitmişti, o geldikten hemen sonra çıkıp
gittim." Bir yudum aldı, fincanını masaya bıraktı, bir yudum
daha aldı. Düşüncelere dalmış gibiydi. "Evsizlere benziyordu kız.
Kıvrıksız saçlar, kirli giysiler... Bilirsiniz."

Jepp, Simon'ı inceliyordu. Tıpkı kendileri gibi, onun da Ma-
rie Birch hakkında pek bir şey bilmediği belliydi. Öte yandan,
Marie Isak'ı merak etmenin ötesinde bir yükün altındaymış gibiy-
di. Saçlılık duygusu mu acaba?

"Anahtarınızı size fark ettirmeden aldığını anlıyorum ama
merakten atladığında nasıl kimseye görünmez? Burası günde
iki dört saat gözlem altında diye biliyordum."

Simon kızarak, "Koğuş yirmi dört saat gözlem altında,"
diye "Ama tek tek hastalar değil. Ona yetecek kadromuz yok."

"Neden kaçmış olabilir sizce?"

Simon belli belirsiz omuz silkti. Yüzündeki kızarıklık boynuna da yayılıyor, lekeler oluşunuyordu. Odayı bir sessizlik doldurdu. Tek duyulan, duvardaki tıkırdayan saatti.

Jepp'e ayağa kalkarken, "Eh, Isak'tan haber alan ya da onu gören olursa, tabii ki temas halinde olacağız," dedi.

"Sizi geçireyim." Simon hızla ayağa kalktı.

Turuncuyla döşenmiş ana salonu geçtiler. Orada gözlerini iri açmış bir grup ergen onları gözleriyle izliyordu. Sonra parlak beyaz ışıklı yöneticiler koridoruna çıkıp kapıya yöneldiler.

Simon Hartvig, "Resepsiyondaki sekreter sizi çıkarır," dedi, başını eğerek selam verip döndü, geldikleri koridorda uzaklaştı.

Ön kapıda Jepp'e telefonuna göz attı, annesinin üç kere, Larsen'in de bir kere aramış olduğunu gördü. Larsen'i aradı, o da ilk çalışta açtı.

"Merhaba, Korner, Kelebek Evi'ndeki o son çalışanların adları elimde. Hemşirelerle açtı."

"Nasıl buldun isimleri?" Jepp'e konuşmayı bitirip yağmurun altına öyle çıkacağını işaret etti.

"Rita Wilkins'in Brede'deki evine gidip tavan arasındaki kutuları araştırdım. Kolay buldum aslında."

Kolay tabii. Larsen günün kahramanıydı.

"Tamam, harika. Ver isimleri."

"Yarı zamanlı hemşirelerden biri Andrea Jorgensen. Yerini bulduk. Şu ara Holbeck Hastanesi'nde çalışıyor. Ama İspanya'daymış, Camino de Santiago'yu dolaşıyormuş. Eylül'den beri yurtdışında." Jepp'e, Larsen'in kâğıtları karıştığını duyabiliyordu. "Oteki de Trine Bremen. Ulusal Hastane'de çalışıyor, sanırım kardiyoloji departmanında."

Jepp'e ismi ve işyerini Falck'a aktardı, o da kendi telefonunu çıkarıp eline aldı.

"Ben arabada konuşurum," dedi Falck.

Jepp'e başparmağını havaya kaldırıp konuşmasına geri döndü.

"Tanıam," dedi. "Ya açtı?"

"Adı Alex Jacobsen. İzini maalesef henüz bulmuş değiliz, ama şiddeti hâlâ arıyor."

"Buluruz onu."

Jepppe tam telefonu kapatmak üzereyken Larsen yine konuştu.

"Bir şey daha buldum... Kelebek Evi'nin muhasebe evrakları da tavan arasındaydı. Ayrıntılı bakmaya henüz zamanım olmadı ama en azından belgelerin pek yetersiz olduğu belli."

"Ne anlamda?" Jepppe yağmura doğru baktı. Gökyüzünü de, park yerini de grileştiriyordu bu yağmur.

"Bilemiyorum. Ya ekonomileri berbattı ya da birisi düpedüz şiddetçilik yapmış. Şu aşamada bilmek zor ama anladığıma göre evrakta Rita'nın eski kocası, o tesisin resmi sahibi olarak görünüyor."

"Peki, iyi incele, bana neler bulduğunu söyle."

Jepppe telefonu kapatıp park yerine, arabaya doğru koştu. Falck şiddiden direksiyona geçmişti.

"Buldum kadını," diye başladı Falck, bir yandan arabayı virajda alırken. "Trine Bremen Ulusal Hastane'nin kardiyoloji bölümünde. Telefonuna cevap vermiyor ama uğrayıp bakabiliriz ya da mı diye."

"Mükemmel. Haydi gidelim!"

Falck arabayı sakın sakın Dış Nørrebro'dan geçirirken silecekler deli gibi çalışıyordu.

Aboulevard'a vardıklarında Falck birdenbire, "Ben delirim," diye patladı.

"Delirir miydin?" Jepppe ona şaşkın bakışlarla baktı. "Neden?"

"Öyle bir yerde çalışıyor olsam delirirdim. Zırdeliler arasında."

"Zırdeliler mi?" Bu çocuksu söz Jepppe'nin sesli sesli gülmesiyle yol açtı. "Orası ultramodern bir hastane. Akla gelebilecek her türlü müdahalede bulunabiliyorlar. Çalan ziller, düdükler yeter."

"Öyle ama sürekli olarak başka bir dünyada yaşayanlarla bir arada olmak. Bir süre sonra insan yukarıyı aşağıdan ayıramaz olur."

Jepppe bu beklenmedik sözü kafasında tarttı. Falck belki de haklı olabilirdi.

BÖLÜM 18

Trine Bremen çatallı alüminyum folyodan yapılmış yemek tepsisine saptı. Mola odasının arkasındaki koridordaydı, içeride iş arkadaşlarının yemek yerken yaptıkları dedikoduları duyabiliyordu. Tavuk gerçekten kupkuruydu ama şu anda daha iyi bir yiyecek bulmak için kafeteryaya kadar yürümeye hevesi yoktu, her ne kadar Jette'nin seve seve onu "hasta yemeğini yedi" diye şikâyet edeceğini biliyor olsa bile. Bu sabahın erken saatlerinde Klaus yine kavga çıkarmıştı; hem de çocukların gözü önünde. Onlar da gözlerini tabaklarındaki mısır gevreğine indirip öylece oturmuşlardı. Kimsenin ruhsal durumlarına uymaya çalışmaktan bıkmıştı adam. Onun *bastalığını* tüm hayatlarını ele geçirmesinden usanmıştı. Hastalık.

Tıksınarak söylemişti o kelimeyi. Sanki Trine'a inanmıyormuş gibi. Sanki kendisinin böyle olup olmamayı seçme şansına varmış gibi.

Jette odanın kapısını açarken, "Biliyor musunuz, burada olabilir..." diye sesi geliyordu. Kızıl saçlı kafasını koridora uzattı, şaşırmış numarası yapmaya çalıştı. "Aaa, bakın kim saklanıyor burada! Demek sensin. Polisler geldi, seninde konuşmak istiyorlar."

Trine'in kalbi çarpınmaya başladı. Yemeklerin geri kalanını çöp tenekesine boşaltıp arkadaşının yanından geçti, mola odasını daldı.

Daha genç ve ince olan dedektif, "Trine Bremen mi?" diye sor-
du. "Araştırdığımız bir olayla ilgili size birkaç soru sormak istiy-
oruz. Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"Gelin, koridorun ucundaki hasta odasına gidelim. Orası ses-
siz ve sakın," diyerek dedektiflere anlamlı bakışlarla baktı.

Her ne kadar duyamıyor olsa da mola odasının kapısı arka-
larından kapandığı anda içeridekilerin çenelerinin harekete geç-
tiğini sezebiliyordu. İş arkadaşlarınız her konuda sizden zaten
bekleniyorsa, polisin gelişi pek de acayip bir şey sayılmazdı.
Trine içinde bir isyan kabarcığının büyümekte olduğunu hissetti.
İki yanında iki polisle koridorda yürümek, uçurumun kenarında
durmak gibiydi biraz: ürkütücü ve coşturucu.

Penceresiz hasta odasında oturdular. Bir masayla sandalyelerin
ışığında, odadaki tek hayat belirtisi, tozlanmış bir oyuncaktı: plas-
tik bir korsan gemisi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorarken Trine kendini
sıparlamıştı. Yeniden güçlü ve profesyonel hissediyordu. Öğle ye-
meğiyle ilgili mutsuzluğu çok gerilerde kalmıştı artık.

"Adım Jeppe Kørner, bu da arkadaşım Dedektif Falck. Buraya
Betina Holte, Nicola Ambrosio ve Rita Wilkins cinayetleriyle
ilgili olarak geldik." Konuşan hâlâ genç olanıydı. Bir hayli daha
güçlü olan Falck, bir öğle uykusuna ihtiyacı varmış gibi görün-
üyordu. "Kelebek Evi iki yıl önce kapanana kadar orada çalıştığınız
doğru mu?"

Trine adamın solgun, şiirsel bir yakışıklılığı olduğunu görü-
yordu. Saçlarını omzunun üstünden arkaya savurdu, üzgün üzgün
başını onayladı.

"İnanması çok zor," dedi. "Suçluları yakaladınız mı?"

"Katil maalesef hâlâ serbest. Sorabilir miyim, son birkaç gece-
ni neredeysiniz? Özellikle pazardan çarşambaya kadar?"

Gözleri grimsi maviydi. Koyu renk kaşları altında bakışları
sıkıştı. Trine yanaklarını dişleri arasına çekti.

"Evdeydim," dedi. "Kocam ve çocuklarımla. Bu hafta hep gündüz vardiyasındayım."

"Kocanızın adını ve telefonunu yazabilir misiniz, ona bunu onaylatmamız gerek." Falck masanın üzerinden ona bir bloknot uzattı, Trine da Klaus'un adını ve telefonunu, hepsi büyük harflerle olmak üzere yazdı.

"Kelebek Evi nasıl bir işyeriydi?" diye üsteledi genç ve yakışıklı olanı.

"Fena sayılmazdı herhalde. Küçük bir yerdi, belki dünyanın en iyi ortamı sayılabılırdi. Sahiplerinin eli pek sıkıydı. Orada kusa süre çalıştım."

"Eski iş arkadaşlarınızdan hâlâ temasta olduklarınız var mı?"

Trine başını biraz yana eğdi. "Kelebek Evi kapandıktan sonra olmadı. Nicola'yı severdim. Nazikti. Kadınlar biraz kasıntı olabiliyorlardı, hele benim gibi birine."

"Ya hastalar?" diye sorarken, dedektif yüzüne delici bakışlarla bakıyordu. "Onlarla nasıl geçiniyordunuz?"

"Tatlı çocuklardı. Çok farklı ve çok genç." Zihni fırıl fırıl çalışıyordu. Ya yanlış bir şey söylerse? "Kelebek Evi'nden önce psikoz hastalarıyla pek tecrübem olmamıştı, dolayısıyla da işin zorluğu bana bir tür şok oldu... Dana göre bir iş değildi."

Son cümlesi havada asılı kalmış, titreşimini sürdürüyor gibi oldu. Oluşan sessizlik, acaba şimdiden mi fazla şey söyledim diye kaygılanmasına yol açacakken, dedektif yine konuştu. Gözleri ilgiyle parlıyordu. Güzel bir duygu.

"Yani Kelebek Evi'ndeki elemanlarla da, hastalarla da, temasınız olmadı mı?"

Trine bir tutam saçını parmaklarına dolarken kararsızdı.

"Zaman zaman Peter Demant'ı görüyorum. Vaktiyle bana işi o bulmuştu. Hâlâ ara sıra konuşuyoruz."

Dedektif ona gülümsedi. Sanki asıl beklediği bilgiyi şu anda alabilmiş gibi.

"En son ne zaman gördünüz onu?"

Trine'in nabzu birdenbire hızlandı, kulaklarıyla duyabileceği kadar yükseldi. Ne kadarını söylemeliydi onlara?

"Dün gece, onun evinde."

İki polis de hareketsiz oturmayı, ona sakın sakın bakmayı sürdürdüler. Buna rağmen Trine odadaki enerji değişimini, gerilimi hissetti.

"Laf aramızda, Peter benim psikiyatristimdir. Yeni reçete yazmak için evine uğramıştım."

"Saat kaçta?"

"Geç saat."

"Dün gece Peter Demant'ın apartmanı önünde bir devriye arabamız vardı..."

Trine'in boğazı kupkuruydu. Konuşabilmek için önce öksürmek zorundaydı.

"Öyle mi? Görmemiştim."

"Psikiyatristinizin evinden geç saatte reçete almak normal bir şey midir?"

Delice atan nabzu, başını döndürmeye başlamıştı. Asabi bir baş dönmesi sarıyordu vücudunu. İçinden masayı iki polisin üstüne devirmek, sandalyeleri kapıp kafalarına indirmek, onları mutlu susturmak geldi. Tanıdık bir duygu, kendini köşeye kısılmış hissettiğinde oluyordu bazen.

"Sizin dünyanızda neyin normal, neyin anormal olduğunu bilemem. Ben klinik saatlerinde çalıştığım için, o da saatlerde esneklik gösterecek kadar tatlı bir insan."

"O halde belki bize onun şimdi nerede olduğunu söyleyebiliriz. Sabah onunla randevum vardı ama görünmedi. Telefonuna ulaşamıyoruz ve hiçbir yerde de bulamıyoruz."

Trine ellerini kucığına koydu, kendi avucunu sertçe çındıktı. Acısı zihnini durumdan uzaklaştırdı, böylece kendisi durumu içinde kalabildi.

"Ne yazık ki hiçbir fikrim yok. Dün onunla on ya da on beş dakika birlikteydik. Reçetemi alıp çıktını."

"Eve kaçta vardınız?"

"Bilmiyorum. Acelem yoktu, salına salına yürüdüm eve. Belki saat on bir sularında."

"Eşiniz bunu onaylayabilir mi?"

"Elbette! Bakın, benim hastalarımı geri dönmem gerek, yani başka bir şey yoksa..."

Ayağa kalktı. İki dedektif de kalktılar. Yan yana durduklarında Laurel'le Hardy'ye benziyorlardı. Genç olanının gözlerinde hâlâ garip bir bakış vardı, Trine'i ürperten bir bakış.

"Telefonunuz hep üstünüzde olsun, sizi aradığımızda bulabilirim. Koğuşun kapısına iki nöbetçi yollayacağız, evinize giderken size refakat edecekler. Eski iş arkadaşlarınızdan üçü öldürüldü bile."

Trine odadan önce onların çıkmasına izin verdi, bir de cesur veda gülümsemesi sundu.

"O halde umalım ki başka ölen olmasın."

Arabanın arka kanepesinden sürekli sızlanma sesleri geliyordu. Anette gözlerini dikiz aynasından ayırmıyor, elinden geldiği kadar yatıştırıcı bir sesle şarkı söyleyip duruyordu. Kızından gelen tepkilere bakılırsa, pek de iyi beceremiyordu.

Norrevold'a vardıklarında Anette ter içinde kalmış, kızı da avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Arabayı sarı bir kaldırımın kenarına park etti, bebeğini kucağına almak üzere arka kanepeye atıldı. Annesinin kucağına kavuşunca bebek birkaç saniyede ağlamayı kesti. Ama bu sefer de Anette ağlamaya başlamıştı.

İri, tuzlu gözyaşı damlaları kızının başına damlayıp duruyordu. "Naz yapıyor" derdi annesi olsa. "Yorulmuştur, hıysuzlanıyordur."

Anette bagajdan puseti çıkarıp zorlukla katlarını açtı. Kızını dikkatle yumuşacık battaniyelerin, rengârenk yumuşacık oyuncakların arasına yatırdı, puseti iterek Ørstedsparken'e doğru yürümeye başladı. Bebek sakin sakin yatıyor, ağaçların dallarını seçiyor, sanki dünya barış dolu bir yermiş ve kendisi de ömründe

hırsızlık etmemiş gibi davranıyordu. Böyle zamanlarda onu etmek öyle kolaydı ki!

Tanja Kruse da kendi bebek arabasıyla, gölün üzerinde-
de dekoratif köprüde Anette'i beklemekteydi. Kelebek Evi'nin
hemşiresi, eğer günlük yürüyüş saatine denk getirebilirlerse
buluşmaya razı olmuştu. Polis işlerini bebek gezdirmekle
şekstirmek her ne kadar sık görülen bir olay olmasa da Anette'in
krumuna pek güzel uymuştu.

"Merhaba, siz Tanja olmalısınız." Anette pusetini uzun boylu,
kadına doğru sürdü. Kadın yeşil çizgili bir yağmur pançosu
giymişti. Tokalaştılar. "Ben Anette Werner. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Merhaba," diye gülümsedi Tanja Kruse. Dişetleri görünüyordu. "Peşimde iki polis var, herhalde biliyorsunuzdur." Başıyla
iz metre kadar geride, patikada duran iki üniformalı polisi işaret
ediyordu. "Ama mesafelerini koruyacaklar."

"Evet, biz güvenlik gereklidir diye düşünmüştük," diye yalan
öyledi Anette. *Umarım polisler beni tanımıyordur*, diye geçiriyor-
du aklından.

Tanja, Anette'in pusetine doğru eğildi.

"Ah, ne kadar şeker. Kız, değil mi?"

"Evet."

"Adı ne?"

"Henüz karar vermedik." Anette omuzlarını kaldırdı, sonra o
Tanja Kruse'un retro model bebek arabasına baktı. Orada bir
nıma bebek, tıgla örülmüş şapkasıyla, güzel bir battaniyenin al-
tıda yatmaktaydı. Çok gerçekçi yapılmıştı, ama yapına bebeki
uydu.

Tanja gururla, "Adı Amalie," dedi.

Anette ne diyeceğini bilemiyordu. O tür anlardan biriydi bu
-ıştı. Süslü püslü bebek arabasının başında, donmuş gibi kala-
-ıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu.

“Onun yapma bebek olduğunu biliyorum, kaygılanmayın.”

“Tamam, ha-ha, şey, çok hoş.” Anette etrafına bakındı. Utanmıştı. “Ee, ne tarafa yürüyelim?”

“Biz hep gölün çevresini saat doğrultusunda turlarız.”

“Harika.”

Anette puseti çevirdi, patikayı izlemeye koyuldular. İki bebek arabası ve peşlerinde polislerle. Garip bir sessizlik içindeydiler. Anette soluk soluğaydı ve karakterine aykırı bir utanç duygusunun esiri olmuştu.

“Biliyorum ki arkadaşlarım sizinle ölümleri konuşmuşlardı. Ama dediğim gibi, ben ek birkaç soru sormak istiyorum.” Anette bebeğinin emziğini bulup eline aldı, durumun saçmalığını dert etmemeye çalıştı. “Kim Sejersen’den söz edebilir misiniz bana biraz? Ve o kazadan?”

“Ha, Kim. Ne tatlı bir insandı. Ve çok da iyi bir sosyal görevliydi. O şekilde ölmesi korkunç bir şey... Sarhoştı o gece. Hepimiz içmiştik, ama Kim fazlaya kaçırmıştı. Rita’nın neden bir yaz partisi vermeyi kararlaştırdığını bilmiyorum. Aslında çok uygunsuzdu. O tür bir yatılı tesiste alkole yer yoktur ama Rita hep kendi kurallarını kendi koyan biriydi.”

Tanja konuşurken bir yandan bebek arabasındaki battaniyeyi düzeltti.

“Kim, Rita’nın yönetim biçimini eleştiren biriydi. İlaç dozlarını düşürmesini, bunun yerine beslenme rejimlerini değiştirmesini istiyordu. Sık sık tartışırlardı aralarında. Kim, psikiyatrist ve Rita.”

Frimags Caddesi’ne paralel çakıllı yolda yürüyorlardı. Sağlarında çimenlik bir yamaç göle doğru inmekteydi. Yaz geldiğinde o çimenlerin üstü güneşlenen gençlerle dolu olurdu ama şimdi orada yalnızca ölü yapraklar ve su birikintileri vardı. Anette bu arada kızının uykuya dalmış olduğunu görünce rahatladı.

“Parti güzel başladı. Bahçede kamp ateşi yaktık, ızgara et pişirdik, kırmızı şarap içtik. Tabii hastalar, bahçede parti varken

yanmıyordu. İkide bir dışarıya çıkıyor, yanımıza geliyorlardı. Kim sarhoş oldu, yine yöneticilerle tartışmaya başladı. Ben gece on bir sularında yatmaya gittim. Genel atmosfer hiç de hoş değildi."

"Yani aslında Kim'e ne olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Hayır..." Uzun boylu kadın yürürken omuzlarını kulaklarına doğru kaldırmış, gözlerini kısmış, göz çevresinin kırışmasına yol açmıştı. Yakında disk kayması sorunuyla ve gözlük kullanma zorunluluğuyla karşılaşacak birine benziyordu.

"Bazıları Pernille'in Kim'e biraz âşık olduğunu düşünüyor," dedi Anette. "Onun kendisini reddettiğini hissediyordu diyorlar. O ve arkadaşları bu yüzden ondan öç almaya kalkmış olabilirler mi?"

"Ömrümde duyduğum en saçma şey!" diye onun sözünü kesti Tanja. "Baştan sona yalan. Hastalar tapıyorlardı Kim'e. Pernille de onu bir ağabey gibi seviyordu. Asla onu incitecek bir şey yapmazlardı, asla! Hem Pernille tümüyle zararsızdı, hiçbir zaman intikama kapılmışlığı da yoktu. Kimin aklına gelir böyle bir şey söylemek?"

"Peter Demant'ın," deyiverdi Anette. Bunu sır gibi saklamak için hiçbir neden göremiyordu.

"Ha! Demant." Sesinde tiksinti vardı. Ağzından soğuk havaya doğru buharlar yükseliyordu. "Eğer bir kişinin Kim'i öldürmek için nedeni varsa, o da odur!"

"Ama o gece orada yoktu o." Anette yine puseti itmeye başladı. Tanja da peşinden yürüdü.

"Öyle mi diyor?" Bebek arabasının demirine sarılan parmakları umsukuydu. Kendi kendine bir şeyi tartışıyor gibiydi. "Yalan o. Kim o gece hem Rita'yla hem de Peter Demant'la tartıştı; bunu ben iyi hatırlıyorum."

"Belki o yanlış hatırlamış olamaz mı?"

"Belki..." diye içini çekti Tanja. "Dedğim gibi, ben yatmaya gittikten sonra boğuldu Kim, dolayısıyla bunun kaza olup olma-
tığını sorgulamak hiç aklıma gelmedi. Tabii insan bunun kaza olduğunu ister, çünkü tanıdığınız birinin... Ama Demant..."

"Evet? Demant?"

Hızlanan rüzgâr bir sürü kuru yaprağı havalandırıp iki kadının ve bebek arabalarının üstüne kelebekler gibi dökülmelerine yol açtı. Bu ıslanmış yapraklarda belli belirsiz bir küf ve kir kokusu da vardı.

"Dedikodu yaymaktan hoşlanmanı ama Demant'a hiçbir zaman güven duymadım. Tabii ki mesleğinin ehli. Ama biraz fazla *empiryal*, bir tür despot... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Yani tahakküm edici biri mi?"

"Öff, hem de nasıl! İnsanlar önünde secdeye kapansın ister, tapsın ister. Bilir misiniz o tipleri?" Tanja başını hafifçe iki yana salladı. "Eh, bilemiyorum. Farkındayım, bu söylediklerim biraz insanları arkadan bıçaklamayı andırıyor. Bütün bu insanların öldürülmüş olması öyle çılgınca, öyle anlaşılmaz bir şey ki! Bir terslik olmak zorunda, yani önemli bir terslik!"

Nørrevold'a doğru ilerlediler. Çakıllı yolda, başladıkları noktaya varmak üzereydiler.

"Belki de Kim'in kız arkadaşı Inge'yle konuşmanız gerekir. Adresi bende var. O sıra olup bitenler konusunda onun her zaman kendine göre farklı fikirleri olmuştur."

Köprü önlerinde belirdi. Anette'in kızı sanki bir yerlerden emir alınıp gibi uyandı ve ağlamaya başladı.

Tanja'nın hakkı vardı. Bir terslik vardı bu işte. Önemli bir terslik.

"Tamam, durum güncelleme raporları!" dedi Jeppe. Paketi açıp Mars gofretinden bir lokma ısırdı, akışkan karamelin bir an önce bir enerji dalgasına dönüşmesi için dua etti.

"Cesetlerin taşınmasında kullanılan kargo bisikletiyle ilgili hâlâ tanık ifadesi olmadığı gibi, yeni bilgi de yok. Öte yandan, maktullerin ortak geçmişindeki iki olay; yani sosyal görevli Kim

Şerksen'in 8 Ağustos 2014'te Kelebek Evi'nin yüzme havuzunda kaza sonucu boğulması, bir de..." Jeppe panodaki fotoğrafı işaret etti, "3 Ağustos 2015'te yatılı hastalardan Pernille Ramsgaard'ın zehirlenmesi. Bileklerini kesmiş, banyo küvetine yatıp kan kaybından ölmüş."

Jeppe ılık kahvesini yudumlayıp lokmasını yutmaya yardımcı oldu, şeker ve kafein saldırısının keyfini çıkardı.

"Larsen, Kelebek Evi'nin geri kalan çalışanlarını belirledi. Aşçı Alex Jacobsen'in yerini hâlâ bulmuş değiliz ama iki hemşireyle tanıştık. Andrea Jørgensen ve Trine Bremen'le. Bunların birincisi İspanya'da, uzun sürecek bir yürüyüş turunda, o nedenle etkin tablonun dışında ama Falck'la ben, Trine Bremen'i bugün öğütladık. O da Peter Demant'la yakın ve dün gece onu evinde ziyaret etmiş."

"Maalesef diğer iki geceyle ilgili tanığı var," diye araya girdi Falck. "Demin kocası Klaus'la konuştum. Her gece evde, kendisiyle ve çocuklarla birlikteymiş. Ayrıca pazartesi akşamı da komşuların eve, akşam yemeğine davet etmişler."

"Onlarla konuştun mu?"

"Evet, komşular gece saat bire kadar orada olduklarını onayladılar. Davoserjaz diye bir oyun oynamışlar." Falck omuzlarını kaldırdı, ardından devam etti: "İşkambil oyunu. Ben bilmiyorum, ama Trine Bremen pazartesi gecesi Nicola Ambrosio'yu öldürmüştü. Hem kocası hem de komşuları yalan söylemiyorsa tabii."

"Ama yine de Peter Demant'ı son gören insan o. Bulundu mu. Haber var mı?"

Larsen, Saidani ve Falck başlarını iki yana sallıyorlardı.

"Isak Brügger de hâlâ kayıp. Üç şüpheliden ikisi duman olup gitmiş."

"Demant'la Brügger. Üçüncüsü kim?" diye sordu Falck.

"Bo Ramsgaard," diye atıldı Sara. Telefonunu havaya kaldırdı. "Şimdi eşiyle konuştum, Lisbeth'le. Kopenhag'a dönüş yolunda. Bu akşam sekizde fulan evde olacağını tahmin ediyor."

"Kocasını tanık olarak onaylayabilir mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Jeppe ağzına yeni attığı çikolata lokmasını çiğnemeye fırsat bulamadan yutuverdi.

"Anladığıma göre boşanma sürecindeler. Resmî olarak hâlâ birlikte oturuyorlar, ama bazı geceler biri, bazı geceler diğeri kalıyor evde. Lisbeth Ramsgaard pazar gecesi bir kız arkadaşının evinde kalmış, sonra da İsveç yolculuğuna çıkmış. Onun yokluğunda kızlarının yanında evde Bo Ramsgaard'ın kalacağına karar verip anlaşmışlar. Ama İsveç polisindeki arkadaşlar bu sabah ona telefonla ulaşabildiklerinde, salı gecesi kızının kendisini defalarca aradığını yeni fark etmiş. Evde yalnızmış ve korkuyormuş çocuk." Sara bunu söylerken, ihmal edilen çocuklar konusunda her annenin paylaşacağı duyguları yansıtmaktaydı.

"Ama salı akşamı ve gecesi evlerinin önüne devriye arabası yollamıştık..." Jeppe bunu söylerken bile itirazının geçersiz olduğunun farkındaydı.

"Demek arka kapıdan çıktı ya da başka bir yolunu buldu. Çocuk neden bu konuda yalan söylesin ki? Annesi bana bir şey daha söyledi..." Sara bir an susup çevresine baktı. "Bo Ramsgaard'ın ciddi bir içki sorunu olduğunu açıkladı bana."

"Yani o..."

Sara başını iki yana salladı.

"Öyleyse bile, kadın bunu kabullenmeye hazır değil. Ama öfkelenme durumları var. Pernille'in ölümünden sonra görünüşe göre büyük oğullarıyla müthiş bir kavgaları olmuş, ondan beri çocukla temasları kesilmiş. Kadının boşanmak istemesi boşuna değil yani. İlk fırsatta sorgulayacağım bu kadını."

Ofiste bir sessizlik oldu. Dört dedektifin her biri kendi düşüncelerini izleyerek aynı sonuca doğru ilerlemekteydiler.

"Sanırım Bo Ramsgaard'ı sorgulamak üzere buraya getirmeliyiz, resmî bir sorgulama için."

"Bence de," diye başını salladı Sara. "Ama bence olayı bu üç şüpheliyle sınırlayamayız, her ne kadar genel eğilim o yolda olsa bile."

Jeppe ona soru sorar gibi baktı.

"Marie Birch! Uyansanıza, neyiniz var sizin? Saklanmasının bir nedeni olmalı. Evet, ufak tefek, sıska bir kız, ama belki ona şüphelenilen biri vardır. Genç kadın katillerin ne kadar soğukkanlı olabildiğini size benim hatırlatmam mı gerek? Ayrıca Rita'nın kocası da var, kayıp aşçı Alex Jacobsen de var..."

Kapının tıklatıldığı duyuldu, Şef'in dost ifadeli yüzü görüldü ve şu anda o kadar da dost ifadeli değildi.

"Körner, benim odaya. Hemen lütfen."

Kapıyı kapattı, odayı rahatsız bir sessizliğe gömdü. Jeppe'nin zarı iştirmek üzere olduğunu dedektiflerin hepsi sezmişlerdi.

Jeppe ayağa kalkarken, özsaygısını koruyabilmiş olduğunu duyuyordu.

"Falck," dedi. "Gidip Bo Ramsgaard'ı alalım. Neredeymiş bul. Yarın saate yola çıkarız."

Merdivenleri çıkıp yönetim katına ulaştı, Şef'in kapısı önüne geldi. Sıkıntısı içinde buhar birikimi gibiydi. Sihirbaz değildi ya ne de olsa!

Şef masasının başına oturmuştu. Gözlüğünün üzerinden Jeppe'ye ciddi ciddi baktı.

"Körner, gel, otur."

"Ayakta dursam daha iyi."

Kadın gözlüğünü çıkarıp kahverengi gözlerini iki kere kırdı.

"Bu konuda çatışacağız." Pazarlık ediyor değildi. Uyarıyordu yalnızca. "Elinden geleni yapıyorsun, Körner, onun farkındasın. Ama insanlar korkuyor. Üç feci cinayet, akıl hastası bir katil ve ortada resmen suçlanan bir şüpheli de yok."

Jeppe'ye kaygıyla bakıyordu. Jeppe de hemen kendini savunmaya başlamamanın daha iyi olacağı kanısına vardı.

"Üstelik bir kuskanç kocadan ya da ona benzer bir şeyden söz ediyor da değiliz. Çıldıran kişi Michael Holte değil, değil mi?"

Jeppe başını iki yana salladı.

Şef sabırsızlıkla içini çekti, "Ne bekliyorsun benden?" diye sordu.

"Zaman. Rahat çalışabilmek için. Ben problemi çözerken başını ve kodamanları uzak rutmanıza ihtiyacım var."

Şef gözlerini kaçırmadığı gibi kırpmadı bile.

Jeppe o odada, Şef'in olta kamışlarıyla torunlarının fotoğrafları arasında, ayakta bekliyordu. Kadın onu uzun uzun süzdükten sonra gözlüğünü gözüne taktı.

"Yirmi dört saatin var. Üzgünüm Kerner ama medyaya ve amirlerime bu işi ciddiye aldığımızı göstermek zorundayım. Televizyonlardaki suç dizileri gibi konuşmaktan bıktım ama yann öğleden sonra hâlâ bir ilerleme olmamışsa, dosyayı resmen Thomas Larsen'e devrediyorum. Kapıyı arkandan kapa."

BÖLÜM 19

Esther de Laurenti dairesinin kapısını açtığı anda, dikkatini çeken şey ön holdeki sessizlik oldu. Alışveriş torbalarını elinden bıraktı, namlu paltosuyla hareketsiz durdu. Evden bir saat uzak kaldığında köpekleri havlayarak, salyalarını saçarak ona koşardı ama hiç ses çıkmıyordu. Sessizdi hol, fazla sessiz.

"Dóxa! Epistéme! Neredesiniz çocuklar?"

Esther ön kapıyı kapadı. Uzakta bir yerden tırmalama ve inilti kollarına benzer bir şey duyuluyordu. Sesi izlerken, açık renk parke üzerinde bıraktığı ıslak izlere aldırıyordu.

Arka tarafta Gregers'in oda kapısı kapalıydı. Genellikle öyleydi zaten. Ses de o odadan geliyordu.

"Dóxa! Epistéme!"

Çağrısı kapının arkasından öfkeli havlamalar gelmesine yol açtı. Koşup kapıyı açtığı anda, dışarı fırlayan köpeklerin onu yere yamauna ramak kaldı. Onları okşayıp güvence vermek üzere koşarken kaygılıydı. Alışverişe çıkarken köpekler onu ön kapıya kadar izlemişlerdi. O da kapıyı arkasından kapatırken onlara dönüp uzun bir yürüyüş sözü vermişti.

Gregers'in odasına kapatılmalarının bir tek yolu vardı. Yokluğunda bu eve bir başkası girmiş olmalıydı.

Esther yavaşça ayağa kalktı. Kendisiyle Gregers'dan başka kimin anahtar vardı? Temizliğe gelen kadında ama o da ekim ayı boyunca Polonya'da, tatildaydı.

Tekrar ön hole döndü. Şimdi biri olabilir miydi evin içinde? Görünürde bir değişiklik yoktu. Mutfak yine her zamanki rahat dağınıklığı içindeydi. Bulaşıklar eviyenin içinde, süt henüz açılmamış, sebzeler de masanın üstünde, yerlerine yerleştirilmeyi beklemekteydi.

Esther soluğunu tutup olduğu yerde döndü. Biraz daha derli toplu biri olsa, kimsenin bir şeyi elleyip ellemediğini anlamak daha kolay olurdu. Alışveriş torbalarını mutfaka taşıdı, paltosunu çengele astı, yeri silmek için bir bez çıkardı. Biri değerli eşya araya nereye bakardı?

Çantasındaki cüzdan.

Nakit paralarını her zaman holde bıraktığı çantada tutardı. Fazla para olmazdı, yalnızca bir şey için gerekirse diye tuttuğu para olurdu. Palto çengellerinin yanında da yedek anahtarları hep masada dururdu ama şu anda orada değillerdi.

Esther gazeteleri eline aldı, tasların çevresine baktı, yerleri, masanın arkasını gözden geçirdi. Anahtarları yoktu.

Yüreği ağzında, çengelde asılı çantasına uzandı. O yerindeydi neyse ki. Alışverişe çıkarken o çantayı da, cüzdanı da almamıştı yanına. Kredi kartını cebine sokup çıkmıştı. Cüzdanı da yerindeydi, çok şükür.

Açtı cüzdanı. İçinde bir avuç madeni parayla iki tane buruşuk yüz kron vardı. Soyulmuştu.

Midesi ağzına geliverdi. Alain.

Esther cüzdanı yere atıp ellerini yüzüne kapattı. İlk kapıldığı duygu utanç oldu. Yalın söylemişti ona Alain, kullanmıştı onu. Buruş buruş bir ihtiyarken kendisinin hâlâ çekici olduğuna nasıl da inanabilişti?

Yanaklarına tekrar tekrar tokatlar attı, iyice ağlayıp boşalmak budala bedenini hıçkırıklarla sarsmak istedi. Köpekler inleyerek ona yanaştılar.

Yüzünü silerken kilitleri derhal değiştirmesi gerektiğine, ayrıca evden başka bir şey alınmış mı diye bakmak da gerektiğine

verdi. Belki Esther'in kendisini polise şikâyet etmeyecek kadar gururlu olacağını varsaymıştı, ama onu bir sürpriz bekli-
yordu. Attıracaktı onu bu apartmandan, daha yerleşmesine bile
izni vermeden.

Esther daireyi bir daha dolaştı. Tablolar hâlâ duvarlarda, va-
zalar eski yerlerindeydi. Çekmeceleri karıştırılmıştı, o belliydi.
Ama orada eski faturalardan ve bloknotlardan başka bir şey yoktu
zaten. *İleride değerleri artacak, onları da almalıymış*, diye geçirdi
çinden. Özsaygısını yeniden kazanmaya çalışıyordu. Menkul
değerlerinin hepsi banka kasasında, mücevherleriyle beraber.
Görünüşe göre alabildikleri yalnızca nakit parayla anahtarlardı.

Bilgisayarın başına geçip en kısa zamanda çilingir istedi. Son-
ra da arama çubuğuna *Alain Jacolbe* diye yazdı. Cevap bulunama-
dı. Konser piyanisti falan da çıkmadı.

Esther mutfaka geçti, bir şişe Şiraz açıp kırmızı şarap kadehini
aldı. Bu kuantum-mekanik aşk hayatının etkilerini dindir-
mek için bir şeye ihtiyacı vardı; aşk hayatı Esther'i mutluluktan
stresli sızılara sürüklemişti.

Şarabı bilgisayarın başına götürdü. Gerçek adını bilmediği
insan hakkında nasıl bilgi bulabilirdi insan?

Bir yudum içti, alkolün sinirlerini yatıştırmasını bekledi. Ne
biliyordu onun hakkında aslında? Fransız olduğunu mu?

Şart değil. Kendisi Fransızca bilmiyordu. Belki de zayıf bir
akılda kendini bir aksana, Fransızca birtakım sevgi sözcüklerine
bağlamıştı. Ama adam *La Bobème*'i biliyordu, yemekleri seviyor-
du. Gregers onu Nørrebrogade'deki fast-food yerinde gördüğünü
anlatmıştı. Bu apartmana da daha yeni taşınmıştı zaten.

Bir yudum daha içti. Biraz yardımcı oldu.

Dua ile Epistème sabırsız seslerle havladılar. Onları sokağa
atmalıydı fazla gecikmeden. Ama önce kendini zorlaması, Ala-
in başka bir şeyler düşünmesi şarttı. İhanete uğramışlık duy-
guyla birleşince yakıcı oluyordu. Bacaklarının kendisini
korumadığından korkmaya başlamıştı. Pikaba bir plak koydu

ama müzik başlar başlamaz hemen durdurdu. Jeppe Kärner'e bir mesaj çekip Gregers'in iyileşmekte olduğunu bildirdi, banyoya girmeyi düşündü ama aynada kendini çıplak görmekten kaçınarak vazgeçti. Tekrar bilgisayarın başına oturdu, bir gazetenin haber sayfasını açtı.

Trafik altyapısıyla, kaza geçirdiği için İtalya'ya, ülkesine gönderilen bir futbolcuyla, bir ayakkabı üreticisi firmaya cinsiyetçi bir reklam yüzünden tepki geldiğine dair makaleleri okudu. Cümleler beynine doğru yüzüyor, etkisi şarabinkinden farklı olmuyordu. İçine hoş bir uyukluluk yayılmaya başladı.

Havuz cinayederi, sütunları doldurmaktaydı. K9 birliklerinden, kargo bisikletlerinden, kimliği belirlenememiş çalışanlardan söz etmekteydiler. Kelimeler yaşlı gözlerinin önünden akıp akıp geçiyordu.

Esther bilgisayarı kapatıp köpeklerin tasmalarını eline aldı. Kendini toplamak zorundaydı. Dünyada kendisininkinden çok daha beter problemler de vardı.

"GYM H demişti, değil mi? Şurada olmalı."

Jeppe, Grøndal Çok Amaçlı Merkezi'nin uzun koridorunda ileriye işaret ediyordu. Squash alanlarının, dans stüdyolarının, boks ringlerinin önünden geçerek, tabelalara baka baka ilerlediler. Cesaret kırıncı beton duvarların önüne saksılar içinde yeşil bitkiler konmuş, canlı bir atmosfer yaratılmaya çalışılmıştı. Gruplar halinde ergenler, cep telefonlarının çevresinde toplanıyor, yaşlılar kafelerde kahvelerini içiyor, her taraftan neşeli çocuk sesleri geliyordu.

Lobideki programa göre MG Yetenek Takımı perşembeleri 5 ile 6 arasında Spor H salonunda antrenman yapıyordu. Lisbeth Rasmgaard'ın söylediğine göre de Bo'yu küçük kıızıyla birlikte orada bulabileceklerdi. Kadının aslında Bo'nun polis tarafından oradan alınmasına bir itirazı yoktu hatta bir arkadaşının oraya gelip küçük kıızı alabileceğini, kendisi Kopenhag'a varana kadar ona

şakılabileceğini de söylemişti. Ama Jeppe yine de bir tedirginlik duygusundan kurtulamıyordu.

Falck'la ve iki üniformalı polisle birlikte koridorda GYM Hye doğru ilerlerken, bir adamı on yaşındaki kızının gözü önünde hatta yanındaki arkadaşlarının ve onların anne-babalarının da gözü önünde bu şekilde alma fikri giderek ona daha da itici gelmeye başlıyordu. Ama ilerlemek zorundaydı Jeppe. Artık anlayışlı davranmaya vakti kalmamıştı.

Koridorda insanların sesleri hafifliyor, insanlar yanlarından geçen polis grubuna şaşkın gözlerle bakmaya başlıyordu. Meraklı bakışları arkalarında bıraka bıraka yürüdüler.

GYM H; barfikslerle, paralel barlarla, kasalar ve trambolinlerle doluydu. Çocuklar on ile on iki yaş aralığındaydı. Denge, sıçrama, ters takla gibi hareketler yapıyorlardı. Ortalıkta ter ve temizleyici kokuları kol gezerken, beslenme çantalarından yüksek sesli muz kokuları da araya karışıyor, bir yandan da ses sisteminde müzik çalınıyordu.

Duvarlardan birinin dibindeki bankta, anne-babalar ve küçük çocuklar oturmaktaydı. Jeppe, Bo Ramsgaard'ı hemen gördü. Kucığında bir jimnastik çantasıyla oturmuş, kızının trambolinde çalışmasını seyrediyordu. Kızın sıksa bedeni, fazla yükseğe sıçramasını engelliyor, bu yüzden takla da atamıyordu ama yine de pratik etmiyordu. Yüzünde azimli bir ifadeyle tekrar tekrar sıçrayıp duruyordu. Öbür anne-babalar aralarında konuşuyorlardı ama Bo Ramsgaard yalnızca kızını izliyordu.

Başka velilerden farkı yoktu. Ucuz bir rüzgârlık giymiş, kıvrak saçlı bir adam. Kızını jimnastiğe götüren, oradakiler arasında enişsinin kendi kızı olduğuna inanan bir baba. Acaba kırılğan küçük kızına haksızlık eden sistemi asla bağışlamayan bir baba olabilir miydi?

Bo başını çevirdi, dosdoğru onlara baktı. Jeppe neden geldiklerini adamın hemen anladığını fark etti, onlarla gelmeyi reddedeceğini de anladı. Bo gözlerini tramboline çevirdi, besbelli

polisler yanına ulaşmadan kızını oradan kapıp kaçabilir mi diye düşünüyordu. Ama kız epey uzaktaydı, trampolin de fazla yüksekti. Olmayacak iş. Ayağa kalktı, ateş altında kalmış yaralı bir hayvan gibi beklerken, gözleri polislerle trampolin arasında gidip gidip geldi.

"Merhaba Bay Ramsgaard. Bizim..." Jeppe laafını sürdürmedi.

"Sizinle gelmiyorum. Burada kızımın birlikteyim, neye kalkışıyorsunuz, Tanrı aşkına?" Bo sesini daha da kısıp tısladı: "Telefon edebildiniz!"

"Kızınıza eşiniz bakacak, o nedenle bizimle gelin, sessizce ve mesele çıkarmadan." Jeppe gözünün ucuyla salondaki bütün faaliyetlerin durmuş olduğunu görüyordu. Bo'nun kızı hareketsizdi. Korku dolu koca gözleriyle babasına bakıyordu. Bütün salonun gözü onlardaydı. Jeppe sesini daha da alçalttı.

"Bu işi daha da kötüleştirmeye hiç gerek yok..."

Spor çantası Jeppe'nin kafasının üzerinden geçti. Öyle aşağıdan fırlatmıştı ki, Jeppe onu görebilmiş, eğilmeyi başarmıştı. Ama göğsüne gelen darbeyi görememişti. Babanın öfkesi, gücünü daha da artırıyordu. Jeppe soluk alamaz haldeydi.

"Ne halt ediyorsunuz?"

Jeppe doğruldu, babanın öfkeli gözlerine baktı. Bu arada polisler de harekete geçince Bo çizgiyi aşmış olduğunu anladı.

Dönüp kaçmaya başladı.

Bo Ramsgaard velileri ve bankları aştu, tökezledi, kendini toparladı, salonun kapısına doğru atıldı. Polisler onun iki adım arındaydılar. Onu kolaylıkla yakalayıp kollarını tuttular. Bu arada Jeppe de yanlarına varmıştı. Bo polislerden birine yumruk atmaya başardı, sonra bir adım geri atarak salonda yankılanacak bir sesle kükredi.

Polisler onu yere yatırıp yüzüstü çevirdiler, sırtına dizlerini dayadılar.

"Görevli polis memuruna saldırı. Bu sana ne getirir, biliyor musun?"

"Kızım!" diye haykırdı Bo. "Alamazsınız beni. Ne halt etmeye..."

"Kızınız bir yakınıyla eve gidecek, eşiniz de onu daha sonra oradan alacak. Her şeyi ayarladık."

İki polis Bo'yu ayağa kaldırıp kapıya doğru yürüttüler.

"Rahat bırakın beni, salaklar. Bakın, benim hiçbir ilgim yok olanlarla."

Jeppie omzunun üstünden bakıp küçük kızla göz teması kurdu. Trambolinin üstünde durmuş, babasının götürülüşüne bakıyordu. Öyle ufacıktı ki, şeffaftı sanki. Kolları iki yanına sarkmış, gözleri donuklaşmıştı.

Jeppie utanç içinde başını eğdi.

Gorm, "Eh, o halde, ben eve vınılıyorum," dedi. "O verdiğin ekleri de bugünlerde bir ara kopyalarım."

"Bugünlerde mi?" Simon Hartvig gözlerini devirdi. "Hafta sonunda önce yeni başvuruyu yollamamız gerek. Onlara biraz bası yapmak zorundayız Gorm, yoksa yine reddederler hepsi gibi."

"Hmm, peki," diye içini çekti Gorm. "Yaparım. İyi geceler!"

İkisi selamlaştılar, sonra Simon yemeğine döndü. Bostan komitesiyle toplantıyı ertelemeyi tercih ederdi birçok nedenle. Ama kulbi elvermemişti. Bir saati tatsız geçirmemek için, hastalara bu kadar yararlı olacak bir proje ihmal edilebilir miydi?

Temiz hava, büyüyen şeyleri seyretmenin keyfi, daha sağlıklı yiyecekler hatta belki de ilaç dozlarını düşürmeye yarayabilecek bir yol! Hem şimdi Gorm böyle can sıkıcı sorular sormaya başlamıştı. Bu işi ayarlamak zorundaydı. Ama en erken yarın.

Akşam yemeğini yer yemez bisikletine atlayıp eve gidecek, yarının ilk serbest gecesini geçirecekti. Kendi yatağında uyuyacağına hayalini kurmuştu günlerdir. Ama şimdi o keyfin de suyu kuruyordu.

Simon tabağındaki patatesleri maydanozlu sosun içinde sağa sola itip duruyordu. Kremalı sos içinde, kuru otlarla hazırlanmış kuş patatesi, eğer hemen yalayıp yutmamışsanız insanın iştahını kaçırmakta bire birdi. Hastalara hatta herhangi bir kimseye bu artıkları servis yapmayı nasıl savunabiliyorlardı? Ağzına patates-ten bir lokma daha attı, attığı anda pişman oldu. Soslar sümük gibiydi ağzında. Kusacak gibi oldu.

Vazgeçti. Belli etmeden ağzındaki patatesi kâğıt peçeteyle çıkardı, tabağını alıp kafeteryanın bulaşık rafına koydu, ilacını yutabilmek için kendine biraz kahve aldı, koğuşa dönmek üzere yola koyuldu. Reddedilme duygusu ömrü boyunca hep onunla olmuştu. Peş peşe yenilgiler; kimi babasından, kimi belediye yetkililerinden, genelde dünyadan sökülüp geliyorlardı hep. Onca çabasına rağmen bu eşeklerin ona hastane kafeteryasını modernleştirme izni vermemesi! Politikacıları bu hastanenin yemeklerini yemeye mecbur etmek yerinde olurdu; hiç değilse bir hafta için. Belki o zaman değiştirirlerdi fikirlerini.

Neydi ters giden?

Simon bahçeye bakan büyük pencerelerden birinin önünden geçti. Dışarıda yaşlı ağaçlardan sular aşağıdaki banklara, patikalara hüznü hüznü damlamaktaydı. Yine yağıyordu işte. Yağmurluğu hiç kurumuyordu bugünlerde. Isak dışarlarda bir yerdeydi, yağmur altında. İlacını almadan, yiyecek bulamadan, barınak bulamadan, yanında ona bakacak kimse olmadan. Megerki...

Eğer Isak kendi kendine kaçmadıysa, o zaman tanıdığı birinden yardım almış olmalıydı.

Marie.

Simon kahvesini olduğu yerde bırakıp hızla Isak'ın odasına yöneldi. Perdeler kapalı, yatak düzeltilmişti. Polisle hastane çalışanları orayı iyice aradıktan sonra toplanıp yerleştirilmişti her şey. Oda sahibini bekliyordu. Simon, Isak'ın rafındaki kitapların sırtlarından parmağını kaydırıp, en hırpalanmış kitaba gelince durdu. *Keltek*. Dün Isak'ın elinde değil miydi bu kitap? Simon

kitabı çekti, sayfaları taradı. Aradığı şeyi kapağın hemen içine buldu. Üç kelime, kurşun kalemle, özensiz biçimde yazılmış.

Fredens Havn, Holmen.

Bilgiyi tüm katı gerçekliğiyle sindirdi. Kızın o kuşkulu görüşümü, gözleniyor muyuz diye sorması. Eğer kız ona gizli bir şey söyleyecekse, bu yolla olmuş olmalıydı.

Onun yanında olmalıydı Isak.

Simon kitabı yerine koydu, şimdi ne yapması gerektiğini düşündü. Polisi arayıp bu bulgusunu mu paylaşmalıydı?

Göm sorular sormaya, ona garip garip bakmaya başlamıştı. Beşbelli kontrol altında tutuyordu onu. Belki başhemşire şimdiden uyanılmış olabilirdi, anahtarlığındaki elektronik izleyicinin nerede olduğunu araştırmaya başlamışlardı bile. Yediği o tek parçası, ağzına gelmek üzereydi. Polisi işin içine sokmayı göze alamazdı.

Şimdi olmazdı. Sonunda Peter Demant'la tekrar buluşmak üzereyken, olmazdı.

Marie Birch, Isak'ın sokak ışığından gelen aydınlığa ulaşmasını bekledi, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Onu görmeye daha önce gitmeliydi, bu kadar geciktirmeseydi keşke. Korkuydu onu öldürmüş olan şey. Burnunu sokarsa Isak'ın neler yapabileceğinden korkmuştu. Gücünün nelere yeteceğini iyi biliyordu. Kendi bedeninde denemişti.

İşte şimdi buradaydılar. Refshalevej'in arkasında, Blue Cannel denilen yerde, Kont'un arkadaşlarından birine ait küçük apartmanlardan birinde. Fredens Havn'dan yüz metre uzaktı burası. Aynı odada Marie kendilerine geçici bir yuva kurmuştu. Şilteler, duvar süsleriyle, el fenerleriyle, bir kamp sobası ve birkaç kitapla. Yaşıyordu. Neredeyse dün gece taksiden indiğinden beri hep yaşıyordu.

Marie ona o gece Kelebek Evi'nde ne olduğunu sormak için merakını toplamaya çalışıyordu. Kim'in öldüğü gece. Ama uygun

zamani yakalayamamıştı henüz. Ödö kopuyordu Isak'ın vereceğı tepkiden, ne diyeceğinden de. Ama artık kendisini korkunun yönetmesine izin veremezdi. Isak'ın kendisine değör verdiğini biliyordu. Şimdilik o kadar güvence de yeterdi.

“Yemek yapmaya başlamalıyım. Sen de açsındır, biliyorum. Sebzeleri soymama yardım etmek ister misin?”

“Bırak biraz daha oturayım. Bir dakikacık daha. Gözaltında olmadığım ilk dakikalarım bunlar.”

Marie nemli havayı ciğerlerine çekip gözlerini kapadı. Ne gelecekti başlarına? Dilenmeyi de, çalmayı da, yalan söylemeyi de öğrenmişti. Sokak hayatına alışmıştı. İnsanlardan hangilerine güvenilebileceğini, hangilerini kendi haline bırakmak gerektiğini de öğrenmişti. Koloni'de yaşarken uyuşturucuyu bırakmıştı. Şimdi artık sağlık kontrolü de bitmişti. Kafası sakindi. Özgürdü.

Ama Isak... Hiçbir becerisi yoktu onun. Tüm ömrünü bir balonun içinde geçirmiş gibiydi. Bir yandan içi acılarla dolarken, bir yandan da korumuştı onu o balon. Marie'nin uzun süre ikisine birden bakacak gücü yoktu, ancak birkaç gün sürdürebilirdi bunu. Tabii Isak'ın ilaç almadan da durumu sürdürebileceğı varsayılırsa. Tepki vermeye başlayabilir, hayaller görebilir, panik ataklara kapılabilirdi. Böyle durumları nasıl yönetebileceğini hiç bilmiyordu Marie. Ama bu güvensizliğini belli etmiyordu. Isak da farkında değildi.

“Hatırlıyor musun, gölün arkasındaki çalılıklara saklanmışık da o kitaptaki gibi kaçtığımızı sanmalarını istemiştik hani?” diye sordu Isak.

Marie, “Hatırlıyorum,” diye gülümsedi. “İstedığımızı yapma fırsatına kavuştuğumuzda neler yapmak istediğimizi konuşmuştuk.”

“Ben okula gitmek istemiştim. *Doğru dürüst* bir okula. Sonra babamın işini devralıp onun gurur duymasını sağlayacaktım.”

“Ben de at binme dersleri alıp kendime at satın alacaktım. Ya da ortaklaşa.”

“Hayatımın en güzel günleriydi o günler.”

Marie'nin boğazına bir yumru oturdu. Başkasının acısını in-
an nasıl olup da kendininkinden bu kadar daha kolay hissedebiliyordu? Belki kendi acısı öldürücü olabileceği için. Onu patla-
maz kutuya koyup vicdanınızın en dibine saklıyordunuz. İçindeki
kılmaz ancak fırtına koptuğu zaman kıpırdayacak biçimde.

"Hadi Isak. Yemek işine başlayalım."

Isak gözlerini açtı. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Üşüyorum."

Marie onun şakaklarındaki ve göğsündeki ter damlalarını gö-
rebiliyordu. Kalbinin attığı da görünüyordu zaten.

Şimdiden başlamıştı. Evde de kök sebzelerden başka bir şey
yoktu. Bir de iyi niyet. Bunları kullanarak başa çıkmak zorunday-
dı semptomlarla.

"Bir kitap bul, Isak. Battaniyene sarıl, biraz okumaya çalış."

Isak'ın elleri başına yükseldi hiç neden yokken.

"Korkmuyorum, Marie. İdare edebiliyorum."

"Otur, Isak. Yemeği ben hazırlarım. Birlikte biraz dinlenelim,
değil mi?"

Marie çömelip sobayı yaktı, bir kaba su doldurdu, dolaptan
bir paket maydanoz kökü çıkardı. Soruyu sormak için biraz daha
beklemek zorundaydı. Ama çok da uzun süre değil. Isak'm sayfa-
ları çevirirken kendi kendine mırıldandığını duyuyordu.

Belli etmeden küçük av çakısını buldu, cebine attı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Peter Demant kaçığın tekil

Demant'ın aşırı dozları insanları intihara sürüklüyor.

Demant'ın yetkisi alınsın!

Anette esnedi; tek eli klavyede, Facebook'taki nefret mesajlarını okurken, öbür eliyle de kızının beşiğini sallıyordu. Yatak odası, uzun boyunlu abajurun ışıısıyla ekranın ışığı dışında, karanlıktı.

Yorgunluk Anette'in üstüne tembel bir dalga gibi çöküyordu. Kurtulması mümkün olmayan, sıcak bir dalga. Mutfağın Svend'in çalışmalarının sesleri geliyordu. Akşamlarını birlikte geçirdikleri günlere duyduğu özlemi bıçak saplanır gibi hissetti. Yemekler, akşam kahvesi, bir öpücük, gerçek bir sohbet. Şimdi bebeği yatırma, bulaşıkları yıkama gibi işleri nöbetleşe yapıyorlardı. Eskiden birlikte yaptıkları her şeyi ayrı ayrı yapıyor, koridor da rastladıkları zaman işaretle selamlaşıyorlardı. Başka bir hayat. Zaman zaman eskiyi özlediğini söylemek tabii miydi artık? Birazcık özlediğini?

Dikkatini tekrar ekrana çevirdi, *amigdala hiperaktivitesi ve stereotipik kendine zarar verme davranışları* makalelerine göz gezdirmeye çalıştı. Akıl karıştırıcı yazılardı. Hem yalnız kelimeleri teknik dilde olduğu için de değil.

Peter Demant üretken bir adamdı ama tartışmalı bir psikiyatristti. Bir yanda şizofreni ve sınır eşliğinde kişilik bozukluğuyla ilgili yüksek prestijli araştırma projeleri, öbür yanda özel sektörün

zinde olduğuna dair suçlamalar ve Facebook gruplarında hastaya yanlış ilaç verdiğine, genelde de fazla ilaç verdiğine dair kararlar. Ama yine de kuşkulu ilaç önermeleriyle insanlara işkence etmekle, insanları öldürmek arasında dünya kadar mesafe söz konusuydu. Sırf reçeteye yüksek doz yazması, katil olduğu anlamına gelmez diye düşünürken, bulduğu bu slogana için için gülümsüyordu.

Bebekten yakınma sesleri gelince beşiği yine sallamaya başladı. Minluyyla bir de ninni söylüyordu. Bebeğin sesi kesildi, Anette zımtıhar etmiş bir hastayla ilgili yeni bir Peter Demant yazısını okudu. Yazı, ölen çocuğun teyzesi tarafından yazılmıştı ve öyle bir tavrıyla nefretle yazılmıştı ki okuması insana acı veriyordu. Dört önce Charlie adlı genç bir çocuk, depresyon sorunu nedeniyle Demant'a gitmiş, o da çocuğa Cipralex yazmıştı. Bu ilaç "mutsuzluk hapi" diye bilinen bir haptı. Yazıda anlatıldığına göre, Charlie bağımlı hale gelmiş, durumu hızla kötüleşmeye başlamıştı. Ertesi sabah sırt çantasını alıp her zamanki gibi bisikletine binmiş, okula gideceği yerde Skallebølle'deki köprüye gitmiş, bisikleti park edip kendini köprüden atmıştı. On altı yaşındaydı. Aile, Demant'ın "mesleği kötüye kullanma" nedeniyle sorumlu tutulmasını istemişti.

Demant ailenin suçlamalarına resmi bir cevap vermemiş, ama kendi web sayfasında Cipralex'in pediatrik hastalardaki kullanımıyla ilgili bir makale yayımlamıştı. Orada kendi metotlarını anlatıyor, onları haklı göstermeye çalışıyordu.

Bir başka ifadeyle, Pernille'in annesiyle babası, Demant'ı eleştiren yalnız degillerdi. Ama Anette'e göre, *bu türlü suçluluğu da tutlamak son derece zordu.*

Şimdi bütünü bu yazıları bir dosyaya toplayıp Jeppe'ye, "Bak, net, biliyoruz" başlığıyla yolladı.

Demant'a isnat edilen kötü tıp uygulamaları, üç kişinin öldürülmesiyle ilgili olabilir miydi? Ama eğer öyleyse, o zaman Rita Demant'ı neden öldürürdü Demant? Besbelli Rita onu destekliyordu çünkü.

Anette gözlerini ovaladı. Akla uymuyordu.

Svend kapıyı yavaşça açtı.

"Hâlâ uyanık mı?" diye fısıldadı.

Anette beşiğe göz attı. Kızları derin uykundaydı. Tanja Kruse'un cici yapma bebeğine benziyordu, yalnızca onun canlı ve sıcak bir tûrû gibiydi.

"Zamanı unuttum herhalde. Uyuyor." Anette bilgisayarın kapattı.

Belki yatmadan önce birlikte biraz yetişkin zamanı geçirebilirlerdi. Küçük, sakın bir mola... Sevgi ve şefkat dolu, eskiden olduğu gibi. İhtiyaçları vardı buna.

"Onu uyuturken bilgisayarda mıydın?" Sesi aslında suçlayıcı değildi ama yine de. "Erken yaşlarda kaliteli uyku süresini yerleştirmek önemli. Uyumadan önce bir yakınlık ve güvenlik hissetmesi için."

Anette'in "yetişkin zamanı" özlemi bir anda yok oldu. Her tarafı ağrıyarak yataktan kalktı, beşik battaniyesini yavaşça kızının üstüne örttü, Svend'in yanından geçip odadan çıktı.

"Ben yatıyorum, kanepede. Bilgisayarımı da alıyorum ki uymadan önce biraz yakınlık ve güvenlik hissedebileyim. İyi geceler."

...

Kopenhag'ır. denizle arasında bir aşk ilişkisi vardı. İnsan sahilde durduğunda, kentin nasıl denize açılacak, onu kullanacak, onu sevecek şekilde kurulmuş olduğunu hissedebiliyordu. Sular kentin sert çizgilerini yumuşatıyor, kirliliklerini yıkayıp arındırıyordu.

Jeppes bir sigara yakıp soğuğa karşı yakasını kapadı. İnşili çukurluğu, ahşap şerit, farklı yüksekliklere kurulu seyir noktaları, bankaları, oyun alanlarıyla denize doğru uzanıyordu. Adı da bu halin çok uygundu: Kalvebod Dalgası. Kopenhag kıyısını mahveden, onu suç sayılabilecek bir çirkinliğe mahkûm eden Kalvebod Limanı'nın etkisini hafifletmeye çalışan yetersiz bir bandaj gibiydi. H

Ç Andersen Bulvarı'ndaki Genç Konuk Evi'nden çıkmış turistler, küçük gruplar halinde ellerinde şemsiyeleriyle gülüşüyor, İngilizce ya da İtalyanca şakalaşıyorlardı.

Jeppé on dakika önce merkezdeki odasının ışığını söndürdüğünde, birdenbire aklına gelen şey, nereye gideceğini hiç bilmediği olmuştu. Evindeki kanepede sessiz bir akşam geçirmek için neleri feda etmezdi ki! Ama ne yazık ki evi satılmıştı, kanepesi de Gammel Køge Landevej'deki depodaydı.

Hayatında iki kadın vardı: Sara Saidani, bir de annesi. Şu anda canı ikisiyle de uğraşmak istemiyordu. Sara geceyi birlikte geçirmeyi önermemişti, Jeppé ise buna üzülüp üzülmediğini bile bilmiyordu. Sara'nın kızlarıyla karşılaşmaya hazır mıydı? Hiç hazır olacak mıydı? Bu yetmiyormuş gibi annesi de durmadan arıyor, bir daha arıyor, içinde hem bezginlik hem de suçluluk duygusu taşıyordu.

Bir başka ifadeyle, gidebileceği hiçbir yer yoktu. O nedenle de ayın kenarında oturup yağmur altında sigara içiyordu. Langebro Köprüsü'nün bitişiğinde.

Bo Ramsgaard işbirliği yapmayı reddetmişti. Sorgulamalardan şu ana kadar bir sonuç alınamamıştı. Ağzından bir itiraf alma manevralarını yutmamış olması bir yana, şimdi de karısının "O gece kocam evde değildi" derken yalan söylediğini, onu kötü duruma düşürüp kızının velayetini alma peşinde olduğunu iddia ediyordu. Evde olup olmadığını kanıtlayabilecek durumda değillerdi, nasıl kanıtlayabilirlerdi ki?

Kanıtlayamazlardı. Şimdilik geceyi gözaltında geçirecek, *polisin görevi yapmasını engelleme* ve *görevli polise saldırma* ile suçlanacaktı. Artık yarın uğraşacaklardı o işle.

Akşamın alacakaranlığında sokaklar ıslaktı. İnsanlar evlerine yönelmekte, televizyonlarının karşısında battaniyelerine sarınıp sıcak bir şeyler yemeye heves duymaktaydı. Kopenhag yavaş yavaş uyanıyor, kuş uykusuna hazırlanıyordu. Trafiğin her zaman sıkıştığı Kalvehod Limanı otoyolu bile sessizdi bu gece.

Jepppe'nin telefonu cebinde dirilip zırıldadı. Arayan Monica Kirkskov'du. *Tek ihtiyacım buydu*, diye düşündü Jepppe ve çağrını cevapladı.

"İyi akşamlar Monica."

"İyi akşamlar Jepppe."

"Sana nasıl bir yardımda bulunabilirim?" Jepppe'nin pantolonu yağmurdan iyice ıslanmaya, paçaları bacaklarına yapışmaya başlamıştı. İnsan alışıncaya, ıslanmak da o kadar rahatsız etmiyordu artık.

"Asıl ben sana bir yardımda bulunabilirim. Öyle umuyorum yani. Sana Peter Demant'ı tıp okulundan tanıdığımı söylemiştim, hatırlıyor musun? Şimdi de haberlerden duyuyorum ki kaybolmuş ve cinayet soruşturmasıyla ilgili olarak aranıyormuş, öyle mi?"

Jepppe pek anlam taşımayacak şekilde bir "Mmmm" sesi çıkardı.

"On yıl önce olmuş bir şeyden söz edeceğim, yani konuyla ilgili olmayabilir, ama o sıralarda birtakım dedikodular vardı, Peter'in ilaçlardan çaldığı söyleniyordu." Bir an sustu. İçecek bir şeyi yudumluyormuş gibiydi, belki şarap. "Dedikodusu edilen bir tek o değildi aslında. Tıp okullarında hırsızlıklar oldukça yaygın bir olgu sayılır."

"Yani sence uyuşturucu mu kullanıyordu?"

"Emin değilim. Tam o sıralarda ben de tarih ve felsefe bölümüne kaymaya karar vermiştim, ondan sonra hiç karşılaşmadık. Olayların sonu nasıl bağlandı, bilmiyorum."

Monica soluğunu içine çekti, bir süre salmadı.

"Hem zaten dedikoduydu bunlar yalnızca."

Jepppe teşekkür edip görüşmeyi bitirdi, kişiselleşmesine fırsat tanımadan. Denize doğru bakarken zihni türlü alanlara yönelmişti. Kent ışıklarının su üzerindeki yansımalarının altını, derinlikleri düşündü; karanlık tabakalar arasında nice yalanların tortusunun saklandığı yerleri.

Bütün bu olup bitenler hep Peter Demant'la başlıyor, Peter Demant'la bitiyordu.

BÖLÜM 21

Esther de Laurenti'ye göre emeklilik hayatının en büyük zevklerinden biri, canı istediği kadar geç kalkmaktır. İsterse köpeklerin artık dayanamayacağı âna kadar yatabilirdi yatağında. Ama 13 Ekim Cuma günü sabahın altı buçuğunda uyandı ve yatağında bir an daha oyalanamayacağını hissetti. Yalnız evini değil, bedenini de bir sahtekârın işgaline ve istilasına açmış olma düşüncesi öyle korkunçtu ki, içi bulanıyordu. Banyoda önce ateşini ölçtü. Tümüyle normaldi. İki aspirini musluktan akan suyla yuttu. Uzun süren bir sıcak banyonun sonrasında kendine geldi ve Dóxa'yla Epistéme'i yürüyüşe çıkaracak gücü buldu. Ama yine de aşağıya inmek için mutfaktan açılan arka merdivenleri kullandı.

Köpekler büyük bir hevesle koklaya koklaya göl kenarına yönelmişlerdi. Esther kendisini de o yöne çekmelerine izin verdi. Koşuya çıkmış sportmenlere, göldeki kuğulara, dökülmekte olan kestane yapraklarına pek bakmıyordu. Alain'in hemen altındaki katta oturuyor olması fikrine dayanamıyordu. Attırabilir miydi onu apartmandan? Kendisi mi taşınmalıydı? Ama ya Gregers ne olacaktı o zaman?

Kafasında bunlar birbirini kovalarken Esther ne tarafa gittiğinin farkında bile değildi ta ki kendini Nørrebrogade'daki o fast-food restoranının önünde buluncaya kadar. Gregers bazen buradan yemekler alır, eve getirirdi. Kısa bir kararsızlık geçirdi ama ayakları kendisini buraya kadar getirdiğine göre, içeriye de

bir göz atsa fena olmazdı. Köpekleri kapının yanında bir yere bağladı, içinden arada buradan köpek hırsızlarının geçmeyeceğini umarak kapıya yöneldi.

Restoranın sandviç menüsü orta yerde duruyordu, içlerinin ışıkları da yanmamıştı. Buranın henüz açılmadığı belliydi. Ama Esther kapıyı hafifçe ittiğinde açılıverdi. Adımını atıp boş dükkana girdi. Duvarlar neon ışıklı yemek posterleriyle kaplıydı. Ucuz fiyata pıdeli yiyecekler. Tezgâhın üzerinde de Arapça yazılı, güneşten solmuş posterler vardı. Kızartma kokuyordu her taraf. Kısa zamanda giysilerine, saçlarına sinebilecek bir koku.

“Henüz açmadık, on birde açılacak!” diye seslendi genç bir adam. Siyah saçlıydı, tepeden tırnağa kot giysiler içindeydi, elinde de bir süt kolisi taşıyordu. Esther’in yanından geçip arkaya yürüdü, sonra eli boş olarak geri döndü.

“Kapalıyız, hanımefendi. On bire kadar yardımcı olamam size.”

Ön kapıda durmuş, eliyle ona çıkmasını işaret ediyordu.

“Burası sizin mi? Sizin lokantanız mı?” diye sordu Esther. Yerinden hiç kıpırdamamıştı.

“Ailemin. Neden?”

“Burada çalışan birini arıyorum. Ya da daha önce çalışmış olan.” Aslında Alain’i arıyor değildi, çünkü adam zaten alt katında yaşıyordu, yani ulaşması en kolay yerdeydi. Ama derdini anlatmanın en kolay yolu olarak bu gelmişti aklına.

Genç adam onu inceliyor gibiydi. Besbelli merakı üstün gelmekteydi.

“Adı ne?”

“Alain Jacolbe demişti, ama bu gerçek adı mı, bilmiyorum. Uzun boylu, elli yaş dolaylarında, Fransız biri?”

Adamın hatırladığı belli oluyordu. Kollarını göğsünde çaprazladı, başını hafifçe öne salladı.

“Neden arıyorsunuz onu?” diye sordu.

Doğruyu söylemekten başka çare yoktu, en azından birazını.

“Beni dolandırdı.”

Genç adam başını iki kere evet anlamında salladı, sonra tezgahın arkasına geçti.

“Bir bardak nane çayı ister misiniz? Şekerli? Tadı çok güzel.”
İki küçük bardağa servis yapıp birini ona uzattı.

Esther bir yudum içti.

“Teşekkür ederim. Gerçekten çok güzel.”

“Dedim size,” diyerek dostça bir ifadeyle göz kırptı. “Dediğiniz adamı iyi tanıyorum. Alain, kır saçlı, Fransızımsı bir serseri. Amcam onu geçen yıl aşçı olarak işe almıştı.”

“Yani eğitim almış bir şef mi?”

“Yo, burger pişirmek için diploma gerekiyor. Geçmişi, özel hayatı falan gibi konularda hiçbir şey bilmiyorum. Başlangıçta iyi birine benziyordu ama sonunda kovduk onu.”

“Neden?”

“Olay çıktı.” Çayını yudumluyor, fazla ayrıntı vermeye niyeti yokmuş gibi görünüyordu.

“Olay derken?”

Başını yavaşça iki yana salladı.

“Sizi böyle rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama eğer aradığım adam oysa, benden para çaldı. Bilmek istiyorum, çünkü... Yani, izden de çalmış mıydı acaba?”

“Bilmiyorum. Para yüzünden olmuş olabilir ama emin değilim. Amcamı hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Bir cuma gecesi onu şurada, mutfakın ortasındaiken kovdu.”

Esther gözlerini yere indirdi. Alain’in ateşli bir konser piyasasıyken adı bir sahtekâra dönüşü öyle korkunçtu ki, Esther’in başı dönüyordu.

Genç adam kendi kendine kıkırdadı.

“Tanım, amma manyaklık! Şuradaki tavayı kapıp amcama fırlatm. Yağ öyle kızgındı ki adamın derisini eritirdi. Neyse ki ıskaladı

ama buradan hemen t ymek zorunda kaldı, yoksa dişleri yerlere saçılmak üzereydi.  nl g n  çıkaramadan kaçtı gitti."

"Hakkında bilgiler vardır sizde, kimlik numarası falan, değil mi?" Esther umutla gülümsüyordu.

"Bilgi yok."

"Polis çağrılmış mıydı?"

Adam kibirle gülümsedi. Bu soruyu ne kadar saçma bulduğu belliydi.

Esther bardağını tezgâha bıraktı. Elleri biraz  ttriyordu.

"Eh, zaman ayırdığınız için çok teşekkürler. Köpekleri yürütmem gerekiyor."

"Sorun değil."

Adam centilmen bir tavırla kapıyı açtı.

"Hey, sizin yerinizde olsam," diye seslendi arkasından, "uzak dururdum ondan. Tekin biri değil."

Esther başını salladı, kapının arkasından kapanmasına izin verdi, köpeklerin bağını çözüp g llere doğru yürüdü. Epeydir uyuşmuş olan duyguları şimdi öyle yoğunlaşmıştı ki, her şeyi çift görmeye başlamıştı.  nce hayranlık, sonra küçük düşme, kuşku ve korku... Hepsi peş peşe ve yirmi dört saat içinde. Köpekler tasmalarına sabırsızlıkla asılıyor, bir an önce suya, kuşlara ulaşmaya can atıyorlardı. Kendisini s r klemelerine izin verdi.

Korku ağzının içine pil asidi gibi bir his yaymaktaydı.

"Ne söylediniz benim hakkımda?"

İhtiyar adam ona kafası karışmış gibi bakıyordu. Söylenenleri anlamıyor gibiydi.

" teki hemşirelere neler dediniz?" Trine Bremen sorusunu netleştirmeye çalıştı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Adam hâlâ cevap vermiyor, gözlerini kırpıştırıp duruyordu. "  nk  eğer bir şik yetiniz varsa, yüzüme söylemek çok daha iyi olur."

"Hayır," diye itiraz etti adam. "Durun bir dakika..."

“Bıktım bu yakınmalarınızdan! Her gün buraya, çalışmaya, dîmden gelenin en iyisini yapmaya geliyorum. Yatak sayısı yetmiyor, insanlar koridorlarda yatıyor, biz de hâlâ ölesiye çalışıp onları güvene almaya, kaliteli sağlık hizmeti vermeye uğraşıyoruz.”

Ağızdan çıkan kelimeler cevapsız kalıyor, sanki havada asılı durmayı sürdürüyordu. İhtiyar adam gözlerini kaçırdı. Daha önce de sık sık tanık olduğu gibi, insanlar sorunların ortaya konmasından hoşlanmıyordu. Kalleşlikleri yüzlerine vurulunca hoşlarına gitmiyordu. Susup kalıyorlardı, utanıyorlardı.

“Bir dahaki sefere benim iş performansıyla ilgili bir şey söyletsek, bana söyleyin. Teşekkür ederim.”

Trine dönüp odadan çıktı. Kalbi gümür gümür atıyor, çok iyi tanıdığı o bulantı boğazına doğru yükseliyordu. Koridorda mola odasına doğruldu, orada çantasını buldu, elini içine daldırıp ilaç kutusunu çıkardı. Benzodiazepinler, blisterin içinde nıuşıvarlak, bembeyazdı. Sabah hapını yutmuştu, bir süre artık ikincisini almaması gerekiyordu ama onlara yalnızca bakmak bile sakinleştiriyordu onu. Kontrolünü kaybettiğinin farkındaydı ama tutamıyordu kendini. Bunca şeyi birden yönetmek olanaksızdı.

Dün Peter Demant'ın evine gittikten sonra, adam ortadan yok olmuştu. Trine ilaç kutusunu avucunda sıktı. Peter ona karşı çıkmıştı. O kapkara gözleriyle yüzüne öyle bir öfkeyle bakmıştı ki, Trine neredeyse korkacaktı ondan. İlaçları yerine bıraktı, çantının fermuarını çekip kapattı.

Polisler Demant'ı arıyordu. Onları, daha doğrusu. İçinden, inşallah bir süre ortaya çıkmaz diye dua etti.

“Trine, sen ilaç turunu yapmamış mıydın?”

Mola odasının kapısında Jette duruyordu. Yüzünde pek ma-
um bir ifade vardı.

Trine hayalinde duvarları Jette'nin üzerine yıkılırken görüyordu. Onu bir taş ve toz yığını altına gömüyordu duvarlar. Kat kat yalanlar ve ihanetler şimdi beyaz bulutlar gibi yayılıyor, soluk ummayı olanaksız hale getiriyordu. Bir an bu hayal esir aldı onu: Jette ebediyen ortadan kalkmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Jette. Başını hafifçe yana eğmişti. Yıkılan duvar falan yoktu, toz da yoktu.

Trine cevap vermedi. Bu ikiyüzlü ilgiye kanacak değildi. Tombul yanakların arasında o sahte sahte gülümseyen dudaklar. Trine onun yanından geçip koridora çıktı. Jette'nin bakışları sanki sırtını deliyor, alev alev öfkesini körüklüyordu.

Kopenhag Polis Merkezi'nde gün bir itirafı başlamıştı. Bo Ramsgaard geceyi hücredeki sedirde uyuyarak geçirmiş, sabah ağrılar içinde ve vicdan rahatsızlığıyla uyanmış, hemen nöbetçiyi çağırmış, o da dedektifi bulmuştu. Jeppe vakit kaybetmeden yeni bir sorgu için hazırlıkları ayarlayıp merkeze ulaşmış, Falck'la 6 numaralı sorgu odasında buluşmuşlardı. Ses kayıt makinesini heyecandan titreyen parmaklarıyla çalıştırmıştı Jeppe.

Ama ne yazık ki Bo'nun hevesli itirafı, onlara beklediklerini verememişti. Suçlu suçlu, gözleri yaşlarla dolu, eski söylediklerini geri almış, salı gecesini kızını uyurken yalnız bıraktığını kabullenmişti. Çarşamba sabahı, onu okula yollamak üzere dönmüştü eve. Arka kapıdan çıkmış, çitin üstünden gece ara sıra birlikte yattığı komşunun bahçesine atlamıştı.

Bo kızını uyurken yalnız bırakmanın affedilmez olduğunun farkındaydı. Ama evli bir kadınla ilişkisi vardı. Sırdı bu ve tabii ki boşanma öncesinin fırtınası sırasında başlamıştı. Polise bunu anlatmayışının nedeni, Lisbeth'in bunu velayet davasında kendisine karşı kullanacağını düşünmesindendi.

Kullanmazsa aptallık ederdi Lisbeth. Jeppe kayıt cihazını kapatırken, uğradığı hayal kırıklığını saklayamıyordu. Bo Ramsgaard'ın itiraf dediği şey, cinayetleri çözme yolunda hiçbir şey sunmamış, üstelik tam tersine, Bo'ya ek bir tanık kazandırmıştı.

Komşuya edilen bir telefon, Bo'nun tek suçunun gizli gizli macera aramak olduğunu ortaya koymuştu ki, bu da üç cinayetin yanında oldukça küçük bir suç sayılırdı.

Serbest bırakınak zorundaydılar onu.

Jeppes odasına döndü. Koridorda Sara'nın yanından geçti. Yal-nızdılar orada. Ama yine de Sara ona bir baş selamı vermekle yetindi. Rastlantıyla karşılaştığı bir iş arkadaşıymış gibi.

Pekala, diye düşündü Jeppe.

Odasına girince Bo Ramsgaard'ın adını panodan çıkardı, öte-ki üç şüphelinin adlarını birbirine biraz daha yaklaştırdı.

Peter Demant

Isak Brügger

Marie Birch

Ya suç ortağıysalar? Birbirlerini Kelebek Evi'nden tanıyorlardı ve aralarında polisin bilmediği bağlantılar olabilirdi. Doktor-has-ta ilişkisi, arkadaşlık, hatta aşk?

Jeppes bu fikri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Hayal gücü oğırından çıkıyordu. Yo, farklı senaryoları düşünmek yanlış bir şey değildi ama şu anda olayı çözmeyi öyle çok istiyordu ki boş hayal-ke yönelmeye başlıyordu. Şüpheliler aynı anda ortadan kaybol-duktan sonra Venezuela'nın bir kumsalında el ele oturuyor olsalar da ancak bu kadar olabilirdi. Ama Demant'ın Isak Brügger'le de Marie Birch'le de bir bağlantısı olduğuna dair hiçbir işaret yoktu ve ortak bir sefere çıkma olasılıkları da oldukça saçma bir dü-şünceydi.

"Bir dakikanı alabilir miyim?" diye soruyordu Larsen kapıdan. Kolunun altında bir sürü kâğıt vardı. Cevap beklemeden girip karşı sandalyeye, Anette'in yerine oturdu. "Çok heyecanlı haber-lerim var," dedi. "Kız arkadaşım finans işinde, ben de ondan öğüt istedim," diye devam ederken yüzünde kuru bir gülümseme belir-mişi. "Tabii kovuşturmayla ilgili ayrıntı vermedim."

Jeppes başını salladı, Şef'in dosyayı Larsen'e devretme tehdidi kulaklarında çınlıyordu.

"Çabuk anlatabilir misin? Çok işim var."

Larsen hiç bozulmadan açıkladı: "Kelebek Evi'nin başı ciddi der-te. Açık konuşmak gerekirse, görünüşe göre büyük kâr elde

etmişler, hepsini de Rita'nın o sırada kocası olan Robert'in sahip olduğu bir şirkete aktarmışlar."

"Bu yasadışı mı?"

"Kendi başına, değil. Yasadışı olan yanı, sahte masraflar göstermiş olmaları –ücretler, bakım onarım, ilaç alımı, geziler– hiçbirini de aslında olmamış. Defterlere hesaplara girmiş ama ne makbuzları var ne de destekleyecek belgeler. Resmi belgelerinde gösterdikleri kazanç, gerçek kazançlarının çok altında." Larsen yüzüne sarkan bir tutam saç kulağının arkasına yerleştirirken memnun bir şekilde gülümsedi. "Başka bir ifadeyle, bayanlar baylar, bu dolandırıcılık."

"Kaç paradan söz ediyoruz?" diye sordu Jeppe kuşkuyla.

"Çok büyük meblağlara varabilir." Larsen kâğıt destesini parmağının ucuyla taradı. "Danimarka'nın sağlık-bakım sistemi, Zeland bölgesindeki psikiyatrik tedavi merkezlerine para iadesi yapıyor. Hasta başına yılda 1.8 milyon krona kadar da yükselebiliyor verdikleri. Kelebek Evi'ndeki dört hasta için, toplam hayli yüksek olur. Şu âna kadar yalnız 2014 ve 2015 yıllarına baktım, ama daha eskilerde de varsa hiç şaşırmam."

"İyi iş çıkarmışsın, Larsen. Bravo," diyerek ayağa kalktı Jeppe. "İncelemeye devam et, neler bulduğunu bana söyle. Robert Wilkins'le de bir konuş! Eminim sen de düşünmüşsündür zaten."

Jeppe genç dedektifin odadan çıkıp koridorun köşesini dönmelerini, gözden kaybolmasını bekledi, kapıyı ancak ondan sonra kapadı. Yarın rolleri değişebilirdi, kendisi Larsen'e rapor vermek zorunda kalabilirdi.

Şakaklarını ovaladı. Birbiriyle tutarsız parça parça gerçeklerden kafasında yer kalmamıştı artık. İçinde izlemesi gereken bir şeyi izlemediğine dair bir duygu vardı ama bunca bilgi akıp gelirken onun ne olduğunu bulup parmağını üstüne basamıyordu.

Belki Sara'nın dediğinde önemli bir nokta vardı. Marie Birch... Hem Kelebek Evi'nin eski hastası hem de Isak Brügger'le arkadaş. Evsiz, toplumla uyumsuz, yaşı da henüz on dokuz. Mağdur.

konuyla ilgili, kayıp, muhtemelen de suçlu olabilir miydi? Anette'e göre, şiddete eğilimli görünmüyordu, ama kolaylıkla oraya yönelebilirdi de. Ya da zaten eğilimli olan birinden yardım alabilirdi. Onu bulmak için bir hamle daha yapmalıydılar. Isak Brügger'i de.

Isak.

Bulamadığı nokta yerine oturuverdi, Jeppe içini çekti.

Isak'ın anahtarları program yöneticisinin cebinden çaldığı varsayılmaktaydı ama nasıl? Ya suçluluk duygusu hisseden program yöneticisi, Isak'ın kaçmasına yardım ettiyse?

Jeppe Koğuş U8'in telefon numarasını bulup aradı. Bir kadın hemen cevap verdi.

"Koğuş U8, ben Ursula."

"Merhaba, ben Jeppe Kørner, Kopenhag Polisi'nden. Simon Hartvig'le görüşmek için arıyorum."

"Bir dakika lütfen." Kadın elini telefona kapatıp arka plandaki birine bir şeyler söyledi. "Önümdeki programa göre bugün gece nöbetinde. Buraya geç gelecektir."

Jeppe bir anlık kararsızlıktan sonra, "Bana ev numarasını verebilir misiniz lütfen?" dedi. "Ona sormam gereken bazı rutin sorular var."

"Peki." Kâğıt karıştırma sesleri geliyordu. "Kaleminiz var mı?"

Jeppe numarayı yazdı, Ursula'ya teşekkür etti, Simon Hartvig'i aradı.

Cevap çıkmadı.

Telefonu kapatırken Şef, Jeppe'nin odasının kapısını açtı.

"Yeni bir şey var mı?" Elinde kahve kupasıyla duruyordu kapıda. Kupanın üstünde "Büyükanne" diye yazılıydı. Şu haliyle, sizi çaya davet etmeye gelmiş tatlı bir yaşlı kadını andırıyordu. Ama Jeppe buna kanmadı.

"Bo Ramsgaard'ın sağlam tanığı var. Suçlamayı geri çekip onu serbest bırakmak zorunda kaldık."

Kadının gözlerinde bir umut ışığı vardıysa bile, çabucak yok oluyordu.

“Ve?”

“Isak Brügger’le Peter Demant’ı her yerde arıyoruz. Kelebek Evi’nin aşçısını da bulmaya çalışıyoruz. Oradaki iki hemşireden biriyle, Trine Bremen’le görüştük. Marie Birch için arama emri var.” Jeppe sesinin savunmaya geçmiş gibi çıkmamasına çalışıyordu. “Ama henüz elimizde somut bir şey yok maalesef.”

Şef ona boş bakışlarla baktı.

Jeppe devam etti: “Şansımız var ki bunların hiçbiri henüz bir havuzda bulunmuş değil ve herhalde bunu bir artı puan olarak görmemiz gerek.” Ona belli belirsiz bir gülümseme sundu ama o da umduğu sonucu getirmedi.

“Öğleden sonraya kadar vaktin var, Kørner.”

Şef kapıyı keskin bir sesle kapadı.

Simon Hartvig, Erdkehlgraven kıyısından denize, Fredens Havn diye bilinen küçük tekneler ve yüzen evler topluluğuna doğru baktı. Kendisi pek de Sherlock Holmes sayılmazdı, üstelik şu anda çok yorgundu ve cesareti de alt düzeylere inmişti ama Isak’ı bulmak için elinden geleni yapmak zorundaydı.

Fredens Havn, Holmen.

Buralarda bir yerde olmalıydı. Refshalevej’den aşağıya yürürken deniz bir yanında, insanların kendilerine yaptıkları evler öbür yanındaydı. Çarpık çurpuk, görmeye alışmadığımız evlerdi ama çoğu bakımlıydı, sıcak yuva görünümüne sahipti. Karşılarında da Fredens Havn ve Holmen manzarası serilmiş durumdaydı. Yüz metre kadar ileride daha küçük bir ev çarpı gözüne. Ötekiler kadar güzel görünmüyordu. Cephesindeki tek pencere suntalarla kapatılmış, ön kapının çevresini otlar bürümüşü. Dikkatli adımlarla küçük evin çevresini dolandı, bulduğu çatlaklardan içeriyi gözetlemeye çalıştı. Terk edilmiş bir yere benziyordu. İçeride eşya yoktu. Yalnızca tozlar, yerlerde de kuru yapraklar. Kapıyı yokladı, gıcırdayarak hemen açılınca şaşırdı.

Rutubet kokuyordu içerisi. Çürümüş tahtalar gibi. Çöp yığınının arasından tahtalara dikkatle basa basa ilerledi. İki denk gibi rulo yapılmış şilte, uyku tulumları, bir sırt çantasında giysiler... Yakın geçmişte birileri burada kamp kurmuş olmalıydı. Köşkerden birinde boş bir gaz kartuşu çarptı gözüne. Pırıl pırıldı. Burada uzun süre kalmışa benzemiyordu. Simon yerdeki atıklardan bazılarını iki parmağıyla alıp kaldırdı: yiyecek ambalajı, teneke kutular ve çöp.

Kurutulmuş yosun atıştırmalıklarının plastik torbasının altında, lastik bantla tutturulmuş bir dosya buldu. Kapağında büyük harflerle *MARIE BIRCH* yazılıydı.

Simon lastik bandı çıkarıp dosyayı açtı, pencerenin pervazıyla duvarın tahtası arasındaki boşluktan sızan ışığa doğru yürüdü ve okudu.

Her kelimede kalbi duruyordu. Yavaş yavaş okumayı sürdürürken duyduğu şok nedeniyle çift görmeye başlamıştı, ama yine de verilen mesaj son derece netti.

BÖLÜM 22

İkilemdeydi. Marie Birch fikrini dakikada bir değiştiriyor, ne yapmak gerektiğini seçeniyor, hangisini yapmanın en doğru hareket olacağına karar veremiyordu. Uzun süredir kendini dengeli ve faal hissetmekteydi ama şimdi Isak'ın varlığı onun zihinsel durumunu da tehdit eder hale gelmişti. Özgüven eksikliği upkısı sıcaklık gibi yayılan bir şeydi. Kendisinin abla olup durumu idare edebileceğine inanmıştı. Isak'ın ilaçsız kaldığında ihtiyacı duyacağı, sığınabileceği güvenli bir kucak sağlayabileceğini düşünmüştü.

Ama Isak'ın durumu kötüydü. Gerçekten, oldukça kötüydü.

Dün gece ikisi de pek fazla uyuyabilmiş değillerdi. Isak uyan-
dığında, duvarlarda böcekler görüyor, sonunda duvarların böcek
çokluğundan kapkara kesildiğini söylüyordu. İmdat diye bağırıp
onları öldürmeye çalışmıştı, Marie'nin kulağına girmeye çalış-
şanları bile. Ona hayal gördüğünü söylemek de işe yaramamıştı.
Şafak sökerken Marie onu evden çıkarmayı başarmış, suyun ke-
narındaki ıslak çimenlere oturdukları zaman apaçık gökyüzünün
çocuğa iyi geleceğini, korkularını dindireceğini ummuştu.

Kendisinin ilaçları bırakma süreci öyle sorunsuz olmuştu ki
Kelebek Evi kapandığında ve Marie de bir daha kimseye bağımlı
olmamaya karar verdiğinde, hızlı bir öz kontrol uygulamış, so-
nunda da bırakmıştı ilaçları. Kurtulmanın bu yolla sağlanabilece-
ğini içgüdüsel olarak biliyordu. Haklı da çıkmıştı.

Şimdi artık ruhsal değişimlerini sağlıklı bir beslenmeyle, alkolden ve diğer tetikleyicilerden uzak durmakla idare edebiliyordu. Geceleri en az sekiz saat uyuyor, insanlar sınırı aşmaya kalktıklarında itirazını seslendirebiliyordu. Marie kendini tedavi etmiş, tam sağlıklı denilemese bile, en azından kendi başına idare edecek kadar güçlü bir insan olmuştu. Isak'a da aynı şekilde yardımcı olmayı ummuştu aslında. Ama durumları aynı değildi. Marie'nin de bir paranoid şizofrenikle nasıl başa çıkılabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Artık onun kendi sorumluluğuydu Isak. Ama gidip yiyecek-içecek bir şeyler alacak kadar bile yalnız bırakamıyordu onu. Şu anda Isak birkaç metre ötedeki bir kesik ağacın kütüğüne oturmuş, aşağılara bakmaktaydı. İki tane bir kafası bir adale kasılmasıyla yana dönüyordu. Titriyordu da çocuk.

Kelebek Evi'nde kaldıkları sırada Isak'ın anti-psikotikleri haftada bir, "kontrollü salım" formülüne göre verilmekteydi. Marie durumun hâlâ öyle olacağını ummuştu çünkü o zaman semptomlar başlayana kadar birkaç gün kalırdı ellerinde. Ama görünüşe göre durum artık öyle değildi.

Nasıl bakacaktı Isak'a şimdi?

Kont'tan yardım isteyebilir miydi? O yolla bir hafta kazanabilirler miydi?

"Marie?" Isak bakışlarını sulardan ayırmadan konuşuyordu. "Bunu yapabileceğimi biliyorum. Yeterince güçlüyüm ve yapmayı da istiyorum!" Hızlı solukları arasında, kısa patlamalar halinde konuşuyordu. "Ama biraz bekleyebilir miyiz? Yapmayacağımdan değil. Gerçekten istiyorum beklemeyi."

Marie yürüyüp onun yanına çömeldi.

"Geçecek, Isak. Şu anda kötü ama yakında hafifleyecek. Güveneye kavuşacağız, güzel bir yere."

"Marie?" Kafası uzunca bir spazmıla yana döndü. "Korkuyorum..."

Marie anında kollarıyla kucakladı onu. Ama o temastan ürkmüş gibiydi.

“Marie, anlamıyorsun. Seni incitmekten korkuyorum.”

Alnını delikanlının omzuna dayayıp ağlamaya başladı. Biliyordu, kendisi bu ikilinin güçlü olanıydı ama şu anda kendini ufakcık hissediyor, korkuyor, birinin annesi çıkagelse de yardım etse diye umuyordu.

Yağmur başladı. Marie başını kaldırıncı iri damlaların alına ve gözlerine düşmekte olduğunu gördü. Tek başına yardım edemeyecekti ona.

Damlalar yüzünden akıp çenesinden damladı. Marie ayağa kalkıp elini ona uzattı.

“Hadi gel! Gidiyoruz.”

“Beni yine koğuşa götüreceksin değil mi?” Gözleri şaşkıındı.

Marie gülümsedi, onu çekip ayağa kaldırdı. Isak ondan bir kafa boyu daha uzundu.

“Asla! Bir daha hiç gitmeyeceğiz oraya. Ama buradan gitmek zorundayız. Hadi yürü, şu taraftan.”

Onu çekerek yürüttü. Ağaçların altından, eski surların yanı sıra yürüyorlardı. Yağmura karşı biraz daha korunaklıydı burası. Langebro Köprüsü'ne varana kadar. Hareket etmek Isak'ı sakinleştirmişse benziyordu. Yan yana yürüyor, hiç konuşmuyorlardı. Köprüye varınca Marie onun elini tuttu, karşı tarafa geçinceye kadar bırakmadı.

Otto Mønstedts Caddesi'nde durup karşılarındaki polis merkezine baktıklarında, Marie onun elini bıraktı.

“Isak, oraya git, zili çal, Anette Wemer'i iste. O yardım edecek sana.”

“Benimle gelmiyor musun?” Tikleri yine başlıyordu.

“Gelemem Isak. Oraya gelemem. Ama korkma. Geri döneceksin değilsin, ben kollayacağım seni.”

Kaldırımın kenarında dururken sanki kaybolmuş bir çocuğu
Isak

"İyi olacak. Söz veriyorum. Anette Werner'i iste, ona her şeyi
anlat! Anette Werner, unutma o ismi! Haydi, oraya git ve zili çal,
buradan bakıyorum sana."

Isak yola doğru bir adım attı, dönüp arkasına baktı. Marie ona
güven verircesine gülümsedi. Isak bir adım daha attı, sonra bir
daha... Evet, karşıdaki kapının önüne varmıştı. Arkasına bakıp
el salladı.

Kapı açıldığında binaya girip gözden kayboldu. Marie ellerini
ceplerine soktu. Cebindeki çakı yok olmuştu.

"Kim dünyanın en harika insanıydı. Her gün özlüyorum onu."

Anette'in karşısındaki kadın sessizdi. Konuşurken kucagında-
ki ellerine bakıyordu. Parmaklarını birbirine doluyor, açıp avuçla-
nı birbirine sürtüyor, ardından masanın üstüne dayıyor, garip bir
koreografinin hareketlerini teker teker uyguluyordu.

Olgun bir kadındı. Kim Sejersen'den bir on yaş daha büyük
olmalıydı. 2014 yılında Kim ölene kadar birlikte çıkmayı sür-
dürmüşlerdi. Adı Inge Feliuss'tu. Yüz hatları soyluydu. Açık bir
alın, dar bir yüzü, ince bir burnu vardı. Kırışmış saçlarını gevşek
bir topuz halinde toplamış, süslü bir gümüş klipsle tutturmuştu.
Anette'e av tazılarını hatırlatan bir hali vardı.

"Kaybınız için üzgünüm."

Anette dirseklerini bedenine yapıştırmış oturuyordu. Daha
demin şekerliği devirmişti, başka bir şeye çarpmak niyetinde de-
ğildi. Fiskervejen'in Veddelev Köyü'ndeki alçak tavanlı küçük ev
öyle tıka basa doluydu ki, sanki sahibi her karşısına çıkan şeyi
kaybını, ömrü boyunca saklamaya ahdetmiş gibiydi.

Kitaplar, vazolar, lambalar yetmiyormuş gibi, duvarlardaki pa-
nolara da ta 1980'lerden kalma tozlu fotoğraflar ve gazete kupür-
leri tutturulmuştu. Raflar porselen biblolarla, müzik kutularıyla
dolmuş, çengellerde de ceketler asılıydı. Yerdeki sepetlerde dergilerin

yanı sıra kedi oyuncakları da vardı. Aslında rahat bir yerdi... Sanatsever büyükanneleri hatırlatacak bir tarzda. Ama bunca nır zıvırın arasında Anette kendini kocaman, sakar bir fil gibi hissediyordu.

“Beni görmeyi bu kadar çabuk kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.”

“Sonunda birine Kim'den söz edebildiğim için memnunum. Ölümünden sonra polis dosyayı çabucak kapattı, kaza deyip işin içinden çıktı. Açık söylemek gerekirse, biri benimle temas etsin diye üç yıldır bekliyorum. Çay?” Dumanı rüten demlikten iki rustik fincana çay koydu, birini Anette'e doğru itti. “O geceyi sindirebilmek kolay olmadı.”

“Sindirebilmek derken?”

“Yani tanık olmak.”

Çay Anette'in boğazına kaçtı, öksürürken üst üste duran birkaç kitabı yere devirdi.

“Orada mıydınız?” diye bağırdı.

“Parti aslında çalışanlar ve partnerleri içindi. Ben de gitim. Gerçi Gundsømagle buraya arabayla ancak on beş dakika uzaklıkta ama Kim'le ikimiz geceyi Kelebek Evi'nde geçirmeye karar vermiştik, ikimiz de bir şeyler içebilelim diye.”

“Oradaydınız! O partideydiniz! Kim'in boğulduğu gece!”

Inge Felius bir an Anette'e baktı.

“Şey, özür dilerim ama kazayı gözünüzle gördünüz mü?” Anette döktüğü çayları dirseğiyle silmeye çalışıyordu.

“Kaza.” Inge kelimeyi ağzında tartar gibiydi. “Olay olduğunda ben çoktan yatmıştım. Yorgundum, Kim de sarhoştı. Ertesi sabah da ölmüştü. Rita sabah yedide kapıma vuruyor, avaz avaz bağırarak polisi aradığını söylüyordu. Uyandığımda Kim yanımda yoktu.”

Son sözleri sırasında sesi biraz çatlamıştı. Çayından bir yudum alırken gözleri dalıyordu.

“Kaza olduğuna neden inanmıyorsunuz?”

Avluya bakan pencerenin kenarında bir tırmalama sesi duyuldu. Bir tekir kedi, içeri girmek istiyordu. Inge kalktı, pencereyi açtı. Kedi şükranını ifade etmek için onun kendisini biraz okşamasına izin verdi, sonra yere atladı, gözden kayboldu.

"İçmiş olsun ya da olmasın, kim ister gece yarısı çamurlu bir havuza girmeyi? Kim olgun, akıllı başında bir adamdı. Sarhoş olduğu ender zamanlarda bile. Bu kaza fikri gülünç, resmen gülünç! Ama polisler çok emindi."

"Peki sizce ne olmuştu?"

Zarif kadın, Anette'e gözlerinde meydan okuyan bir pırıltıyla baktı.

"Bir tek açıklaması var, başka yok. Öldürülmüştü."

"Kim öldürmüştü? Hastalardan biri mi?"

"Hastalar bayılıyorlardı Kim'e." Inge soruyu yana iter gibi sinirli bir hareket yaptı. "O da onları hasta gibi görmüyor, kendi eşiği olarak görüyordu. Geleceğin insanları olarak. Onlarla birlikte çalışıyor, onları dinliyordu. Çok seviyorlardı onu."

"O halde kim?"

"Onu bilemem." Inge yenik bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Çalışanlardan kimler vardı o akşam orada?"

"Evet... Hmm, durun bakayım; Tanja kız arkadaşını getirmişti. Ursula. Bettina Holte da Michael'la geldi. Rita'nın kocası Robert de oradaydı tabii, eş-ortak. Nicola yalnız gelmişti sanıyorum. Yan-zamanlılardan bazıları da oradaydı... Ben yatmaya giderken bu grup olarak orada oturuyorlardı."

Çay fincanını dudaklarına götürdü ama sonra tabağına çat diye bıraktı.

"Bir grup ödlekten farksızdılar. Hepsi. Kim'i, tüm eleştirileri tek başına seslendirmek üzere yalnız bıraktılar. Oysa haklı olduklarını hepsi biliyorlardı. Ertesi gün polis geldiğinde, hepsi birden, yatmaya en son Kim'in gittiğini söylediler. Ama neden tek başına orada kalsın, sonra da çamurlu suya girip boğulsun?"

Anette yanlışlıkla dirseğini yandaki kuru çiçeklere değdirdi, bir iki çiçek kırılıp yere düştü. Bu sefer de hiçbir şey olmamış gibi davranmayı seçti.

“Bir terslik oldu o gece,” dedi Inge. “Daha sonra bunu Tanja ve Ursula’yla konuştum, ikisi de benimle aynı fikirdeler.”

Anette, Kim Sejersen’in kız arkadaşına anlayışlı bakışlarla bakıyor, buna kendisi de şaşıyordu. Belki anlayış değilse bile, kayta uğramış birine duyulan o yaygın duygu. İnsan sevdiğini kaybedebiliyordu. Sevmek insanı yenilmez kılınıyordu. Silkinip kendini bu etkiden kurtarmaya çalıştı.

“Ursula’nın soyadını hatırlıyor musunuz? Tanja’yla daha önce konuşmuştum ama belki Ursula’nın ne diyeceğini de dinlemem gerekir.”

“Evet, onunla temas halindeyiz. Adı Ursula Wichmann. O da hemşire.”

“Hemşire, öyle mi?” Anette gözlerini kıstı. “Nerede çalıştığını biliyor musunuz?”

“Tabii, onu orada ziyaret de ettim,” diye gülümsedi Inge. “Suluboya dersine gitmek için kente inmiştim. Bispebjerg Hastanesi’nde, pediatrik psikiyatri bölümünde çalışıyor. Tanja’yla da orada tanışmış, beş altı yıl kadar önce.”

Ama Anette artık dinlemeyi kesmişti. Kulaklarına uğulrular doluyor, ufuk çizgisi tehlikeli şekilde sallanıyordu. Hemen Inge’ye teşekkür etti, başka bir şey devirmeden evden çıkabilmek için kendisine eşlik edilmesine izin verdi.

Arabada Anette’in yüreği sanki göğsünden fırlamak üzereydi. Isak Brügger’in koğuşu, Tanja Kruse’un kız arkadaşı Ursula, Kelebek Evi, kaza düşünceleri karton borudan üflenmiş konfetiler gibi fırl fırl dönüyordu kafasında. Şimdi ne yapmak gerekiyordu?

Saate baktı. Svend, bebekle birlikte annesini ziyarete gitmiş, dönüşte de mama satın alacaktı, yani Anette onlar gelene kadar uyuyabilirdi. Hâlâ iki saati vardı. Belki de Bispebjerg Hastanesi’ne bir ziyareti sıkıştırabilirdi o araya.

Svënd'e bir mesaj yazdı ama yollamadan sildi. Yalanlar yüreğine plastik ambalaj kâğıtları gibi çöküyor, aşka soluma payı bırakmıyordu.

Evine döndüğünde Esther kendine koyu bir kahve yapıp kaşını netleştirmeye çalıştı. Bir şeyler yemeliydi ama iştahı yine kaçmıştı. Hayalinden hiç durmadan Alain'in görüntüleri geçip duruyordu: Alain restoranda oturmuş, otuz yaşındaki bir sarışına Esther'in parasıyla istiridye ziyafeti çekiyor, Fransız aksanıyla ve opera bilgisiyle onu etkilemeye çalışıyor. Sarışına, "Ben sana layık değilim," diyerek avuçlarının içini öpüyor.

Mide bulandırıcı düşüncelerdi bunlar. Öfkesi içinde kızgın lavlar gibi kaynamaya başlamıştı. İtoğlu it! Ama öfkesinin yanı sıra, korkusu da giderek büyümeye başlıyordu. Bir insan neden başka insanları kandırmaya kalkışır ki? Kafadan çatlak olması gerekirdi. Ama yine de bilgisayarın başına oturmadan önce bütün odaları dolaşmak, köpeklerle birlikte evde gerçekten yalnız olduklarından emin olmak zorunda kalmıştı.

Mal Sahipleri Derneği durmadan haberlerle ilgili e-postalar ıllar, Esther de onları hiç okumazdı. Merdivenler temiz olduğu sürece, binada olup bitenler genellikle umurunda olmazdı. Ama şimdi, son gelen mesajı açtı, hepsini sırayla okumaya koyuldu. Aradığını bulmakta gecikmedi: İkinci kattaki daire 15 Ağustos'ta satılmıştı; Mal Sahipleri Derneği de Hugo ve Ida Rasmussen'e hoş geldiniz diyor, onlara Peblinge Dossering'de mutlu günler diliyordu.

Rasmussen?

Ayaga kalktı, telefonu elinde, ürkek adımlarla merdivenlerden bir alt kata indi. Yaptığının bir çılgınlık olduğunu bile bile telefonda 112'ye bastı. Artık görüşmeyi başlatmak için "Ara"ya basması yetecekti. O zaman da eğer biri kendisini lokma lokma doğramaya kalkarsa, telefondan duyulabilecekti. Akla aykırı olabilirdi ama en azından bir dereceye kadar rahatlatıcı bir düşünceydi.

Titreyen parmaklarıyla kapıyı çaldı. Daireden konuşmalar ve ayak sesleri geliyordu. Ardından kapı açıldı. Karşısında bir adam vardı. Gülümsüyordu ona. Boyu aşağı yukarı Esther kadardı, yaşı da bir o kadar vardı. Eskimiş iç gömleğinin içinden kocaman göbeği belli oluyor, düğmeleri ilikli kalabilmek için ilikleri geniyordu. Yuvarlak yanaklarında beyaz sakalları tıraş bekliyordu. Tek elinde pilli bir matkap tutuyordu. Esther ağzını açamadan, öylece bakakalmıştı. Normal davranmak ona çok zor geliyordu.

Adam, "Çok mu fazla gürültü ediyoruz?" diye sordu.

Kapının kanadını ardına kadar açtı, arkasındaki çıplak duvarların, taşınma kolilerinin görünmesini sağladı. Yine aynı yaşlarda bir kadın, elinde çakılacak rafı tutmakta olduğu duvarın kenarından el salladı. Adamın sorduğu soru, Alain'le ilk karşılaştığında aralarında geçen sözlere öyle çok benziyordu ki, Esther'in başı döner gibi oldu.

Adam, "Pek usta sayılmayız ama, rafların da takılması şart," derken matkabı sol eline alıp sağını uzattı. "Hugo Rasmussen. Evet, kontrbasçının adı gibi ama benim hiç kulağım yoktur." Hafifçe güldü. "Bu da eşim, Ida. Elinde rafla beni bekliyor. Herhalde bu binada oturuyorsunuz!"

"Ben üst kat komşunuz Esther de Laurenti," diyerek tokalaştı. "Şey... Özür dilerim ama aklım biraz karıştı. Burada Alain Jacolbe oturuyor sanıyordum... Uzun boylu, kıvr saçlı..." Tam *konser piyanisti* diyecekken kendini tutmayı başardı. Bizi inciten gerçeği biliyorken yine de yalana sarılmayı seçmemiz ne kadar acı!

"Nakliyeciyi ini demek istiyorsunuz? Adam'ı mı?"

"Bilemiyorum. Daha dün buradaydı..."

"Nakliyeciniz olmalı."

"Yani burada oturmuyor, öyle mi?" diye sordu Esther. Anlamaya çalışıyordu, gerçekten anlamaya.

"Burada biz oturuyoruz." Hugo ona şaşkın şaşkın bakıyordu. "Ida ile ben. Yani, yerleşir yerleşmez, demek istiyorum. Eski mal

chipleri eşyaları iki gün erken taşımamıza izin verdi. Nezaket gösterdiler.”

“İyi. Şeyy, durumun netleştiğine sevindim.” Esther kendini zorlayarak gülümsedi. “Hoş geldiniz! Burada oturmak harika. Bınlacaksınız. İyi vakit geçiriyoruz burada.” Dönüp mekanik adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Hugo matkabını havaya kaldırarak onu neşeli bir tavırla selamladıktan sonra kapıyı kapattı.

Konser piyanisti Alain, aynı zamanda fast-food restoranı çalışanı, aynı zamanda da nakliyecisi Adam, burada oturmuyor ama insanları dolandırıp paralarını alıyordu. Çılgınlıktı bu. Alt kattaki yeni komşulara haber vermeliydi bu durumu. Koli kutularından bir şeyler eksildi mi diye kontrol etmelerini, kilitleri de değiştirmelerini sağlamalıydı.

Koyu kahvesinden bir yudum aldı, boş midesinde yanma başlamasına aldırmadı. *Sahtekârlık, suçların en kötüsü*, diye geçirdi içinden. Çünkü çalınan şeyden fazlasını kaybettiriyor insana. Öz saygısını alıyor insanların.

Telefonunu buldu, Jeppe Kørner’i aradı. Jeppe’nin sesi öfkeli gibiydi.

İçini çekerek, “Bugünlerde iyi bir şey olmuyor,” dedi. “Merkezdeyim. Senin için ne yapabilirim?”

Esther parçalanmış düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aslında zor bir şey değildi.

“Kendini konser piyanisti ya da aşçı diye tanıtan bir dolandıracı biliyor musun?”

“Ne?” Jeppe’nin sesi, gerçekten anlayamamış gibiydi.

“Ben biriyle ta...” Midesi düğüm düğüm oluyordu. “Ben dolandırıldım. Param gitti. Bir dolandırıcıyı nasıl şikâyet etmek gerekir?”

Sessizlik oldu. On saniye sonra Jeppe içini çekti.

“Canun sıkılmış olabilir mi, Esther?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Şey, özür dilerim ama şu ara çok işim var, yani eğer boş kalmaktan sıkılmış olduğun için...”

“Bak, beni dinle, Jeppe!” diye patladı Esther. Telefonuna daha sıkı sarılmıştı. “Evvvelsi gün bir adam kendini alt kattaki komşum olarak tanıttı ve benden para çaldı. Şikâyeti nasıl yapacağım?”

Jeppe’nin ses tonu yumuşadı.

“Bilgisayardan yapabilirsin. ‘*politi.dk*’ya gir, rapor formunu doldur. Zor bir şey değil. İyi misin?”

“İyiyim, sağ ol.”

“Ya Gregers?”

“O da iyi. Aslında hızla düzeliyor.”

“Güzel. Esther, kendine iyi bak.”

Telefonu kapattı. Benliğini bir ağlama isteği sardı ama bunu engelledi, pencereye yürüyüp koyu yeşil sulara baktı, utanç göz yaşlarını tuttu. Bunu onun yanına bırakmayacaktı.

Kayıp kişi Isak Brügger polis merkezinin kapısını çalıp Anette Werner’i istediğinde, içeride hafif bir kargaşa başlamıştı. Gencin durumu iyi görünmüyordu. Onu battaniyelere sarıp kafeteryada bir yere oturtular. Jeppe hemen Bispebjerg Hastanesi’nin U8 Koğuşu’nu aradı, başhemşire de Isak’ın sağ salim bulunduğu haberine çok sevindi. Polislerin delikanlıyı ne zaman getirip teslim edeceklerini sorduğunda, Jeppe cevap vermekten kaçındı.

Üç kişi öldürülmüştü. Isak’ı sorgulamak zorundaydılar. Yaşı on yedi olduğuna, ayrıca kilitli bir koğuşta yattığına göre de belediyeden bir avukatı sorguda orada bulundurmak zorundaydılar. Başlangıçta Jeppe bu gerekliliği boş verme eğilimindeydi. Larsen’i kafeteryaya götürdü, çocuğun önüne bir fincan kakao koydu, bununla ortalığa gayriresmi bir hava vermeyi umdu.

“Daha iyi hissediyor musun, Isak?”

“Ben Anette Werner’le konuşmak istiyorum. Marie bana Anette Werner’le konuşmamı söyledi.” Gözleri bir ona, bir ötekine bakıyordu.

"Onu anlıyorum ama Anette evinde, yeni bebeğiyle birlikte. İş gelmiyor bugünlerde. Ama benim ekip ortağımdır ve çok da iyi dostumdur. Söz veriyorum, bana da ona güvendiğin kadar güveneceksin. Söyle bana, Isak: Son bir buçuk gündür neredeydin?"

"Anette Werner. Marie bana..."

"Anlıyorum ama Anette gelmiyor. Demek Marie Birch'le birlikteydin, öyle mi? İyi arkadaşsınız ikiniz!" Jeppe çocukla göz teması kurmaya çalışıyor ama o gözlerini durmadan kaçırıyordu.

"Marie iyi bir arkadaştır. Günün birinde bana yardıma geleceğini hep biliyordum."

"Nasıl yardım?"

Bu soru çocuğun aklını karıştırmış gibiydi. Cevap zaten belirmiş gibi davranıyordu. "Beni kurtaracağını."

"Ne demek istediğini açıklayabilir misin?"

Isak suratını asıp kendi ayaklarına baktı. "İsteğiniz dışında bir hastanede tutuluyorsanız, çıkmanıza izin vermiyorlarsa, bu sizce de kapana kısılmak değil mi?"

Jeppe o anda anladı. Isak, kendi gerçek kimliğine döndüğü anlarda, zeki ve net düşünebilen bir insandı.

"Bence isteği dışında yatılı tedavi görmek, gereken yardımı alabilmekle ilgili..." diye başladı ama sözünü havada bıraktı.

Isak cevap vermeden önce uzun süre kendi ayaklarını incelemeyi sürdürdü.

"İnsanlar sabah kalkıyor, pijamalarını çamaşır makinesine atıyor, kahvaltı hazırlıyor, çocuklarını okula götürüyor. İşe gidiyor, cumaları kek yiyor, akşam yemeği hazırlıyor ve tatillere gidiyor. Benim hayatım nasıl? On yedi yaşımdayım ve kendini hastaneye atan bir bakımevinde kilitliyim. Mahremim yok, özel hayatım yok, eğitimim yok ve geleceğim yok. Yalnızca depodayım. Hastalar, iyileşebilecek hastalar içindir. Ben hapisteyim."

Jeppe genç adamın bu karamsarlığından sarsılarak gözlerini yere indirdi. Ne denilebilirdi bu söze?

Sara yanı başında öksürerek boğazını temizledi, "Körner, bir dakikalığına gelebilir misin?" diye sordu.

Jeppé kalktı, bir derece rahatlayarak kafeteryadan çıktı. Isak Brügger'in kötümserliğiyle karşılaşmak onu da üzmüştü.

"Evet, Saidani, ne var?"

Hani skarifikatör nereden satın alınır diye konuşmuştuk, hatırlıyor musun? Araştırdım. Aslında o tür şeyler satan yerler pek de fazla değil." Bir kâğıt parçasını kaldırıp gösterdi. "Uzun hikâyenin kısa özeti, internet satıcılarına baktığımda, *antikbilim.com*'da ilginç bir şeye rastladım. Şuna bir bak!"

Kırmızı halka içine alınmış satırı gösteriyordu. Jeppé okudu.

... böylece 5 Mayıs'ta Danimarkalı müşterimiz Bay Bo Rams- gaard'ın bir adet antik pirinç skarifikatör satın aldığını onaylıyorum. Satılan mal aşağıdaki adrese ulaştırılmıştır...

"Østerbro'da bir posta kutusuna gönderilmiş, bir PayPal hesabından ödenmiş, sonrasını şu ana kadar izleyemedim..."

"Yani bulması zor olacak," dedi Jeppé. "Anlıyorum... Ama kesinlikle çok ilginç."

"O ödemeyi bir isimle buluşturabilirsem ve o isim de tutarsa Sen yine sorgulamana geri dön." Sara elindeki kâğıdı uçurtma gibi dalgalandırarak koridorda uzaklaşıyordu. Jeppé onun arkasından baktı. Sonra kafeteryaya geri döndü.

Orada havanın ağırlığı hâlâ aynıydı. Isak dik oturuyor, boş bakışlarla karşısına bakıyordu.

Jeppé derin bir soluk alıp sesini neşeli çıkarmaya çalıştı.

"Peki, hastaneden kaçmayı nasıl başardın?"

"Pencerenin kilidini açtım, dışarı atladım." Isak'ın sesi neredeyse gurur duyuyormuş gibiydi.

"Anahtarı nereden aldın? Biri mi verdi onu sana?"

Isak yere baktı.

“Çarşamba günü hastaneden ilk kaçışın mıydı?”

Cevap vermedi. Jeppe onun ifadesiz yüzünü dikkatle inceliyor; nıkleri, yan bakışları, kendisine ipucu verebilecek şeyleri görmeye çalışıyordu.

“Daha önce hiç anahtarları çalıp gece pencereden atlamış mıydın? Sonra kimse görmeden yine odana dönmüş müydün?”

“Sanmıyorum,” dedi Isak. Sonra, bunu tekrar düşünüyormuş gibi göründü. “Neden yapayım ki bunu?”

“Belki kentte görülecek işlerin vardır?”

Isak koluyla alnını sildi. “Çarşamba günü Marie ile buluşmaya gittim.”

“Kelebek Evi’nde çalışanların başına bu hafta gelenleri duydun mu?” Jeppe, Larsen’le baktı, eğer Isak birden harekete geçerse, onun da müdahale etmeye hazır olduğundan emin olmaya çalıştı. “Ne biliyorsun olanlar hakkında?”

“Marie bana Anette Werner’le konuş dedi.”

“Öldürüldü o insanlar, tanıdığın üç insan. Bu konuda bilgin var mı?”

“Yalnızca Anette Werner. Bir tek onunla konuşurum.” Isak ellerini boynuna götürmüştü. Kendini korumaya çalışıyormuş gibiydi.

Isak’ın psikotik olduğunu ve herhalde ilaçlarını da alamıyor olduğunu düşünüyordu Jeppe. Aynı zamanda da, belli birinden ya da belli bir şeyden korkuyor gibiydi çocuk. Eğer onu konuşturabileceklerse, Jeppe herhalde Anette’i getirmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacaktı.

“Pekâlâ Isak, şöyle yapalım. Temiz bir şeyler giymen ve biraz dünknen için seni hastaneye götürelim. İlaça ihtiyaç varsa, onu da alırsın. O zaman Anette’i ararım, gelir ve bizi orada bulur.”

Hareket çok ani geldi ve Jeppe’yi sırtüstü devirmesine ramak kaldı. Isak sıcak çikolatasını onun suratına savurmuş, inanılmaz bir hızla sandalyesinden fırlamıştı. Larsen üstüne atlayıp kollarını arkasından yakaladı.

Isak bağılıyor, tekmeler savuruyordu.

Jepppe, Larsen'e çocuğu tutabilmesi için yardım ediyordu. "Canını acıtma! Sıkı tut ama canını yakma!"

"Öf, lanet olsun, Körner! Cebinde çakı var. Onu çengele almalıyız."

"Çengel yok!" Jepppe çocuğa ulaşmaya çalışıyordu. "Isak, canını yakacak değiliz. Her şey düzelecek, söz veriyorum. Kimse sana zarar vermek istemiyor. Duyuyor musun beni?"

Ama sözlerinin hiçbir etkisi olmuyordu. Birdenbire Sara belirdi, Isak'ın havalarda uçuşan kollarına kablo bağı uygulamaya çalıştı.

"Peter'di!" diye haykırdı Isak. Yüzü yere yapışmış durumdaydı. Sonra bir anda gözyaşlarına gömüldü.

"Nasıl Peter'di? Ne demek istiyorsun? Peter Demant mı?"

Jepppe tekrar tekrar soruyordu ama çocuk yalnızca hıçkırıyor-du. "Ne biliyorsun, Isak? Söylersen sana yardımcı olabilirsiniz."

Isak yavaş yavaş sakinleşti, hareketsiz ve sessiz yatmayı sürdürdü. Gözleri kapalıydı.

Sara, "Onu hastaneye geri götürmeliyiz," dedi.

Sara bir kol altından, Jepppe öbüründen tuttu, onu ayağa kaldırmaya çalıştılar. Falck'la Larsen de yardıma geldi. Isak tüm ağırlığıyla direniyordu. Sonunda dördü onu taşımak zorunda kaldı.

"Hadi, çabuk olalım! Falck, bir araba ayarla ve bizi sokakta bul!"

Paurtuyı gören bazı başka polisler de yardıma geldiler, garip bir katile halinde dedektiflere arabaya kadar eşlik ettiler.

Jepppe'nin vücudunda adrenalin taşkınlaşıyor, şakaklarında bir tek cümle tekrar tekrar yankılanıyordu.

"Peter'di!"

BÖLÜM 23

Sabahın dördünde yağmur yine başladı. Öyle hızlı yağıyordu ki sesi sanki biri elektrik süpürgesi çalıştırıyormuş gibiydi. Sular grintilerin yanlarından taşıyor, yollardaki ızgaraların dibinden yükseliyordu. Peter Demant onuncu kattaki otel süitinin penceresinden, fırtınanın Kalvebod Körfezi'ni dövmesine bakıyordu. Gördüğü manzaranın bir meditasyon havası getirmesini ummuştu ama doğrusunu söylemek gerekirse sıkılıyordu.

Çarşamba gecesi aceleyle çantasını toplamış, binanın suya doğru açılan arka kapısından çıkmış, kendisini görebilecek gözlerden uzaklaşana kadar hep sahilden yürümüştü. Gece yarısı dolaylarında, çamurlu ayakkabılarıyla, kalbi macera duygusuyla çarparak Tivoli Oteli'ne gelip yerleşmişti. Uygundu burası. Polis merkezine bir taş atımı yerdeydi. Tüm ironisiyle güzeldi. Peter oda servisinden en pahalı Bourgogne'u ısmarlamış; televizyonun karşısında, yatağa uzanarak içmişti.

Ama macera yavaş yavaş yerini gerçeğe bırakmaya başladı: Kaşıyordu Peter. Artık güvende değildi ve Kopenhag Polisi'nin yolladığı o iki salak da ona yardımcı olamazdı. Yeraltına girmenin zorluğu, kendini kontrol etmenin şart olmasıydı, oysa kendisinin bunu yapmaya ne vakti ne de niyeti vardı. Bitirmesi gereken bir programı, bir işi vardı.

Suları seyrederken giderek kendini, kendi kararının ruzağına düşmüş gibi hissetmeye başlamıştı. Kaçana fare denirdi ama

kendisi fare değildi, o rolü oynamayı da reddediyordu. Zaman parmakları arasından akıp gidiyor, o ise pencerede durmuş, dünyanın geçip gitmesini seyrediyordu. Dün de yine günlerden "üç" olmuştu kesinlikle. Bugünün de daha iyi olacağına dair bir işaret yoktu. On metrekareselik bu lüks kodeste ne işi vardı?

Senin suçun! Hepsi senin kendi suçun!

Trine boş ilaç kutusunu onun göğsüne vurup durmuş, alay etmişti onunla. Ama kendinden mi, yoksa cinayetlerden mi söz ettiğinden pek emin olamamıştı Peter. Tamam, bazı hatalar yapmış olabilirdi. Çok çalışan herkes ara sıra hata yapardı. Ama en azından amacı yardımcı olmak, tedavi etmekte.

Daha dışarı çıkmaya karar vermeden, yağmurluğunu giymiş buldu kendini. Çağrı çıkmıştı, o da geliyordu işte.

Yağmurluğu üstünde bir kalkan gibi duruyordu. Bir zırh gibi. İçindeki enerjinin fokurdamaya başladığını hissetti. Evet, oradan oraya gitmek riskti bu dünyada ama kendisi zaten hep kumarbaz olagelmişti. Bildiği kadarıyla kendisini aramıyorlardı bile. Hem burada kalırsa, onu bekleyen şey yavaş ve uzatmalı bir ölüm olurdu.

Asansörü beklerken yavaş yavaş içinden bir öfke kabarmaya başladı. Vatandaşları kendilerine bakamayacak kimselere karşı korumak, toplumun sorumluluğu olmalıydı. Hasta oldukları için ya da çocukken travmalardan, kötü ana-babalardan, aileden yara aldıkları için doğruyu yanlış ayırt edemeyenlere karşı.

İnsanlar hastalığın tedavi edilebileceğine, deliliğin kontrol edilebileceğine umutsuzca inanmaya çabalar da akıl hastalığı ağır olanlarla çalışmış kimseler, bunun her zaman mümkün olmadığını farkındaydılar. Bazı durumlarda iyileşme bir seçenek değildi. Kim korunacaktı öyle zamanlarda? Hasta kişi mi, yoksa çevresindekiler mi?

Asansörün kapısı minik bir uyarı sesiyle açıldı, Peter kuru gibi kabine girdi.

Bıkmış, usanmıştı bu gevşeklikten de yanlış anlaşılan bu "humanizm"den de. Asansörün aynasında kendi kapkara bakışlarını

şirdü. O budala, tombul suratta, pırıl pırıl zeki gözler. Bıkmıştı kendini suçlu hissetmekten.

Düğmeye bastı, asansör inmeye başladı.

Anette arabayı Bispebjerg Hastanesi'nin önüne park ettiğinde yağmur öyle hızlanmıştı ki hafifleyene kadar arabada beklemeyi düşündü. Buraya gelmenin bile fazla cüretkâr olduğunun farkındaydı. Svend'den önce eve dönmemezse onun kızacağını da biliyordu. Üstelik memeleri de öyle dolmuştu ki, artık umursamama dönemi çoktan geçmişti.

Yüz yıllık Bispebjerg Hastanesi'nin koskoca bir arazisi vardı. Kırk aşkın binaya ek olarak, hepsinin bahçeleri, otopark alanları da pek genişti. Anette U8 Koğuşu'nun tam nerede olduğundan emin değildi. Yağmur altında, en yakın olduğu kapıya doğru koştu. Bunun kötü bir strateji olduğu hemen anlaşıldı. Doğru kapıyı bulana kadar iliklerine kadar ıslanmıştı. Saçlarındaki suları silkeledi, üstü başı yerlere damlayarak, peş peşe küfürler savurarak resepsiyona yürüdü. Orada yeşil camlı gözlük takmış, gülümseyen bir kadın başını kaldırıp baktı.

"Aman, fena yakalanmışsınız!" dedi.

"Hem de nasıl! Yerlere damlayıp durduğum için üzgünüm. Yolumu bulmakta zorluk çektim." Anette ıslak ellerini ıslak panzolonuna sürterek kurulamaya çalışıyordu.

"Çok kişi kaybolur. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Hemşirelerden biriyle konuşmak istiyorum. Ursula Wichmann. Bugün çalışıyor mu?"

"Bir dakika. Arayıp sorayım. Kim arıyor diyeyim?"

"Anette Werner. Inge Feliuss'un arkadaşıyım."

Kadın gözlüğünü ayarlayıp telefona döndü. Konuşması kısa sürdü, Anette de o arada, sanki kulak misafiri olmuyormuş gibi dışarı çıkmaya çalıştı. Kadın telefonu kapadı.

"Şu anda koğuşta değil ama bugün çalışıyor. Yani az sonra döner oraya. Beklemeye zainanınız var mı bilmiyorum tabii."

Anette de bilmiyordu zamanı olup olmadığını. Bir an durdu, karar vermeye çalıştı. Bebeğinden uzakta birkaç saat geçirmeyi savunabileceği güne kadar aradan epey süre geçmesi gerekiyordu. En azından Svend açısından.

“Temiz havada bir yürüyüş yapayım. O zamana kadar o da döner belki.”

Anette kadının şaşkın bakışına aldırmandan dönüp tekrar sağanak yağmurun altına çıktı. Zaten sırlıklam olduğuna göre, gidip Nicola Ambrosio'nun atıldığı havuzu bir görebilirdi.

Kafasını eğdi, hastanenin çamurlu çakıl patikalarından ilerlemeye koyuldu ama tabii her yana akıl karıştırıcı biçimde serpilmiş olan hastane binaları arasında yine yolunu kaybetti. Cam cepheli modern bir binayı geçip bir kavşağa geldiğinde, kestirmeden gitme amacıyla ağaçlı bir yolu seçti ve kendini bir inşaat alanında buldu. Bu kadar da zor olmamalıydı, lanet olsun! Havuz hastane bahçesinin orta yerinde olmalıydı. Geri dönüp kırmızı tuğla binanın önünden geçerken buranın U8 Koğuşu'na yakın olması gerektiğini düşünüyordu ki müthiş bir şimşek gökyüzünü aydınlattı.

“Lanet olsun!” Anette fırtınalardan korkmazdı ama bu seferki fazla yakındı. Telefonunun titremekte olduğunu hissetti, cevap verebilmek için sığınabileceği bir yer aradı. Biraz ileride, birkaç basamakla inilen bir bodrum kat kapısı ilişti gözüne. Koşarak o basamakları indi, kapıyı yokladı, kilitli olmadığını görünce çabucak içeriye girip yağmurdan kurtuldu. Tepedeki floresanlar yüksek tavanlı, uzun bir koridoru aydınlatıyordu. Linolyum zemin ve yanlardaki boş raflar, buranın bir zamanlar kullanılan bir yer olduğunu gösteriyordu ama çoktan beri kimsenin uğramadığı da belli oluyordu. Her taraf toz içinde, hava nemli ve yapış yapıştı burada. Ama en azından yağmur inmiyordu kafasına.

Anette telefonu iç cebinden çekti. Zil kesilmişti ama ekrandan Jeppe'nin kendisine ulaşmaya çalıştığını gördü. Parmakları telefonu açamayacak kadar, giysileri de elini kurulayamayacak kadar ıslaktı! Çevresine bakıp bir kumaş ya da kâğıt aradıysa da raflar

hoştu. Biraz ileride açık bir kapı görünüyordu. Anette oraya yürüyüp içeriye baktı.

Gözü öyle kamaştı ki neredeyse göremez oldu. Yerden tavana kadar beyaz fayanslar, floresanların altında pırıl pırıldı. Bastığı karolar eski ve çatlaktı ama temiz görünüyorlar, kapalı yüzme havuzlarının dibine döşenenleri andırıyorlardı. Her taraf klor ve sabun kokuyordu. Burada da ellerini kurulayacak bir şey yoktu. Hem... Belki de telefonu bu kadar ıslanınca pili hepten ölmüş olabilirdi. Anette tumturaklı bir küfür savurdu.

Tavan iki güzel kemer halinde kıvrılıyordu. Duvarların birine eski bir musluk sistemi monte edilmişti. Anette'in aklına, Doğu Avrupa'da bir "spa" için basılmış broşürler geldi. Burada da aynı külüstür güzellik vardı. Musluğa yürüdü, soğuk suyu açtı. Metal-ler homurdandı, inledi ama musluktan pas rengi bir sıvıyı akıtmayı başardı. Önünde kırmızı bir havuzcuk oluşuyordu. Üstüne sıçramasın diye yana çekilmeye çalışırken bir sedyeye çarptı. Modern, paslanmaz çelikten yapılmış çerçevesi, üstünde yıkanabilir kılıfı vardı. Parmaklarını çerçevenin soğuk metali üzerinde kaydırırken, bir deri bant buldu. Sertti deri. Sanki ıslanmış gibiydi. Kan belki.

"Hoş geldiniz!"

Anette'in şaşkınlıktan kalbi sanki dizlerinin oraya düşmüş, hemen ardından da fırlayıp gırtlığına tıkanmıştı. Kapıya baktı.

"Herhalde polislerden olmalısınız. Beni bulmaya geldiğinizi varsayıyorum, öyle mi?"

Daha önce birbirlerini hiç görmemiş olmalarına rağmen, karşısında duranın kim olduğu konusunda hiçbir kuşkusu yoktu.

Polis aracı Bispebjerg Hastanesi'nin Psikiatriyej kapısına yanaşmaya kadar, Isak da tümüyle sakinleşmişti. Rahatlamış sayılmazdı ama kaderine razı olmuş gibiydi. Yanağını arabanın yan camına dayamış, sanki kesime götürülen bir hayvan gibi, kurtulamayacağı ucu bekliyordu. Pediatrik psikiyatriden bir görevli grubu, şemsiyeler altında hazır bekliyordu. Falck motoru susturdu.

Jeppe, Anette'in cevap vermediğini görünce telefonunu kaldırdı, belindeki tabancanın kılıf çıkıtını açıp silahı torpido gözüne soktu. Psiko koğuşuna silahla girilmemeliydi.

Arabadan indiklerinde onları başhemşire karşıladı.

"Polis merkezinde kendini kötü hissetti, saldırmaya kalktı. Malesef kelepçelemek zorunda kaldık. Bunun için çok üzgünüm."

Başhemşire elinde şemsiyesiyle arabaya yaklaştı, "Merhaba Isak, iyi misin?" diye sordu.

Isak, gözleri yerde, onun kendisine arabadan inmesi için yardım etmesine izin verdi. Soruya cevap vermediği gibi, hastaneye geri dönmüş olmasına da tepki göstermiyor, tümüyle içine kapanmış görünüyordu. Kapıdan sokuldu, Jeppe ile Falck da onu izlediler.

Danimarka'da bir geleceği olmayan gençler bulunduğu doğru olabilir miydi? Onlar için hiçbir çare yok muydu?

Bu Jeppe'nin kabul etmeye hazır olduğu bir düşünce değildi. İnsan on yedi yaşındayken, hayat önünde bir seçenekler büfesi gibi olurdu. Kocaman, hayat dolu bir gelecek, iyi niyetli olmalarına rağmen yetersiz kalan bakım elemanları arasında bir sonu gelmezlik değil.

Isak'ın odasına vardıklarında Falck çocuğun bileklerindeki plastikleri çözdü. Çocuk yatağına uzandı, odadaki büyüklere sırtını döndü.

Başhemşire, Jeppe'ye işaret etti: "Şimdi ona uyuması için bir şey vereceğiz, mutlaka dinlenmesi gerek. Eğer dışarıda beklemek isterseniz..."

Jeppe ile Falck koridora çıktılar, sağlık ekibini rahat bıraktılar. Sessizce beklerlerken Falck parmaklarını göbeğinin üstünde birbirine dolamış, Jeppe de kendi düşüncelerine gömülmüştü. On dakika kadar sonra kapı açıldı, başhemşire başını koridora uzattı.

"Uyuyor."

"İyi haber," dedi Jeppe ciddi bir sesle. "Ama eminim anlayış gösterirsiniz, Isak'ı mümkün olan en kısa zamanda sorgulamamız

ğerek Cinayetlerde bir rolü olup olmadığını hâlâ bilmiyoruz. Yaklaşımımız nasıl olmalı?”

Başhemşire sinirli bir gülümsemeyle, “Doğrusu, bilmiyorum,” dedi. “İsak bir buçuk gün ilaçlarından uzak kaldığı gibi, normal güvenlik kaynaklarından da uzak kaldı. Buna vereceği tepkinin ne kadar güçlü olacağını tahmin etmek zor. Buna yarın sabah, durumun nasıl olduğunu gördükten sonra karar versek olmaz mı?”

“Herhalde öyle yapmak zorundayız.” Jeppe parmağıyla Isak’ın oda kapısını gösterdi. “Bu gece koğuştaki onu gözaltında tutacak yeterli eleman var mı?”

“Kapısını aralık tutacağız, ara sıra gelip gözleyeceğiz,” diye kafasını salladı kadın.

“İyi. Penceresinin dışına iki polis koyacağız. Isak’ın cinayetlerle ne derece ilgili olduğunu anlayana kadar, buradan ayrılamayız. Bir sakıncası yoktur diye varsayıyorum.”

Başhemşire itiraz eder gibi ellerini havaya kaldırdı.

“Isak’ın cinayetlerle ilgisi olması gerçekten çok saçma görünüyor. Olmayacak şey aslında...”

“Bunu kabul ediyoruz,” diye onun sözünü kesti Jeppe. “Ama yine de onu sorgulamak zorundayız.”

Gözlüğünün camları yeşil olan bir kadın dinç adımlarla yanlarından geçiyordu. Birdenbire durdu, başhemşirenin koluna sarıldı.

“Buldu mu sizi?”

Başhemşire ona boş bakışlarla baktı.

“Birkaç dakika önce bir kadın geldi. Anette Werner. Özellikle sizi istedi, Ursula Wichmann dedi. Dışarıda bekleyeceğini söyleyip çıktı.”

Jeppe, “Anette Werner mi?” derken katılaşmıştı. “Adının öyle olduğundan emin misiniz?”

“Sarı saçlı, güçlü, ikna edici.” Yeşil gözlüklü kadın başını hevesle sallıyordu.

Bu ancak Anette olabilirdi.

Başhemşirenin alnı kırıışmıştı. “Eh, ben görmedim öyle birini.”
“Belki de vazgeçmiştir,” diye omuz silkti soruyu soran kadın.
“Önemli bir şey varsa geri gelir.”

Jeppe, Falck’ın soru soran bakışlarına aldırmadı.

“Yarın sabah arar, Isak’ı sorgulamamızın ayrıntılarını konuşuruz,” dedi. “İyi günler.”

Jeppe, Falck’ı çekerek Başhemşire Ursula Wichmann’dan uzaklaştırdı.

Yağmurun altında koşarak park yerindeki polis aracına ulaşmaya çalıştılar. Jeppe bu arada park etmiş arabalara göz attıysa da Anette’in arabasını göremedi. Neye sokmuştu burnunu yine acaba? Doğum izninde hafiyeliği sürdürüyor muydu hâlâ?

Tam Anette Werner! Zamanlaması da harika. Tam da kendisi görevi kendinden on yaş küçük Thomas Larsen’e devretmek üzereyken.

Arabaya bindiklerinde Jeppe telefonunu çıkardı, Anette’i bir daha aradı. Kapalıydı telefonu. Jeppe kısa bir mesaj bıraktı.

“Werner’in işi ne burada?” Falck motoru çalıştırırken cam silceklerini de açmıştı.

“Kim bilir? Ama arabası burada değil. Demek herhalde ayrıldı buradan. Haydi merkeze dönelim de şef omuzlarımdaki yıldızları söksün.”

Falck arabayı vitese taktı, Tagenvej’e çıktılar.

Kapıyı kapattı, hızlı bir hareketle kilitledi, sonra yağmurluğunun koynundan garip bir obje çıkardı; tahta saplı, dört köşe bıçaklı bir şey.

“Bu kasapların kullandığı satır. Eski günlerde bunları kangren olmuş kol ve bacakları kesmek için kullanırlarmış. İnternette Bo Ramsgaard adıyla ısmarlayıp getirttim, tıpkı skarifikatör gibi. Antika ama keskin. Sedyeye yat.”

Anette bir an hareketsiz durdu, satırdan yansıyan ışığın adamın gözlerinde oynayışına baktı. Üstüne atlayıp onu alt etmesine olanak yoktu. Tek umudu suyuna gitmek, vakit kazanmaya çalışmaktı. Ya da ilahi yardım bekleyecekti. Sedyeye çıkıp oturdu.

Adam satırı onun yüzü hizasında tutarak sağ kolunu yakaladı.

"Uzan, yat. Yavaş yavaş. Kıpırdama da bandı tokalayabileyim."

Anette söyleneni yaptı. Ondandır uzaklaşma fırsatını bir türlü bulamamıştı. Hani rüyalarda tren üstünüze gelir de siz kendinizi raylardan kurtaramazsınız ya... Tıpkı öyle.

Adam onu sedyeye sağlamca bağladı. Önce bir kol, sonra öbürü. Ardından iki ayak bileği. Ondandır sonra da parmaklarını açarak ekstra bantlar. Bu süre içinde satırı hep yüksekte tutuyor, elleri hiç titremiyordu.

"Ben sizin denkleminizin parçası değilim." Anette tarafsız konuşmaya çalışıyordu ama sesi titriyor, korkusunu belli ediyordu. Kafası şimşek gibi çalışıyor, seçeneklerini tarıyordu.

"Buraya sizi bulmaya gelmedim. Kaçacak zamanınız olacaktır. Bunlara hiç gerek yok."

Adam satırı yere bırakıp bantları kontrol etti.

"Maalesef durum tam tersi. Sizi devreden çıkartırsam, kaçma-
ma gerek kalmaz. Kimse sizi buraya, gelip burnunuzu sokun diye davet etmedi. Kendi kuyunuzu kendiniz kazdınız."

Haklı olduğunu kabullenmekten nefret diyordu Anette. İpin ucunu bırakabilir, burnunu sokmayabilirdi. Ama bu da bir katil mantığıydı. Şu anda burada yatıyor olmak asla onun kendi suçu olamazdı.

Adam cebinden küçük bir piri kutu çıkardı, Anette'in yüzüne doğru tuttu. Ciddi bir ifadeyle bir düğmesine bastı, metalik bir "çın" sesiyle birlikte kutudan on iki minik bıçak çıktı.

"Bu bir skarifikatör. Güzel, değil mi? Külodunuzu indirmenizi isteyecektim ama tabii yapamazsınız. Kaygılanmayın, niyetim o taraflarda oyalanmak değil. Yalnızca uyluk atardamarınıza ulaşmaya çalışıyorum."

Eşofman pantolonunun bel lastiğine uzanıp çekti, sol kalçasını açtı. Kutunun bir kulpunu çevirerek minik bıçakların yine içeri çekilmesini sağladı, bu sefer kutuyu Anette'in kasığına dayadı, özür diler gibi kafasını salladı.

"Şimdi ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?"

Düğmeye tekrar bastı, Anette aynı metalik çın sesini yine duydu. Acı ancak bir saniye sonra başladı, Anette de çığlığı o zaman bastı.

"Evet, acır. Ve giderek de acı artacak korkarım."

Bıçakları tekrar içeri çekti, skarifikatörü bu sefer Anette'in sol bileğine dayadı.

Acı Anette'in kasığından başlayıp tüm vücuduna yayılıyor, ona yeni geçirdiği doğumun paniğini hatırlatıyordu. Ama bu sefer acı tünelinin ucunda bir ışık da yoktu. Belki de vardı.

Anette dişlerini kenetleyip konuşmaya çalıştı.

"Bir küçük kızım var. Üç aylık bile değil daha."

"Burada ne işin var o halde? Neden çocuğuna bakmıyorsun?" Skarifikatörü bir daha tetikledi. Anette sol elinin kesildiğini sandı. Adam sedyenin çevresinden dolanıp öbür yanına geçti, bıçakları içeri çekti, konuştu.

"Şimdi artık kanın yavaş yavaş boşalacak. Yaklaşık yarım saat sonra ölmüş olacaksın. Bunun böyle olmasına gerçekten üzüldüm."

Skarifikatörü sağ bileğe dayadı, bıçaklar yine çıktı.

Anette avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Burada seni kimse duyamaz. Ama yine de güvenlik nedeniyle..." Yumuşak bir lastik topu zorlayarak Anette'in ağzına soktu. Top kırmızıydı.

"Şimdi şu kapıdan çıkıp arkamdan kilitleyeceğim. Başka kimse anahtar yok, o nedenle kendini rahat bırak, son dakikalarını da kendini öte tarafa hazırlamaya harca."

Anette canı için yalvardı.

Top yakarışlarını anlaşılmaz kulıyordu ama o yine de yalvardı. Tuhaf sesler çıkarıyor, gözlerini kırptırıyor, ona ulaşmaya çalışıyordu.

“Eski Yunanlılara göre ruh vücuttan çıkarken kelebek kılığına girmiş. Ölme sürecine eşlik etmek için ne güzel bir düşünce, değil mi?”

Kapıyı kapattı.

Anette dışarıdan kilidin sesini duydu. Bağırmaya çalıştı; onu geri çağırmaya, kendisini serbest bırakmasını söylemeye çalıştı, bu da topu ısırarak, bantlara asılarak son kalan gücünü de kaybetmesine yol açtı. Adam gittikten yarım dakika sonra odanın ışığı söndü. Ortalık mezar gibi kapkaranlık kesildi.

Anette hayatının bedeninden akıp gitmekte olduğunu hissediyordu. Gözlerini yumdu, hayalinde Svend'i gördü; sevgili kocasını, ruh eşini, arkadaşını. Bütün o yılları, seyahatleri, öpüşmeleri, yemek sofralarını, vaatleri ve geceleri düşündü. Köpekleri, yürüyüşleri. Hepsini örtüşen fragmanlar gibi görüyordu kanı bedeninden boşalırken.

Ve küçük kızını gördü. Aranıp duran o minik ağız, ufacık parmaklar, yanaklarının yumuşacık teni. Soluğunun sesini ve sonunda o karanlığın, o kayıp duygusunun ortasında, kaya gibi sağlam soyut sevgiyi hissetti.

BÖLÜM 24

Hastane kampüsünden çıkmış, birkaç blok ilerlemişlerdi ki Jeppe bir türlü hatırlayamadığı şeyi hatırladı. Falck o sırada Jeppe'yi eğlendirmek için fıkra anlatıyordu. Sihirbazı yutmuş bir yamyamla ilgiliydi fıkra. Jeppe onu susturmak zorunda kaldı.

Suçluluk duygusu, kendini suçluluk duyduğu şeyi yapmaya zorlayan o kışkırtıcılıkla el ele gider. İki yanı keskin kılıç gibidir ve taşıyanı da hem kurban hem cellat yapar. Peter Demant bu sözleri, restoranda ocağın yanındaki masada otururken söylemişti.

“Geri çevir arabayı!” diye patladı birdenbire. “Hastaneye geri dön, HEMEN!”

Falck “U” dönüşü yapıp son hızla yola koyuldu. Belli ki durumun acil olduğunu kavramıştı bu sefer. Hastane alanına girerlerken Jeppe yanındaki camı indirdi.

“Şimdi yavaşla ve tüm hastane binalarının önünden geç. Camını aç, gözünü de açık tut!”

“Ne arıyoruz?”

“İlk önce ve en önemlisi; Werner’in arabasını. Sür haydi!”

Falck arabayı eski ve yeni binaların, otoparkların ve çimenlik alanların arasından geçen yollarda yavaşça ilerletti. Hava çok yoğundu. Maestronun batonunu havaya kaldırdığı o anda, orkestranın tüm üyeleri soluklarını içlerine çekerlerdi. Nasıl bir müzik çıkaracaklarını Jeppe de bilmiyordu.

“Dur!” Jeppe’nin sesi pencerelerin camlarını titretti. Falck arabayı durduramadan o dışarı atlamıştı bile. Yağmur gözlerini kör ederken bisiklet parkına doğru koştu.

Tabii.

Bir kargo bisikleti... Dünyanın en iyi saklanma yerine park etmişti. Koskoca hastane bahçesinin bisiklet parkına, yüzlerce başka bisikletin arasına. Bir sürü çocuk bisikletinin, diğer kargo bisikletlerinin arasına... Orada bulunmayı bekliyordu.

“Takviye çağır!” diye haykırdı Jeppe, Falck’a. O hâlâ arabanın içindeydi. “Suç yeri ekibini de çağır, hemen gelsinler.”

“Neler oluyor, Kørner?” Falck arabadan indi.

“Burada o! Cesetleri taşımak için kullandığı bisiklet buralarda bir yerde. Burada, bu bölgede o, biliyorum! Gel, şu tarafa gidelim.”

Jeppe eliyle hastane binalarının cephelerini gösteriyordu.

“Ama nereye gideceğimizi nasıl bileceğiz? Ne arıyoruz?”

“Bir suç yeri, Falck. Suç yeri arıyoruz.” Jeppe yürümeye başladı.

Falck isteksiz adımlarla onu izledi. Jeppe onun kuşklarını görmeden de hissedebiliyordu. Bu yağmurun altında yürümenin çılgınlık olduğunu biliyordu ama artık seçme şansı yoktu.

“Yakınlarda bir yerde, gizli ya da kullanılmayan bir yer olmalı. Kimse rahatsız etmeden çalışabileceği bir yer. Ya giriş katında ya da bodrumda çünkü cesetleri kimseye gözükmeden merdivenden indirip çıkaramaz. Bisikleti yakına park edebileceği, sonra da cesedi hemen yükleyip uzaklaştıracığı bir yer.”

Jeppe kendisini içgüdülerinin yönetmesine izin vermişti, avızılan gibi. Bir yandan anlatırken soluk soluğaydı. Katilin onlara yolu şaşırtmasına bu sefer izin vermeyecekti.

“Şurası nasıl?”

Jeppe döndüğünde, Falck daha demin önünden geçtiği bir yeri işaret ediyordu. Bodrum kapısına inen birkaç basamaklık merdivenin yanı başına bir kargo bisikleti park etmişti.

“Bir bakalım.”

Basamaklardan indiklerinde karşılarında maviye boyanmış bir kapı buldular. Kilitli değildi. Yüksek tavanlı bir bodrum koridoruna açılıyordu. Tozlu, yapışkan, besbelli kullanılmayan bir yer. Yan tarafta, yüksekteki pencerelerden gün ışığından girebilenler girmekteydi. Öbür yanda sırayla kapalı kapılar vardı. Jeppe ilkini yokladı. Kapı açıldı, tavandaki parlak ışıklar kendi kendine yandı. Boştu oda. Ne amaçla yapıldığı da belli değildi. Belki depo odası olarak düşünülmüştü. Bir sonraki oda da aşağı yukarı aynıydı. Üçüncü odada eski bir sedyeyle yerinden sökülmüş birkaç raf görüldü. Onun dışında, burası da boştu.

“Körner, ne işimiz ver burada? Üst kata çıkıp takviye ekibini karşılamamız gerekmiyor mu?”

Jeppe, Falck'ın mantıklı sorularına aldırmadı. Koridora çıkup bir sonraki odaya yöneldi. Kilitli. Ondan sonraki kapıyı yoklayınca, onun kilitli olmadığını gördü.

“Neden kapıların yalnız biri kilitli? Değerli bir şey yok ki burada! Öbür odaların hepsi de açık.”

Jeppe kilitli kapıya geri döndü, çömeldi. Kapının kulpu grimsi bakalıttendi. Pırıl pırıl, çok sık kullanılıyormuş gibiydi.

Jeppe yaklaştı. Kulpun gerisinde, yani kavrayınca parmağınızın değebileceği yerde, koyu kırmızı bir leke vardı.

“Kıyıyoruz kapıyı! Hadi gel, Falck!”

İki adım geriledi, kapı kilidinin tam altına iyi nişanlanmış bir tekme savurdu. Kapı oynadı. Jeppe'nin sırtı da yerinden oynadı. Bir tekme daha indirdi. Üçüncü tekmede kapının çerçevesi yarıldı, kanat ardına kadar açıldı.

Tavandaki floresan ışıklar yandı ve ışıklar odanın fayans duvarlarında parladı.

Duvar dibinde bir sedye vardı.

Anette Werner sedyeye yatırılıp bağlanmış, ağzına bir top tıkulmuştu. Gözleri boş bakmaktaydı. Yerler kan içindeydi.

“Tann Aşkına! Sen o yandaki bantları sök! Çabuk!”

Jepp'eyle Falck enli deri bantları çözmeye çalıştılar, ama iş çok yavaş gidiyordu. Jepp'e aslında Anette'in şah damarını dinlemesi gerektiğini biliyor ama bir türlü yapamıyordu. Bağları çözüp onu hemen acile çıkarmalıydılar, tek bildiği oydu.

Anette'in kollarını kaldırıp bileklerdeki kesikleri görünce mi-desi ağzına geldi, yutkunmak zorunda kaldı. On iki minik simetrik kesik, hayatının boşalıp akmasını sağlıyordu.

Ceketini sıyrıp çıkardı, ardından tişörtünü de yırtarak şeritleri bileklere sımsıkı bağlayarak kanamayı durdurmaya çalıştı.

"Ceketini uyluğuna bağla, Falck! Turnike yap!"

Kulağını Anette'in göğsüne dayayıp dinledi. Hadi, hadi, hadi! Bir sessizlik, sessizlik.

Sonra çok zorlukla duyulabilecek bir atış. Ama vardı atış yine de! Ömründe duyduğu en güzel sestti.

"Yaşıyor!" Jepp'e topu Anette'in ağzından çekti. "Benim omzuma yükleyelim onu, sen de beni yönlendir, tamam mı?"

"Korkarım bu mümkün değil."

Ses kapı tarafından geliyordu.

Jepp'e'nin kalbi donuverdi.

Anette kollarında ölüyordu. Acil servise uzaklıkları iki yüz metre bile yoktu. Dünya karşısında, sönmekte olan bir ampul gibi vardı. Falck'ın korku dolu gözleri. Kanlar. Katil, hep karşısında görüp durduğu biri. Elinde de bir satır.

Kesin olan yalnızca iki şey vardı:

Heckler & Koch marka sadık tabancası arabadaydı.

Başları da dertteydi.

"Kelebek etkisini duymuş muydunuz? Kaos teorisini?"

İki polis gözlerini kırptırdılar, görünüşe göre soruyu anlamışlardı. Her nedense orada duruş biçimleri sinirlendirdi onu. Sanki bir tür canavarmış gibi bakıyorlardı ona. Ama durumu ne kadar a bildikleri hesaba katılırsa, herhalde daha ince bir görüş beklenemezdi onlardan.

“Edward Lorenz’in 1960’larda açıkladığı kaos teorisine göre, dünyanın bu tarafında bir kelebek kanat çırpıtığında, öbür tarafında bir kasırga başlayabiliyor. Başka bir ifadeyle, sebeple sonuç arasında lineer olmayan bir dinamik var. Bazen masum bir küçük adım, felaket sonuçlar doğurabiliyor. Hayat böyle işte.”

Satırın yassı tarafını kendi avucuna vurdu, ne kadar ağır ve sağlam olduğunu denedi. Polislerin kendisine ve satıra karşı şanslarının ne kadar olduğunu hesaplamakta olduklarını görüyordu. Silahsızdılar, pantolon askısı takan, yani adı Falck olan da hem yaşlı hem de fazla kiloluydu. Gerçi satır aslında yakın dövüş silahıydı, dolayısıyla belirsizliği fazlaydı ama kendisini alt etmelerine yine de olanak yoktu.

“Tabancanızı yanınıza almama yolundaki önemsiz kararınızın ölümcül olduğu ortaya çıkmış bulunuyor. Telefonlarınızı sedye-ye bırakın. Falck, sen şu tarafa geç...” Duvardaki musluğu işaret ediyordu. “Körner, öbür duvarın oraya. Yere oturup ellerinizi kafanızın üstüne koyun.”

Yaşlı dedektif musluktan uzaklaşmak üzere ilk kararsız adımını attığı anda, o da kazandığından emin oldu. İki polis arasında mesafe olduğu sürece, savunmasız sayılırlardı. Yaşlı olan oturduğu yerden yardımsız kalkamazdı bile. Körner de görüyordu bunu. Karşı duvara geçip otururken gözlerini bir an bile satırdan ayırmıyordu. Belki de Körner yanına daha genç birini almış olsa iyi ederdi.

Dedektiflerin her biri kendi duvarının dibine oturunca, o sedyedeki polis kadının yanına yürüdü.

“Bakıyorum hâlâ sağ. Güçlü kadın. Ama sanırım bir kolunu kaybedince dayanamayacak. Kıpırdarsanız, bu teoriyi test edebiliriz.” İkisinin telefonlarını yere attı, parçalanışlarına baktı.

Körner, “Takviye çağırdık bile,” derken sesini güvenli çıkarmaya çalışıyordu. “Polis saniyeler sonra burada olacak.”

“Ha, ama arkadaşlarınız sizin nerede olduğunuzu bilmiyor olacak. Size söz verebilirim, bulamayacaklar sizi. En azından, sağ bulamayacaklar.”

"Ne yapacaksın?"

"Sihirbazlar asla hilelerini açıklamazlar."

"Neden? Bütün bunlar, onca kişi öldü, neden?"

"Başka çaresi yoktu da ondan," derken başını sallıyordu. "Yanak ki buradan gitmeden önce yeterince vaktim yok. Kısa sürede de anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Dene!" Kørner'in sesi emrediyor gibiydi. Sanki kararları veren kendisiymiş gibi.

"Vakit kazanmak istiyorsan, zahmet etme. Ama sana yine de birkaç başlık verebilirim. Son dileğini yerine getirmek gibi."

Simon satırını ölmekte olan kadın polisin üzerinde havaya kaldırmıştı. Kol kasları yanıyordu ama acının önemi yoktu. Nerede ise zevk bile veriyordu ona. Son darbeye gelmişlerdi.

"Hastalardan iyi para kazanılabiliyor. Rita'yla Robert için, meşek yalnızca paraydı. Peter Demant'ı işe profesyonel bir hava kat-
an diye tuttular ama diğer insanların nitelikleri önemsizdi. Yeter ki ucuza çalışsınlar."

Kørner belli belirsiz kıpırdadı ama o hemen fark etti.

"Uslu dur Kørner, ben emir verene kadar..." Sonra Simon başını iki yana sallayarak satırı kadın polisin göğsüne dayadı. "İşler
ters gitti Kelebek Evi'nde. Kötü niyetten değil ama tembellik-
ten, tamahkârlıktan, küstahlıktan ve korkaklıktan. Ve bildiğimiz
gibi, küçük korkaklık hareketleri büyük felaketlere yol açabiliyor.
Kurbanlar dört genç, masum insandı. İtiraz edemeyecek çocuklar.
Çünkü kimse inanmıyordu onlara."

"Elemanlar o yüzden mi öldüler?" diye sordu Kørner. "Tembel oldukları için mi?"

Simon'ın ağzına bir tatsızlık yayılır gibi oldu, onu gidermek için yutkundu.

"Kırılgan durumdaki genç insanlara karşı sorumluluklarını
yerine getirmedi. Onların hayatlarını mahvettüler! Daha sonra
da sanki hiçbir şey olmamış gibi başka sağlık merkezlerinde ça-
lışmayı sürdürdüler. Anlıyor musunuz? İhmal edebilecekleri yeni
çocuklar, ilaçla mahvedecekleri yeni çocuklar."

“Ve sen de koruyucusun, öyle mi? Hastaların koruyucusu, zayıfların kurtarıcısı, öyle mi?” Kørner oturduğu yerden, duvarın dibinden konuşuyordu. Gözleri dosdoğru karşısına bakmaktaydı. “İnsanları öldürmeyi neden kendine görev saydığını anlamak istiyorum.”

“Konuşup duruyorsun, Kørner, vakit de geçiyor.” Simon, dedektifin biraz uzağında, yerdeki bir kapağı gösterdi. “Buradan ancak emeklenebilecek bir yere giriliyor. Büyük değil ama oksijen bitene kadar iki polisin yan yana yatabileceği kadar büyük. Aç o kapağı!”

Kørner yerdeki kapağa emekledi, tutup zorlukla kaldırdı. Demirdendi kapak. Kaldırması kolay olmamıştı.

“Gir, önce ayaklar. Fazla derin değil. Haydi! Yatmak zorundasın kafana yer bulmak için. Sonra arkadaşın da bir dakikaya kadar gelip sana katılacak.”

Kørner’in ayaklarını çukura sallandırışına baktı. Sonra Jeppe bedenini de aşağıya kaydırды.

“İşler plana uygun giderse, çok geçmeden fiyakalı bir psikiyatrist de size katılacak. Onu aslında ilk sıraya almamı gerektiren belgeleri daha yeni buldum ama geç olsun da güç olmasın.”

Simon deliğe biraz daha yaklaştı.

“Sizin açınızdan olayın böyle sonlanmasına üzgünüm. Yerdeki bir delikte. Bunu bir kısıtlama olarak düşünün, Utrica beşiği gibi bir şey. Nedir, biliyorsunuz, değil mi? En tehlikeli, zırdeli hastalar için kullanılan, içinden çıkılmaz bir kafes. Ta 1800'lere kadar kullanıyorlardı onu. Öyle de daracık ki, içinde uzanamıyordunuz bile. Aslında ceza için ya da hastaları iyileştirmek için kullanılmıyordu. Yalnızca bir depoydu.”

Kørner inip delikte görünmez oldu, Simon da suratında bir ışık parladığını hissetti. Yakında geleceğe bakabilecekti yine.

Başını özür diler gibi bir hareketle salladı.

“Ceza değil, Kørner, yalnızca depo.”

Jeppe dünyanın gözden kayboluşuna baktı. Fayansların parıltısının yerini, çevresindeki duvarların ıslak karanlığı almıştı. Toprak

kokuları arasında uzandı, altındaki soğuk toprağı hissetti. Yattığı yerin derinliği bir metreyi zor bulurdu. Kafası bir tarafa, ayakları öbür tarafa dayanıyordu. Mezar kadar bir yerdi.

Yukarıdaki delikten ışıık ve hava geliyordu ama yakında kapak kapanacak, her yer karanlık olacaktı. Falck'la ikisi burada sardalya gibi yatacak, kendi vücut sıvıları içinde pişecek, soluksuz kalacak, bu arada Anette de kanaya kanaya ölecekti.

Ne kadar sürerdi? Hava almayan dar bir yerde oksijenin ne kadar sürede tükendiğini hatırlayamıyordu Jeppe. Bir denklem olmalıydı bu da. Arkadaşları onları bulmadan çok önce, herhalde. Önemli olan tek denklem de oydu zaten.

Tembelliğin ve tamahkârlığın sonucu olarak gelen onca ölüm. Kendi öznel adalet duygusuyla güdülen bir katil. "İki yanı keskin bir kılıç," demişti Peter Demant, "insanı hem kurban hem cellat yapar."

Jeppe pişmanlık hissediyor muydu?

Anneme keşke daha iyi davransaydım, diyor muydu? Bu dosyayı yeterince hızlı çözemediğine pişman mıydı? Anette'in hiçbir zaman evine, bebeğine kavuşamayacağına?

Ellerini duvarlarda gezdirirken üstüne sıvalar döküldü. Simon Hartvig'in Falck'a "ayağı kalk" diye emrettiğini duydu. O da deliğe girip yattığı zaman, tamamdı artık. Burada yan yana öleceklerdi o zaman.

Jeppe bu dünyadan nasıl ayrılacağını hiçbir zaman planlamamıştı ama Dedektif Falck'la birlikte gömülmek, kesinlikle ölüm biçimleri listesine giremezdi. Soluğunu tuttu, çimentoları yine umaladı. Falck'ın yaklaşmakta olduğunu duyuyordu.

Delüğün ağzına bir gölge düştü, Jeppe, Falck'ın koca gövdesinin çukura girmek üzere diz çöktüğünü gördü. Simon da onun tam arkasında, elinde satırla durmaktaydı.

Jeppe, Falck'la göz göze geldi. Yaşlı dedektif bir yandan yercekimiyle, bir yandan da dizindeki yırtık ve sırtındaki ağrıyla

mücadele ediyordu. Yorgundu vücudu. Sonuca odaklanma yeteneği de bir zamanlar olduğu kadar iyi değildi. Renkli pantolon askıları onu dik tutmaya yardım ederken, bir yandan da anlatığı fıkralardaki karakterlere dönüştürüyordu. Ama işte oradaydı hâlâ. Falck eskiden olduğu genç polisin aynısıydı. Buldozer gibi bir araştırmacı, içinde mücadele ruhu bulunan biri. İnatçı ve cesur. Ondaki cesaret bütün kent halkına yetecek kadardı. Ve işte buradaydı o.

Jeppe son derece net bir anda onu gördü. Tek ihtiyacı da oydu zaten. Avcuna bir topak çimento tozu doldurdu, kaslarını gerdi.

“Şimdiii!”

Falck kendini yana attı. Voleybolcu gibi çevik bir hareketle. Jeppe kolunu kaldırdı, bir avcundaki tozları Simon’ın gözlerine savurdu. Simon’ın elleri gözlerine uçtu, inanılmaz bir çılgılık attı. Satır elinden yere düştü.

Jeppe o hareketin ivmesini kullanarak çukurdan çıkmaya çalıştı ama yetmedi. Simon ellerini yüzünden çekip dosdoğru Jeppe’nin boğazına sarıldı. Demir bir kaskaç gibiydi elleri. Jeppe’nin solugunu hemen kesti. Mücadele edebilmek için ayağını dayayacak sağlam bir yer bulamıyordu.

Bogulmak çok korkunç bir ölüm biçimiydi.

Elleriyle tutunacak bir yer ararken Jeppe’nin kafasında bu cümle yankılanıyor, görüşü bulanıklaşmaya başlıyordu.

Gözlerinin arkaları yüzünü öğlen güneşine çevirmiş gibi kızarıyordu. Islak toprak kokusu da onu bekliyordu. Kulaklarındaki çınlamalar beynine doğru akınaya başlamıştı. Yeterince hızlı hareket edememişti.

Parazitin arasında havada hızla hareket eden metalin sesini duyar gibi oldu. Simon’ın elleri gevşedi, oksijen tıpkı eroin gibi Jeppe’nin beynine doldu, damarlarına geçti. Yere yığıldı. Belden aşağısı hâlâ çukurun içinde, içine oburcasına hava çekti. Gözlerinin önünde kara benekler uçuyordu.

Derken Jeppe başını kaldırdı.

Simon Hartvig yerde baygın yatıyordu. Arkasında Dedektif Falck, elinde satırla bir dev gibi durmaktaydı. Herhalde satırın kör tarafıyla vurmuş olmalıydı Simon'a çünkü yerlerde kan yoktu. Falck kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Jeppe parmağıyla Anette'i gösterdi, konuşmaya çalıştı ama öyle çok öksürüyordu ki ağzından çıkan kelimeler anlaşılmaz oluyordu.

"Koş, Falck!"

BÖLÜM 25

Jepppe taksiyle Christianshavn'a vardığında gece yansı olmuştu. Üstüne başına sigara kokusu öyle sinmişti ki bir daha asla sigara içmeyeceğine yeminler etmekteydi. Annesine telefon edip iyi olduğunu haber vermek istedi ama telefonunun kırılmış olduğunu hatırladı.

Sara kapıyı açar açmaz kollarını iki yana açtı, onu öyle sıkı kucakladı ki neredeyse soluğunu kesecekti.

"Beni gördüğüne sevindin!"

"Seni sağ gördüğüme sevindim! Anette iyi mi?"

Jepppe başıyla onayladı. Çok yorgundu.

"Ulusal Hastane'nin travma merkezinde, her iki koluna serum takılmış durumda. Neredeyse dört litre kan kaybetmiş, ölümün eşiğine gelmiş ama iyileşecek. Durumu artık kritik değil."

"Oh, çok şükür." Sara onu tekrar tekrar öpüyor, ona sımsıkı sarılıyor, yüzünü onun boyun boşluğuna sokuyordu. Sanki iyi olduğundan emin olması için her ikisinin de acıyı biraz tatmaları şartmış gibi.

Jepppe onu kucaklayıp eve soktu; boynunu, omuzlarını, erişemediği her yerini öptü. Yatak odasına geçtiklerinde kendilerini yatağın üstüne attılar. Jepppe'nin yağmurluğu hâlâ üstünde, ıslak ayakkabıları ayakta idi.

Sara onu soyarken arzuları ölüm korkusuna eşlik ediyordu. Jepppe bu şehvet parlamasından memnundu. Gençken insanın

ğinde tutuşan sınırsız alevdi âdeta. Şimdi ise nadir bir armağan-
dı. Uzanıp onun yumuşak memelerine dokundu, onları öptü. Sara
onu üstüne çekti, Jeppe de gözlerindeki tozlara, yakasını bırak-
mayan uyku açığına hiç aldırmadan teslim etti kendini ona.

Daha sonra, yan yana yatarlarken, Sara ona arkasını dönmedi.

“Korkmuş muydun?”

Bunu öyle masum sormuştu ki, Jeppe gülmesini tutamadı.

“Hayır, çok garip ama korkmadım. Şu andaki korkum, o çu-
kurdayken olduğundan daha fazla...”

Sara ona soru sorar gibi baktı.

Kuşku duyduğu zamanlarda burnunun üstünde beliren o kırı-
şığı karanlıkta bile görebiliyordu Jeppe. İçine öyle büyük bir sevgi
doldu ki, başını çevirip tavana bakmak zorunda kaldı.

“Bir sigara içmeme izin verir misin?” Jeppe kendine koyduğu
sigara yasağını ertelemeye karar vermişti.

Sara gülerek yorganı üstlerinden attı.

“Seni nikotin tutkunu! Gel, arka merdiven boşluğuna çıkıp
camı açalım.”

Sara yataktan fırlayıp onu çekerek kaldırdı. İki dakika sonra
Jeppe battaniyeye sarınmış, yanında soğuk birasıyla en üst basa-
mağa oturmuştu. Sevişme sonrası sigaranın tadı, başka her şeyden
güzeldi ona göre.

Sarah da bir alt basamağa oturmuş, onun dizine yaslanmıştı.

“Simon Hartvig nerede?”

“Gözetiminde. Yani eğer travma merkezinden çıkabilmişse. Falck
ense köküne iyi vurmuş. Herhalde başı çok ağrıyordur.”

“Falck mı? Dedektif Falck mı?”

“Eşi benzeri yoktur. Gerçi onu günün kahramanı olarak seç-
mezdim ama eğer o olmasaydı, ben de şu anda burada oturuyor
olmazdım. Herhalde en çok da kendisi şaşmıştır bu işe.”

Jeppe dumanını Sara’dan uzağa, yukarıya doğru üfledi. Ama
Sara’nın pek aldındığı yoktu.

"Simon Hartvig, zayıfların koruyucusu," diye söylenirken battaniyeyi Sara'ya da sardı Jeppe. "Wilkins, Holte ve Ambrosio, hastaların kötüleşmesinden ve intihar etmesinden sorumluymuş. Ona göre bu cinayetler, bir bakıma adaletin terazisini denkleştirmek için."

"Sence kurbanları neden kabul etmiştir onunla buluşmayı?"

"Herhalde gelmezlerse, Pernille Ramsgaard'ın intiharnın onların günahı ve ihmalkârlığı sonucu olacağını söylemiş, kanıtlarım var diye onları korkutup tehdit etmiştir."

"Sonra da onları elinde satırla beklemiştir, öyle mi?" Sara birayı onun elinden alıp bir yudum içti.

"Satırla, skarifikatörle ve sedyeyle. Ödemeleri gereken hesap var diye. Bispebjerg Hastanesi'nin bodrumundaki oda ideal bir yer. Sessiz, sapa yerde, her türlü ihtiyaca da cevap veriyor." Sigara Jeppe'nin parmağını ısıtmaya başlamıştı. Bir soluk çekti, ciğeri yanınca kadar içinde tuttu. "Gece nöbetlerini rahatça kullanabileceği, molaya çıkıyorum deyip bodruma inebileceği bir yer."

"Her şey aynı yerde," derken Sara'nın alnı kıvrılıyordu. "Ama cesetleri neden çeşmelere atmış?"

"Orada bir sembolizm var. İyileştirici bir metafor, belki Pernille Ramsgaard'a bir atıf. Hem suç yeriyle cesedin bulunacağı yer arasına coğrafi mesafe koyması da gerekiyordu."

Jeppe birasını bitirdi, şişeyi basamağa bıraktı.

"Salı sabahı Isak kendini iyi hissetmiyordu. Gece de rahat uyumamıştı. Nicola Ambrosio herhalde o nedenle hastanenin havuzuna atıldı. Onu kente götürmeye vakit yoktu."

Sara bacaklarını battaniyeyle daha sıkı sardı, ürperdi.

"Akla uymuyor. Hastaları korumak için pek az tanıdığı insanları kim öldürür? Kafadan hasta olmalı."

"Bakalım psikolojik profilde neler çıkacak," diye omuzlarını kaldırdı Jeppe. "Belki bilmediğimiz şeyler vardır. Bulmacanın kayıp bir parçası."

“Evet, olabilir...” Sara üst kollarını ovalayarak ısınmaya çalıştı. “Senin arkadaşının kiracısı nasıl, hani kalp krizi geçiren şu ihtiyar?”

“Gregers mı? Pazartesi ameliyat olacak, hemen de iyileşecek.” Jeppe ayağa kalktı. “Gel, yatağına götüreyim seni. Titriyorsun. Ben de uyukluyorum.”

“Eve kadar araba kullanacak halde değilsin. Çok da geç oldu.” Sara ona gülümsedi. “Burada yat.”

Jeppe tartışamayacak kadar yorgundu. Çocuklar uyanmadan önce uyanıp çıkması gerekecekti. Ama şu anda sevdiği kadının yanında uyumak, sabah erken kalkmayı hafif gösterecek kadar önemliydi.

“Şu andaki korkunun boğulurken olduğundan daha büyük olduğunu söyledin.” Sara şefkatli parmağıyla onun yanığını okşadı. “Ne demek istedin?”

“Öyle mi dedim?” Jeppe gözünü açık tutmakta zorlanıyordu. Gözlerini ona odaklayabilmek için mücadele vermesi gerekiyordu. “Sayıklıyordum herhalde. Yatalım haydi. Sonunda bitti işte.”

Marie Birch, Sankt Annæ Meydanı’ndaki çiçek tarhları, ıslak banklar ve bisikletler arasından zikzaklar çizerek yürüyordu. Sokak ışıkları park etmiş arabalara düştükçe onları aşırı büyümüş LEGO blokları gibi göstermekteydi. Ön kapının zilini çalmadan önce iki yanına bakıp kontrol etti. Kapı yukarıdan basılan bir düğmeyle açıldı. Bugün için özellikle şık giyinmeye çalışmıştı. Evsiz birinden çok, daha imtiyazlı, asi bir okul öğrencisi gibi göründüğünü umuyordu.

Muayenehanenin kapısı kilitliydi. Tokmağı vurdu, o da hemen gelip açtı. Bekleniyordu Marie. Ama yine de kapıda onu görünce yüzüne gergin bir ifade gelmişti adamın.

“Gelmeyeceksin sanmaya başlamıştım.”

“Evet, hoşuna giderdi. Ama korkarım o kadar kolay kurtulamayacaksın.”

Peter Demant yana çekildi, boş merdivenlere bir göz attuktan sonra onu içeriye alıp kapıyı kapattı. Marie boş resepsiyon bölümünden geçip onun çalışma odasına girdi, sıçrayıp masanın kenarına oturarak bacaklarını aşağıya sallandırdı. Peter içeriye girdiğinde gözleri avının çevresinde dönüp duran bir panter gibiydi; mağrur, dikkatli, tedbirli.

“Başkası olsa çoktan bana neden görüşmek istediğimi sorardı. Ama sanırım senin sormaya ihtiyacın yok, değil mi? Neden geldiğimizi biliyorsun. Bunun ancak bir tek nedeni olabileceğini de biliyorsun.”

Marie’nin bir iki metre ilerisinde durdu. Marie neredeyse onun beyin hücrelerinin fır döndüğünü görebiliyordu. Ne kadarını biliyordu?

Marie, cevabın “*her şey*” olduğunu bilmenin gururuyla gülümsedi.

“Ne istiyorsun? Para mı?” Sıkılı dişlerinin arasından konuşuyor, kara gözlerini ondan ayırmıyordu. Marie ise artık gülümse-miyordu.

“Ben paraya ilgi duyacak birine mi benziyorum, Peter? Benim tek istediğim, adalet, dürüstlük, her şeyin ortaya çıkması. Isak’la benim bir geleceğe sahip olmamızın tek yolu bu. Sen ise hâlâ yaşama şansın olduğuna şükretmelisin.”

Peter masanın arkasındaki pencereye doğru iki adım attı, böylece Marie’nin çapraz gerisine gelmiş oldu. Marie dönüp ona bakma güdüsüne karşı koydu. Ondan korktuğunu belli etmeyi reddetti.

Peter yavaş ve hesaplı konuştu: “Rita’yla ötekileri kim öldürmüş olursa olsun, ciddi düzeyde hasta biri olduğu ortada.”

“Evet, kafadan çatlak olmalı. Zamanında yardım görememiş olması çok yazık. Sen de aynı kanıda değil misin? Profesyonel fikrin nedir?” Marie onun kafasının karışık olduğunu, farkında olmadan yaydığı o titrek enerjiden anlayabiliyordu.

“Eminim katil er geç polisin uzman psikologları tarafından muayene edilecek ve sonunda anlaşılacaktır ki...”

“Ya, tamam, tamam: *Katil bir psikopat*. Her zamanki gibi. O halde ona ilaç verilmeli! Öyle değil mi?” Marie sakın sakın dönüp Peter’in yüzüne baktı. Peter o anda ölü kelebeklerin sergilendiği çerçevenin yanında durmaktaydı. “Hangi ilacı verirdin ona?”

Peter birkaç saniye boyunca donmuş gibi durdu, sonra başını iki yana salladı.

“Bu konuşmanın neyle ilgili olduğunu anlayamıyorum. Ve doğrusunu istersen, bundan biraz usanmış durumdayım...”

“Ya, sahi mi?” Marie sahte bir acıma ifadesiyle gülümsedi. “O halde açıklamaya çalışayım. Kelebek Evi’nin dört yatılı hastası olan bizleri neden kendi tıbbi deneyin için kobay olarak kullandığını sormaya geldim.”

“Kes şunu, Marie. Ben asla...”

Kız bu palavraları yutmadığını ifade eden bir bakışla onun sözünü yarıda kesti.

“Para mıydı derdin? Henüz onaydan geçmemiş yeni anti-psikotik ilaçları gizlice testten geçirmen için kaç para veriyorlar? Bir milyon kron mu? İki mi? On mu? Hatırlayamadın mı hâlâ?”

Peter’in yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“En kötüsü de yaptığın şeyin sonuçlarını en iyi bilecek olan sensin. Dört genç insanın hayatlarıyla kumar oynadın. Gördüğümüz hayalleri, tüm psikozlarımızı katalogladın, laboratuvar fareleniymiş gibi.” Marie gözlerini kıstı. “Pernille dayanamadı. Onu kendini öldürmeye iten şey, verdiğin ilaçtı. Uçuruma ittin onu.”

“Birkaç kuruş için sizin üzerinizde *deneyler* yaptığımı mı düşünüyorsun? Kaç para kazandığım hakkında bir fikrin var mı senin?”

“Yo, eminim haklısındır, senin asıl kovaladığın şey para olmayabilir. Herhalde o işi kendi araştırmanın bir parçası olarak görüyordun. Eğer niyetin şifreyi çözüp insanların kendine zarar verme davranışlarını tedavi edecek bir ilaç bulmaksa, o zaman yan etkilerin neler olduğunu bulmak, o yan etkilerle deneyler yapmak

zorundasın. Üfle hastalığın yakıcı alevini bizim gibi *normal olmayanların üstüne!*” Son kelimelerini parmak işaretleriyle tımak içine aldığını göstermekteydi. “Çünkü esrarı çözen kişinin sen olmasını istiyordun, tamam mı? Ünlü olmak istiyordun.”

Peter iki elini havaya kaldırdı.

“Hayalle gerçeği kesinlikle birbirine karıştırıyorsun. Mümkün olduğu kadar çabuk tedavi almanı kuvvetle öneririm sana.”

Marie sıçrayıp masadan indi, ona doğru yürüdü.

“Çok komik bir şey duymak ister misin? O gece Kelebek Evi’nde fazla ileri gidenin Isak olduğunu düşünmüştüm. Kimi o öldürdü diye korkuyordum.”

Peter’in içine çektiği soluğu tuttuğunu duydu. Sesli yaptığı söylenemezdi, ama hemen hemen.

“Evet, şok bir haber, biliyorum. Neyse ki aynı zamanda da yanlış. Isak değildi Kim’i öldüren.” Elini kaldırdı, işaret parmağını dosdoğru ona uzattı. “Sendin!”

Peter’in yüzü değişmedi ama Marie zaten onun istemediği şeyleri asla belli etmediğini biliyordu. Gardım asla düşürmezdi.

“Isak biliyordu bunu. İkinizin tartıştığını duymuştu o gece. Kim’in seni Hasta Güvenlik İdaresi’ne şikâyet edeceğini, şöhretini mahvedeceğini haykırdığını da duymuştu. Kim’in başını suya sokup soluğu kesilene kadar bastırdığını görmüştü. Ama kendisine kimsenin inanmayacağını da biliyordu.”

Peter başını yana eğdi. Terapist nutku çekmeye hazırlanıyordu.

“Marie, hâlâ hayallerle yaşadığını görmek beni gerçekten üzüyor. Yıllarını sokaklarda geçirmek, gerçeklik duygunu iyi etkilememiş.”

“Kes palavrayı Peter,” derken Marie gözlerini devirdi. “Kanıt-lamanın bir yolu olmadığını biliyorum ama yine de doğru. Bunu ikimiz de biliyoruz. Tek üzüntüm, havuz katilinin yakalanmadan önce sana ulaşamamış olması.”

“Isak mahkemede çok inanılır bir tanık olur,” dedi Peter alaycı bir sesle.

“İyi ki bunu yapmak zorunda değİL.”

Pencereden giren sokak ışığı, Peter’ın yanağına yarı arkadan düşmekte, kara gözlerini kafatasının içine çökmüş gibi göstermekteydi.

“Ne demek istiyorsun?”

Gülümseme sırası Marie’ye gelmişti.

“Senin dijital kayıtların. Tatlı sekreterinin sen evinden okuyabilesin diye çevrimiçi aktardığı notların. Ne kadar kurnazca! Testlerinin sonuçları, ters etkilerin ve yan etkilerin kayıtları. Ama, sevgili Peter, unutma ki internete girmiş her şey ‘hack’lenebilir, ne kadar şifreli yazmış, parolalarla korumuş olursan ol. Benim yeraltında yaşayan iyi bir arkadaşım var. Kelimenin gerçek anlamıyla yeraltında. O ulaştı notların hepsine.”

Peter’ın gözleri karanlıkta pırıl pırıldı.

Marie ona arkasını döndü, çıkmaya hazırlandı. Kapıya varınca durdu, dönüp baktı.

“Dosyalar birkaç dakika önce PDF olarak polise, Hasta Güvenlik İdaresi’ne ve ülkenin tüm günlük gazetelerine gönderildi. Herhalde Kenny’ye, Isak’a ve bana uyguladığın tedaviler de vardır orada ama tabii Pernille’e de. Bunları açıklamam kolay olmayacak. Belki seni Kim cinayeti için kodese tıktırmam ama kariyerine son verebilirim, o değerli kariyerine.”

İki elinin orta parmaklarını pencerenin yanındaki karanlık siyüete doğru uzattı.

“Güzel kelebekler, bu arada.”

Sonra dönüp yağmurun altına çıktı.

BÖLÜM 26

Ampuller plastik kutularında, tek kullanımlık şırıngaların, steril sileceklerin, keskin alet kutularının yanında duruyordu. Analjezikler, beta-blokerler ve diüretikler, kapalı naylon torbalarında, karton kutularındaydı. Cumartesi sabahıydı, saat yediyi birkaç dakika geçiyordu. Trine Bremen *kardiyak aritmi* koğuşunda, kilidi açılmış ilaç dolabının önünde duruyordu.

Nöbeti gece on birde bitmiş olmalıydı ama sonunda biri hastalandım diye telefon edince, bir sonraki gece nöbetini de o tutmak zorunda kalmıştı. Saatine baktı. Neredeyse on altı saattir çalışıyordu. Ayakları ağrıyordu, boynu da tutulmuştu. Trine ihtiyacı olan ampulleri beyaz önlüğünün cebine soktu, esnedi, dolabın kapağını kapayıp kilitledi.

Başörtülü temizlik hademesi kadın, arabasını ite ite yanından geçerken Trine da ilaçları terli avucuyla kavramış, cebinde tutuyordu. Elemanlar tuvaletinde tek kullanımlık şırıngaya üç ampul *ajmalin*'i çekti, içinde hava kabarcığı kalmasın diye pompayı biraz itti. Önemi var diye değil tabii. Hazırladığı şırıngayı cebine saklayıp kapının kilidini açtı.

Sekiz numaralı odanın önüne gelince iki yöne dikkatle baktı, sonra adımını atıp karanlık odaya girdi. Yatağa yaklaştı, sırtüstü, ağzı açık uyumakta olan yaşlı adama baktı. Kırlaşmış, buruşmuş, eskimiş vücudu, amacına hizmet etmeyeli yıllar olmuştu. Şu anda artık azat edilmeyi özleyen yorgun ve sıkıntı içinde bir ruhtan

ibaretti. Trine onun gözlerini görebiliyordu. Şiringayı yavaşça cebinden çıkardı, ucunu hastanın merkez hattına taktı.

Hasta belli belirsiz kıpırdadı, sanki uykuya dalmış olan bilinci, yanında onun varlığını hissetmiş gibi. Trine onun elini şefkatle okşadı. Sonra da pistonu dibine kadar itti.

Şiringayı pantolonunun kemeri arasına sıkıştırırken, uyuyan adama merakla baktı. Saniyeler akıp geçiyordu. İçinden yediye kadar saydı ve sonunda bir şeyler oldu. Hasta soluk alamıyormuş gibi göründü, elleriyle göğsünü kavradı, alnında iri ter damlaları belirdi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Uykudayken dosdoğru bilinçsizliğe geçmiş gibiydi. Trine onu seyrediyordu. Bir dakikalık bir sürenin sonunda, sağ kalma oranı dakikada yüzde yediyle yüzde yüz arasında düşerdi. O kadar da kolay olmasını istemiyordu. Hasta ilk mavimsi siyanoz işaretlerini göstermeden alarmin düğmesine basmadı.

Arkadaşları odanın kapısından daldıklarında Trine hastaya CPF uygulamaya başlamıştı bile. Deli gibi uğraşıyordu. Yüzü kızarmıştı gösterdiği çabadan.

"Kalp durması!" diye bağırdı. "Defibrilatörle doktorlar hemen gelsin!"

"Uzaklaş hastanın yanından!" Dr. Dyring'in normalde dostça çıkan sesi bu sefer kırbaç darbesi gibiydi. Bir saniye dolmadan Jette ile iki başka hemşire onu yakalamış, kenara itmişler, yatağın başında eyleme girişmişlerdi.

"Benim alarmım!" diye itiraz etti Trine. "Hastayı bulan benim..."

Hademelerden biri onu kolundan yakalayıp koridora çıkardı. Odanın kapısı kapandı, Trine orada, kulaklarında alarm sesini duya duya tek başına kaldı. Dışarıya atmışlardı onu.

Zihni yıldırım gibi çalışıyordu. Demin olup bitenleri anlamaya çabalıyordu. Herhalde mesleki bilgilerini sorgulamaya kalkmış olamazlardı.

Trine hızla koridorda yürüyüp çalışanlar tuvaletine girdi, kapıyı kilitledi. Tek kullanımlık şırıngayı kemerinden çekti, tuvalet kâğıtlarına sarıp çöp tenekesinin dibine tıkuştırdı. Sonra tekrar 8 numaralı odanın kapısına döndü.

Kapı hâlâ kapalıydı.

İlerledi, on adım saydı, durup geri döndü. Bir daha odanın önünden geçerken ölkeyle korku arasında gidip gidip geliyordu.

İçeriden boğuk sesler yükselmekteydi. Trine durup bekledi.

Sekiz numaranın kapısı açıldı, bir hemşire çıktı. Dudakları gergin, yürüyüp Trine'in yanından, onu hiç görmeden geçti.

"Durumu iyi mi?"

Sorusu cevapsız kaldı. E, bu kadarı fazlaydı. Cevap bile vermemişti kadın.

Dr. Dyring odadan çıkıp Trine'in karşısında durdu. Başını eğmiş, antıçyla ovalamakta olduğu ellerine bakıyordu.

"Trine, lütfen odama gelir misin, hemen?"

"Yaşıyor mu? Neden kimse bana neler olduğunu söylemiyor?" Haksız muamele Trine'in boğazını tıkıyor, sesinin titremesine yol açıyordu.

Doktor onun yüzüne, hayal kırıklığına uğramış bir öğretmen gibi baktı, dönüp yürümeye başladı. Trine adamın kel kafasına vurup kırabileceği ağır bir şey bulma güdüsünü bastırdı, onun peşinden doktor odasına yürüdü.

"Sanırım otursak iyi olacak."

Doktor sanki grip olmaya yakınmış gibi görünüyordu. Yüzü parlısını kaybetmiş bayat suşi gibiydi. İçinde bulundukları bu durumu çok tatsız bulduğu belliydi.

"Hastayı kaybettik. Kurtarılamadı."

Trine'in çenesi göğsüne sarktı, ağzından mutsuz bir inilti duyuldu. Başını iki yana sallıyor, bu haberi kabullenmenin ne kadar zor olduğunu ifade etmeye çalışıyordu.

"Beni dışarı atmamanız gerekirdi. Kurtarabilirdim onu. Neden attınız beni dışarı?"

"Seni bir süredir kontrol ediyorduk," dedi doktor. "Sen görev geldiğinden beri bu tür kalp durmalarında belirgin bir artış olmuştu. Bunu biliyor muydun?"

"Jette mi benim hakkımda bu dedikoduları yayan?"

"Kim olduğunun hiç önemi..."

"Arkamdan kötü şeyler söyleyip dolaştığını biliyordum. İlk günümünden beri benden kurtulmaya çalışıyor. Ama bu kadar alçalıp beni bununla suçlayacağını..." Trine yüzünü çocuk yüzü gibi buruşturan hiçkırığı tutamadı. "Bunu hemşireler sendikasına götüreceğim! İşyeri baskısı bu!"

Bu doktoru sarsmıştı. Belliydi. Tam bir şey söylemek üzereyken kendini tuttu, kelimelerini tartarak konuşmaya başlayacağı sırada kapı vuruldu, Jette içeri girdi.

"Bulduk. Tuvaletteki çöp kutusundaydı." Jette tek kullanımlık şırıngayla boş ampulleri Dr. Dyring'in masasına bıraktı.

Trine içgüdüsel bir hareketle oraya uzanacakken Jette'in eldivenli eli onu durdurdu.

"Dokunmasan iyi olur."

Trine elini çekti, kollarını göğsünde kavuşturup yan gözle Jette'in eldivenleri ellerinden çıkışına baktı.

"Ajnızalin, elli miligramlık, üç tane. Şırınga hâlâ ıslak. Polisi çağırmamız gerek."

Doktor bir an ona cevap vermeden baktı. Bir sessizlik oldu odada. Tutulmuş soluklar. Zamanın esnekleştiği, gerçeküstüne dönüştüğü, bir dalgıcın suya değmeden önceki saniyelerine benzeyen saniyeler. Trine'in aklına, bunun gerçekliğe oyulmuş bir delik olabileceği geldi. Her şey yeniden normale dönmeden önce ayağa kalkıp ortadan kaybolabilirmiş gibi. Holde hızla koşar, yatakların, kara talihlilerin arasından geçerek dünyaya çıkabilirdi. Neredeyse başarıyordu da ayağa kalkmayı. Ama doktor o anda konuştu, kum saatinin içindeki kumlar da yeniden akmaya başladı.

"Bu ampuller hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır!" Trine başını iki yana salladı. "Onların nereden geldiğini bilmiyorum."

"Umanm anlıyorsundur, çıkışını yapmak zorundayız. Bundan sonra ne olacağına polis karar verecektir. Lütfen onlar gelinceye kadar yerinden kalkma. Jette, o zamana kadar Trine'in yanında kalabilir misin?" Dr. Dyring kalktı. "Maalesef benim gidip yakınlarıyla konuşmam gerek."

Acı duyuyor gibiydi. Trine'a uzun uzun baktı, sanki o yardımcı olabilmiş gibi.

Trine gözlerini hiç kırpmadan ona bakmayı sürdürdü.

Anahtarın kilitte dönerken çıkardığı ses genellikle Jeppe'nin annesini kapının dibine getirmeye yeterdi ama bu sabah Nørre Alke'deki daireye girdiğinde, zaten çoktan beri orada bekliyormuş gibi bir hali vardı.

Jeppe'nin ağzından, "Sikt!.." diye bir ses fırladı, ardından kalbinin yeniden eski yerine dönmesini beklemek zorunda kaldı. "Affedersin anne, şaşırttın beni. Neden buradasın?"

"Nerede kaldın?"

Jeppe yağmurluğunu çıkarıp çengele astı. Gerçekten bir daha görmek mi gerekecekti bu yoldan?

"Merkezden geliyorum. Bu hafta üç kişiyi öldüren katili soruşturma çekiyorduk. Bulduk onu. Dosya kapandı."

Annesi, sanki Jeppe içeriye soğugun girmesine yol açmış gibi sabahlığının yakasını daha sıkı kapattı.

"Dün geceyi demek istiyorum, Jeppe. Neredeydin? Telefon edemez miydin?"

Sabahki zaferin rengi solmaya başlıyordu. Ama Jeppe bu sefer iyi dinlenmiş durumdaydı. Annesinin gözlerinin çevresindeki koyu renk lekeleri görüyor, onun iyi uyumadığını anlıyordu, kendisi yüzünden.

Bu düşünce onu tedirgin etti, yenik bir ifadeyle omuzlarını küldürdü, bunu ondan saklamak için mutfığa yürüdü. Annesinde

her türlü ruhsal durumu değişikliğini anında haber veren bir anten sistemi vardı ve kendisi de henüz kahvaltı edememişti, körü bir bileşim. Geçmişte nice anlaşmazlık hep bu yüzden çıkmıştı.

Jeppé, Sara'nın evinden sabah erkenden çıkıp doğrudan merkeze, Simon Hartvig'i sorgulamaya gitmişti. O süreç kendi başına bir felaketti. Simon kısaca itiraf etmiş ama sorulara cevap vermeyi reddetmişti. Şu anda üç cinayet ve bir de cinayet teşebbüsüyle suçlanmaktaydı. İtirafı teknik kanıtlarla ve otopsi sonuçlarıyla desteklenmekteydi: Skarifikatörün üstünde onun parmak izlerinin yanı sıra, çeşitli farklı kan tiplerinin kalıntıları bulunmuştu. U8 Koguşu'ndaki kilitli dolabında bulunan yağmurluğu ve çizmelerinde de daha önce suç yerlerinden alınmış kan testlerini onaylayan kalıntılar bulunmuştu. Oturduğu dairede çok sayıda antik tıbbi cihaz ortaya çıkmıştı. Aradıkları adamı bulmuşlardı.

Arkadaşları Jeppé'nin sırtını sıvazlamış, Şef ona övgüler yağdırmış, eve gidip hafta sonunun keyfini çıkarmasını önermişti. Şimdi annesinin suçluluk duygusu yaratma girişimi, içinde söken pembe şafağı gölgeliyordu.

"Bir şeyler yemem gerek," diyerek ekmekten kendine bir dilim kesti. Elektrikli ısıtıcıya su doldurup kaynattı, iki kupaya kahve koydu. "Otursana anne, lütfen."

Annesi zarif bir hareketle oturdu, onun ikram ettiği kahveyi önüne çekti.

"Nedir bütün bunların nedeni?" diye sordu Jeppé.

"Çünkü bence sen pekâlâ..."

"Anne, ben yetişkin bir insanım ve evden yirmi yıl önce ayrıldım." Elini annesinin elinin üstüne kapattı. "Senin evindeki misafir odasını ödünç alıyorum diye, gece nerede yattığımı bilmek zorunda değilsin. Günde sekiz kere arıyorsun beni..." Jeppé kahvesinden bir yudum içti, ağzından çıkan her kelimeyle yükselen gerginliğini bastırmaya çalıştı. "Bunuzu işe yaramadığını görüyorsun, anne. Neler oluyor?"

Annesinin gözleri masaya bakıyordu. Uzun süre hiçbir şey söylemedi.

Jepppe onu inceliyordu. Babasıyla ikisi, o küçükken boşanmışlar, ondan sonra annesi çocuk büyütme konusundaki tüm sorumlulukları neredeyse tek başına üstlenmişti: okula götürülecek öğle yemekleri, veli toplantıları, sabah erkenden kalkmalar, diz dize ödli ve samimi konuşmalar, bir sürü de pratik sorunlar. Bunlar olurken bir yandan da üniversitede kendi kariyerini ilerletmeyi başarmıştı. İşi konusunda ihtiraslı ve çalışkandı. Jepppe onun ne kadar çok çalıştığını biliyordu, aile hayatının zorluklarından da evlek hayatının yoluna çıkardığı engellerden de yakındığını bir kere bile duymamıştı.

Jepppe'nin gözünde annesi her zaman mücadelecı biriydi. Prensipt sahibi, açıksözlü biri. Kararlılığı sayesinde şu dünyada başaramayacağı hiçbir şey yoktu. Oysa şimdi masanın başında otururken, çıt diye kırılacak birine benziyordu. Birdenbire, onun yaşlanmakta olduğunu fark etti. İçinden zamanın akışını durdurma annesi elinden alınıncaya kadar bu gidişini engelleme isteğı kabardı.

Annesi yıllar içinde sislenen, sulanan mavi gözlerini kaldırıp ona baktı.

"Yalnızlık," dedi.

Bu kelime Jepppe'ye, böbreğe atılmış bir yumruk gibi geldi. Onun güçlü, bağımsız, sağlam annesi yalnızlık mı çekiyordu?

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlaması o kadar da zor değil, değil mi?" Hüzünlü hüzünlü gülümsekti. "Tek başıma yaşıyorum. Sen kendi hayatınla meşgulsün. Bütün arkadaşlarım ya hasta ya da öldüler. Artık bir işim de yok, benden hiçbir şey beklenmiyor. Üstelik bazı şeyleri unutmayı başlıyorum... Bazen kafam karışıyor. Kendimi aktif tutmaya çalışıyorum ama... Belki de sen buraya yerleştğinde birlikte biraz daha fazla zaman geçirebileceğimizi ummuş olabilirim. Bu bizi birbirimize biraz daha yaklaştırabilir diye. Özlüyorum seni."

Jepppe'nin başı önüne sarktı. Kahretsin! Annemizle babamızı neden kollarımızda testerelerle kucaklamaya kalkıyoruz? Onu sırf yaşılanıyor diye cezalandırmak zorunda mıydı?

"Özür dilerim, anne."

Masanın çevresinden dolaştı, onun yanına çömelip kollarını ona sardı. Annesi ona yaslandı, elini uzatıp saçlarını karıştırdı. Çocukluğunda yaptığı gibi.

"Kahvem soğumuş olmalı."

"Yeni su ısıtayım mı?" diye sordu Jepppe. Gülümseyerek ayağa kalkmıştı.

Annesi bir an düşündü, sonra başını iki yana salladı.

"Daha fazlasını içmem zaten."

"Dün geceyi bir kadının evinde geçirdim," diye itiraf etti Jepppe dönüp yerine otururken.

"Evet, o kadarını tahmin etmiştim. İlişki ciddi mi?"

"Sanıyorum olabilir." Jepppe soruyu düşünüyordu. "Hayatımda denediğim her şeyden daha ciddiymiş gibi bir duygu. Bu konuda tam nerede durmam gerektiğini bilmiyorum, ama aradığım o. Daha önce de evlenmiş birinin böyle bir şey söylemesi haksızlık mı?"

"Değil!" Annesi sıcacık gülümsedi. "Her hissettiğinde söylemelisin. Kim o?"

"Bir iş arkadaşım. Evet, biliyorum, durumların en iyisi sayılmaz. Adı Sara. İki çocuğu var, ikisi de kız. Sara biraz utangaç, ela gözlü, çok zeki ve..."

"Ve senin alevini tutuşturuyor, ha?"

Jepppe tek elini havaya kaldırdı.

"Hey, biz o yönle yönelmiyoruz, anne! Ama evet, 'Alevini tutuşturuyor' demek doğru belki."

Annesi güldü.

"Sana iyi bir öğüt verebilir miyim?"

Hayır cevabı verilemeyecek sorulardan biri, her ne kadar hiçbirimiz iyi öğüt istemiyor olsak da. Jepppe nötr bir ifadeyle iki kolunu havaya kaldırdı. Annesi bunu evet olarak yorumladı.

"Can sıkıcı biri olma, Jeppe."

"Can sıkıcı mı? Neden söz ediyorsun?"

"Can sıkıcı! Ne yapacağı, ne diyeceği önceden kestirilebilen biri olma. Öyle kolay ki oraya kaymak." Annesi onun elini kapıp sıktı. "Kadınların değişikliğe ihtiyacı vardır. Her zaman farklı biçimde sevilme isteriz. Sizi çok rahat ettiren o 'her kutuya tık koy' despotluğu, bizim üzerimizde tam tersi etki yapar." Jeppe gülerek elini geri çekti.

"Bana ciddi ciddi *Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten* nutku mu çekeceksin şimdi? Cinsiyetleri bu türlü yorumladığımız günler çok geride kalmadı mı?"

"Kalmış olabilir. Ama yine de gerçek bu." Ayaga kalktı, masayı toplamaya başladı. "Mesele kendine karşı dürüst olmak. Özellikle bir erkek olarak, Jeppe." Hafif gülümseyerek oğlunun tabağını önünden aldı. Rollerin dağılımı konusunda eski yaklaşımlardan söz etmek hoşuna gitmiş gibiydi. "Sırf duygusallık konusunda bana çekmiş olman, güçsüz olduğun anlamına gelmiyor. Bazı kadınlar bu tür şeyi yanlış anlar."

Jeppe annesine gülümsedi. Uzun zamandır ilk defa bunu yaparken canı sıkılmıyor, için için oradan kaçmaya can atmıyordu.

"Ya çocukları? Tanıştın mı onlarla?"

"Önce hazır olduğumuzdan emin olmak istedik." Jeppe kendi burnunun kuşkuyla kıştığını hissetti.

"Daha demin bana '*Aradığım o*' dememiş miydin?"

"Evet..."

"O halde daha ne bekliyorsun?" diye sorarken bulaşık bezi elindeydi. "Aşk da balığa benzer, Jeppe. Yalnız kesilmiş dilimleri satın alamazsın. Bütün balığı, kılçıklarıyla birlikte alman gerekir."

Başlangıçta öylece yatıyordu. Gözleri bulanıktı, bir ayılıp bir dalarırken kendine gelmeye çalışıyordu. Dünya sisler içinde ve uzaktı. Daha önce hiç olmadığı kadar. Sanki bir pamuk yumağına sarılıydı. Tek başına ve kumlu. Acı duymuyor olmasının iki anlamı olabilirdi: ya bol miktarda sakinleştirici verilmişti ya da ölmüştü.

"Anette, beni duyabiliyor musun?"

Ses sıcak ve kararlıydı, pek melek sesine de benzemiyordu. Anette kendini zorlayarak gözlerini açtı, yatağın yanında gülümseyen hemşireyi gördü.

"Ah, bize geri dönüyorsun. Harika bu! Çok zorluk çektin. Çok kaygılandık senin için."

"Ailem nerede?"

"Kocan, kızınla birlikte biraz yürümek üzere çıktı. Kızın hayli yorgun. Neredeyse dönerler." Hemşire bir kararsızlık geçirdi. "Kocan için zor bir geceydi. Kendisi oldukça sıkkın."

Sıkkın! Elbette sıkkın olurdu. Asabi ve kaygılı ama aynı zamanda da büyük olasılıkla öfkeli. Kendisi de öfkelenirdi onun yerinde olsa.

Hemşire, Anette'in tansiyonunu ve ateşini ölçtü, alnını okşadı. Sağ kalmıştı. Karanlığı ve acıyı alt etmiş, başarmıştı. Svend'le ikisi, tıpkı planladıkları gibi birlikte ihtiyarlayacaklardı, kızını tekrar görebilecekti, onun büyüyeşünü görebilecek, kocaman, güzel bir kıza dönüşmesini izleyebilecekti. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"İyi misin?"

"Evet, evet, bir şeyim yok. Yalnız..." Anette şu anda düşüncelerini ifade edemediğini görüyordu.

"Gidip kocanı bulayım, senin ayıldığını söyleyeyim. Duyduğuna sevinecektir."

Anette minnetle gülümsedi, gözlerini yine yumdu. Kısacık konuşmalar yormuştu onu.

Kulağına bebek ağlaması sesleri gelince kapıya doğru baktı. Svend odaya giriyordu. Göz kenarları kızarık, bakışları cam gibiydi. Bebek de kucagındaydı. *Ailem*, diye düşündü Anette. *Ailem ağlıyor, benim yüzümden.*

Svend'e doğru uzandı, o da bebeği şefkatle onun kucasına verdi. Bebek süt kokusunu alınca hemen Anette'in memesini aramaya koyulmuştu.

"Emzirebileceğinden emin misin? Çok miktarda ağrı kesici aldın." Göz göze gelmekten kaçınıyor gibiydi.

"Bence sakıncası yok. Süte kadar sızacak miktar azdır nasılsa." Anette hastane önlüğünü açıp bebeği memesine yapıştırdı, o da hemen emmeye koyuldu. Gözleri kapalı, minik elleri sürekli hareket halindeydi. Anette rahatlayınca kalp vuruşları bir titreme geçirdi. *Minicik insan, benim sevgili kızım.*

"Değerlerin iyiymiş diyorlar. Her şey iyi giderse yarın eve çıkabilirmişsin." Svend, elleri cebinde, pencerede durmuş, kuğuları sayıyordu.

Anette yatağında biraz daha doğruldu.

"O zamana kadar bebekle başa çıkabilecek misin?"

Cevap vermedi.

"Belki annen..." Anette sustu.

Svend'in yardımı ihtiyacı yoktu. Belki artık Anette'e bile ihtiyacı yoktu. Belki bu sefer fazla ileri gitmiş, onun sabrını fazla zorlamıştı. Başını eğip kucığındaki küçük kıza baktı. Zarar vermişti, izi kalacak kadar büyük zarar belki de. Yalan söylemişti. Ve o yıllar, evliliklerinde delikler açmıştı. Anette göğsünde yüreğinin yarılmakta olduğunu hissetti, yere düşen bir kristal kadeh gibi. Kolunu kaldırıp burnuna sürerek silmeye çalıştı, bunu yaparken bebeği sarsmamaya dikkat etti. Fısıldayarak kızına, "Bundan sonra ne olursa olsun, bana güvenebilirsin, evlat," dedi. "Ne olursa olsun."

"Bir şey mi dedin?" Svend'in sesi soğuktu, uzaktan geliyordu, arkası da hâlâ dönüktü.

Buna son vermek iyi olacaktı. Başını belaya sokmuş olduğunu itiraf etmek ne kadar zor olabilirdi ki?

"Özür dilerim, tatlım. Serserilik ettim, biliyorum. Gerçekten özür dilerim." Aslında bir kere başlayınca, fazla da zor olmamıştı. Sen kısıdır gibi oldu. "Bir daha asla olmayacak."

"Ne olmayacak?" diyerek döndü Svend. Yüzüne baktığında, üdesi çok umutsuzdu.

"Nedir bir daha olmayacak olan? Nereye gittiğin konusunda yalan söylemeyecek misin? Bebeğimizi bırakıp kaçmayacak mısın? Görevin bile olmayan bir kovuşturma uğruna hayatını tehlikeye atmayacak mısın? Bilmem gerek, neyi *artık yapmamayı* planlıyorsun ve ben neyi tekrarlanacak olay saymalıyım."

Birlikte geçirdikleri yirmi yıla yakın süre boyunca Anette kocasını hiç böyle görmemişti. Kaderine razıymış ve onu da artık sevmiyormuş gibiydi. Normalde hiç öfkelenmeyen tipti Svend. Anette biraz takılarak ya da bir öpücükle onu gülümsetmeyi her zaman kolaylıkla başarırdı. Ama bu seferki farklıydı.

"Ben pek çok şeyi affedebilirim, Anette ama bu yalnız benimle ilgili bir şey değil. Onunla da ilgili." Parmağıyla bebeği gösteriyordu. "Bir çocuğumuz var. Sen ise bunun anlamını kavramamış gibi davranıyorsun."

Anette ne diyeceğini bilemiyordu. Bilse bile, tek kelime söyleyecek durumda değildi, boğazı sıkışıyordu.

"Planların ne? Gelecek için, demek istiyorum. Onun vafat gününde de canın sıkılıp kaçacak mısın? Ya da okula başlayacağı gün? Niyetin o tür bir anne olmak mı?"

O tür bir anne olmak mı? Anette, Svend'in yüzündeki yitik ifadeyi görmemek için gözlerini yumdu. Kendini anne gibi hissetmiyorken, nasıl seçebilirdi ne tip anne olacağını?

"Kendi başına kalkıp bir katilin peşine düştün ve ölüme şu kadar yaklaştın." Ne kadar olduğunu parmaklarıyla gösteriyordu. "Artık böyle şeyler yapma özgürlüğüne sahip değilsin, Anette. Bir çocuğun var ve o sana bağımlı. O tür riskleri göze alamazsın artık!"

Anette kendini savunmak, durumu açıklamak için çok büyük çaba gösterdi. Boğazını temizledikten sonra bile, çıkarabildiği ses kulagina kendisinin gibi gelmiyordu.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Kimse bilmiyor, Anette." Svend gözlerini sımsıkı yumdu. Sözleri bıçak yarası gibiydi. "Üstümüzde bomba patladı. Ben bilmi-

muşum kim olduğumu sence? Yalnızca bir ayağımı öbürünün önüne koyup devam etmeye çalışıyorum.”

“Evet, ama öyle sakın ve mutlu görünüyorsun ki!”

“Onun nedeni, bana *nasılsın* diye sormayı unutman, çünkü kafan hep şu ara kaçırdığın şeylerle dolu! Elbette şimdi zor, onu biliyorum. Hayatta değeri olan her şeyin zorluğu vardır. Ama hep böyle olmayacak. Uyumasını da öğrenecek, zaman içinde daha bağımsız da olacak.”

Anette onun haklı olduğunu biliyordu. Kızmaya hakkı olduğunu da biliyordu.

“Benim özlediğim yalnızca... Affet beni Svend. Her söylediğinde haklısın.” Omuzlarının duruşundan, onun biraz gevşediğini anlıyordu.

“Hepsi geçecek, Anette. Bir şey kaybediyor değilsin. Kendini de, işini de. Yalnızca şu sıra, başlangıç döneminde kaotik her şey. Bizim de yolumuzu bulma zorunluluğumuz var.”

“Sence başkalarına da bu kadar zor gelmiş midir?” Biraz gülümsemeye çalıştı.

“Başka insanların ne düşündüğünden bana ne?” O da gülümsedi, biraz tutuk bir gülümseme olsa da.

Anette kocasına bakarken içinden ona duyduğu sevgi tekrar kabardı, nabız gibi atar hale geldi.

“Biliyor musun?” dedi, “Açık konuşmak yakışıyor sana.”

Bu söz onu güldürdü.

“Hah! Özür dilemek de *sana* yakışıyor!”

Bebek mızırdandı. Svend onu yavaşça tekrar aldı, öpüp yine Anette'e uzattı.

Anette kızını yavaşça sallarken, “Hâlâ aç olamaz, değil mi?” dedi. Homurdanan, soluk alıp veren bir kurabiye gibiydi kucağında. Kusursuz bir yaratıktı. Belki de ana sevgisi budur, diye düşündü Anette. Şu an, bir sonraki an, ondan da sonraki an.

“Galiba haklısın,” diyerek minik kafayı okşadı. “Ona annemin adını verelim, Gudrun olsun.”

BÖLÜM 27

Kopenhag, yapraklarına düşebilen azıcık güneş ışığıyla yaşayan uykuda bir bitkidir. İskandinavya yılının büyük bölümünü kaplayan karanlık, ıslak, rüzgârlı havalarda, kent kıvrılıp uyumuş gibidir. Ama güneş ışıkları sonunda ulaştığında, kentin kıvrımları açılır, soluk alma kadar ani tomurcuklanmalar başlar.

Bugün Kopenhaglılar göllerin kenarındaki banklara oturmuş, yüzlerini göklere kaldırmış, içsel saatlerini de duraklatmışlardı. Hepsi sanki yeniden doldurulabilir pilleri takılmış koskoca bir *lemming* kolonisiymiş gibi, güneş enerjisini emip duruyorlardı. Hava o kadar da sıcak sayılmazdı aslında, yalnızca açık ve güneşliydi ama görünüşe göre o da yetiyordu. Esther yumuşak havayı içine çekti, üzüntülerini bunun bastırmasını bekledi.

Suyun kenarında iki kuğu belirdi. Tek eşliliğin o şahane öz yeterliliği içinde çok güzeldiler. Esther durdu, beyaz kuşların güneşli kesimlerden kayarak ilerleyişlerini seyretti, elini cebine atıp telefonunu aradı. Niyeti bir fotoğraf çekmekti, ama telefonu evde unutmuş olduğunu gördü. İnsan ömrünün ilk elli beş yılını cep telefonsuz geçirmişse, onu nereye koyduğunu hatırlamak pek de kolay olmuyordu.

Kıyı şeridi boyunca yürüdü, Fredens Parkı'ndan geçen kestirme yola saptı, az sonra kendini Ulusal Hastane'nin önünde buldu. Gregers'a günlük gazeteyle bir torba dolusu kek getirmişti. Keşke torbaya güneş ışığından da bir parça atabilseydi. Ama belki

de Gregers artık bahçede dolaşacak kadar iyileşmiş olabiliirdi. Son birkaç gündür zaten her zamandan iyi görünüyordu, balon tedavisi insanı iyileştirebilirmiş gibi.

Esther üçüncü kapıya yöneldi, asansörle on dördüncü kata çıktı. Kayarak açılan cam kapılardan birinde kendi aksini gördü, bu kadar ciddi görünmesine şaşırdı. Kendi huysuzluğunu Gregers'a da bulaştırmak iyi olmazdı. Biraz kenara itmeliydi içindeki tedirginlikleri. Daha sonra yine yaptığı plana dönebilir, Korsgade'daki Netto süpermarketine uğrayabilirdi. "Adam" adlı nakliyecinin hizmetlerini el ilanlarıyla halka duyurduğu yere. Bunu alt kattaki yeni komşularından öğrenmişti. Aradığı telefon numarasını bulunca ne yapacağını bildiği yoktu ama yine de bir başlangıç olurdu.

Esther 3144 numaralı koğuşun kapısını itip girerken, bir hemşire onu karşılamak üzere yaklaşmaktaydı. Başıyla dertli bir selam verdi.

"Bu kadar çabuk gelmeniz iyi oldu. Sizinle temas kurabildiklerinden emin olamamıştım."

Esther donup kaldı.

"Ben kimseyle konuşmadım." Evde unuttuğu telefonuna için için küfretti. "Ne oldu ki?"

Hemşirenin gözlerinde bir saniyede bir dizi duygu peş peşe sergilendi. Açık bir acıma, ardından bu işin kendisine kalmış olması nedeniyle duyduğu güceniklik.

"*NE OLDU?*" Esther'in elindeki torba yere düşmüş, kekler içinden yuvarlanmış, her tarafa donmuş krema parçacıkları yayılmıştı.

"Ah, çok üzgünüm..." Hemşire, Esther'in koluna sarıldı, onu en yakın sandalyeye yöneltti. "Beklenmedik bir kalp krizi geldi bu sabah. Korkarım kurtarılamadı."

Esther'in gözleri hemşirenin gözlerine saplanıp kalmıştı. Bu doğru olamazdı! Öyle hızla iyileşiyordu ki!

"Ama dün hen ayrılırken tümüyle sağlıklıydı. Nasıl olur da birdenbire ölür?"

Esther'in kalbi patlayıp bir karadelige dönüştü, yüzünü ellerine gömmek zorunda kaldı. İtirazlarının bir yararı yoktu. Sonunda ölüm her seferinde kazanırdı. İşte bir kere daha bir dostunu, yakın bir arkadaşını kaybetmişti. Keşke yer yarılrsa, kendisini de içeri çekseydi.

Hemşirenin elini omzunda hissetti. Onu sakinleştirmeye, bir an önce gerçeğe döndürmeye çalışıyordu kadın.

"Ayrıca size polisin çağrılmış olduğunu da bildirmem gerek. Bir suç işlenmiş olabileceğine dair kuşkularımız var."

"Polis mi? Ne demek istiyorsunuz?" Esther duyduklarını anlayabilme çabası içindeydi.

Hemşire onun ellerini tutup sıktı, onu bir sonraki şok habere hazırlamaya çalıştı.

"John'ın bir cinayet sonucu öldüğü yolunda kuşkularımız var."

"John mı?" diye sorarken Esther'in alnı kırış kırıştı. Hemşire cevap vermeyince, devam etti. "John da kimin nesi?"

Garip bir sessizlik oldu, hemşire Esther'e bakarken ağzını akvaryum balıkları gibi açıp açıp kapamaya başladı.

Esther ayağa kalktı.

"Söyleyin hana, neler oluyor burada? Gregers sağ mı?"

"Siz Gregers Hermansen'in akrabası mısınız?"

"Evet! Salıdan beri her gün geliyorum buraya. Gregers iyi mi?"

"Ah, çok özür dilerim!" diye patladı hemşire. İki eliyle yüzünü kapattı. "Sandım ki... İkisi de 8 numaralı odadaydı, ben de... Ah, Tanrım, gerçekten çok, çok üzgünüm!"

Hemşire kendini toplayıp hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Gregers sağ ve durumu da iyi, tabii bu olup bitenler dikkate alındığında. John'ın ölümüne üzüldü, oda arkadaşıldılar... Hepimiz üzüldük. Gregers'ı dort numaralı odaya aldık, şimdi dinleniyor. Ah, gerçekten özür dilerim!"

"Onu görebilir miyim?" Esther bu konuşmayla bir dakika daha kaybetmek istemiyordu. "Oraya kendim giderim. Teşekkürler."

Esther hemşireden ayrıldı. Kekleri de yerlerde, döküldüğü gibi bırakmıştı. Dört numaralı odaya vardığında dizleri titriyordu.

Gregers ölmemişti.

Tabii John'ın, öbür yataktaki emekli dizgicinin ölmesi de korkunç bir şeydi ama Esther yine de kendine biraz rahatlama izni vermişti.

Pencere tarafındaki yatağa yürüdü. Gregers horul horul uyuyordu. Esther eğilip onun yumuşak yanaklarına dokundu, solukunu dinledi, sağ olduğunu kendi teniyle hissetti.

"Tanrı aşkına, Gregers, beni böyle korkutmamalısın," diye fısıldadı.

On dakika kadar oturup uyuyan dostunu seyretti, sonra kalktı, ayaklarının ucuna basa basa koridora çıktı. Sekiz numaranın önünde iki üniformalı polis durmuş, kızıl saçlı bir hemşireyle konuşuyordu. Esther onlara yaklaştı.

"Özür dilerim, ben Gregers Hermansen'in akrabasıyım. John'la birlikte 8 numaralı odada yatan öbür hastanın. Anladığıma göre bir suç işlenmiş olabilir mi?"

Polisler aralarında bakiştılar.

"Tamam, ziyarı yok," diye devam etti Esther. "Bana bir şey anlatamazsınız tabii. Tek merak ettiğim, Gregers şimdi yeni odasında güvende mi, yoksa onu hemen alıp eve götürsem daha iyi mi olur?"

Hemşire polislere danıştıktan sonra cevap verdi.

"Arkadaşınızın kesinlikle güvende olduğu konusunda sizi temin edebilirim. Risk oluşturan kişi buradan uzaklaştırıldı."

"Teşekkür ederim."

Esther onların önünden ilerleyip asansöre yürüdü, binip giriş katına indi. Otuz dakika içinde cehenneme gidiş-dönüş, üstelik her tek normal sonbahar cumartesi gününde.

Gregers sağdı. *Yalnız değilim*, diye geçirdi içinden. Her şey düzecekti.

Eve dönmek üzere yeniden göl kıyısına yöneldi. Hareket etmek bacaklarına iyi geldi, yavaş yavaş adımları da güçlendi. Evde biraz müzik dinler, yemek pişirir, bir film seyrederek, belki bir de kırmızı şarap açardı. Hak etmişti, hem zaten kendini biraz sımartmaya da ihtiyacı vardı. Yaşadığını hissetmek için. Çevresinde her şey ölüyordu. Kestane ağaçlarının kuru yaprakları dallardan sarkıyor, doğa kendini kapatıyor, kuş uykusuna hazırlanıyordu. Bu mevsimi neden bu kadar sevdiğine şaşıyordu. Ne de olsa, karanlığın öncüsüydü sonbahar. Çekirdeğinde karanlık ve hüznü vardı. *Cennet hep sonbahardır*, diye bir söz vardı. Güzellikle geçicilik, kalbin aynı odacığında bulunuyordu.

Fredensbro Köprüsü'nün altından geçen tünelden çıktığında, onu gördü. Suyun kenarında yürüyordu. Adalıların "Balık Adası" dedikleri adacığa yakın yerde. Kendisiyle aynı yönde ilerliyordu. Esther onu hemen tanıdı. Uzun boyundan, geniş omuzlarından, daha üç gün önce öptüğü ensesindeki kısa saçlarından...

Esther deliriverdi. Ne cesaretle göl kenarında yürüyordu böyle, Norrebro'nun yarısını dolandırdıktan sonra!

Hızlandı, ona yetişmeye çalıştı. Hoş yetiştiğinde ne yapacağını da bildiği yoktu. Bağırarak mıydı ona? Parasını geri mi isteyecekti? Soğuk soğuk bakmakla mı yetinecekti?

Hangisinin en etkili olacağını bilemiyordu. Tek bildiği, onunla hesaplaşması gerektiği idi.

Araları beş metreye indiğinde o birdenbire karşı kaldırıma geçti, suyun kenarındaki boş banka yöneldi.

Esther durakladı. Oturacak mıydı oraya?

Ama Alain oturmazdı. Hızlı, becerikli bir hareketle bankın yanındaki çöp kurusunun kapağını kaldırıp içine baktı.

Esther aynı hareketi daha önce pek çok kez, kentin evsizleri yaparken görmüştü. Orada cam şişe ararlardı geri götürüp depozitosunu almak için.

Çöpten eski şişeleri topluyordu Alain.

Esther onun sırtına attığı eski torbayı gördü, ayaaındaki eski ayakkabıları, döküntü ceketini fark etti. Alain aşçı da değildi, nakliyecisi de. Konser piyanisti olmadığı da kesindi. Yoksuldu Alain.

Uç gündür Esther onu türlü durumlarda hayal etmişti -genellikle yanında güzel bir kadınla- o kadının parasını harcarken... Ya bir kumarhanede ya da spor bir arabanın direksiyonu başında. Kendisini dolandırma nedeninin ihtiyaçtan kaynaklanmış olabileceği bir an bile aklından geçmemişti.

Kandırmıştı bu adam onu. Ama aynı zamanda da onu hayata döndürmüş, yaşama isteğini diriltmişti.

Esther'in intikam duygusu sihirliymiş gibi uçup gitti. Yok oldu. Geride tek kalan, biraz utanca ek olarak, bizden daha az şey sahip olanlara karşı duyduğumuz o suçluluk oldu. Belki o kendisini kullandığı kadar, kendisi de onu kullanmıştı.

Olduğu yerde durdu, onun kıyı boyunca yürüyüşüne baktı. Her çöp kutusunun kapağını açıp kontrol ediyordu. *Kalbimi bırđın*, diye geçirdi içinden, ama aynı anda da bunun bir yalan olduğunu fark etti. Yara almıştı kalbi, ama hâlâ çalışıyor, çarpıyordu. Kırık değildi. Az sonra güzel evine varacaktı. O ise buralarda yürümeyi sürdürecekti, boş işleri arayacaktı.

Esther'in iç sesi, yaralı gururunun içinden seslendi: *Günün birinde bu da güzel bir hikâye olabilir!*

Tivoli'nin ortasındaki çeşme balkabaklarıyla doluydu. Lamba kalınlık korkuluklar, etraftaki saman yığınlarının üstlerine dikilmişti, çarçıklarında yine balkabaklarıyla. Jeppe onları dünyanın en büyük böğürtlenleri olarak bilirdi. Arkasını döndü o manzaraya, içinde ne olursa olsun. Birkaç gün içinde kendisine ömür boyu yerecek kadar çeşme görmüşü zaten.

Haftalardır ilk defa bugün göstermişti güneş yüzünü. Tivoli alelelele dolmuştu. Kuyruklarda bekliyorlar, dondurma yiyorlar,

birbirlerinin fotoğraflarını çekip duruyorlardı. Lunapark oyuncaklarının yanı sıra, Cadılar Bayramı'na özgü türlü şeyler satan ahşap büfeler de vardı.

İki lunapark bekçisi, kırmızılı siyahlı üniformalarıyla yanından geçti. Başlarını çevirdiklerinde solgun yüzlerinde alev fışkırtan gözleri görüldü. Jeppe'nin kalbi bir vuruşunu atlar gibi oldu ama sonra adamlara Cadılar Bayramı makyajı yapılmış olduğunu anladı. Danimarka'nın *hygge* geleneği meşhurdu. Daha dün Bispebjerg Hastanesi'nin bodrumunda yaşadıklarından sonra, Jeppe bu konudaki duygularından hiç de emin olamıyordu.

"Merhaba."

Jeppe nerede duysa tanıyacağı bu tatlı sese doğru döndü, koyu kahverengi gözlere derin derin baktı. Gözler gülümsedi, kendisini on iki yaşındaymış gibi hissetmesine yol açtı.

"Bu Amina, bu da Meriem, bildiğin gibi," dedi Sara. Bir yandan kızlarının küçüğünü bacaklarının arkasında saklandığı yerden çekip öne getirmeye çalışıyordu. "Biraz utangaçtır da..."

Jeppe, Sara'nın kızlarına gülümserken kalbi güm güm atıyordu. Dokuz ve altı yaşlarında olan bu çocuklar gerçekten korkutuyor olabilir miydi onu, hele bir seri katili yakalamayı başardıktan sonra?

"Daha önce de tanışmıştık Ben Jeppe."

Kızlar ona tedirgin bakışlarla bakarken, gözleri tıpkı annelerinkine gibiydi.

"Benim bir sorunum var," dedi Jeppe. "Demin şu baloncudan iki balon kazandım ama alırsam ne yapacağımı bilemiyorum. Balon seven birilerini tanıyor musunuz?"

"Ben, ben!" Amina, Jeppe'nin eline yapıştı, onu baloncuya doğru sürüklemeye çalıştı.

Sara sırtarak, "Sinsi bir hile," dedi, küçük kızının elini tutup onların peşinden yürüdü.

"Eh, hangisi işe yararsa!"

Kızlar birer balon seçtiler, Jeppe'nin balonları taşımasına izin verip onun bu arada aldığı lolipoplarını yemeye koyuldular, arkasından da dondurma alınacağını farkında değillerdi. Sara tek kaşını kaldırarak gülümsüyor, onlara bu şekerli ziyafetin her gün tekrarlanacak bir şey olmadığını belli etmeye çalışıyordu. Ouncaklara binmek için biletler alındı, öğle yemeği biraz ertelendi; atlı karıncalara, çarpışan arabalara, uçan trenlere binmek için zaman tanındı.

Jeppe kendini, gerçeğin fazla gerçeküstüne dönuştüğü o paralel boyutlardan birine düşmüş gibi hissediyordu. Daha on yedi saat önce Falck'la yerdeki bir delikteydi, Anette de o sırada aynı odada kan kaybından ölüyordu. Şimdi ise elinde tanımadığı iki çocuğa aldığı balonlarla Tivoli'de koşturuyor, annelerini öpmek için fırsat kolluyordu. *Bir gün bu kadar mı fark yaratırdı!*

"Ne dedin?" diye sordu Sara.

"Hiç, şarkı mırıldanıyordum."

Jeppe dondurmasının eriyip avucuna akmakta olduğunu görünce onu tekrar yalamaya başladı.

"Çocuklar oyun bahçesine girmek istiyor."

Sara onların önden gitmesine izin verdi, balonları aldı, parmaklarını Jeppe'nin parmaklarına doladı, böylelikle oradaki diğer çiftlere benzediler.

"Hey, Kelebek Evi'ndeki o hemşirenin bir hastayı öldürmekten tutuklandığını duymuş muydun?" diye sorarken, Jeppe dondurmasının geri kalanını çöp kutusuna fırlattı. "Bu sabah. Onu suçüstü bastıklarını düşünüyorlar. Bunu ilk defa yapmadığından da oldukça eminler."

"Olamaz! Trine Bremen mi?" Sara ona ağız açık bakıyordu.

"Evet, üstüne bastın. Peter Demant'ın hastası. Bu tür cinayetleri kanıtlamak genellikle zordur, o yüzden, umalım ki itiraf etsin. Bir şey yaptıysa tabii."

"Bu Kelebek Evi bir sürü karanlık karakteri bir araya toplamış gibi. Gel, burası işte." Sara onu çekerek oyun bahçesinin

merdivenlerinden çıktı. Kızlar koşarak bir ağacın çevresinde döne döne oyuna başlamışlardı bile.

Onları görebilecekleri bir yere, kırmızı beyaz çizgili bir banka oturdular. Jeppe bu bahçenin fırtınalı deniz havasında, devrik gemilerle, mavi sulara yüzen tahta parçalarıyla dekore edilmiş olmasına gülümsedi. İnsan Kopenhag'da ne yapsa sudan kurtulamıyordu.

Sara ona bakıp içini çekti, konuşmaya hazırlandı.

"Sana bir şey söylemem gerek. Bu sabah kızları komşuya emanet edip iki saatliğine merkeze gittim. Oraya vardığımda sen yeni çıkmıştın ama Lisbeth Ramsgaard uğradı."

"Ne istiyormuş ki?"

"Ben aslında Bo'ya karşı bir uzaklaştırma kararı isteyecek sanmıştım. Geçmişte şiddet gösteren bir erkek, durup dururken değişmez. Her neyse, Lisbeth bana biraz evliliklerinden söz etti. Son birkaç yıl hiç de hoş geçmemiş. Bo ile oğlu arasında kavga çıktığım hatırlıyorsun, değil mi?"

"Pernille'in ölümünden sonra, değil mi?"

"Tam öyle. O kavga şiddet içeriyormuş. Bo oğlunun burnunu kırmış. Bütün aile için feci bir olaymış. Sonra da iyiye gitmemiş. Lisbeth ziyaret kâğıtlarını imzalarken kızlık soyadını kullandı. Boşandıktan bu yana eski soyadını kullanıyormuş. Lisbeth Hartvig."

"Hartvig mi?" diye tekrarladı Jeppe. Anlamaya çalışıyordu. "Yani..."

"Oğlunu görmeye gelmiş. Simon Hartvig, Bo ile Lisbeth Ramsgaard'ın oğlu, Pernille'in de ağabeyi."

Jeppe'nin bunu sindirmek için çaba göstermesi gerekiyordu. Bir intihar, çöken bir aile, bir ağabeyin intikamı.

"Kız kardeşinin ölümünün öcünü mü alıyormuş?"

"Evet," diye içini çekti Sara. "Pernille'in öcünü, onu korumakla görevli olan ama o görevi ihmal etmiş olan insanlardan çıkarıyormuş. Para peşinde oldukları için ya da belki umursamadıkları için."

Jepppe başını arkaya yaslayıp güneşin gözkapaklarını ısıtmasına izin verdi. Kelebek etkisi. Dünyanın öbür ucuna ulaşan ufacık kayıtsızlıklar.

Amina ile Meriem banka doğru koşuyorlardı. Yanakları pes-pembe, gülmekten kırılıyorlardı.

"Anne, anne, dondurma alabilir miyiz?"

"Bir tane daha mı? Kesinlikle olmaz. Karnınız acıktıysa elma yiyebilirsiniz." Sara, rahat bir süper anne imajını yansıtmaya çalıştığını hatırlamış gibi, kendinden emin görünüyordu. "Fazla şeker delirtiyor onları. Sonra gece kolay uyumuyorlar. O yüzden sıkı tutmaya çalışıyorum."

Çantasından iki elma çıkardı. Kızlar pek de heves göstermeden elmaları aldılar. Küçüğü Jepppe'ye kuşkuyla bakıyordu.

"Anne, iş arkadaşın olan bu adam bizimle eve mi gelecek?"

"Evet, gelecek," dedi Sara hiç kararsızlık göstermeden. "Hem o yalnız *iş arkadaşım* da değil, Adı Jepppe ve benim erkek arkadaşım."

"Öyle mi? O halde öp onu!"

"Hadi gidip oynayın, yaramazlar!" deyip elini havada salladı Sara. "On dakikaya kadar gidiyoruz, o yüzden, en çok istediğiniz oyunları oynayın."

Kızlar neşeli çılgınlık atarak uzaklaştılar, devrik gemiye yürüyüp yeni bir oyuna başladılar.

Jepppe kız arkadaşına baktı, "Ne halt ettiğimin farkında değilim, biliyor musun?" dedi. "Hiçbir zaman kendiminkinden başkasının dişlerini fırçalamadım ben."

"Kaygılanma." Sara onun elini kendi avucuna alıp tuttu. "Öğrenirsin."

